

GEORGE COOPER

MAGÁNÜGY

Kizárólag olvasni tudóknak!

GEORGE COOPER
MAGÁNÜGY

Kizárólag olvasni tudóknak!

GEORGE COOPER

MAGÁNÜGY

Copyright © szerző
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!

Szerkesztette: Soós Tibor
Borítóterv: Barna Gergely
Korrektor: Hoppe Adrienn
Tördelés: Kaposvári Franciska

Felelős kiadó: Nagypál Viktor

ISBN: 978-615-525-253-2

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2014
www.alomgyar.com

– Egészségére, fiatal barátom!

– Na de uram, ez az én söröm!

– Nem baj, ha szívesen adja, elfogadom – szólt a részeg, és két csuklás között felhajtotta az italt.

A fiatalember szemmel láthatólag nem tudott magához térni az arcátlanság ily tiszta, szinte gyermeki megnyilvánulásától, mert alig talált szavakat megdöbbenése kifejezésére.

– De hát még bele sem tudtam kortyolni! – méltatlankodott.

– Tudom – bólogatott a részeg, miközben egy gyakorlott szociális gondozó empátiájával méregette újdonsült vendéglátóját. – Nem szívesen fogadnám el, ha már beleivott volna előttem.

A groteszk párbeszéd tanácstalanabbik résztvevője pár röpké pillanatig úgy nézett az üres pohárra, mint a megcsalt férj hűtlen hitvesére, aztán nagy sóhajjal beletörődött a megváltoztathatatlanba.

– Ezek szerint rendelhetek még egyet – nyugtázta a rövid ismeretség eddigi mérlegét.

– Ez jó ötlet! – derült fel az idősebbik. – De akkor rendeljen mindjárt kettőt, hogy magának is jusson! Látom, jólesne. Egyébként Bill vagyok – vigyorgott tovább, és két kézre fogva mecénását lelkes csülökrázásba kezdett.

– Tom – vetette oda kurtán a fiatalabbik, miközben kétségbeesetten rángatózott Bill mancsaiban, úgy pattogva a söntéspult melletti kopott bárshék lapján, mintha a vidámparki Elvarázsolt Kastély valamelyik furfangos székén lovagolna.

Kedveltem az öreg Billt. Az ismerősei rendszerint Pióca néven emlegették, mivel kitartóan és eredményesen tudta szívni mások

vérét. Gyorsabban szúrta ki gyanútlan áldozatait, tapadt rájuk és terítette le őket az ő egyedi és utánozhatatlan stílusában, mint ahogy a gepárd vadászik. Nekem nem volt miért haragudnom rá, néha önként hívtam meg egy-egy pohár italra. Ma azonban úgy látszott, erre nem lesz szükség, mivel kiváló donorra akadt.

Kényelmesen hátradőltem az ablak melletti fotelben, és tovább szemléltem a tökéletes páros rögtönzött műsorát. A fiatalabbik szereplő talán érezte már, hogy akaratán kívül belesétált egy kelepcebe, de nem látta át a helyzet súlyosságát – Pióca zseniális trükkje abban rejlett, hogy ártalmatlannak tudta tettetni magát.

– Mit iszik, fiatal barátom? – kérdezte nagylelkűen, és biztatóan hátba vágta Tomot, ami azzal járt, hogy a fiú fekete keretes drótszemüvege diszkrét csörrenéssel a pultra hullott. Az egyik lencse, kilépve az őt korlátozó keretek közül, sietősen távozott, és eltűnt a mocskos padló nyugtalanítóan puha homályában. A fiatalember égnek emelte tekintetét, majd nagy levegőt vett, és gyakorlott gyöngyhalászokat megszégyenítő kecsességgel alábukott.

Bátor tett volt. Errefelé a takarítás nem tartozott a népi hagyományok gondosan ápolt rítusai közé, és emiatt eredeti élőhelyénél is háborítatlanabban élhetett a föld szintjét borító ruganyos-ragacsos táptalajban a rovarok és pókszabásúak osztályába tartozó egyedek népes tömege. De láss csodát: amatőr könnyűbúvárunk félperces böngészés után, levegőért kapkodva ugyan, de diadalittasan, csillogó szemekkel emelte magasba elbitangolt jószágát, és részeg közönsége elismerő heherészésétől kísérve makulátlan zsebkendőt varázsolt elő zsebéből, amivel tisztogatni kezdte fél szemének adalék dioptriáit.

Bill gyönyörködött pár pillanatig a kecses mozdulatokban, aztán befordult a pult felé, és rámordult a csaposra:

– Hé, te sátán, adjál két sört!

– Én most inkább egy fröccsöt kérek – szólt közbe Tom szerényen, majd rálehelte a lencsére, és folytatta a törölgetést.

– Adjál egy fröccsöt is a két sörhöz – kurjantott a részeg. – De gyorsan, mert szomjazom nagyon!

– Kuss! – szólt rá békítően a csapos, és egyetlen felső metszőfoga mellől olyan ügyesen köpött, hogy Tomnak előlről kellett kezdeni a lencse tisztogatását.

A sörcsap alá tartott korsók aranysárga folyadékkal teltek meg, és a tetejükön felhalmozódó hab lassan leszánkázott a falukon. A kocsmáros megvetően Bill elé csapta a rendelést.

A hangos koppanásba vegyülő diszkrét reccsenésre Tom kezében megállt az eladdig szorgos zsebkendő. Bill előbányászta a szemüveg roncsait az egyik korsó alól, kipöccintgette a keretbe még mindig kapaszkodó, kétségbeesett üvegcserepeket, megegyengette a görbült drótot, és gondosan orrára illesztette a viharvert keretet. Azon nyomban fülig szaladt a szája, és lelkesen újságolta újdonsült ifjú barátjának:

– Nincs semmi baja! Tökéletesen át lehet rajta látni!

Vannak helyzetek, amikor az ember azt gondolja, ennél rosszabb már nem lehet. Aztán persze utólag kiderül, hogy tévedett. Azt hiszem, ez a hamvasan gyanútlan fiatalember is azt feltételezte, hogy már leért a lejtő aljára. Jó, elismerem, kívülről jóval egyszerűbb okosnak lenni, és nem is olyan fájdalmas – mint ahogy arra a népnyelv is utal a csalán verésének technikájával kapcsolatban.

Szóval, a Tom névre hallgató ifjú áldozat sóhajtván egy mélyet – mely egyébként roppant egészséges dolog, ha a szabad levegőn végzik – megmaradt fél lencsét jobb szemgödrébe illesztve, és egy világbajnok-esélyes grimasszal helyben tartva, megkereste frissen

felszolgált fröccsét.

Alaposabban megnéztem magamnak a fiút, és meg kellett állapítsam, erőteljesen túlóltozte e hézagos tisztaságú, de a törzsközönséggel tökéletes összhangban lévő vendéglátó-ipari egységet. Enyhén poros fekete félcipőt viselt fekete zoknival, melybe csak a boka felett huncutkodott bele némi vörös árnyalatú absztrakt minta, és mindehhez sötét öltönyt, fehér inget és gusztusos csomóra kötött sötét nyakkendőt hordott. A konfekcióöltöny arra utalt, hogy nem túlságosan gazdag, de a tiszta, ízléses és rendezett megjelenés azt sugallta, hogy jó munkahelye lehet. És valószínűleg még soha nem járt a külvárosban, mert igencsak mellélőtt ezzel a stílussal.

Az öreg Bill végzett a sörökkel, és eleresztett egyet az ő jellegzetes, ablakremegtető, öblös böfögéseiből. Aztán ily módon megkönnyebbülve felemelt egy használt, de még használható csikket a földről, és elegáns mozdulattal a szája sarkába tolta.

– Mi járatban van errefelé, fiatalember? – fordult frissen szerzett támogatójához, és kedélyesen újból hátba kívánta őt veregetni.

Tom, hogy megelőzze maradék fél okuláréjának elvesztését, kecsesen elhajolt a mozdulat elől. A lendületnek köszönhetően Bill félúton lesodródott a székről, sebtében a korszók közé vágott, és egy mozdulattal tisztára söpörte a pultot. A kocsmáros ez ügyben visszakézből úgy vágta szájba, hogy Bill rögvest visszanyerte egyensúlyát, és a csikket is benyelte nagy hirtelen.

– Egy embert keresek – mondta Tom, miután megbizonyosodott róla, hogy a részeg által bemutatott talajgyakorlat véget ért.

– Hogy megölje? – csuklott Bill, és nagyokat nyelve igyekezett gyomrába juttatni a félreszaladt cigarettacsutkát.

– Miért akarnám megölni? – kérdezte ijedten Tom.

– Az csak magára tartozik – nyugtatta meg Bill. – Egyébként mi

másért keresné?

– Egy biztosítótársaságnak dolgozom, és egy örökös felkutatását bízták rám.

– Ezt nagyon szépen mondta – álmétkodott a részeg. – Milyen szerencsés ember, hogy meghalt valakije. Ráadásul még örökölt is tőle. Hogy hívják, és hol lakik ez az ember?

– Csak a nevét tudom, a lakhelyét nem – hűtötte le az ifjabbik a gyakorlott dögevő frissen támadt lelkesedését. – Leslie Mortonnak hívják.

– Hát, akkor Isten éltesse sokáig Leslie Mortont! – emelte magasba a poharat Bill, és az utolsó cseppig kiitta a fröccsöt. Mire az ital eredeti gazdája, Romero, az egyébként nyugodt és kedélyes rablógyilkos úgy vágta őt képen, hogy az orrán rezgő kis fekete szemüvegkeret végképp megadta magát.

– Nem sokat tudok róla – folytatta az elbeszélést Tom rezzenéstelen arccal, miközben segített az öregnek felállni. – Ügyvéd volt, és évekig a belvárosban dolgozott egy jól menő irodában. Aztán egy nap besokallt, kiszállt az üzletből, és átköltözött erre a környékre.

Leslie Morton neve és a pár szavas történet furcsa érzéseket keltettek bennem. Eddig csak szórakoztam a két szerencsétlen flótáson, most viszont frissen támadt érdeklődéssel vártam a folytatást.

– És mi történt vele azután? – vette fel újra a fonalat és a szemüvegkeretet Bill.

– Ennyi, amit tudok róla. Megvan a régi címe, de onnan pár hónap múlva továbbállt. És ennek már két éve. Egyszerűen elnyelte a föld.

– A föld biztosan nem – mondta bölcsen az öreg, és egyre határozottabban kancsalított. – Errefelé a hullákat a tengerbe

dobják... De ne adja fel a reményt, fiatal barátom, sokan élnek itt olyanok, akiknek már régóta nem lelik a nyomát. Segítek én magának! Van nekem egy öreg cimborám, aki hivatalból ismeri az összes erre megforduló embert.

– Rendőr talán az illető? – kérdezte Tom.

– Rendőr? Pfuj! – köpött az öreg megvetően, aztán bámulatos gyorsasággal eltűnt az asztalok között a nyálcsomag röppályájáról visszaérkező jobbegyenes jóvoltából. Rogyadozó végtagokkal feltápászkodott, aztán bánatosan így szólt: – Menjünk innen. Itt mindenki olyan ideges ma.

– Egyetértek – szólt Tom. Gyorsan kirakott néhány bankót az asztalra, és a kellő távolságot igyekeztél megőrizni, kitámogatta a részeget az ivóból. Csendesen, szinte láthatatlanul követtem őket. Ahogy szoktam.

* * *

Útközben igyekeztem kitalálni, vajon Bill melyik kocsmába igyekszik, de hamarosan feladtam, mivel nemhogy ésszerűség, de még irányzék sem volt tétova támolygásában. A követés nem jelentett kihívást, mert a páros egyik tagja sem kémlelt hátra. Tom a lába elé nézve igyekezett kikerülni a taposóaknákat, Bill esetén pedig a megfordulás – jelenlegi állapotában – egyet jelentett volna a hátraszaltóval. Lassan ránk köszöntött az este.

– Messze megyünk még? – törte meg a csendet Tom, miközben fél lábon ugrálva igyekezett megszabadulni a cipője talpára ragadt kutyaürüléktől. – És egyébként miért van itt ilyen rettenetesen bűdös? – Továbbméltaatlankodott, miután feladta a hiábavaló próbálkozást, és két lábon cuppogott tovább.

- Mert még nem értünk a főtérre – gurgulázta Bill.
- Ott jobb lesz? – sóhajtott egy óvatosat a fiú.
- Nem. De addigra megszokja az orra – mondta a részeg, és vihogott hozzá.

Valószínűleg folytatni is akarta a magyarázatot, de hirtelen megcsúszott egy talpalatnyi kupacon, és az ezt követő rövid, de látványos vitustánc minden maradék idegsejtjét lefoglalta. A sötétségbe burkolózó ablakok egyike mögül taps és éljenzés harsant fel.

A keskeny utcát négyemeletes, mocskos házak szegélyezték, melyek az évek hosszú sora alatt levedlették vakolatukat, és új bőrt nem tudván növeszteni, csupasz tégláikat kínálták a külváros művészjelöltjeinek, akik – akár a neandervölgyi ember tette annak idején – sokhelyütt megörökítették életük jelentősebb pillanatait. A stilizált, de mégis nagy biztonsággal felismerhető testrész-ábrázolások, melyeket az olvasni tudó műértő közönség számára gyakran felirattal is elláttak, a jövő korok számára egyértelművé teszik majd, hogy egy igen jelentős falloszimádó kultúra élhetett ezen a vidéken. Ebben, mondjuk, nem is tévednének sokat.

Ahogy elnéztem, Billnél feltehetően bekapcsolt a robotpilóta, de még ő is csak erős kilengésekkel tudta hús-véralkohol járművét irányban tartani. Tom, vele ellentétben, éberem igyekezett kitérni a lehetséges akadályok elől, igen szerény sikerrel. Idejében kikerült egy lehulló vakolatdarabot, viszont ezzel a mozdulattal épp megcsípte a szemközti ablakból kizúduló szennylevet. Így, akarata ellenére is, egyre jobban hasonult a környezetéhez – valahogy úgy járt ezzel, mint a szövőlepkék az iparosodás korában. Dühösen nézett fel az üresen bámuló falakra, de reménytelen vállalkozásnak bizonyult kideríteni, honnan jött az égi áldás.

Errefelé ritka volt az ablaküveg, a legtöbb keretben hullámpapír vagy kifeszített újság fogta vissza a szelet. Egy szociológus valószínűleg messzemenő következtetéseket vont volna le a lakók pártállására vonatkozóan az ablakokban pompázó napilapokból, bár ő valószínűleg nem venné figyelembe, hogy ezen a környéken az újságot nem olvassák, legfeljebb abban a parányi helyiségben, ahol rögvest hasznosítják is. Ezért sem bántam, hogy soha nem szerepelt az arcom címdalán.

A sikátor saját végéhez ért, és egy apró terecskében folytatódott, ahol az utca bűzéhez újabb adalék csatlakozott – rothadó halszag. A külvárosban élőknek ilyenkor összefut a nyál a szájában, hiszen az émelyítő odor egyértelműen jelzi, hogy a közelben ételt is felszolgáló kocsmára bukkanunk.

Bill megszaporozta lépteit a vendéglátó-ipari egység feltűnésekor, Tom azonban lecövekelt. Eddig is tiszteltem a kalandvágyát, hogy ily messzire eljutott különösebb dühkitörés nélkül, de úgy látszik, ez az italkimérés az utolsó cseppet szolgáltatatta a poharába. Pedig nem is volt sokkal lepukkantabb, mint a többi épület. Igaz, bizalomgerjesztőbb sem.

– Ide most miért is kellene bemennünk? – kérdezte gyanakodva.

Bill megvillantotta legszebb, kétfogas mosolyát, és ártatlan képpel fordult meghasonlott mecénásához:

– De hát maga keresi azt az embert, nem?

– Nem hiszem, hogy itt találánánk rá – kötötte az ebet a karóhoz a fiú, és arcára kiült a gyanakvás, amit szülők arcán láthatunk, mikor csemetéjük ellenőrző könyvében az osztályfőnök szíves, négy szemközti beszélgetésre szóló invitálására lelnek. Majd feltette az ilyenkor szokásos kérdések egyikét:

– Minek néz maga engem?

– De hát kit néztek, ha magához beszélek? – kérdezte zavartan a részeg.

Tom számára egyértelművé válhatott, hogy külvárosi idegenvezetője nem ravasz, hanem hülye. Ismét sóhajtott egyet – ez már legalább a tizedik volt, de hát a jóga is azt tanítja, hogy egy-egy sóhaj csodát tesz az emberrel –, és belépett a kocsmá ajtaján. Bill lelkesen, arcán szétterülő örömmel követte.

Vártam pár pillanatot, körbekémleltem a terecskét – ezt teszi a rutin –, aztán én is benyitottam a csehóba. Az érzés hasonlított ahhoz, amikor egy túlfűtött gőzfürdőbe toppansz, azzal a különbséggel, hogy itt a füst és az áporodott pálinkaszag vegyült el az emberi verejték széles spektrumával, és ez a még éppen gáz halmazállapotú, csaknem cseppfolyós, de máris a szilárdulás felé hajló keverék vágott mellbe, tapadt rá az arcomra, és fojtotta belém a lélegzetet. Legszívesebben ködfényszóróra kapcsoltam volna, mert másfél méternél kisebb volt a látótávolság, és a máskor oly megbízható, egyébként férfiasnak mondott szaglószerzem használhatatlanná vált a brutális orrtámadás következtében.

Persze nagyképűség lenne azt állítani, hogy fogalmam sem volt, hová lett előlem a furcsa pár. Ahogy Billt ismertem, csak a pultnál állhattak. Most sem tévedtem. Tom, aki még jelen állapotában is erősen túlóltözöttnek hatott, megmaradt fél lencsét tisztogatta teljesen feleslegesen – nem a kicsapódott pára akadályozta a látását. Erre hamarosan ő is rájött, és felhagyott a páratlan páratlan üvegdarab további sikálásával.

Bill groteszk testmozgással igyekezett felhívni magára a kocsmáros figyelmét, aki éppen a pálinkáspoharakat tisztogatta egy gyanús küllemű rongydarabbal, ami ránézésre akár régmúlt korok hős uralkodóinak halotti lepléből is származhatott volna. Pióca és a

kocsmáros teljesen független koreográfia szerint mutatták be egyéni számaikat. A részeg furcsa, meghökkentő mozdulatai láttán egy elmeorvos több, egyenként is rendkívül ritka kisagy daganategyüttes mozgásszervi tüneteit diagnosztizálhatta volna nagy gyönyörűséggel, míg a kocsmáros tevékenysége a B-kategóriás rémfilmek gyomorforgató jeleneteire emlékeztetett, ahogy lassú mozdulattal a hunyorgó lámpa fényébe emelte a vizet sosem látott edényzetet, majd egy rövid, de pontos sercintéssel biztosította a kenést a kétes tisztaságú rongy számára, amivel egyenletesen opálosra dörzsölte a pohár belső falát.

Bill kitartó vonaglása rövidesen mégis magára vonta a csapos lanyha figyelmét. A részeg, felbátorodván pillanatnyi sikerén, belekiáltotta az arcába:

– Két pálinkát, öreg barátom!

– Majd ha kifizetted, amivel tartozol – válaszolta unottan a kocsmáros. Aztán hangot adott abbéli érzéseinek, mennyire sértőnek találja, hogy egy ilyesfajta kuncsaft öregnek, sőt mi több, barátjának tartja őt, és félreérthetetlenül jelezte, hogy ezután az uram megszólításra tart igényt.

Alighogy elengedte azonban Bill nyakát, az érintett angyali mosollyal folytatta mondókáját:

– A barátom fizet.

A kocsmáros bizalmatlanul nézett Tomra, majd megvetően beleköpött a soron következő pohárba, és foghegyről odavetette:

– Ki ez a ficsúr?

– Nem mindegy? Az a lényeg, hogy van pénze!

A csapos fejét csóválva elmosott egy újabb poharat, majd megtöltötte valami maró folyadékkal, és undorral a részeg elé tette.

– Kettőt kértem! – hördült fel Bill.

– Sem süket, sem hülye nem vagyok. Neked most kettőt fizet, egyet kap akció van, amíg ki nem egyenlíted a számládat.

– Rohadt zsaroló! – dörmögte az orra alá Pióca, és felhajtotta a gyanús küllemű folyadékot.

– Szóval, hol találjuk azt az embert, akiről beszélt? – elevenítette fel Tom az őt érdeklő témát.

– Milyen embert?

– Ne szórakozzon velem, mert itt hagyom magát fizetés nélkül! Azt mondta félórája, hogy segít nekem megtalálni Leslie Mortont, mert van egy barátja, aki mindenkit ismer errefelé.

– Hát persze, emlékszem, erről beszéltünk két sörrel és egy pálinkával ezelőtt!... Szóval, az én öreg cimborámat csak Tiszteletesnek szólítják errefelé, ugyanis bárkit képes átkeresztelni.

Hát persze! A Tiszteletes! A használt, de még használható okmányok bizományosa. Bár nehezen tudtam elképzelni, hogy a Tiszteletes a barátai között tartaná számon Billt, a fiú ezt igazán nem sejtette. A részeg folytatta az áradozást:

– A Tiszteletes egy igazi művész!... Rendeljen már még két pálinkát, hát kiszárad a torkom.

Tom bágyadtan intett a kocsmárosnak, hogy töltse újra Bill poharát, majd elmerengett a kocsmá füstjébe.

Elgondolkodva kifizettem egy üveg barna sört a pult távolabbi részében csendesen sürgölődő pincérlánynak, és leültem egy közeli, kétszemélyes, kicsiny asztalkához. Mikor letettem az üveget, éreztem, hogy felemelni csak az asztallal együtt lehet majd – valószínűleg azért nem tisztította a kocsmáros a bútorzatot, mert erre már nem maradt elég nyála. A széket szerencsére fényesre koptatták a vendégülepek, így legalább ahhoz nem ragadtam hozzá. Anyám mindig arra tanított, hogy pisilés után mossam meg a kezem

– itt inkább előtte tettem volna, hogy ne szennyezzem be magam. Valahol olvastam egyszer, hogy a kocsmapultra kikészített sósmogyoró felületén tizenhárom különféle vizeletmintát tudott kimutatni egy kutató. Ez itt biztos nem sikerült volna, mivel a tulaj nem kedveskedett spontán rágcsálnivalóval. Lehet, hogy finnyásnak tűnök, de a Féligazság – valószínűleg a vizezett italairól kapta a nevét – soha nem tartozott a kedvenc szórakozóhelyeim közé, és kizárólag akkor fordultam itt meg, ha az üzlet úgy kívánta. Az ételüket semmi pénzért meg nem kóstoltam volna, italból pedig csak az üvegben felszolgált voltam hajlandó meginni. Kortyoltam hát egyet a barna léből, és tovább figyeltem Tomot.

Érdekes, hogy általában nem én kerestem az ügyeket és az ügyfeleket, hanem azok találtak rám. Persze ehhez nyitott szemmel és füllel kellett járnom, erősen támaszkodva a megérzéseimre. Hiszek az intuíciókban, bár tudom, hogy a tudomány nem osztja a lelkesedésemet. Igaz, számomra is rejtély, hogyan rakja össze az agyam a rendkívül összetett, részleteiben még sokszor előttem is homályos döntéseket, de az évek során meggyőződtem róla, hogy érdemes rá hallgatnom. Eleddig csak egyszer hagyott komolyan cserben a megérzésem, viszont sokszor kihúzott a pácból, sőt, több alkalommal megmentette az életemet. A belső hang most arra ösztökélt, hogy ne hagyjam elmenni ezt a srácot.

Már épp elhatároztam, hogy odalépek hozzá, amikor megelőzött egy kétajtós szekrény. Ha jól emlékszem, Ezüsthátú névre hallgatott a tag, aki galléron kapta a már amúgy is megtépázott fiút.

– Mit bámulod a nőmet, seggfej? – sziszegte a megrettent arcba.

– Esz csak falabi défedés lehed – igyekezett hangokat kipréselni magából szorult helyzetében az alperes. – Éd deb bábultab a бага ketfeséd.

– Azt állítod, hogy hazudok? – szedte elő a régi trükköt a hústorony, és csavart egyet a szorításon. Tom alkalmazkodott a helyzethez, és már meg sem próbált megszólalni. Viszont lelkesen rázni kezdte a fejét, kétségbeesett grimaszokkal jelezve, hogy dehogy gondolta ő azt, hogy az előtte szóló igaztalan dolgot állítana. Sőt, mindenben egyetért, és szívesen segít a továbbiakban is, ha bármi egyéb nézeteltérés adódna.

Ezüsthátú kevésbé volt járatos a kommunikáció tudományában, így nem találta elég meggyőzőnek Tom jelzését, és rövid, de annál hatásosabb harci kiáltás kibocsátása közben átívelte a fiút a pulton, távozásra serkentvén ezzel egy eleddig jól mulató társaságot, akik – mivel Tom szó szerint asztalt bontott – sietősen távoztak a helyiségből. A súlylökés e humán változata hangos ovációt váltott ki a hegyi gorilla baráti köréből, ami csak tovább fokozta az ünnepelt magabiztosságát. Odalépett a kocsma romjaiban heverő fiúhoz, és újfent átívelte a pulton, most az ellenkező irányba. Így, bár már helyel nem kínálhattam az asztalomnál a bravúrosan landoló ifjú kaszkadőrt, legalább nem kellett odamennem hozzá. A söröm csendesen agonizált az asztal kifordult lábai között, sebe alapján úgy tűnt, pillanatokon belül elvérzik.

– Elnézést – motyogta Tom.

– Semmi gond, már úgysem voltam szomjas. Segíthetek felállni?

– Nagyon köszönöm. Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Tom Marshall vagyok.

– Dave Bexley. Örülök a találkozásnak.

A bemutatkozás meghitt pillanatának Ezüsthátú vetett véget, aki elénk toppant, és eme ünnepélyes alkalomból kést is rántott. Mielőtt azonban gondolkodóba eshettem volna, mitévő is legyek, Tom ijedtében úgy vágta állcsúcson a behemótot, hogy az zsákként terült

el a romokban.

– Ezt nevezem! – ismertem el, miközben beszélgetőtársam a kezét rázta fájdalmasan. – Most aztán pucoljunk, mert úgy érzem, hamarosan zord hangulatú, nagy buli lesz. Alacsonyan szállnak a bútorok.

Ezüsthátú baráti társasága nem nézte jó szemmel a remek szórakozás elrontását, és tettleg igyekeztek kárpótolni magukat az elmaradt vérfolyásért. E célból először székeket küldtek át légipostán marasztalásunkra, majd mivel nem foglaltunk helyet, az asztalt is passzolták. A helyiség rohamosan amortizálódott körülöttünk, és féltő volt, hogy mi is hasonló sorsra juthatunk. Így hát elkaptam Tom fájó kezét, és magammal rántottam a kijárat felé. Az ajtó előtt csak azért torpantam meg, hogy az egyébként jó ütemben küldött söntéspult megnyissa nekünk a távozásra alkalmas nyílást. Szaporán pucoltunk el a tetthelyről.

* * *

Egy kilométert sem futottunk, mikor Tom kidőlt – sípolva integetett, hogy álljak meg, majd térdére támaszkodva igyekezett amúgy is teli tüdejébe még több levegőt szívni. Már attól tartottam, hogy eldurran, mint egy lufi, amikor végre átment zihálásba, és időnként szótagokat is ki tudott préselni magából.

– Nagyó... nagyonkö... köszönöm... Lemarad... takmögött... tünk?

– Ne aggódj, nem érnek utol – válaszoltam könnyedén, bár ezzel a mondattal én is feléltem a vitálkapacitásomat. – Mit szólnál, ha elmennénk hozzá, és elmesélnéd, kit keresel. Ne aggódj, hallottam, amit az öreg Bill-lel beszéltél, és érdekel, tudok-e segíteni.

– Nagyon szívesen elmesélem – mondta. Közben elengedte a térdeit, helyette derekára rakta két kezét, és homorítani kezdett. – És szívesen fogadom a segítséget is. Annál is inkább, mert fogalmam sincs, hol keressem a Tiszteletest.

– Hagyjuk most a Tiszteletest! Egyébként szívesen eljuttatlak hozzá is, ha szükséges. Mivel már egész tisztességesen lélegzel, talán el is indulhatnánk. Jó tizenöt percet kell még trappolnunk. Persze, ha akarsz, futhatunk is.

Fáradt vigyort eresztett meg, és kezével szélesen nemet intett.

– Inkább sétálnék, ha már tolókocsit nem tudunk szerezni.

– Se toló-, se bérkocsi. Erre a környékre nemigen járnak a taxisok. Én sem tenném a helyükben. Nem szívesen engednék be idegent a hátam mögé az autóba. Manapság még a megbízható emberek is kiszámíthatatlanok... Erről jut eszembe, te milyen járművel érkeztél? Az öltönyöd maradványából úgy sejtem, autóval jöttél.

– Eredetileg nem ide indultam, hanem oda, ahová még elvisznek a taxisok. Az autót én sem mertem kockáztatni.

– Akkor tényleg marad a gyaloglás. Mesélhetnél útközben az eltűnt örökösről – kezdtem, de hirtelen elhallgattam, és belefüleltem a csatornaszagú éjszakába. Az eddig távoli ordítás egyre határozottabb alakot öltött. Úgy tűnt, nem úszhatjuk meg újabb sprint nélkül. – Attól tartok, a meséléssel mégis várnod kell. Látom, egyenletesen lélegzel. Szippants még pár mélyet, aztán mindketten kapjuk a saját nyakunkba a lábunkat, mielőtt lelkes rajongóink nyomunkra akadnak! Igyekezz mögöttem maradni!

Nem vagyok egy futóbolond, de nem is vetem meg ezt a sportot, főleg, ha önvédelmi céllal kell úznöm. Bár az utóbbi időben ragadt rám néhány kiló felesleg, még mindig elég jól bírtam az iramot. Tom egyre erősödő zihálásának zaja biztosított arról, hogy még mindig

párosat futunk, így egészen jó tempóban sikerült megközelítenünk szegényes, ám annál lehangolóbb bérleményemet. Az utolsó kilométeren már nem üldözött senki, de tartottam tőle, hogy ifjú követőm nem bír újra elindulni, ha egyszer megállunk, így a lendülettől vezérelve berohantam a sötét lépcsőházba, halálra ijesztve a kukák mögött randizó macskákat, akik éktelen robajjal lőttek ki a kapualjból. A lépcsőkön lazább tempóra váltottam, de csak a második emeleten csökkentettem véglegesen az iramot. A hátam mögül olajozatlan vastüdő csikorgására emlékeztető hang jelezte, hogy Tom utolért, és a fiú arcán látszott, hogy igen tetemes oxigénhiánnyal küszködik, tehát az elkövetkező tíz percben a légzés valószínűleg minden erejét leköti majd.

Gyorsan betuszkoltam a függőfolyosóról, és bezártam mögötte az ajtót. Mivel kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy jelenlegi szerény hajlékomat becsmérelje, nyugodt szívvel hívtam be egyetlen szobámba. Amíg ő a légzőgyakorlatot folytatta, gyorsan rendet raktam: a szennyes alsóneműket és pólókat bedobáltam az e célra rendszeresített zsákba, kiürítettem a hamutálat az ablakon – Istenem, már két hónapja nem gyújtottam rá! –, majd a seprűvel néhány tétova mozdulatot téve összegyűjtöttem a padlón heverő étel- és egyéb maradékokat. Az ágy mellett női tanga árválkodott, de nem tudtam rájönni, kitől származik. Rövid tétovázás után zsebre vágtam – a megérezésem azt mondta, még jól jöhet. Gyorsan megigazítottam az ágytakarót, és a lehangoló objektum máris meghitt családi fészekké változott.

Tom a rendezkedésből mit sem észlelt, egy profi légcserélő kapacitásával gyűjtötte a nyitott ablakon át az utca levegőjét, jelentős vákuumot idézve elő odakint. Bearaszoltam a konyhába, lesöpörtem az asztalról az üres üvegeket, a penészes kenyeret, a

kenyértől penészes asztalterítőt, majd hirtelen ötlettől vezérelve kinyitottam a hűtőszekrényt, és a polcokat is a szemetesbe ürítettem. Mit meg nem tesz az ember a vendégekért!

Egy pillantást vetettem a még mindig jelentős fordulatszámú működő élő ventilátorra, és kiosontam a kétzsáknyi hulladékkal. A lépcsőház csendes volt – a lányok már a placcon kínálták magukat, a stricik még csak most kezdték az esti zsugát a kocsmában; a ház többi lakója feltehetően magatehetetlen volt – ebben általában a különböző kémiai anyagok rendszeres és nagy mennyiségű, önkéntes fogyasztása játszott leginkább szerepet. Elosontam a szemétdobóig, beejtettem a zsákokat, és hallottam, ahogy a robajra ismét szétrebbenek az addigra már visszabátorkodott, a szerelem hevében hátborzongató, gyereksírásra emlékeztető hangon virnyogó macskák.

Mire visszaértem a szobába, Tom már a fotelben ücsörgött, és éppen kontaktlencsét illesztett kiguvasztott szemére. Nem vagyok finnyás, de ettől a mozdulatsortól mindig kiráz a hideg. Gyorsan elfordultam, és lehuppantam az ágy szélére.

– Kérsz egy sört? – kérdeztem, és igyekeztem másfelé nézni, amíg befejezi a szemgolyói verziófrissítését.

– Rögtön kidobnám a taccsot. Azt pedig vendégségben nem illik.

– Látom, már felhagytál a bőrlégzéssel. Ha végig tudsz mondani egy mondatot, kezd el a történetedet.

– Nem túl izgalmas sztori. Pár napja kezdtem el dolgozni egy biztosítótársaságnál, és a főnök tegnap rám osztotta életem első komoly megbízatását. Egy Amerikában élő – bocsánat, elhunyt – úriember minden vagyonát Leslie Mortonra hagyta. Kicsit fura volt nekem a dolog, de mit tehettem, ez volt az első komoly ügyem. Reggel felöltöztem szépen, és a hivatalos iraton megadott címre

hajtottam. Nagyon rendes kis ház volt, házmesterrel, kovácsoltvas kapuval, lifttel, ahogy kell. Mondom a manusnak, aki kicsoszogott ajtót nyitni, hogy Morton úrhoz jöttem. A vén kripli meg csak nézett, mint a moziban. Gondoltam, süket, ezért hangosan megismételtem, erre rám ordított, hogy ne üvöltsek, és húzzam el a belem, itt nem lakik semmiféle Morton, mire én majdnem belerémültem a nadrágomba. Mikorra sikerült megerősítenem a védelmi vonalaimat, előszedtem neki a végzést, és az orra alá dugtam. Böngészte, böngészte a papírt, én meg ott szobroztam. Úgy néztünk ki, mint egy csendélet két idiótával... Aztán nagy sokára kibökte, hogy Leslie Morton már két éve elköltözött. Ösztökéltem, hogy talán mondaná meg, hová tette át székhelyét a boldog örökös, de csak a vállát vonogatta, hogy ez nem az ő dolga. Hiába szorongattam, nem lettem okosabb, így hát elkértem tőle a ház tulajdonosának a címét. Na, a tulaj persze a város másik végén lakott, de legalább otthon volt. Elég jól megy egy ilyen háztulajdonosnak, szép kis kecóban tengeti egyhangú napjait a hölgy... Szerencsére az ő agya nem volt olyan hézagos, mint a vén kecskének, és elfuvalázta nekem, hogy Leslie Morton ügyvéd volt, évekig lakott nála, mígnem két évvel ezelőtt egyik napról a másikra felmondta a bérleményt. Mikor újfent búsulni kezdtem azon, hogy elvesztettem a fickó nyomát, a hölgy belém karolt, és bizalmasan megsúgta, hogy tudja, hová ment az általa csak visszafogott szívtipróként jellemzett ügyvéd. Szerinte csakis egy nő lehetett a dologban. Elfojtottam kitörő ásításomat, és érdeklődést tettem, mire elmesélt néhány pikáns történetet a volt lakóival kapcsolatban, aztán végre kinyögte a várva várt külvárosi címet. Nemigen akartam megérteni, miért húz el egy jómódú ügyvéd a külvárosba, amikor nincsenek anyagi gondjai. Ő sejtelmesen mosolygott, és megjegyezte, hogy a szívnek nem lehet parancsolni.

Szerintem túl sok romantikus regényt olvasott, mert ugyan miért kellene kiköltözni az ótvarba csak azért, mert belezúgtam egy bringába?

– Biztos nem kérsz sört? – tápázkodtam fel az ágyból, mert a féloldali fekvéstől elmacskásodott a hátam. Aztán, mivel nem kaptam választ, kiléptem a konyhába, és felbontottam az aranytartalékot.

– Szóval, pohárból vagy üvegből?

– Pohárból.

Kitöltöttem neki a sör felét, és átnyújtottam. Jóízűen belekóstolt, aztán egy hajtásra kiitta.

– Istenem, erre a sörre vágyom már fél napja!... Na, szóval! Megnéztem, hol van ez az Apostol utca, vagy mi, és láttam, hogy jócskán lelóg a térképről. Hagytam az autót, és fogtam egy taxit. Számítottam rá, hogy lepukkant hely lesz, de a valóság messze túlszárnyalta a képzeletemet. Valami ilyesmi volt, mint amiben te laksz.

– Köszönöm.

– Nem azért mondtam, mintha nem tetszene a hely, csak a hitelesség és az összehasonlítás végett. Szóval, ott persze se házmester, se névtáblák, úgyhogy bezörgettem egy földszinti lakásba, ahol sikerült felriasztanom egy félhülye öregasszonyt, aki fellármázta az egész házat, hogy meg akarják gyilkolni, mert jött érte a temetkezési vállalkozó. Szerencsére a szomszédok nem rendőrt hívtak, gondolom önvédelemből, hanem szelíden nyugtatgatták a vén szatyrot. Aztán egy ötvenes forma, erősen fokhagyma- és avas szalonna szagú fickó bizalmasan belém karolt, belelihegett az arcomba, és betessékelt magához. Így hát tőle próbáltam megérdeklődni, tud-e valamit Mortonról. Egy ideig

gondolkodott, legalábbis azt hiszem, mert nem szólt semmit, csak nézte a pókot a sarokban. Végül kibökte, hogy ő még csak egy éve él itt, de a sógora már régebben is itt lakott, így felmentünk a sógorhoz. A sógor persze nem volt otthon, csak a felesége, akivel szerintem a fokhagymaszagú össze szokta szűrni a levet, mert nagyon mosolyogtak egymásra, és ettől én igencsak rosszul lettem, mert a mosolyuk amúgy egyéniben is rekordokat döntögetett... Na, az asszonyka elmesélte, hogy tényleg élt itt egy Morton nevű figura, de rövid időn belül eltűnt. Kérdeztem, hová költözött, mire azt mondta, hogy fogalma sincs. Ennyire jutottam ma. Vagy megtalálom Leslie Mortont, vagy bemutatom a halotti bizonyítványát. Mert az első ügyemet nem hagyhatom megoldatlanul.

– Azt hiszem, tudnék neked segíteni. Gondolom, elég tisztos jutalékod lesz, amikor lezárjátok. Ha sikerül megtalálnunk Mortont, 30 százalékot kérek belőle, a költségek levonása után. Ha nem találjuk meg, a nyomozás grátisz.

– Tetszik az ajánlat, de addig nem tudok nyilatkozni, amíg nem tudom, ki is vagy igazából.

Ez volt az a pillanat, amikor – legalábbis részben – le kellett rántanom enmagamról a leplet. Torkot köszörültem, hanyagul zsebre vágtam bal kezemet, jobbommal kissé megemeltem a sörösüveget, és arisztokratikus stílusban bemutatkoztam.

– Ahogy már a csehóban említettem, Dave Bexley-nek hívnak. Tisztos foglalkozásom jelenleg nincs, azonban magándetektívként közismert vagyok a városnak ezen felén. Korábban ezt a szakmát hivatásszerűen űztem, papírom is volt róla, de pár éve megromlott a viszonyom a helyi hatóságokkal, és ezt követően nem mentem be a hivatalba meghosszabbíttatni az engedélyemet. Áthelyeztem a székhelyemet a város porosabbik végébe, ahol az ügyfelek nem

kérnek papírt, mivel egyrészt ők sem rendelkeznek ilyen luxuscikkkel, másrészt nehezebben is igazodnak el a betűk tengerében, mint egy átlagos belvárosi polgár. Itt a hivatalos formaságoknál sokkal erősebb kötelékek védik a szerződéseket – az adott szó és a betyárbecsület még mindig működik. Persze ezeknek olykor tettetleg kell nyomatékot adni, de ezen a területen is otthon vagyok. Összegezve ezt a szerény, de igen mélyenszántó gondolatsort elmondhatom, hogy csaknem 10 éves magánnyomozói múlttal rendelkezem.

– Elég meggyőző voltál. Ha nem sörösüveg lenne a kezében, akár egy újdonsült felsőházi jelölt székfoglalóját is magad mögé utasítottad volna... Rendben, részemről áll az alku. Amennyiben megcsípjük Mortont, és pontot teszünk a hagyatéki ügyre, tiéd a jutalékom 30 százaléka.

Kezet nyújtott, és ezzel a szerződésünkre – és a Tom poharából kicsorgó sör jóvoltából a nadrágomra – pecsét került. Mindketten úgy éreztük, jó üzletet kötöttünk, és végső soron ez a tárgyalás legfőbb célja. Miért kértem 30 százalékat? Én hosszú távra gondolkodom: ha sikerül ez az ügy, Tom személyében egy biztos szállítót tudok a magaménak. És mivel ez volt az első ügye, legyen övé a pénz nagy része. Úgy láttam rajta, igencsak megkönnyebbült. Gondoltam, ideje odabiggyeszteni a habot a tortára.

– Tehetek még valamit érted? Esetleg elvigyelek az autódig?

– Hát, az nagyon jól jönne. Útközben meg is beszélhetnénk, hogyan tovább.

– Az ki van zárva. Motoron nem lehet menet közben beszélgetni.

– Motoron? Az hittem, autód van.

– Az nem lenne praktikus. Egy autót ki lehet szúrni a márkája, színe, rendszáma alapján. Egy motorral a legszűkebb sikátorban is

ellavírozok, utolérek bárkit, és ellógok bárki elől. A bukósisak miatt az arcom sem látszik. Nem kell érte komoly adót fizetni. Ja, és nem az utcán lakik, hogy bárki elcsórja.

– Meggyőztél. Induljunk!

Izmos kétkerekűmet a lépcső alatti tárolóban pihentettem. A többi lakó tiszteletben tartotta a tulajdonjogomat, és idegenek is csak kétszer próbálták meg eddig elbirtokolni tőlem, de a láncon kívül egy titkos, saját gyártmányú kapcsolóval is elláttam, emiatt az illetéktelen kezek képtelenek voltak beindítani. A két próbálkozó közül a másodikat sikerült megcsípnem: egy pár házzal odébb lakó suhanc volt, akit szép szóval lebeszéltem a kölcsönvevással járó hercehurcáról. És mivel gyors felfogású volt és őszinte, megúsza enyhébb sérülésekkel. Az első önként jelentkező még az ajtót sem tudta feltörni, mert José, a földszinten lakó, kidobó- és verőlegény, nyakon vágta a szeneslapáttal. Ezzel pedig hosszú időre elvette a kedvét kis lakóközösségünk értékeinek háborgatásától.

Kigördítettem a járgányt, és átnyújtottam Tomnak az anyóssisakot.

– De hát ez egyszemélyes motor! – méltatlankodott.

– Kipróbáltam már tartalék személlyel is, és bírja. Egyébként akár hiszed, akár nem, kettőre van hitelesítve. Majd menet közben szorosán át kell karolnod a derekamat, hogy le ne ess, de ígérem, hogy ezzel még nem lépjük át a barátság és az üzleti kapcsolat egészséges határait. Csak azzal bízathatlak, hogy így hamar hazaérsz... Jut eszembe, hová is megyünk?

Tom sóhajtott egy nagyot, és gyanakodva vizsgálgatta a bukósisakot.

– Ebbe nem fér bele a fejem – közölte egy szakértő magabiztosságával.

– Ki van zárva. Az enyém is belefér, pedig nagyobb fejem van, mint neked.

– Nekem ebben a sisakban klausztrófóbiám lesz.

– Örülök, hogy ilyen művelt vagy a lélekgyógyászatban, de ideje lenne mennünk... Tudod, mit? Odaadom az enyémet, abban még a füledet is meg tudod vakarni, ha viszket.

Tom vonakodva vette át a felé nyújtott fejtámaszt, és megpróbálta magára húzni. Kívülről ez úgy látszott, hogy a sisak benyeli a fejét, mint ahogy a kígyó teszi magáévá egy adagban az áldozatát. Miután sikerült a mutatvány, a fiú csücsörítve mutatta, mennyire satuba fogja a szerkezet az egész fejberendezését.

– Most már szép vagy és biztonságos. El tudod végre motyogni, hová megyünk?

– Citadella utca, a Várhegy sugárútról nyílik.

– Na, látod, milyen szépen formálsz a szavakat. Induljunk!

Átvetettem a lábam a járgányon, Tom pedig felült mögém.

– Lelóg a farom fele – szólt tompán és rezignáltan.

– Én jól ülök – vigasztaltam. Aztán, a további zsörtölődéseket elkerülendő, lábajkában kievickéltem a kapualjából, majd az utcán, kicsit távolabb, beindítottam a motort, és elsuhantunk a cél felé.

Tom valószínűleg életében először ült motoron. A kanyarokban folyamatosan ellenem dolgozott: amikor én bedőltem, ő a másik irányba tornázkodott, hogy megőrizze az egyensúlyát. Ezzel persze csak azt érte el, hogy egészen fantasztikus íveket vettünk, és még a legegyszerűsebb szakaszokon is laza hullámokban kígyóztunk végig a szerencsére kihalt utakon. Valósággal izomlázam lett, mire végre megérkeztünk a takaros kis utcába.

Tom megszabadította magát a bukótól, és helyreigazgatta füleit.

– Hogyan tudsz megmaradni ezen az ördögi járművön?

– Ha nem akadályoz ebben senki a hátam mögött, egészen könnyen. Úgy érzem, nem élvezted az utazást.

– A megérkezés csodálatos volt. És tényleg köszönöm, hogy elhoztál. Hogyan tovább?

– Te beülsz az autódba, hazahajtasz, majd alapos fogmosás után lefekszel aludni.

– Ezt én is így gondoltam. De hogyan tovább holnap?

– Adsz egy címet, ahol holnap elérhetlek, én elmegyek hozzád az anyagért. Aztán vársz, amíg megtalálom neked a fickót.

– Nem erről volt szó! Azt hittem, együtt dolgozunk.

– Már miért is dolgoznánk együtt? Én magánnyomozó vagyok, soha nem kértem az ügyfeleimet, hogy velem együtt kurkásszanak. Megjegyzem, az összetett szóban a „magán” tag valószínűleg pontosan erre a jelenségre utal.

– Nézd, ez az első ügyem, és ott akarok lenni minden mozzanatában. Ha nem csinálhatjuk együtt, akkor inkább egyedül folytatom.

Hogy kinyílt a csipája! Kimentem Ezüsthátú karmaiból, hazafuvarozom, tisztességes üzletet ajánlok, ő meg bevágja a durcát. Kedvem lett volna jól szájon vágni a kis taknyost. De mivel még mindig a motoron ültem, egy óvatlan karmozdulat beláthatatlan következménnyel járt volna. Így aztán beértem egy lesújtó pillantással, amivel persze nem sokat csorbítottam a fiú elhatározásán.

– Legyen 50 százalék a részesedésed, de ott akarok lenni, és tanulni szeretnék tőled – mondta határozottan, és igyekezett nagyon elszántan állni a pillantásomat.

– Rendben. Azt azért tudnod kell, hogy nem te vagy az egyetlen ügyem. Két nyomozás között nem foglak hazahurcolászni, nem

állunk meg pisire-kakira, és alkalmazkodnod kell az időbeosztásomhoz. Amit pedig látsz vagy hallasz, arról mélységesen hallgatni fogsz életed hátralévő részében, ha szeretnéd, hogy ezt a hátralévő időszakot években lehessen mérni.

– Szuper! – lelkesedett, és bőszen rázogatni kezdte fenyegetően kinyújtott kezemet. Viharsebesen lekászálódta a motorról, mielőtt maga alá temetett volna, így csak az ülés landolt a lábfejemen.

– Bocsi! – engedett el a lelkes ifjú titán. Felsegítette a motoromat, és a kezembe nyomta a kormányt. – Holnap reggel, amikor neked jó, találkozunk nálam. Harangozó tér 16, első emelet 5. Hányra várhatlak?

– Nyolcra ott leszek – sóhajtottam.

– Szuper! – ismételte el újra az összegzést, majd kezembe nyomta a tartalék sisakot, és elszökdécselt az utcán parkoló leglepuskább verda irányába. – Akkor, holnap nyolckor! Jó éjt!

– Jó éjt! – szóltam utána. A fejem megingatta magát, és a tudóm is sóhajtott egy mélyet. Az agyam nyugtázta a történeteket, és megállapította, hogy az élet nem egyszerű, de ezzel most nem alkotott semmi eredetit. *Remélem, nem fogom megbánni* – bíztattam magam, aztán karomra kaptam az elárvult sisakot, és hazarobogtam.

Tapintatosan az utca végén zártam el a motort, és csendesen toltam a járgányt az utolsó ötven méteren. José elég éberem aludt, és nem akartam felriasztani. Nem gyávaságnak nevezném ezt, inkább udvariasságnak. Adjuk meg a kellő tiszteletet a nagyobbak és erősebbnek.

Ahogy begurítottam a járgányt a sufniába, mellékesen felpillantottam a lépcsőházba. Égett a lámpa a szobámban. Elfojtottam a feltoluló, nyomdafesték-ellenes szavakat, és ismételten megróttam magam, amiért nem hordom K (=kedves)

pisztolyomat. De nem értem rá fogadkozni, hogy „majd legközelebb”.

Óvatosan saját lakásomhoz lopódtam. Az akciófilmek hősei ilyenkor rátörnek magukra, de nekem nem ment el az eszem. Sok értékem nem volt a lakásban, az információ nagy részét a fejemben tartottam. Leginkább kíváncsi voltam, mi történik odabenn. Megpróbáltam belesni, de az ajtó fölötti kis ablak, amin a fény kiszűrődött, nagyon magasan volt, és igen mókás lett volna, ha kenguru módjára pattogva igyekszem elérni a kukkolási magasságot. Nem maradt más lehetőség, letérdeltem, és a küszöb alatti résen át próbáltam vizuális információhoz jutni.

Hirtelen feltárult az ajtó. Én ott hajlongtam, mint egy hithű mohamedán Mekka irányába, előttem pedig a lámpa fényétől misztikus gyűrűbe zárt sudár, szőke teremtmény magasodott.

– Örülök, hogy itthon találsz – szólalt meg kellemes, alt hangon. – Ha befejezted az imádságot, nem jössz be?

– Carol? – kérdeztem szappanopera hősöket meghazudtoló zavart együgyűséggel. Ezt leplezendő, szertartásosan meghajoltam még egyszer kelet felé, elmormoltam egy rövid japán köszöntést, aztán fessen felálltam, és kedvesen rámosolyogtam a lányra. – De jó, hogy látlak!

– Én is örülök neked. Fáradj beljebb!

– Köszönöm a szíves invitálást. Egyébként hogy jutottál be? – kérdeztem nem titkolt gyanakvással.

– Előttem minden ajtó megnyílik – felelte rejtélyesen. – Ismerek egy-két trükköt.

– Erről inkább most ne is mesélj. Gondolom, nem lakatos a szakmád.

– Nem, de értek a zárakhoz.

Belevetette magát egyetlen fotelembe, és bal lábát olyan laza mozdulattal dobta át a karfán, hogy még Sharon Stone is elsápadt volna belé. El kellett ismernem magamban, hogy Carol kifejezetten bájos, ami helyből a zűrös nők népes táborába taszította volna, ha nem egészíti ki a vonzó külsőt egy kedves, vidám, és alapvetően naiv alaptermészet.

– Nem hagytam itt a tangámat? – kérdezte, miközben hintáztatta a bal lábfejét.

Szóval az övé volt. Sejthettem volna!

Elmosolyodtam, és kihúztam a zsebemből.

– Abrakadabra!

A lány lesütött szemmel elmosolyodott, aztán félénken megkérdezte:

– Visszakaphatnám? Legalábbis átmenetileg. Tudod, kirúgtam a pasimat. Elegem lett belőle.

– Nocsak! – válaszoltam frappánsan. A nők imádják az ilyen megjegyzéseket, amikor egy szóban össze tudom foglalni a megértést és a bátorítást.

Szerencsére Carol nem zökkent ki, és folytatta:

– Most nincs hol laknom.

– Hogyhogy? Hát eddig hol laktál?

– A pasimnál. De most megmondtam neki, hogy elmehet a fenébe, és eljöttem.

– Szóval a kirúgás szót csak úgy átvitt értelemben használtad?

– Hát, igen – rám nézett huncut szemeivel, úgy ferdén, kicsit alulról, megspékelte egy halovány, de cinkos mosollyal. Aztán rátért a jövetele céljára: – Meghúzódhatok nálad egy kis időre? Végtére is neked köszönhetem, hogy hontalan lettem.

– Nekem? – kérdeztem elképedve, mert valahogy eltévedtem a

gondolatmenet logikai összefüggéseiben. Bár ha lett volna időm tovább elmélkedni, valószínűleg ráeszmélek a „női logika” kifejezésben rejlő alapvető ellentmondásra. De hát minek a nőknek logika, amikor ösztönösen rátalálnak a megoldásra? Minek nekik lépcsőről lépésre végiggondolni valamit, ha már az első pillanatban tudják, mi lesz a végkifejlet? Persze ezt azért így közben nem volt időm végiggondolni... Térjünk is vissza kettőnk párbeszédéhez, melyben éppen ott tartottunk, hogy megkérdőjeleztem szerepemet Carol hajléktalanná válásában. Mire imígyen reagált a szőke jelenés:

– Igen. Miután együtt voltunk, rájöttem, hogy Patrick egy szemét disznó, és jobbat érdemlek. Már rég rá kellett volna jönnöm.

– De hát mi nem is voltunk együtt – képedtem el.

– Hát épp ez az! – mondta lelkesen. Felpattant a fotelból és kézen fogott. – Addig még csak nem is sejtettem, hogy anélkül is jól kijövök valakivel, hogy lefeküdnék velem. De te tök normális voltál, nem nyomultál rám, pedig megtehetted volna, mert tetszettél nekem, meg egy kicsit el is voltam ázva.

Engem persze hízelgéssel nem lehet levenni a lábamról, de miért is lett volna ellenemre, hogy Carol nálam lakjon pár napig? Az az éjszaka egyébként másképp zajlott, mint ahogy a rövid ismertetés alapján tűnhet. Szóval nem az történt, hogy felszedtem a csajt, és nem tudtam vele mit kezdeni.

Épp a szokásos esti „hátha horogra akad egy kuncsaft” körutamat végeztem a Siratófal nevű kocsmában, amikor a söröm mellől észrevettem, hogy egy tetű alak molesztálja a lányt. Carol elküldte az illetőt az édesanyjába, akiről azt állította, hogy a legősibb női mesterség profi művelője, de a fickó még ezt is szexuális közeledésnek vélte. Végül, mikor egy hajszálpontos tökön rúgást követően rájött, hogy a lány nem fog önként partneréül szegődni,

kiosztott Carolnak egy istenes pofont.

Ritkán szólok bele mások intim pillanataiba, de ezt a fajta előjátékot nehezen viselem. Így, mivel a jóérzésem és úri neveltetésem azt diktálta, hogy védjem meg a fiatal hölgyet a további ütlegetéstől, az erős fiút felszólítottam, hogy válasszon más játékszert magának. Ő nem értett velem egyet. A véleménycsere során kivertem pár fogát – na jó, szinte mindet, ami a felhozatalt tekintve nem is volt olyan nagy teljesítmény –, nekem felhasadt a szám, majd küzdőpartnerem feladta az eszméletét, és a vita véget ért.

Felsegítettem a lányt, aki még akkor is a pofon hatása és a söntéspult alatt volt, és felajánlottam, hogy hazakísérem. Ezt ő nagyon megköszönte, mivel – neki momentán otthona nem lévén – egyértelműnek vette, hogy a haza csakis az én otthonom lehet, vagyis nyugodtan alhat. Szerény hajlékomban aztán bemutatkozott, ledobta magáról a ruhát, vízszintes testhelyzetet vett fel egyetlen ágyamon, meztelen testét takarómba burkolta, és rögvest álomba merült. Én összehajtogattam magam a fotelben, és rövid olvasás után követtem a példáját.

Reggel már csak hűlt helyét találtam, az ajtóm bezárva, homlokomon pedig egy piros filccel rajzolt szívecske. Ez utóbbit persze nem én vettem észre, hanem az eggyel lejjebb lakó transzvesztita szomszédom, aki – miután teátrális kézmozdulattal megállított a belső udvaron – kifejtette, milyen cukornak tartja a tetkómat, és egy finom kis csókot is lehelt az alkotásra. Viszont legalább nem a nagy nyilvánosság előtt csináltam hülyét magamból...

– Hát, ha beéred sivár, ám annál egyhangúbb otthonommal – ismertettem röviden a beköltözés feltételeit, visszatérve a jelenbe –,

akkor szeretettel látlak.

Sikkantott egyet örömeiben, és a nyakamba dobta magát olyan erővel, hogy az ágyon landoltunk. A hálóeszköz iszonyú nyikorgással hozta tudomásomra, hogy még egy ilyen nem fog károsodás nélkül elviselni.

– Köszönöm! Meglátod, nem bánod meg!

– Azt elhiszem! De hogyan hozzuk el a holmidat most, miután, a te szavaiddal élve, kidobtad a volt pasidat?

– Mindent elhoztam – felelte lelkesen, és a szoba sarkában árválkodó műanyag szatyorra mutatott.

– Ezt nevezem! Legalább nem kellett sokat vacakolni a pakolással. Mi van a táskádban?

– A sminktáskám és a ruhatáram. A másik tangám úgyis nálad volt.

– Sokat megspórolunk majd a mosodán. Mi volt a terved ma estére?

– Semmi különös. Gondoltam, miután kiheverem a szakítást, zuhanyozom, és ágyba bújok.

– És most ezekből melyik fázisnál tartasz?

– Jöhet a zuhany!

Átnyújtottam neki egy tiszta törölközőt.

– Sajnos csak férfi tusfürdőm van – szabadkoztam.

– Tökéletes! – felelte, majd megpaskolta az arcomat, és elfoglalta a fürdőszobámat. Pár másodperc múlva a víz csobogása mellé vidám danolászását is hallottam, amiből arra következtettem, hogy nem viselte meg túlságosan a szakítás.

Belemélyedtem a fotel melletti kis asztalon hagyott könyvembe, de kivételesen nem tudtak lekötni a talpraesett rendőrnő kalandjai – a gondolataim a zuhanyzó lány körül forogtak. Nincs a világon két

férfi, akinek azonos lenne az ízlése a nők terén. A természet még a szépségben is egyedül tud alkotni – nincs olyan nő, aki ne tetszene valakinek, legfeljebb nem keres elég alaposan. És a legszebb nőkre is igaz az a mondás, hogy „na, ezt is unja éppen valaki”. Carol történetesen az a nő volt, aki nekem első pillantásra megtetszett, és a vonzalom idővel csak súlyosbodott. Karcsú, de soványnak semmiképp nem nevezhető alakján kellemes vizuális megnyugvást nyújtottak gömbölyű, emberi méretű keblei, egyenes tartását pedig külön kiemelte, hogy haját kis kontyba fogta, felfedve ezzel gyönyörű nyakát, melyről oly gyakran elfeledkeznek a mai világ sampon, hajbalzsam, hajkondicionáló és hajlakk-reklámokon nevelkedett leányai. Na, jó, bevallom, hogy ezek mellett formás feneke is volt – azt hiszem, ebben is eltér minden férfi véleménye, de engem nem is az érdekelt, hogy másnak tetszik-e.

Az elmélyült bambulásból Carol zökkenett ki, aki egy szál sárga törölközőbe csavarodva lépett elém.

– Ez isteni volt! Imádom a tusfürdőd illatát!

– Nem félsz, hogy holnap már a nők is bukni fognak rád?

– Nem vagyok semmi jónak elrontója – biggyesztette le a száját. – Úgy tudom, a pasik úgyis arra vágnak, hogy részt vegyenek egy ilyesfajta leszbikus partin. Lehet, hogy egyszer kipróbálok.

– Neked még egy nő is jól állna – jegyeztem meg zavartan.

– Na, futás fürödni! – osztotta ki a parancsot. – És utána nyugodtan bújj mellém, nehogy a székben aludj megint. Megbízom benned annyira, hogy beengedjelek magam mellé az ágyadba.

Na, most ez jó hír nekem, vagy inkább ciki? Mindenesetre nem hagytam abba a mosolygást, miközben elvonultam tisztálkodni. A zuhany alatt tovább emésztgettem az imént hallottakat, de nem jutottam megoldásra, vajon mit fogok tenni, miután visszatértem a

szobámba. Épp eleget hallottam már a „Ne rontsuk el ezzel a jó kapcsolatunkat” mondatot ahhoz, hogy kellőképpen elbizonytalanodjak.

A helyzetet most is Carol oldotta meg – hét emelet mélyen aludt az ágyamban. Rövid gondolkodás után én is bemerészkedtem a takaró alá...

Hajnalban tértem magamhoz a csalogányok dalára, és kicsit félve pillantottam magam mellé. A lány ott szundikált mellettem összegömbölyödve, és álmában ugyanolyan szép volt, mint ébren. Mosolyogva takartam be, ő meg sem moccant közben. Szemmel láthatóan otthon érezte magát. *Persze – gondoltam –, most itt is fog lakni néhány napig. Legalábbis remélem.* Ugyan ezen az éjszakán sem lettem okosabb a nőikkel kapcsolatban, viszont tagadhatatlanul jólesett Carol mellett aludni és felébredni még akkor is, ha semmi „komoly” nem történt.

Óvatosan kiosontam a fürdőszobába, leöblítettem publikus bőrfelületeimet, aztán szép csendben visszasettenkedtem a háló-nappali-társalgóba. Tiszta ruhát vettem elő, felöltöztem, és lábujjhegyen elindultam az ajtó felé. Aztán mégis visszaóvakodtam, odahajoltam Carolhoz, és nyomtam egy puszit a hajára.

– Aludj csak! – súgtam a fülébe. – Nekem mennem kell. Örülnék, ha itt találnálak este. Pihenj addig!

– Ühüm! – válaszolta, és aludt tovább. Újból megigazítottam rajta a takarót, és angolosan távoztam a lakásból. A motort a szokásosnál is távolabb indítottam be, hogy biztos legyek abban, nem zavarom fel Carolt...

Pontban nyolckor Tom lakása előtt álltam. A csengetésemre rögvest ajtót nyitott, de olyan hirtelen, hogy majd’ a frászt hozta rám. Örömmel nyugtáztam, hogy ez alkalommal nem gálába

öltözött, hanem farmer volt rajta és egy kockás ing.

– Isten hozott! – üdvözölt. – Ugye nem akarsz motorral menni? Felajánlom az autómat, ez persze azzal jár, hogy én vezetek. Ma úgylis esőre áll, legalább nagyobb esélyünk van, hogy szárazon megússzuk. Kérsz valamit inni?

– Inkább indulnék. Tapasztalataim szerint minél hamarabb túl kell esni a reggeli veckölődésen, mert különben az egész nap nyögvenyelős lesz.

Elég határozottan szólhattam, mert Tom kapta a kocsikulcsát, és már indultunk is. A motoromat a kapualjban lakatoltam le, a fiú szerint senki sem nyúl itt hozzá. Reméltem, hogy igaza lesz.

Az autó nappali fényénél sem volt bizalomgerjesztőbb, mint előző este. A régi Toyota húsz évvel ezelőtti modell volt, és első tulajdonosa bizarr ízlését reklámozta – a karosszéria barna volt, az a típusú barna, amitől beindul a perisztaltikám. A lökhárítón krómfolatok csillogtak a rozsdán, az ablaktörlő lapát elvásott gumija pedig kondenzcsíkot húzott a szélvédőre az évek során. Dísztárcsa egyik keréken sem volt, de nem is illett volna bele az összképbe.

– Ezt az autót féltetted a külvárosban? Szerintem valószínűbb, hogy hozzáraknak valamit, minthogy elvigyék. Bár, meg kell mondom, ideális jármű a nyomozáshoz, mivel nem feltűnő.

– Igazság szerint nem arról volt szó, hogy féltettem az autót – vallotta be ajtónyitás közben Tom. – Még csak egy hónapja költöztem ide, és nehezen igazodom el a városban... A francba ezt az ajtót! – mérgelődött, mert a zár nem engedett.

– Hadd segítsek! – vettem el tőle a kulcsot. – Ezeknek a régi autóknak lelkük van.

Furcsa érzés volt, ahogy a zárba illesztettem és óvatosan elfordítottam a kulcsot. Azt hiszem, ezt hívják déjà vu-nek. Mintha

már egyszer ugyanez megtörtént volna velem. De nem volt időm folytatni a kutakodást az elmém rejtett zugaiban, mert Tom felsóhajtott, és folytatta apró kis titkainak feltárását:

– Még nem barátkoztam meg veled teljesen. Újak vagyunk egymásnak.

– Legalább korban hozzád illőt választottál. Nem akarod, hogy én vezessek?

– Inkább ne! Még új a jogosítványom, és szeretnék gyakorolni – mondta, és már ugrott is be a kormány mögé.

– Anyám, borogass! Nem ismered a várost, nem ismered az autót és új a jogsid... Na, pattanj ki a vezetőülésemből, de gyorsan! Nem békiszitternek szegődtem, hanem magánnyomozónak.

Lógó orral, de jelentősen megkönnyebbülve adta át a volánt. A kis autó belső berendezettsége spártai volt, vetekedett szerény hajlékom komfortjával – viszont nem volt benne WC. Az ülésheztrára ráfért volna egy tisztítás, bár a csere egyszerűbben kivitelezhetőnek tűnt. A műszerfal meghitt kapcsolatot ápolt a porral, sérülésmentesen nem lehetett volna őket elszakítani egymástól.

– Az ablakot ne tekerd le, mert beesik az ajtóba! – figyelmeztetett kissé szégyenkezve Tom. – Nem mai autó már.

– De azért motor van benne, ugye? Vagy még a lábbal hajtós fajtából való?

– Kár gúnyolódni. Legalább van tető a fejünk fölött, és nem kell azt az átkozott sisakot hordani.

– Igazad van, ajándék lónak nem kell fogászati szűrővizsgálat. Javasolom, hogy látogassuk meg Morton úr korábbi hajlékát, és beszéljünk az általad csak vén hülyének becézett házmesterrel. Mondj egy címet!

– A címet most hirtelen nem tudom, de majd mondom, merre

menj.

Furcsa mókus! Kíváncsi vagyok, mihez kezdett volna nélkülem ebben az ügyben?

Elindultunk, és az ő irányításával, kis kerülővel elérkeztünk a visszafogott eleganciájú bérházhoz. A Toyota a vártnál jobban vizsgázott, és el kellett ismernem, hogy a külső nem minden. Persze ennek ellenére sem fordult meg a fejemben, hogy esetleg az iránt érdeklődjek, eladó-e.

Tom egy kicsit feszengett a kapuban, félt, hogy az öreg megint leteremti, így hát nekem kellett megnyomnom a csengőt.

A várttal ellentétben egy készségesnek tűnő apró emberke nyitott ajtót, akinek külseje ugyan megegyezett a korábbi leírással, de úgy látszott, ma a két lehetséges közül a jobbik lábával kelt fel. A csaknem másfél méter magas házmester huncut szélforgó frizurát viselt, a feje közepén elnyúló kiterjedt pusztaságra fésülve az egyik oldali harminc centis hajszálakat. Egy átlagember szemmagasságából nézve leginkább frissen felszántott ugarra emlékeztetett a rendezett fejtető.

– Örülök, hogy újra látom – üdvözölte Tomot, aki kicsit meg is riadt a készségeség ilyen bőkezű megnyilvánulásától.

– Nem téveszt össze valakivel? – kérdezte gyanakvón.

– Maga érdeklődött tegnap Leslie Morton után, ugye?

– Így van.

– Közben rájöttem, milyen rövid az agyam. Nem ugrott be akkor ez a név. De azóta már egész sor dolog eszembe jutott. Várjanak, mindjárt hozok valamit! – mondta, és becsoszogott a lakásába.

– Mit hoz? – kérdeztem Tomtól.

Ő csak a vállát vonogatta.

– Az öreg főszer ijesztőbb, amikor készséges, mint amikor

mogorva. Tegnap csak agresszív volt velem, ma viszont már nem is tudom, mire számítsak. Remélem, valóban tud adni néhány hasznos információt.

Egyik lábunkról a másikra álltunk, és eltelt jó pár perc, mire ismét feltűnt az élő relikvia, egy megsárgult papírt szorongatva a kezében. Már az ajtóban lobogtatta, büszke mosollyal az arcán.

– Felírtam az új címét.

Tom elvette a papírt, majd vetett rá egy pillantást, és rosszkedvűen megrázta a fejét.

– Ezen a címen már voltam tegnap.

– A külvárosi cím? – kérdeztem tőle.

– Aha – bólogatott.

– Nem tud mondani valamit arról, miért költözött el Morton úr két éve? – fordultam az öreg felé, ügyelve arra, hogy legalább a számról le tudja olvasni a szavakat. Feleslegesen aggódtam, tényleg nem volt süket.

– Hát, van egy-két dolog, amire emlékszem. Jöjjenek be hozzám, elmesélem – invitált be minket a lakásába. Egymásra néztünk Tommal, aztán elfogadtuk a meghívást.

A házmester már az ajtóban szabadkozni kezdett:

– Ne nézzenek körül, nincs igazán nagy rend. A feleségem már tíz éve meghalt, magamért meg minek tartsak tisztaságot. Jöjjenek beljebb, és üljenek le a szobába.

Beóvakodtunk a félhomályos, dohos lakásba. Mindent átítatott az elmúlt korok szaga, ráfért volna egy kiadós szellőztetés. Szétnéztünk ülőalkalmatosság után, de nem találtunk olyat, amihez biztosan nem ragadnánk hozzá, így aztán lecuppantunk a kanapéra. Egy rugó fájdalmasan felnyávogott alattam.

– Megkínálnám magukat, de nincs semmi itthon – szívélyeskedett

a házigazda.

– Az pont jó lesz – feleltem. – Elég, ha mesél nekünk pár szót Morton úrról.

– Morton úr jó ember volt. Ügyvéd, de jó ember. Ritka az ilyen. A legtöbben még köszönni sem tudnak az egyszerű halandónak, ha felviszi az Isten a dolgukat, de ő rendes volt.

– Egyedül élt, vagy volt valakije?

– Egyedül – bólogatott az öreg. – Sok lakónak vannak ilyen-olyan nőügyei, persze én nem figyelem az ilyesmit, hiszen nem tilos. Csak aztán a feleségüknek esik rosszul, mikor valahogy a tudomásukra jut, hogy a hites uruk félrelépett. Tudják, milyen a pletyka... De Morton úr rendes ember volt. Nem is emlékszem, hogy járt volna hozzá bárki.

– Emlékszik arra, amikor elköltözött?

– Hogyne! Odajött hozzám, és azt mondta: „Leiter úr, én elköltözöm, de köszönöm, hogy maga olyan rendes ember volt, és mindig lehetett magára számítani.” Aztán felpakolta a cuccait egy teherautóra, és elment.

Tom nagyot sóhajtott, aztán óvatosan, tagolva feltette a kérdést:

– Nem tudja véletlenül, miért költözött el?

– Hát, én kérem, ilyesmit nem kérdezek a lakóktól, hiszen ez mindenkinek a magánügye, tudják.

– Köszönjük a címet – vettem át újra a szót. – Szükségünk lenne az ügyvédi iroda címére is, ahol Morton úr dolgozott.

Az öreg egy pillanatra elgondolkodott, aztán csendesen azt mondta:

– Megyek, megnézem, hátha meglelem valahol. Kérek egy kis türelmet önöktől.

Ezzel kicsoszogott az előszobába, és eltűnt a falakat szegélyező,

szomorúan öreg bútorok labirintusában. Tom nehezen bírta a várakozást. Beletúrt az előttünk düledező asztalkán heverő régi újságok kupacába, kivett belőle egy párat, belenézett a megsárgult lapokba, aztán szemét forgatva visszarakta a kupac tetejére, míg végül egy házi készítésű, keménypapír borítású, arany zsinórral átkötött album akadt a kezébe. Kérdő tekintettel nyújtotta át nekem.

Belelapoztam a könyvecskébe. Sötét kartonlapokon fekete-fehér, megbarnult képek sorakoztak: az első oldalon jó vágású fiatalember katonaruhában, aztán egy szemrevaló menyecskével az oldalán, majd ugyanők esküvői ruhában, beállított, szabvány mosollyal. Később megjelent egy, még egy, végül egy harmadik kisgyerek is a képeken, és ahogy a felvételek egyre élesebbek lettek, úgy keményedtek a szereplők vonásai, egyre szigorúbb ráncok tették karakteressé a férfi és nő arcát. Pár színes fotó következett a felserdült gyerekekről, majd néhány az unokákról. Az utolsó kép az asszony fényképe volt, egy fiatalkori felvétel nagyított, retusált változata, ahol mosolyogva, de határozottan tekintett a kamerába. Ezt a képet már reszketeg kezek ragasztották be az albumba, egyedül volt az oldalon, kicsit ferdén. A többi lap üresen feketéllett.

Elgondolkodva tekintettem Tomra, és láttam, hogy ő is megnyitotta gondolatban a saját kis képeskönyvét. Vajon milyen képek lesznek majd, melyek felbukkannak előttem az utolsó pillanatban? A mondás szerint élj úgy, hogy ha leperreg előtted életed filmje, ne tudd eldönteni, akciót vagy pornót láttál. Az öregember képeskönyve másról szólt. Nem volt vidám, önfelelt olvasmány, de hát miért is lenne az, amikor tudjuk már, mi a történet vége... Bosszúsan hessentettem el magamtól az egyre borúsabb gondolatokat, és becsuktam a könyvet. Tom összerezzenett mellettem.

Rossz érzésekkel tettem vissza az albumot, betolakodónak éreztem magam. Mielőtt azonban elmélyedhettem volna az önvádban, előcsoszogott az öreg, és kezében egy újabb, megsárgult papírost lóbált.

– Itt a cím, Alkony sugárút 52. Nem tudom, merre lehet, de biztosan elegáns környék.

Átnyújtotta a papírt, aztán rápillantott az asztalra, és felvette róla az albumot. Magához ölelte, és berakta az egyik szekrénybe. Még háttal állt nekünk, mikor száraz, fakó hangon megszólalt:

– Most már mennem kell a dolgomra. Örülök, ha segíthettem.

Úgy éreztem magam, mint kisfiúként, amikor a könyvtárban pucér nők képeit nézegettük egy felnőtteknek szóló könyvben, és ránk talált a könyvtárosnő.

– Köszönjük a segítséget. Jó egészséget kívánunk! – köszöntem el csendesen, lehajtott fejjel, és a mögém somfordáló Tom is mormolt valami búcsúzásfélét. Alighogy kitettük a lábunkat, az ajtó határozottan bezárult mögöttünk. Immár kísérő nélkül baktattunk ki a házból.

– Fura ember – törte meg a hallgatást a fiú, aztán rögtön témát is váltott. – Jó ötlet volt az ügyvédi iroda, tegnap nekem eszembe sem jutott. Remélem, ők tudnak valami használhatót mondani.

– Én is remélem – feleltem, miközben beleillesztettem a kulcsot az autó zárjába, de nem a déjà vu jött újra, hanem valami más. – Nagyon fura érzésem van.

– Igen? Micsoda?

– Nem tudom elmagyarázni. Néha rám tör egy érzés, mindig követi előbb vagy utóbb egy határozott gondolat is, de ilyenkor még nem tudom, mi motoszkál az agyamban. Csak azt érzem, hogy hamarosan jön egy belső üzenet. Tudod, olyan ez, mintha lenne egy

privát csőposta hálózatom, és kigyullad a piros lámpa, hogy úton van az információ.

– Na de ez most jót jelent vagy rosszat – kérdezte enyhe nyugtalansággal a hangjában.

– Ne aggódj, ez is kiderül. Ilyenkor az a legjobb, ha témát váltunk, és hagyjuk a tudatalattimat dolgozni.

Tom bekötötte a biztonsági övét, és vállat vont:

– Oké. Miről beszélgessünk?

Beindítottam az autót, és nyugodt tempóban az Alkony sugárút felé vettem az irányt. Tekintettel a délelőtti forgalomra, legalább fél óránk volt a megérkezésig.

– Miért jöttél el otthonról? – dobtam fel a témát.

– Nem is tudom. Kaptam egy ajánlatot, és igent mondtam rá. Új város, új világ. Úgy éreztem, szükségem van a változásra. Már fojtogatott a kisváros.

– Nem hiányzik a megszokott, nyugodt, hétköznapi élet?

– Hát, kicsit igen. Itt még minden olyan szokatlan.

– Szerelmi csalódás? – tettem fel a kérdést.

Tom elképedt.

– Honnan veszed? – kérdezte, és idegesen babrálni kezdett a fűtéskapcsolóval, majd többször ellenőrizte, hogy a kesztyűtartó jól be van-e zárva. Végül mégis csak rászánta magát a beszédre: – Biztos ez is közrejátszott a döntésemben. Már két éve éltem együtt egy lánnyal. Amolyan se veled, se nélküled kapcsolat volt. El kellett költöznöm, hogy szakítani tudjak vele.

Sóhajtott egyet, és kibámult az ablakon. Pár percig csöndben autóztunk. A kezem és a lábam dolgozott a rutin szerint: a forgalomba simulva váltottam a sebességet, lassítottam és gyorsítottam, és egyszer csak megérkezett a csőposta üzenetem. Hát

persze!

– Megvan! Az öreg az időt húzta!

– Tessék? – riadt fel Tom a gondolataiból.

– Semmi értelme nem lenne egyébként annak, hogy beinvitál és magunkra hagy minket olyan sokáig... Nem zavarna, ha kerülnénk egy kicsit?

Tom szemmel láthatóan elakadt a gondolatmenetben, és bambán nézett rám, majd széttárta karjait, jelezve, hogy azt teszek, amit akarok.

– Szeretném ellenőrizni, hogy nem követnek-e.

– Miért követnének? – képedt el. – Ugye nem állsz pszichiátriai kezelés alatt?

– Ne aggódj, az öcsém pszichiáter, de még veszekedés közben sem nevezett soha elmebetegnek. Azonban, hogy az ő szavaival éljek: attól, hogy paranoid vagy, még elkaphatnak. Szóval jobb félni, mint megijedni. A megérzésem azt súgja, hogy a házmester nem ok nélkül váratott minket.

Higgadtan vezettem tovább, és jó előre jeleztem még a sávváltásokat is, nehogy véletlenül lemaradjon, aki esetleg a nyomunkban jár. A negyedik letérő után már épp kezdtem volna megnyugodni, amikor kiszúrtam egy sötétkék Golfot a tükörben. Még két irányváltás, és biztos voltam benne, hogy ő lesz a hunyó.

– Láttál telefont az öregnél? – kérdeztem Tomot.

– Igen, mellettem volt egy kis asztalon. Igazi, régimódi, fekete készülék, amit már legalább öt éve nem használtak. Miért?

– Mert amikor bement az új címért, valószínűleg felhívott valakit mobilon. Valakit, aki most épp minket követ.

– Úristen! Ki a fene lehet? – rémüldözött a fiú, és bőszen hátrafelé kezdett tekintgetni.

– Maradj a helyeden! – dörrentem rá. – Ne tudja, hogy tudjuk!

– De hát mi a búbánatot akarhat?

– Fogalmam sincs. De kiderítem. Hamarosan megérkezünk az Alkony sugárútra.

A minket követő Golf vezetője igazi profi módjára végezte a dolgát, soha nem ért közvetlenül a nyomunkba, nem váltogatta a sávokat, szinte észrevétlenül jött mögöttünk. Az autó megválasztása is okos döntés volt: semmi feltűnés, semmi különös ismertetőjel. És ez egyszerre volt nyugtalanító és megnyugtató – az illető profi, és az igazi profi csak megfigyel. Nem ismertem olyan magánhekkust, akiből ennyit kinéztem volna. Pedig a vezetőnek hatalmas rutinja lehetett – komoly feladat ilyen szakértő módon a nyomába szegődni valakinek. Rendőr, vagy ex-rendőr, foglaltam össze a véleményemet magamban.

Az Alkony sugárútra érve átmentem a külső sávba, és kicsit lassítottam, mint aki keresi a számozást. A 48. szám előtt találtam parkolót, de addigra már a Golf leállt úgy száz méterrel mögöttem. *Ezek szerint azt is tudja, hová megyek* – nyugtáztam magamban.

Tom még mindig dermedten ült a helyén. Bátorítóan rámosolyogtam rá.

– Ne aggódj, semmi vész! Valószínűleg egy konkurens detektív követ minket.

– Ezt honnan veszed? – kérdezte, és éreztem a hangján, hogy a nagy kő legördült a mellkasáról.

– Profi a fickó, nem először csinálja. Egyedül ül az autóban, szerintem ki sem fog szállni. Ahogy a nagykönyvben meg van írva.

– Te is magánnyomozó vagy, mégis kiszállsz.

– De én most nem megfigyelek, hanem nyomozok. Nagy különbség!

– Na és ki a fene figyeltetne minket? – tette fel a nyilvánvaló kérdést.

Semmi értelmes válasz nem jutott eszembe, úgyhogy adtam a lazát.

– Akárki. A volt barátnőd, a házinénid, vagy éppen a főnököd. Mondjuk, ellenőrzi, hogy dolgozol-e.

Tom morgott valamit, de nem akadékoskodott tovább.

– Ha kiszállsz, kérlek, ne nézz hátra!

– Tudom, nehogy megtudja, hogy mi tudjuk.

– Mintha némi iróniát éreznék a hangodban – fordultam hozzá. – Ez egy ilyen munka, barátom. Itt nem elég egyszer okosnak és figyelmesnek lenned. A legegyszerűbb esetek is bonyolultak, mivel mi, emberek is igen bonyolultak vagyunk. De hadd ne töltssem az időt további aranyigazságokkal. Ideje bemennünk!

Kiszálltunk az autóból, és elindultunk az 52. szám felé. Csinos kis épület volt, egyszerűen méltóságteljes, mégsem hivalkodó. Vajszínű falába mélyedve fényvisszaverő üveglapok csillogtak a verőfényes reggelen, és csak a beavatottak vették volna észre, hogy igazából nem is üvegből, hanem golyóálló polikarbonátból készültek. A kapualj sekély volt, még talán a szélről sem védett volna. Csupán arra volt jó, hogy jelezze, itt a bejárat. A fotocellás ajtón átjutva egyenruhás biztonsági őr fogadott minket.

– Jó napot, uraim! Miben segíthetek?

– Jó napot! – köszöntem vissza. – Dave Bexley vagyok, ő pedig a társam, Tom Marshall. Egy örökösödési ügyben lenne szükségünk egy kis segítségre. Úgy tudjuk, itt dolgozott két évvel ezelőttig egy Leslie Morton nevű ügyvéd.

– Valamikor tényleg volt itt egy ügyvédi iroda, de már rég megszűnt – mosolygott ránk az őr. – Még manapság is betéved egy-

egy ügyfél, de nekik is csak azt tudom mondani, amit maguknak: már jó ideje egy ingatlanközvetítő költözött a helyükre.

– Van ott valaki, aki esetleg tud nekünk segíteni?

– Talán a titkárnő – gondolkodott el az őr. – Ő már több mint egy éve itt dolgozik, talán tud valamit, amivel hasznukra lehet... Várjanak, felszóllok neki.

Ráérősen maga elé vette a telefont, és tárcsázta a melléket. Nem sokat teketóriázott, közölte, hogy felenged két ügyfelet, aztán udvariasan utat engedett nekünk.

– Használják a liftet! Harmadik emelet.

– Köszönjük – mondta Tom.

A lift szót eredetileg nem erre a törékeny kis cellára találhatták ki; valami drámai kifejezés jobban illett volna rá. Egy gyóntatófülke meghittségét és egy sikátor biztonságát egyesítette magában. A beszállást követően össze kellett zárunk a kovácsoltvas harmonika rácsot, majd a harmadik emelet gombjának megnyomása után a kabin nagyot rándult, és egészen óvatosan kapaszkodni kezdett felfelé. Miközben az emeletek között vánszorogtunk, a liftakna hangulatosan felerősítette azokat a jellegzetes fémes, nyikorgó, csattogó hangokat, amelyek hátborzongatóan utánozzák az elpattanó sodronyszálak muzsikáját.

– Tök hangulatos! – lelkesedett Tom.

– Szó szerint ezt akartam mondani – morogtam.

Az iroda előtt – kilincset nem lelvén – tétován megálltunk, de az ajtó szinte rögtön kitárult előttünk. Kedves arcú, ápolt, rövid barna hajú lány fogadott minket, és érdeklődéssel hallgatta a történetünket. Feltűnt, hogy Tom milyen gyorsan megszabadult hallgatagságától – én szinte szóhoz sem jutottam. Hamar kiderült azonban, hogy a lány semmit nem tud Leslie Mortonról, de ez nem

törte meg kettejük beszélgetésének lendületét. Úgy éreztem, nem zavarnám őket azzal, ha távoznék.

– Visszamegyek az autóhoz – kottyintottam bele a társalgásukba.
– Te nyugodtan járd körbe a kérdést, mert minden apróság fontos lehet! Odalent megvárlak.

Tom lelkesen egyetértett, a lány pedig felajánlotta, hogy főz neki egy kávét. Nem tudom, láttam-e már férfit, akit ennyire feldobott volna a kávézás lehetősége. Talán csak a reklámokban. A galamboknál ezt a viselkedést turbékolásnak hívják. Ugyan, mi emberek, miért lennénk mások? Végül is ugyanúgy két lábon tipegünk, mint ők, legfeljebb ritkábban szárnyalunk a magasban.

Azt hiszem, abban különbözünk a többi állatfajtól, hogy mi tagadjuk, hogy azok lennénk. Saját nevet adtunk magunknak: ember. Ettől persze a lényeg nem változik, állatok vagyunk, azon belül is főemlősök, sőt, én már a legfőbb emlőst is láttam egy ingyenes pornóoldalon... Szóval, ha valami bántó, más nevet adunk neki. Van egy barátom, aki ugyanannyit eszik, mint korábban, csak most úgy hívja, diéta. Rendületlenül hízik tovább, de legalább a lelke nyugodt...

Volt egy olyan érzésem, hogy Tom elkéri a lány telefonszámát. Amíg ők lefoglalták egymást, legalább nyugodtan nekiláthattam kideríteni, ki is követ bennünket.

Miközben lefelé baktattam a lépcsőn, azon gondolkodtam, hogyan távozzak úgy az épületből, hogy a nyomunkba szegődött megfigyelő ne fogjon gyanút, hogy éppen le akarom leplezni. Mire a földszintig értem, beláttam, hogy nem vagyok képes láthatatlanná válni, ezért úgy döntöttem, inkább eljátszom a gyanútlan, és talán ezzel a módszerrel szemügyre tudom venni az árnyékunkat. Mosolyogva odaléptem a biztonsági őrhöz.

– Meg tudná nekem mutatni, merre kell mennem a Katedrális tér felé?

– Persze, szívesen – felelte, és épp, ahogy elképzeltem, kísértált velem a ház elé, ahol széles gesztusokkal egészítette ki az útbaigazítást: – Látja ott azt az újságosbódét? Úgy száz méterre innen?

– Hol? – hunyorogtam, mire ő mögém állt, és kinyújtott karjával célra tartott.

– Ott, azt a kis piros tetőt.

– Ó, igen, már látom.

– Na, a bódé mögött lesz egy utca, ott forduljon balra, és két percen belül a térre ér. Egyszerűbb, ha gyalog megy, és nem autóval.

– Nagyon köszönöm a segítségét – mosolyogtam az őre búcsúképpen, és elindultam a bódé irányába. A mutogatás látványosan egyértelművé tette, hogy nem a nyomomban lévő autót és utasát próbálom felderíteni, csak éppen arra visz az utam. Egykedvűen baktattam, és közben feltűnés nélkül szemügyre vettem a járókelőket. Kevesen tébláboltak az utcán, azok is határozottan tartottak valahová. A babakocsit tologató anyukák és a piacról hazafelé igyekvő, banyatankos öreganyók nem akadtak fenn a szűrőmön.

Nem messze a sötétkék Golftól viszont egy sötétkék kabátos férfi bámulta a kirakatot. A viselkedésében semmi különös nem volt ugyan, de a kirakatban sem volt semmi bámulnivaló. Férfiak ritkán cövekelnek le kismama- és gyermekcuccokat bámulni. Kétség nem férhetett hozzá, hogy ő az én emberem. A profikat is ki lehet számítani – ahhoz, hogy biztosan lásson minket kijönni az ajtón, ki kellett szállnia az autóból. Arra nyilván nem számított, hogy elindulok felé.

Egyszerű, szimpatikus megjelenésű, ötvenes éveiben járó férfi volt. Tudtam, hogy láttam már valahol, de nem ugrott be, hol és mikor. Elmentem mellette, rá sem nézve, ő meg úgy tett, mintha minden figyelmét lekötnék a fogszabályzós cumik és a színes csörgők. Megálltam az újságárusnál, és nézegetni kezdtem a kínálatot. Egy Playboy mellett döntöttem, és hosszasan kotorásztam a pénztárcámban, mire összeszedtem az apróval együtt a gondolataimat is. Megkaptam az újságot, és belelapoztam. A középső oldalakon egy üde szőke szépség kedveskedett szelíden gömbölyű bájaival egy szál rendőrsapkában. Egyik kezével a fallikus szimbólumként számon tartott gumibotot lóbálta, míg a másikkal rendőrigazolványát tette közszemlére, ha valaki véletlenül kételkedne a hitelességében.

Az első rendőrnő, aki gumibototl múzsaként homlokukon csókolott! Hát persze! A férfi, aki a nyomunkba szegődött a sötétkék Golfal, a városi kapitányság egyik nyomozója volt. Pár másodperc, és egy keresztnév is megérkezett az emlékképhez: Michael. De a társai csak Mike-nak szólították.

A felismeréssel együtt a döntés is megszületett. Kezemben az ötletadó magazinnal az újszülöttek számára gyártott sushi méretű babacipőket bámuló férfihoz léptem, és megszólítottam:

– Jó napot, felügyelő úr! Dave Bexley vagyok, talán emlékszik rám. A Martha Cole ügy kapcsán találkoztunk pár éve. Én vagyok az, akinek a sarkában jár éppen.

Mindezt nyugodtan, mosolyogva mondtam, és ügyeltem arra, nehogy bármelyik mozdulatomat gyanúsak, netán agresszívnek vélje. Rám pillantott, és jól palástolta meglepődését. Elgondolkodva nézett, aztán mosolyogva kezét nyújtott.

– Örvendek, Dave! Szóval kiszúrt.

– Nem volt könnyű. Megvallom, szerencsém volt.

Kérdően felhúzta a szemöldökét.

– Az öreg házmester gyanúsán mindent megtett, hogy nála maradjunk, amíg ön meg nem érkezik a házhoz – magyaráztam, és elengedtem egy kaján vigyort.

A felügyelő is elmosolyodott.

– Hallottam magáról pár éve, amikor még aktív volt, bár gyanítom, hogy most sem tétlenkedik, csak kerüli a nyilvánosságot. Szóval, azt mesélték, hogy maga egész tisztességes magánkopó.

Tisztában vagyok az értékeimmel, de mindig jólesik, ha felhívják rá a figyelmemet. A hízelgő embereket nem bírom, de az őszinte dicséret az más. Nem messze tőlünk Tom éppen kilépett az irodaház ajtaján, és úgy gondoltam, hogy ez a legjobb pillanat az együttműködés felajánlására.

– Elmondhatja nekünk, felügyelő úr, miért vált az árnyékunkká?

– Végül is nem titok – sóhajtott. – Ha megosztják velem, amit maguk tudnak, én is felfedem a kártyáimat.

– Rendben. Hadd mutassam be a megbízómnak.

Odasétáltunk az autója mellett ácsorgó Tomhoz.

– Tom, engedd meg, hogy bemutassam neked védőőrizetünk egyetlen oszlopos tagját, Mike Hudson felügyelő urat.

A fiú arcán helyet foglalt és szétterült a néma döbbenet, miközben lassan és óvatosan kezét nyújtott a férfinak.

– Tom Marshall. Örülök, hogy közvetlen közletről is megismerhetem.

– Mit szólnának az urak, ha együttes erővel elvonulnánk a Három Diófa vendéglőbe? – ajánlottam fel.

– Rendben, Dave – bólintott a felügyelő.

* * *

Mike csöndesen hallgatta a terített asztal mellett Tom elbeszélését az örökösödési ügyről, időnként bólogatva bízta, hogy folytassa, de egyszer sem vágott közbe. A fiú, kisebb-nagyobb vargabetűkkel mindent elmondott, amit eddig megtudtunk. Amikor a történet a végére ért, a felügyelő kortyolt egyet a söréből, és átvette a szót:

– Az én sztorim kicsit régebben kezdődik. Tíz évig dolgoztam együtt George Harrington főfelügyelővel, mondhatnám, tőle tanultam a szakmát. Jó zsaru volt, talpig becsületes, tehetséges, agyafúrt vén róka. Jellegzetes fanyar humorát sokan szerették, és igen nagy szaktekintélynek számított a gyilkossági csoportnál. Az ő révén ismerkedtem meg Leslie Mortonnal. Leslie szülei és Harrington igen jó barátságban voltak. Amikor a fiú 16 évesen árván maradt, a felügyelő szárnyai alá vette, saját fiaként nevelte és segítette. Harrington soha nem házasodott meg, úgy vélte, a család teljes embert igényel, akárcsak a hivatása. És ugye egy fenékkal két lovat nem lehet megülni... Leslie-t viszont tiszta szívéből szerette, épp ezért nem is engedte, hogy rendőrnek menjen, hanem rábeszélte az ügyvédi hivatásra. A két férfinak csak a neve különbözött, jellemben úgy hasonlítottak egymásra, mintha valóban apa és fia lettek volna. Így aztán nem csoda, hogy Leslie-t rettenetesen megviselte George halála.

A felügyelő csukott szemmel ivott néhány hűsítő kortyot, majd a távolba révedve folytatta a történetet:

– Azon a bizonyos végzetes, utolsó ügyön már nem dolgoztunk együtt, mert fél évvel korábban átkerültem a vagyonvédelmisekhez. Egyszerűnek tűnt az eset, már amennyire egy gyilkosság egyszerű lehet. Két drogot holtan találtak egy bérházi szobában. A

toxikológia szerint halálos adag volt bennük, de a tettes türelmetlen volt, és nem bírta kivárni, amíg a heroin hat. Két-két mellkasi lövés rövidítette le a halálos kábulatot. Ahogy lenni szokott, senki sem látott vagy hallott semmit a házban. A gyilkos valószínűleg hangtompítót használt, ez pedig előre megfontolt szándékkal elkövetett bűntettre utalt. Más nyom nem lévén, Harrington a helyszínen talált drog származását próbálta kideríteni. És itt kezdett elszabadulni a pokol: az anyag összetételének elemzése során kiderült, hogy azonos egy korábban lefoglalt, és azóta már megsemmisített szállítmányéval. Két következtetés adódhatott: vagy a szállítmány egy részét nem sikerült begyűjteni, vagy a rendőrségtől visszajuttatták az anyagot az utcára. Harrington a második szálon indult el, és egyre ismertebb emberek kerültek fel a listájára. A rendőrfőnök viszont egyértelmű bizonyítékok hiányában nem adott engedélyt a kihallgatásokra, és nevetségesnek találta azt a feltételezést, hogy valaki magas szinten összejátszana a bűnözőkkel... Azonban a vihar nem ült el, sőt, egyre komolyabb indulatok kavarogtak. Harrington határozottan kitartott amellett, hogy a drokartell komoly kapcsolatokat épített ki a rendőrség berkein belül, és minden tiltás ellenére titokban nyomozni kezdett a korrupst kollégák ellen. Azonban, mielőtt komolyabb bizonyítékokat talált volna, agyonlőtték egy külvárosi akció során, két társával együtt.

Arra sétált egy pincér, mire mindhárman, mintegy parancsszóra, kortyolgatni kezdtük az italainkat.

– Harrington meggyilkolása után a korábbi drogos ügyet is lezárták, és az elkövető ismeretlen maradt – folytatta a felügyelő, miután körülpillantott a szomszédos asztalokon. – Amikor behatóbban érdeklődni kezdtem, igen gyorsan a fejemre

koppintottak. Magyaráztaként annyit kaptam, hogy ezzel már a központi nyomozóiroda foglalkozik, és nem kívánják, hogy beleüsem az orromat a dolgukba. Persze nem hagytam annyiban. Eszembe jutott, hátha Harrington mondott valamit az ügyről Leslie-nek, valamit, amin elindulhatok. Felkerestem hát, illetve csak felkerestem volna, de döbbenet hallottam, hogy nem sokkal a temetés után feladta a praxisát és elköltözött a lakásából. Nyomába eredtem, de már nem leltem sehol. Egyetlen üzenetet, egyetlen jelet sem hagyott, nem hívott és nem írt. Kutakodni kezdtem, de Leslie-nek egyszerűen nyoma veszett.

– A házmester szerint szó sem volt váratlan elköltözésről, még a következő lakása címét is megadta – vetettem közbe.

– Utólag is elnézést kérek a félrevezető meséért. Az igazság az, hogy három hónapba telt, mire a nyomára leltem a külvárosban. De már ott is csak hűlt helyét találtam... Tulajdonképpen a véletlen szórt elém egy morzsát, amin elindulhattam. Elkaptunk egy szerencsétlen flótást, aki hamis pénzzel próbált fizetni az egyik szupermarketben. Nem volt még priusza, és kiderült, hogy élete első nagy fogása nagy melléfogásnak bizonyult. A kihallgatás során sírva fakadt, és elzokogta, hogy a pénzt a szomszédos lakásból szerezte, ami már legalább egy hónapja lakatlan volt. Bár lakat tényleg nem volt a lakatlan lakáson, azért egy kisebbfajta betörésre szükség volt a birtokháborításhoz... Mikor átnéztük a helyszínt, jó állapotú, a környezetbe nem illő férfiruhákat találtunk az egyik gardrószeletrényben. A fekete öltöny zsebében ráleltem Harrington gyászjelentésére, és az egyik nadrágzsebben egy cukorkás papírban használt rágógumit találtam, ami igazi kincs, mert sokáig megőrzi a DNS-t. Egy laboros ismerősömmel elvégeztettem a vizsgálatot, és egyértelmű megerősítést nyert, hogy Leslie lakott abban a szobában.

Az enyves kezű szomszéd esküdözött, hogy már legalább két hónapja senki sem járt a lakásban, bár a tulaj szerint további két hónapra ki volt fizetve a lakbér. Boldog volt, amikor dolgunk végeztével azt javasoltam neki, hogy adja ki újra a koszos kis lyukat, mert a bérlő valószínűleg már nem fog visszatérni, de ha visszatérne, hívjon fel azonnal. Leslie tényleg nem tért vissza. A reményt nem adtam fel, és elhelyeztem pár „mozgásérzékelőt” a legfontosabb pontokon: beszéltem a házmesterrel és a lakás tulajdonosnőjével, majd összeraktunk egy kicsit zavaros, kicsit romantikus történetet, hogy ha valaki Leslie után érdeklődne, nyomába tudjak szegődni. Ennek már csaknem két éve, és nem történt semmi. A nyomok kihűltek, és a remény is sorvadásnak indult bennem. Aztán tegnap végre kaptam egy telefont.

– A vén kujontól, ugye? – kérdezte Tom.

A felügyelő elmosolyodott.

– Vén kujon? Talán ez a kifejezés illik legkevésbé az öregre. Egyébként igen, ő volt. Elmondta, hogy járt nála egy gyanús külsejű fiatalember...

– Gyanús külsejű? – háborodott fel Tom. – Ugye mondtam, hogy nem komplett a mókus!

– Kíváncsi vagyok, mit mondott volna rólad tegnap este, a kocsmai incidens után – jegyeztem meg.

– Szóval, betért egy gyanús külsejű fiatalember – folytatta a felügyelő rendületlenül, kis mosollyal a szája szegletében –, és Leslie után érdeklődött valami átlátszó örökösödési ügyben. Neki persze egyből feltűnt, hogy mindez csak elterelés lehet. Régi ellenálló az öreg, ő maga is együtt harcolt a partizánokkal a második világháború végén. Sajnos ebből következik, hogy a szeme már nem elég jó, és a gépkocsi rendszámát nem tudta leolvasni. De szólt, hogy

elirányította az illetőt a háztulajdonosnőhöz. Így én is bepattantam az autóba, és rá is találtam a régi Toyotára a ház előtt. Türelmesen vártam, hogy megjelenjen a vezető, de hiába ácsingóztam. Utánanézettem a rendszámra, és kiderült, hogy a tulajdonos száz kilométerrel odébb lakik, így hát arra következtettem, hogy az autó lopott.

– Jó kis kavarodást csináltál tegnap – súgtam oda Tomnak, aki élvezettel hallgatta, hogy vezette félre a város egyik legtehetségesebb nyomozóját, ráadásul akaratán kívül.

– Aztán ma reggel az öreg expartizán újra hívott, és elsuttogta, hogy nála vannak a gyanús elemek. Kértem, hogy tartsa ott őket, amíg megérkezem, és így is tett. Azóta követem önöket, uraim.

– Tehát mi szítottuk fel a rég hamvadó parazsat – fordult költőibe Tom. – És tulajdonképpen mindannyian Leslie Mortont keressük, ha más-más indokból is.– Úgy tűnik. Valóban örökölt valamit Leslie? – kérdezte a felügyelő.

– Igen, itt a fénymásolat – nyújtotta át az összehajtott papírokat a fiú.

A felügyelő tanulmányozni kezdte, minden sorban a lehetőséget kutatva, hogy az örökös nyomára bukkanhat.

– Jut eszembe, sikerült valamit megtudnod az irodaházban? – kérdeztem.

– Tényleg, erről még nem is beszéltem! – kapott észbe Tom. – Az ingatlanos lány azt mondta, hogy úgy egy hónapja már érdeklődött Mortonról egy nagydarab kopasz, pocakos, középkorú férfi, akinek friss mentollal kevert áporodott bagószaga volt, és foltosra izzadta az ingét pár perc alatt.

– Nocsak! – csillant fel a felügyelő szeme.

– Sajnos, ez a leírás ráillik a főnökömre is – hűtötte le a kedélyeket

Tom. – Valószínűleg megpróbált utánajárni az ügynek, de látta, hogy reménytelen, és rám lőcsölte. Ez egyébként beleillene a róla alkotott, nem éppen hízelgő képbe.

– A fenébe! – nyomott el egy óvatos szitkot a felügyelő, és ledobta az asztalra a végrendelet másolatát. Két tenyerébe hajtotta a fejét, nagyot sóhajtott, és csüggedten dörzsölgetni kezdte a halántékát.

Felemeltem az asztalról az összetűzött papírköteget, és belepillantottam. Valami azt súgta, hogy nézzem át újra, türelmesen. Ezt a sugdosó valamit nevezem én belső hangnak, de pszichiáter előtt nem így emlegetném, nehogy félreértse. Szóval a sugallat azt mondta, ne olvasgassak, csak nézegessek. És igaza volt, mert néhány másodperc múlva szemet szúrt egy apróság. Igyekeztem higgadtan szóvá tenni.

– Tom, mit mondtál, mikor érdeklődött a lánynál a bagószagú jelenés?

– Úgy egy hónapja. Miért?

– Meg tudnád kérdezni, pontosan mikor? Remélem, elkérted a lány telefonszámát.

– Persze, hátha szükség lesz a segítségére a keresés során – mondta zavartan.

– Okos fiú vagy. Csinos lány volt. Kérlek, hívd fel most azonnal!

– Most azonnal? – lepődött meg.

A felügyelő kutató tekintettel nézett rám.

– Igen. Kérdezd meg tőle, *pontosan* mikor volt nála az a férfi. Ha lehet, napra pontosan.

Tom vett egy mély lélegzetet, majd bólintott.

– Ha most, hát most. Jövök mindjárt, csak keresek egy telefont. – Azzal felállt az asztaltól, hogy felfedező útra induljon a környéken.

– Várjon, itt a mobilom – szólt a felügyelő, és átnyújtott egy

igencsak viharvert készüléket, mely hitelesebben mutatott volna egy múzeum vitrinjében. – Hogy fordulhat elő, hogy a huszonegyedik században egy felnőtt férfinak nincs mobiltelefonja?

– Volt nekem, de két napja beleejtettem a fürdőkádba, és erre elég rosszul reagált szegényke. Valószínűleg megsértődött, mert azóta némaságba burkolózott. Előkapartam a régi kacatok közül a tíz évvel ezelőtti készülékemet, de annak meg gyengélkedik az akkumulátora, így kénytelen vagyok folyamatosan töltőn tartani. Tudom, hogy így némileg csorbult a hordozhatósága, ezért inkább stabiltelefon névvel kellene illetni. Persze nevezhetném kómás mobilnak is, mert állandóan gépre van kötve és mesterséges táplálásra szorul, önálló életfunkciói pedig nincsenek. Van viszont egy nagy előnye: napközben senki sem zavar, este pedig csak azokat hívom vissza, akikkel szívesen beszélek... Azért ez a jószág sem mai csirke – fűzte hozzá, szakértő szemmel nézegetve a kölcsönkapott távolbahalló készüléket, és a felügyelő rosszalló pillantásától kísérvé, vigyorogva elsomfordált az étterem nyugalmasabb fertályába.

– Mi jár a fejében? – fordult hozzám Mike, mikor kettesben maradtunk.

– Hogy jólesne egy korsó sör. Pincér!

– Nem erre gondoltam – kapta el a kezemet.

– Pár perc türelmet kérek, és ígérem, elmondok mindent. Nem szeretném, ha ezzel a fél liter sörrel előre innánk a medve bundájára.

A felügyelő nehezen bár, de visszafogta magát, igaz, érződött rajta, hogy ehhez minden lelki erejére szüksége van. Sikerült elcsípnem a pincér tekintetét, és széles mosollyal integetni kezdtem neki, majd rendeltem még három korsó sört. Jóleső izgalom járt át, úgy éreztem magam, mint egy bebábozódott hernyó, mielőtt felhasad a burka, és kipróbálhatja frissen szerzett szárnyait.

Nem volt ismeretlen ez az érzés, régebbi életemben is volt benne részem időnként, ha egy-egy különösen izgalmas rejtély során nyomra bukkantam. A pincér rekordidőt futott a sörökkel, és én rögvest beletemetkeztem a bőségesen mért hófehér habba. Alig tettem le a korsót, Tom már vissza is tért, és közölte a hírt:

– Hétfőn volt négy hete, hogy érdeklődtek Leslie Morton után.

A felügyelő kutató tekintettel nézett rám, én pedig magam elé tettem az örökségről szóló papírt, és még egyszer ellenőriztem a dátumot.

– Nem lehetett a főnököd – ingattam a fejem –, mivel ezt az írást pontosan tíz napja keltezték. Az ügyvédi irodád sem kaphatta meg hamarabb a végzést, vagyis a mentolos, izzadtságzagú, pocakos ismeretlen nem azonos kevéssé tisztelt feletteseddel. Valaki más is Leslie Morton nyomára szeretett volna jutni.

A felügyelő izgatottan kikapta a kezemből a papírt, visszafojtott lélegzettel átfutotta, és megeresztett egy harsány „igen”-t. A nyomaték kedvéért akkorát csapott hozzá az asztal lapjára, hogy a korsók ijedten koccantak egymáshoz.

– Ne csinálja ezt, mert a frászt tör ki! – rezzent össze Tom is. Mike azonban nem foglalkozott a csitítással, boldogan csillogó szemmel gyönyörködött a lap aljára biggyesztett dátumban.

– Csak halvány esély, majdnem egyenlő a nullával – jegyeztem meg óvatosan, nehogy elrontsam az örömét.

– De mégis valami. Valami, amin elindulhatunk – suttogta maga elé a felügyelő, és jó háromdeciset kortyolt a söréből. Én is kivégeztem az enyémet, majd bedobtam utána egy fél marék mogyorót, és teli szájjal ismertetem velük a javaslatomat.

– Szerintem le kellene porolnunk Harrington anyagát, aztán készíttetnénk egy fantomképet a jellegzetes szagú érdeklődőről,

hogy a város legjobb rendőrei rövid úton a nyomára akadjanak.

A felügyelő letette a lapot az asztalra, sóhajtott egyet, és így szólt:

– Sajnos ebben nem segíthetek. Három héttel ezelőtt a közlekedésrendészeti osztályra helyeztek át adminisztratív állásba.

– Micsoda? – kérdeztem, és nem akartam hinni a fülemnek. – Két éve még a vagyonvédelmisek egyik legeredményesebb nyomozója volt.

– Nem az én ötletem volt a levegőváltás – csóválta a fejét Mike.

– Ultimátumot kaptam. Elértem a nyugállomány szikes határát, amin túl a végtelen pusztaság terül el, és választhattam: vagy másik munkakörbe raknak, vagy mehetnek érdemeim elismerése mellett a kietlen és örök vadászmezőkre.

– És kinek a fejéből pattant ki ez a remek ötlet? – horkant fel Tom.

– McKenzie. Akarom mondani, McKenzie főfelügyelő – tette hozzá Mike, és teátrálisan tisztelegve felemelkedett a székéből.

Most rajtam volt a megdöbbenés sora. Úgy reagáltam, mint a rossz statiszták a filmekben, bár az én reakcióm legalább őszinte volt.

– John McKenzie? Az a patkány?

A felügyelő meglepve pillantott rám, és összeráncolta a homlokát. A tantusz lassan ért le, ahogy a redők szelíd elsimulása is jelezte.

– Hát persze! Ő is benne volt abban a bizonyos Martha Cole ügyben.

– Benne volt? – háborodtam fel, mire Tom rögtön püsszegni kezdett, mert a szomszéd asztaloknál néhány vendég megriadt. – Neki köszönhetem, hogy itt vagyok.

– Akkor már ketten tartozunk neki hálával.

– Örülnék, ha tudnám, miről beszélgettek – vettette közbe szerényen Tom.

– Miért fúrta ki az állásából? – szegeztem a kérdést a

felügyelőnek, későbbre halasztva a fiú kíváncsiságának kielégítését.

– Nos, talán párszor a tyúkszemére léptem. Mint az előbb mondtam, a Harrington esettel kezdődött. Szívügyemnek tartottam hajdani mesterem gyilkosának kézre kerítését. Amikor megpróbáltam utánanézni a két lelőtt drogosnak, elindult a tragikus végkifejletű láncreakció. Az ügyet McKenzie osztálya vette át, tekintettel arra, hogy ők foglalkoztak hivatalból a tiltott és túlzásba vitt károsanyag-használattal. Volt vele pár beszélgetésem, ami így visszagondolva nem volt igazán baráti hangvétellű. Szemére vettem, hogy egy ostoba, felfuvalkodott hólyag, akinek még a vizelés is komoly gondot okoz, mert arra is képtelen, hogy a saját farkát megtalálja a gatyájában. Lehet, hogy kicsit túlságosan is őszinte voltam. McKenzie egy végtelenül közepszerű nyomozó, aki nagyon jól irányzott nyelvcsapásokkal küzdi magát felfelé a ranglétrán, és gyenge képességeit grandiózus hatalomvággyal ellensúlyozza. Egy bölcs mondás szerint pedig nincs veszélyesebb annál, amikor a hozzá nem értéshez szorgalom párosul.

– Én nem a közepszerűségét emelném ki leginkább – árnyaltam a képet Tom kedvéért –, hanem egy természetből ellesett példával világítanám meg a jellemét: leginkább egy alattomos, rosszindulatú, sunyi patkányra emlékeztet.

Sajnos, régi, rossz szokásom, hogy nehezen bocsátok meg az ellenem vétkezőknek, bár ez csak akkor aggasztana komolyabban, ha papnak készültem volna. Mivel más, világi szakmát választottam a másvilági helyett, inkább törlesztéssel igyekszem ilyen esetekben javítani megtépázott lelkiállapotomon.

– Azért alkalomadtán elmesélhetnéd, mi volt az a kis affér McKenzie-vel, ami miatt most itt ülhetünk hármasban e hangulatos vendéglő szellős teraszán – tette hozzá Tom.

– Ráér – nyugtattam meg a fiút. – Elsősorban most azt kell végiggondolnunk, honnan szerezhethetnénk meg Harrington anyagát.

– Nekem van otthon egy kis magángyűjteményem – mondta a felügyelő. – Apránként és egyenként minden lényeges dokumentumot lemásoltam magamnak. De ha igaz a híresztelés, a központi nyomozóiroda is vezet egy dossziét az ügyről. Csak sajnós nem ismerek senkit, aki bennfentes és megbízható.

Elgondolkoztam. Lelki szemeim előtt megjelent egy járható út. Talán nem a legegyszerűsebb, de járható.

– Azt hiszem, elő tudok szedni valakit, aki segíthet.

Mike megélné.

– Mikorra?

Megvakartam a fejem búbját.

– Találkozzunk este nyolckor a Szentháromság téren, a szökőkút melletti söröző teraszán.

– Hú, ez úgy hangzik, mint egy kémfilmben! – lelkesedett Tom. – Öltsek álszakállat?

– Inkább szerezzen be addig egy műlábat – vetette oda enyhe rosszallással a felügyelő.

– Elég lesz, ha inget váltasz – egészítettem ki az instrukciót, mire Tom kinyújtott középső ujja begyét kezdte nézegetni nagy érdeklődéssel.

– Nyolckor ott leszek – mondta a felügyelő –, és addigra összeszedem a magánnyomozásom eredményeit.

Felállt az asztaltól, gondolkodott egy kicsit, aztán visszaült, és megtette javaslatát:

– Megoldható lenne, hogy ezentúl a felügyelőzés helyett egyszerűen Mike-nak szólítsatok?

– Részemről a megtiszteltetés, Mike – nyújtottam praclimat a

kézfogáshoz.

– Nem is tudom... – fintorgott Tom. – Ekkora korkülönbség... Na, jól van, legyen! – és ő is kezét rázott Mike-kal.

– Ezt még visszakapod, tejfölösszájú – jegyezte meg a felügyelő, és bal kezével barackot nyomott a fiú fejére.

Tom szélesen elvigyorodott, vállat rántott, és jókedvűen tűrte a szelíd fenyegetést. Elköszöntünk egymástól, hazavittem Tomot, átnyergeltem kétkerekűmre, és elrobogtam szimatolgatni.

* * *

Gondolataimba merülve toltam be a motort a penészszagú kapualjba. Úgy tűnt, elhamarkodottan ígértem meg pár órával ezelőtt, hogy estére megszerzem Harrington anyagát. Rob, az ifjú számítógépes zseni, akitől segítséget vártam, éppen szorult helyzetben volt maga is – szorult a hurok a nyaka körül. Igaz, korábban sem volt eseménytelen az élete. Voltak kisebb-nagyobb zajjal járó zúrjai, mivel az általa csak virtuális pénzforrásnak nevezett, hivatalosan számítógépes bűncselekménynek minősülő foglalkozás időnként erős ellenérzéseket keltett a hivatalos szervekben. A jelenlegi helyzet azonban minden eddiginél komolyabbnak tűnt. A történeteket széles gesztusokkal illusztráló, és ezáltal dús hónaljcsokrát is önzetlenül elém táró szomszédasszony szerint a fél világ rendőrsége Rob nyomában lihegett. Ha ezt a hírforrás hitelességének megfelelően elosztom tízzel, még akkor is jó oka lehetett a fiúnak a tartós illegalitásra. Valószínűnek tűnt, hogy nem kerül elő egyhamar, ha pedig mégis előkerítik, akkor igen hosszú ideig nem fog tudni segíteni rajtam.

Mivel gyors megoldást nem láttam a problémára, bosszankodtam

egy csipetnyit, csak a megszokás miatt, aztán abbahagytam a gyötrődést, és azon kezdtem gondolkodni, vajon otthon találom-e Carolt? Az ajtó zárva volt, persze ez még nem jelentett semmit. Szinte lopva surrantam a lakásba, mintha tartaná, hogy elriasztom, és elröppen, mint egy kismadár.

Óvatosan kukkantottam be a szobába. Carol a fotelben ült, és elmélyülten olvasta az asztalon hagyott könyvemet, de amint megpillantott, szőke nőhöz illően áttette a könyvjelzőmet oda, ahol ő járt, és mosolyogva elém sietett.

– Szia, de jó, hogy hazaértél!

– Szia, de jó, hogy itthon találalak! – válaszoltam, és megöleltem. Magam is meglepődtem, milyen természetesnek hatott ez a mozdulat. Na, legalább idáig eljutottam! Legközelebb még bizalmasabb leszek, határozta el. Carol az ölelést követően is mosolygott, vagyis nem vette zaklatásnak a testi kontaktust.

– Tudod, hasznossá akartam tenni magam – kezdett bele félénken a mondandójába –, és el akartam neked mosogatni, de nem találtam...

– Mosogatószert? – siettem a segítségére. – Bocs, de azt hiszem, kiürült a flakon a múlt héten.

– Nem, odáig nem jutottam el – folytatta pironkodva. – Nem találtam edényt. Se mosatlant, se tisztát.

Elképzelhető, hogy előző nap a szeméttel együtt a tányéromat is kidobtam volna? Nem lehetetlen.

– Tudod, ezzel is egyszerűbb az élet – zártam le röviden a témát. – Neked sincs sok cuccod, nekem sem. Így aztán kényelmesen elférünk.

– Olyan gondterheltnek látszol – nézett kutatóan a szemembe. Vékonyra szedett szemöldökei között függőleges ráncocská alakult

ki, és ez szigorított a pillantásán. – Csak nem nyomaszt valami? Baj, hogy itt vagyok?

– Dehogy, isten ments! – igyekeztem gyorsan megnyugtatni. – Csak akadt egy kis problémám, és fogalmam sincs, hogyan találok rá gyors megoldást.

– Mondd el, hátha tudok segíteni.

Olyan lelkesen nézett rám, hogy nem volt szívem visszakézből elutasítani. Így hát címszavakban fogalmazva előadtam a rövidített verziót.

– Tudod, kellett volna nekem egy hekker, aki utána tudna nézni néhány, a sötét lelkű, kíváncsi kutakodók előtt gondosan elrejtett aktának. De sajnos az olajozott kapcsolatom éppen olajra lépett a rendőrség előtt.

– Csak ennyi az egész? – kérdezte fölényesen. – Olyan hekkert szerzek neked, hogy megszólal.

– Az sem baj, ha néma, csak jusson be a központi nyomozóiroda aktáiba – válaszoltam kissé szkeptikusan. A lány megérezte rajtam a bizalmatlanságot, felvonta a szemöldökét, és mellbe bökött hegyes kis mutatóujjával.

– Te nem hiszel nekem? Igen, azt hiszem, nem veszel elég komolyan – folytatta, miután a megbánás szikráját sem látta a szememben. – Egy perc alatt felöltözöm, és már indulhatunk is.

Tétova gondolatok szaladgáltak az agyamban. Carolt ugyan igazából – mondhatni mélységeiben – nem is ismerem, de elég valószínűtlennek tetszett, hogy pont egy nő kerítsen nekem egy számítógépes gurut. Elgondolkodtam azon, hogy talán jó lenne többet megtudni róla, de a kisördög is megszólalt bennem, és azt mondta, hogy olyasmi is a tudomásomra juthat, amit utána erősen bánnék. Most kedvesnek és aranyosnak találtam őt, de vajon mit

gondolnék, ha tudnám, mivel töltötte az idejét az elmúlt egy évben. Vagy vegyük csak az elmúlt hetet. A rövid gondolatmenet meggyőzött arról, ne siessek a múlt eseményeinek feltárásával, és amíg lehet, őrizzem meg őt magamban olyannak, amilyennek most látom.

Az öltözködés valóban megvolt egy percen belül – a lány belelépett a szandáljába, felvette a kézitáskáját, és már készen is állt az útra.

Őelőtte bezzeg nem kellett szégyenkezni a motor miatt – örült, hogy nem kell gyalogolnia. A feje is simán becsusszant a sisakba, és klausztrofóbiája sem lett. Mellesleg sokkal jobban esett, ahogy kérés nélkül is szorosán átkarolt. Azt sem bántam volna, ha a vállamra hajtja a fejét, de a bukósisak ezt az intimitást már nem engedte meg.

Lelkemben jóleső érzéssel, a jövőt illetően azonban erősen kételkedve szálltam le járművemről a célállomáson. Carol kiörvendezte magát, hogy mennyire tetszett neki a száguldozás – na, jó, egy pirinyót gyorsabban hajtottam a megengedettnél –, és megígértette velem, hogy ezt többször is megismételjük majd. Aztán magabiztos léptekkel az előttünk sötétlő, repkénnyel félig befutott háromszintes bérház kaputelefonjához sietett, megnyomott egy gombot, és a felhangzó „Ki az” kérdésre rutinosan „Én vagyok”-kal felelt. Az ajtó, ahogy ilyenkor illik, kitárult. Csodálkoztam kissé, hogy a lány most nem az általa megszokott „Szezám, tárulj” módszert, hanem a hagyományos bejutási módot használta, de nem tettem szóvá a dolgot. Carol fürgén felszaladt a lépcsőn, én pedig igyekeztem lépést tartani vele.

Az egyik második emeleti ajtóban kócos srác fogadott bennünket, látszott rajta, hogy nemrég még édes álmát aludta. Nem is fárasztotta magát mindkét látószervének kinyitásával, csupán

félárbocra eresztett jobb szemhéja alól vetett ránk biztatónak semmiképp nem nevezhető pillantást. Kifordítva felhúzott, foltos, ujjatlan pólója, és az állcsúcsán békésen tenyésző, ecsetszerű szőrcomó egyértelművé tette számomra, hogy őt keressük.

Carol „Szia, tesó” köszöntéssel üdvözölte, beviharzott mellette, aztán rövid csörömpölést követően visszatért hozzánk, kezében egy doboz sörrel.

– Ez itt a legjobb barátom – mutatott felém, és hangos szisszenéssel kinyitotta a dobozt. A sör hónaljon spriccelte az ajtónállót, akinek arcizma sem rezdült, csak ennyit mondott flegmán:

– Naaa!

– Dave, ez itt az öcsém – folytatta a bemutatást a lány. – A fiatalabbik.

Majd odafordult a fiúhoz, bal kézzel megragadta az állát, és maga felé fordította a kifejezéstelen arcot. – Van egy cigid, kistestvérem?

A megszólított nagyot sóhajtott, és abbahagyta az ajtófélfátámasztását. Ily módon felszabadult mellső végtagjával lassan, de alaposan megvakarta lustán göndörödő fürtöktől kócos fejét, félfordulatot tett húga felé, és rám biggyesztette a hüvelykujját.

– Ez az, amelyik vert?

– Dehogya, kicsim – válaszolt mosolyogva Carol, és megpaskolta a fiú arcát. – Ő az, aki megvédett.

A fiú vetett rám egy oldalról mért lapos pillantást, aztán karba fonta a kezét az üdvözléshez.

– Carol öccse vagyok. Bejöhetsz!

Carol belecsimpaszkodott a karomba, büszkén rám nézett az ő utánózkodó nőies, „naugyehogymegmondtam” pillantásával, és húzni kezdett befelé a srác után. Már éppen ott tartottam, hogy

súgva megkérdem tőle, milyen névvel illethetem testvérét, mert a „Carol öccse” mégis kicsit formálisnak tűnt számomra, amikor a lány harsányan elkiáltotta magát:

– Kevin! Adnál már végre egy cigarettát?

A fiú, ez alkalommal is figyelmen kívül hagyva a kérdést, átvánszorgott a szoba sarkában felhalmozott számítástechnikai lerakathoz, lezökkent a rojtosra ült forgószékre, és maga elé dörmögve azt kérdezte:

– Na, mi kellene?

Fel sem merült benne, hogy valami egyébvel zavarnánk – igaz, a szexboltba sem kenyeret venni jár az ember. Carol böködni kezdett, pissegett, és az öccsére mutogatott. Úgy véltem, arra bíztat, hogy mondjam el a problémámat. Gyakoroltam egy komoly légvételt, és előálltam a kérésemmel.

– Kevin, utána tudnál nézni, van-e a központi nyomozóirodának aktája egy bizonyos George Harringtonról?

A fiú fordított kb. 60 fokot a székén, és kinyújtott mutatóját a hűgára szegezte.

– Megmondtam neked, hogy nem mehetek bele semmi illegális dologba. Egyébként is, minek ez nektek?

Mivel érezhetően nem voltam Kevin számára létező személy, ezért igyekeztem alkalmazkodni a helyzethez: nem szóltam semmit. Hagytam a lányra a dolgot, aki ügyesen ki is vágta magát.

– Nem azt kéri, hogy törd fel a rendszert, csak nézd meg, hogy van-e akta erről a mókusról, akárki is legyen! – magyarázta tanárnénis hangon, csípőre tett kézzel, és miután befejezte, nagy sóhaj kíséretében a repedezett plafon irányába emelte tekintetét.

– Ez igaz? – fordult felém a mutatójú, mint egy tengeralattjáró periszkópja.

– Igen – egyeztem bele. *Kezdetnek mindenképpen* – tettem hozzá magamban halkán. Legfeljebb majd Carol tovább alkudozik.

A fiú szó nélkül visszavette rólam számonkérő ujját, és bőszen kapirgálni kezdett vele a billentyűzeten. Olyan volt, mint egy kakas a virtuális szemétdombján. Persze a virtuális az ő esetében mégsem lenne megfelelő kifejezés, hiszen az asztalon és környezetében valódi szemétdomb növekedett: üres kólásüvegek, sörösdobozok, gyorséttermi kaják papírjai, pizzásdobozok, maradék szendvicsek a szivárvány minden színében, darab kiflik, összegyűrt jegyzetek, három-négy, műanyagpohárból átnevelt tele hamutál, pár használt óvszer, és néhány dolog, aminek valódi természete a felületes megtekintést követően rejtve maradt előttem. A szoba hangulatát a harmadnapos férfiöltözők bukójával keveredett áporodott bagószag tette teljessé – úgy tűnt, hogy a takarításon kívül a szellőztetés sem tartozott a lakó (vagy lakók?) mindenheti tevékenységei közé.

Carol áhítattal figyelte, ahogy Kevin önfeledten zongorázik a klaviatúrán, én meg csak álltam ott, mint egy nagydarab szerencsétlenség. Az élőképet a fiú diadalittas kiáltása törte meg:

– Nincs Harrington nevű akta. Sem George, sem más.

Kicsit váratlanul ért a közlés, mivel Mike története alapján egészen biztos voltam benne, hogy jó nyomon haladok. Elgondolkodtam. Carol és öccse érdeklődéssel várta következő kinyilatkoztatásomat. A fiú csaknem húsz másodpercig bírta, aztán kurtán ennyit kérdezett:

– Más?

Jobb ötletem nem lévén, a másik kulcsfigura nevét dobtam be.

– Megnéznéd Leslie Mortont is?

– Persze – szólt a fiú vidáman, és folytatta az ütemes kopácsolást. A munka – vagy inkább szórakozás? – hamar kihozta a fásultságból,

egyre lelkesebben szaladgáltak ujjai a billentyűkön, aztán hátradőlt, és elővarázsolt az asztalon fekvő régészeti maradványok közül egy S alakban görbült cigarettát.

– Tatatatám! – pörgette meg az ujjai között a kajla rudacsát, amire hucicája egy vércse gyorsaságával le is csapott. – Megvan! Leslie Morton: személyi fájl zárolva.

– Bele tudsz nézni? – adtam az ártatlant. A fiú lassan felém fordult a székével, és összehúzott szemöldöke alól átható tekintettel méregetett.

– Zárolt anyagba még én sem tudok belenézni. Ahhoz nincs közvetlen hozzáférés. Kimásolják őket, kódolják, az eredetit törlik, és a lemezeket minden számítógéptől távol, egy édes kis páncélszekrényben tárolják.

– Azt sem tudod megnézni, hogy mikor és miért zárták le a nyomozást? – kérdeztem óvatosan.

Kevin döbönt arccal bámult rám – láthatóan nem jutott szóhoz, de még talán levegőhöz sem. Persze a szoba oxigéntartalmát figyelembe véve ez előbb-utóbb mindenképpen bekövetkezett volna. Csaknem egy teljes percet töltöttünk ebben az állapotban – a fiú, arcán a döbbenettel, én, próbálván kitartani egy kezdetben ártatlannak tűnő, de egyre inkább kétségbeesetté torzuló mosolyt, miközben Carol enyhén nyitott száján át édes nyelvecskéje hegyét kidugva hol egyikünket, hol másikunkat fixírozta – míg végül Kevin, gondolatfutama végére érve megfogalmazta a kérdését:

– Mi van?

– Valamit, bármit, akármit elő tudsz ásni a Leslie Mortonnal kapcsolatos nyomozásról? – próbálkoztam ismét a kapcsolatfelvétellel.

A fiú újra a nővérehez fordult segítségért.

– Miféle nyomozás? Ez egy személyi akta.

A tantusz lassan haladt bennem, így mikor leért, a csörömpölés elmaradt. Ellenben biztos voltam abban, hogy a megdöbbenésem kihallatszott.

– Hogy érted, hogy személyi akta? Leslie Mortonnak személyi aktája van a nyomozóirodánál?

– Bingó! – magyarázta a nővérenek. – A kiscsávó felfogta végre, miről nyomom a sódert. Igen, nővérem kedves mély értelmű barátja – fordult felém lenéző mosollyal –, Leslie Mortonnak, mint minden valamire való ügynöknek, személyes aktája van a nyomozóirodánál. És ezt a személyes aktát zárolták.

– De hát ez képtelenség – bukott ki belőlem. – Morton a nyomozóirodának dolgozott?

– Ez most újdonság? – kérdezte gyanakodva a fiú.

– Inkább csak váratlanul ért – igyekeztem sürgősen helyesbíteni, mielőtt óvatlanul bezárom a fiú résnyire nyílt segítőkészségét. – Vagy inkább azt mondanám, hogy majdnem meglepett. Szóval – szedtem össze magam, és igyekeztem tovább közömbösíteni az arckifejezésemet –, nem tudsz róla semmi egyebet?

– Ennyi – summázta Kevin.

– Akkor köszönöm – nyújtottam a jobbomat a meglepett fiúnak, aki megdöbbenésében kezet is rázott velem, és láthatóan egyre inkább kezdte nem érteni, mi is történik. – Carol, mehetünk! Búcsúzz el a tesókádtól!

Búcsúzóul a lány még megkérdezte az öccsét, nincs-e tüze az elbitorolt staubhoz, aztán csókot dobott, és tipegve igyekezett utolérni engem a lépcsőházba – túsarkúban nem egyszerű dolog lefelé szaladni. A motornál engedelmesen felvette a fejkvédőt, mögém pattant és megnyugtatóan átkarolt. Egy szót sem szólt

mindaddig, míg meg nem álltunk a Szentháromság téren a Tétova vándor elnevezésű, közepesen lepukkant sörözőnél. Miután megszabadult a sisaktól, kérdően rám nézett. Nagyon tisztelem egy nőben, ha csendben tud maradni, amikor kell. Ritka adomány.

– Carol – szóltam, és két tenyerem közé fogva arcát, csókot nyomtam a homlokára, ismét parányit lépve előre az intimitás ösvényén –, fogalmad sincs róla, milyen sokat segítettél nekem.

– Így van – válaszolta őszintén –, fogalmam sincs. De remélem, elmeséled, miből maradtam ki.

Leültettem a lányt a kerthelyiségben az egyik terített asztalhoz, rendeltem neki egy Martinit, magamnak pedig egy nagy, málnás limonádét, és úgy döntöttem, elmondom, amit lehet.

– Carol, én magánnyomozó vagyok – kezdtem, és ő okos tekintettel bólogatott. – Jelenleg egy Leslie Morton nevű urat kell megtalálnom.

– Az ügynököt? – kérdezte.

– Igen, őt, de fogalmam sem volt róla, hogy a nyomozóirodának dolgozott. Azt hittem eddig, hogy egyszerű, tisztességes ügyvéd volt, bár ez már önmagában is elég furcsán hangzik. A hír viszont, amit az öcsédtől kaptam, alapvetően megváltoztatott mindent.

Carol tovább bólogatott.

– Ugye, tudok még neked segíteni? Úgy szeretnék!

– Nagyon kedves vagy, de már így is sokat segítettél – mondtam.

– Szóval, azt akarod mondani, hogy ne érdekeljen tovább a dolog?

– kérdezte, és olyan szomorú őzike szemekkel nézett rám, hogy eddigi szilárd elhatározásom megroggyant.

– Egy nyomozás nem feltétlenül veszélytelen, és tudod, néha még magamra sem tudok vigyázni – próbálkoztam. – Vannak dolgok, amik nem nőknek valók.

– Ezt a „nem nőknek való” dumát már az oviban sem vettem be – válaszolta mosolyogva, és megcsipkedte az arcomat, ahogy a vénasszonyok szokták kiskorú áldozataikat molesztálni a gyerekzsúrokon. – Időt spórolhatunk meg azzal, ha elhagyjuk a „munkámról nem beszélhetek senkinek” meg a „szeretnék megóvni a bonyodalmaktól” kezdetű szófordulatokat is.

Rátette a kezét az enyémre, mélyített a tekintetén, és úgy nézett rám, hogy attól a sarki jégsapkák is megolvadtak volna. A globális felmelegedés típusú pillantás mellé mutatóujját a szám elé illesztette, jelezve, hogy nem vár több kifogást. De még így is láthatta, hogy vívódom, ezért folytatta a meggyőzést.

– Ne agyalj ezen túl sokat, úgysem hagyom, hogy lerázz! – magyarázta kedvesen, azzal a hangszínnel, ahogy az anyuka tudatosítja gyermekében, hogy a spenótot mindenképpen beletölti, még akkor is, ha a szokásostól eltérő bemeneti nyílást kénytelen választani. – Tök izgalmas lehet egy nyomozás, és én nem akarok kimaradni belőle, ha már belecsöppentem! Biztos vagyok abban, hogy hasznossá tudom tenni magam.

– Rendben, Carol – ismertem be a vereséget –, akkor hamarosan bemutatlak két barátomnak, akikkel együtt dolgozunk az ügyön. Addig elmondom, amit eddig megtudtam...

* * *

Mike és Tom hajszálpontosan és egyszerre érkeztek, bár a két ellentétes irányból tették mindezt. Tom volt a fürgébb a jármű elhagyásában, de tiszteletteljesen megvárta, míg korban és rangban előtte járó társa befejezi komótos ellenőrző tevékenységét. Miután a felügyelő minden lehetséges behatolási felület nyitóalkalmatosságát

megrángatta az autóján – azt követően, hogy átvizsgálta az ablakok és a világítótestek állapotát –, már csak kétszer tekintett vissza járművére az étteremhez vezető néhány lépés során. Tom vigyora ekkorra érte el azt a szélességet, amit már bátran pimasznak nevezhetünk, Mike azonban ezt szemmel láthatóan nem vette zokon. Ahogy a kocsmá felé tartottak, úgy festettek, mint két kedves házőrző: egy visszafogott komondor egy vidám mudi társaságában.

– Ők lesznek – mutattam a párosra.

– Sejtettem – mosolygott Carol. – Az idősebb fickó rendőr, ugye?

– Honnan tudod? Találkoztatok már?

– Felesleges gyanakodnod – szólta le az élcemet egy lesújtó pillantás kíséretében. – Rá van írva. Szerinted elég lesz, ha bemutatkozom neki, vagy vegyem elő az igazolványomat?

– Lehet, hogy ezt a fajta humort jobb lenne más időkre tartogatnod – válaszoltam savanyú ábrázattal.

– Jó kislány leszek – nyugtatott a lány.

– Rendben – sóhajtottam, és felálltam, hogy üdvözöljem az érkezőket. Carol szintén felemelkedett a székéről, arcán angyali mosollyal.

– Isten hozott benneteket – nyújtottam a kezem. Mosolyogva üdvözöltek. – Hadd mutassam be bájos újdonsült segítőknek.

– Carol Oats – nyújtott határozottan kezét a lány, és a két férfi lelkesen bemutatkozott neki.

– Talán foglaljunk helyet – törtem meg a hirtelen beálló csendet.

– Carol segített nekem információt szerezni Leslie Mortonról.

Mike felvonta a szemöldökét.

– Sajnos az én számítógépes zsenim alaposan áthágta a törvényes kereteket, és jelenleg nem elérhető – magyaráztam. – Carol öccse viszont nagyon hasznosnak bizonyult a hálózat böngészésében.

Ekkor, mielőtt folytathattam volna, mellénk lépett a világ talán legunottabb pincérnője, aki anélkül, hogy akár egyetlen pillantásával is jutalmazott volna bennünket, a plafonon békésen lengedező pókhálók irányába bámulva feltette az ilyenkor kötelező minimumnak számító kérdést:

– Mit hozhatok?

– Én nagyon éhes vagyok! – jelentette ki Tom. – Ha van olyan, hogy a „Konyhafőnök ajánlata”, azt kérném.

– Mi még gondolkodunk – mondta Mike, elhessentve az asztalunktól a kéretlenül kérődző, életunt felszolgálót.

– Tudod, mi a konyhafőnök ajánlata? – kérdeztem a fiút.

– Nem – válaszolta ártatlanul –, de rossz biztos nem lehet.

Felvontam a szemöldököm.

– Egy éve már, hogy megkérdeztem a pincért, persze nem ezt a bigét, hanem egy beszédesebbet, hogy mit ajánl. Azt felelte: Semmit.

– Hogyhogy? – döbönt meg Tom.

– Mesterszakácsok ritkán költöznek erre a környékre – magyarázta Mike türelmesen. – Melegszendvicsnél összetettebb ételt én sem mernék bevállalni.

– Egyszer dolgoztam egy hasonló helyen – fűzte tovább a szót Carol –, és mint minden rendes munkában, ott is legalul kellett kezdeni. Szóval konyhalány voltam három hónapig. Az én dolgom volt, hogy a már használt, de még hasznosítható ételdarabokat elkülönítsem a mosléktól.

Tom nagyot nyelt, és igen hasfájásos grimaszt vágott.

– Szóval – folytatta Carol, élvezettel figyelve a fiú orcájának színeváltozását –, nem is gondolnátok, milyen értékek rejtőznek egy-egy visszaadott tányéron. Volt egy kétszemélyes fatányéros

ételünk, aminek a tetejére egy szalonna taréjt illesztettünk. Na, ez a taréj egy hétig visszajárt. Persze időnként újrasütöttük, és megforgattuk paprikában. Sajnáltam is, mikor megették.

– Gondolom, az is sajnálta utána, aki megette – mosolygott a bajsza alatt a felügyelő.

– Nem beszélhetnénk másról? – kérdezte Tom kétségbeesetten.

– Dehogynem – szólt Mike, és felénk fordult. – Szóval, mire jutottatok?

– Nos – kezdtem bele a mondókámba –, Harringtonnal kapcsolatosan nincs aktája a központiaknak.

– Az a szemét tetű McKenzie! – fakadt ki a felügyelő. – Éreztem, hogy csak le akar rázni, amikor ezzel jött elő.

– Viszont Leslie Morton anyaga zárolva volt a nyomozóirodában, ami azt jelenti, hogy korábban ő is az állomány tagjaként dolgozott, jelenleg viszont inaktív.

– Micsoda? Leslie ügynök volt? – kérdezte hitetlenkedve Mike. – Nem lehet ez tévedés?

– Tévedés kizárva – szóltam, és Carol lelkesen bólogatni kezdett mellettem. – Ráadásul a múlt idő még korai. Leslie aktáját zárolták, ami valószínűleg azt jelenti, hogy nincs tudomásuk a hollétéről.

Kellemes érzéssel szemléltem a két kővé dermedt úriembert – hiába, mindig is szerettem, ha egy bejelentés nagyot durran. Tom két tenyerébe illesztette az állát, és szeme felváltva tekintett a jobb és a bal felső sarokba – vagyis felváltva igyekezett eddigi élettapasztalatait előszedegetni, abból következtetéseket levonni, és elméletet gyártani. Mike a szalvétát jelölte ki a fejtörés képernyővédőjének, és amíg gondolkodott, egész pofás kis origamit hajtogatott belőle. Igaz, a kész mű egyetlen általam ismert tárgyra vagy jelenségre sem hasonlított, viszont volt benne rendszer.

A pincérnő hangtalanul termett újra mellettünk.

– Inni – mondta, illetve kérdezte kijelentő hangsúllyal, miközben változatlanul a pókhálók lebegtek testi és lelki szemei előtt. Perverz énem borzongva festette elém a képzelet filmjét arról, micsoda élvezet lehet a szex egy ilyen nővel: „Élvezted, drágám?” kérdezné a férfi kétségbeesetten, mivel kedvesének arcizma sem rándult az aktus közben, mire a nő monoton hangon azt mondaná: „Micsodát? Ja, ezt. Igen.” Józan énem azonban félbeszakította az extrém horror-pornót, és csak ennyit szólt:

– Három korsó sört és egy édes Martinit.

A fel-alá szolgálónő ismét eltűnt körünkből. Mike készre simította művét, és Tom szemgolyói is középállásba kerültek.

– Nem tudom felfogni – ismerte be a felügyelő. – Ha nem Leslie-ről lenne szó, semmi kifogásom nem volna a történettel kapcsolatban. A különleges ügynökök egy része titokban dolgozik, és igyekszik megőrizni a normális, tisztességes polgári élet látszatát. Így nem keltik fel mások figyelmét, és senki nem gyanakszik rájuk. De nem tudom elhinni, hogy valaki képes *előlem* is eltitkolni, hogy kettős életet élt.

– Ezek szerint te nem sejtettél semmit, ugye? – kérdezte Tom.

– Így van. Viszont ennek fényében egyre több részlet értelmet nyer. Eddig fogalmam sem volt, miért költözött ki a lakásából, és húzta meg magát átmenetileg egy koszos külvárosi albérletben. Ha viszont speciális feladatot kapott, esetleg be kellett épülnie valahová, érthető, hogy ehhez lakhelyet kellett változtatnia. Végül is nem indulhat el otthonról reggelente csavargónak öltözve, vagy nem mehet el a külvárosba öltönyben anélkül, hogy feltűnést keltene.

– Tudnék erről mesélni – jegyezte meg keserűen Tom.

– Ehhez azonban nem kellett volna feladnia az eddigi életét.

Nyugodtan kiadhatta volna a lakását azzal az indokkal, hogy átmenetileg külföldi kiküldetést kapott – vetette fel Carol. Három férfit bólogatott a megjegyzésre.

– Akkor viszont csak egy lehetőség adódik – kezdtem mederbe terelni a kósza gondolatokat. – Szándékosan kerülni akarta saját nyomozóirodájának vizsla tekintetét.

– Gyanakodott volna valakire a cégen belül? – merengett el Tom.
– Ehhez miért kellett neki kiköltözni a külvárosba?

– Ha teljesen el akarsz tűnni, össze kell kuszálnod a nyomokat. Ha tudni akarod, követnek-e, legjobb, ha elbújsz, és figyelsz – morfondírozott Mike. – A külvárosban a tulaj nem kérdezi, ki vagy, csak szurkold le egy összegben a lakbért, és már be is költözhetsz. Nincs neved, nincs személyazonosságod, nem lehet rád találni a nyilvántartóban.

– Te is csupán véletlenül találtál rá – tette hozzá Tom.

– Így van. Ha nincs a hamis pénz, még ennyit sem tudok.

– Egészen biztos vagyok abban, hogy a központi nyomozóiroda nem tudott Leslie „kiruccanásáról” – szóltam közbe –, ellenkező esetben nem hagynak a lakásban árulkodó nyomokat. Még a házipor-atkákat is kitakarították volna a szobából, a köteg hamis pénzről nem is beszélve.

– Ha viszont nem értesítette a nyomozó irodát, akkor nyilván belső emberre gyanakodott, de nem tudta biztosan, ki a spicli – vetette közbe Carol.

– Én még mindig a köteg hamis pénzen rágódom, ami a külvárosi lakásban maradt – kanyarítottam vissza a beszélgetést eredeti medrébe. – Ha a pénzhiányos és enyveskező szomszéd nem nyúlja le a csali bankókat, akkor a lakástulajdonos találja meg két hónap múlva. Csak két magyarázat lehet arra, miért volt ott a pénz és a

ruhatár: vagy nem tudta eltüntetni őket, mert félreállították...

– Úgy érted, megölték?

– Úgy – sújtottam le a pillantásommal a közbekotyogó fiút. – Kézenfekvő lenne, hogy a pénzhamisítók elkapták Leslie-t, és végeztek vele. De van egy másik magyarázat is, ami talán kevésbé valószínű, mégsem zárnám ki. Mi van akkor, ha Leslie direkt hagyta ott az árulkodó nyomokat? A szobát még két hónapra kifizette, a bérleti szerződés lejárta után viszont a tulaj biztos bement volna, hogy vigasztalja magát az eltűnt bérlő értéktárgyaival. Ahogy költeni kezdte volna a csaliként otthagyott hamis pénzt, lecsapnak rá a szervek, mint ahogy ti is tettétek az enyves kezű szomszéd esetében. És fény derül mindarra, amit ti is kiderítettetek. Vagyis Leslie Mortont hivatalosan is eltűntnek nyilvánították volna, és innentől inkább a földi maradványait keresik, mint az életjeleit.

– Ezek szerint akaratomon kívül keresztbe tettem neki – roskadt magába Mike.

– Bizony – bíztattam. – Eltitkoltad az álcából ott hagyott nyomokat, így az iroda még talán most is bízik abban, hogy Leslie Morton életben van.

– Ha ez a szövevényes összeesküvés-elmélet nem csak a túlfűtött képzeletetek műve, adjatok magyarázatot arra, miért nem lépett le Morton egyszerűen otthonról? – értetlenkedett Tom. – Egyik reggel kilép a kapun, aztán nem megy haza többet. Én így csinálnám.

– Ha észrevétlenül el akarsz tűnni, és tudod, hogy senki sem fog keresni, akkor tényleg nincs szükség félrevezetésre. Ha azonban számítasz arra, hogy kutatni kezdenek utánad, jobban teszed, ha megbonyolítod a történetet. Ha nem tereled tévútra a nyomozást, akkor véletlenül is ráakadhatnak egy elvarratlan szálra vagy egy szemtanúra, és rövid úton a sarkadban lihegnek. Ha viszont a

nyomozók rossz úton járnak, esélyük nincs, hogy megtaláljanak, főleg, ha nem az élők sorában keresnek. A kutatás természetesen idővel elér a zsákutca végébe, és a kezdetben oly ígéretesnek tűnő nyomok megszűnnek. Emlékszem, gyermekkorom egyik kedvenc indiános regényében az apacsok vezére is így vezette félre az őt követő banditákat: elment a folyóig, aztán saját nyomában visszalépdelt az útelágazásig, ott irányt váltott, és elsepregette maga mögött a földet. A sarkában lihegő rablók a folyónál folytatták a keresést, és ezzel több napot elvesztegettek, mialatt a hős indián egérutat nyert.

– Ez a könyv nyilván kötelező olvasmány magánnyomozók számára – biggyesztette le a száját Tom.

– Bár a hasonlat tényleg bárgyúra sikeredett – vette át a szót Mike –, mégis logikusnak tűnik ez a lehetőség.

– Nem mondom, hogy ez történelmi tény – rántottam meg a vállamat –, de ez is egy lehetőség. Lehet, hogy Leslie életben van, csak nem akarja, hogy ezt bárki sejtse rajta kívül. Ez megmagyarázná azt is, miért nem hagyott neked semmilyen üzenetet.

A felügyelő némán bólogatott. A közös gondolkodás meghitt pillanatait feledhetetlenné varázsolta a konyhából kipárolgó égett hússzag, melynek pikáns aromát adott a csikorgó gumikkal forgolódó helyi vagányok motorjaiból előtörő, mindent elárasztó kesernyés kipufogógáz.

– Oké – tárta szét a karját Tom. – Tegyük fel, hogy Leslie Morton el akart tűnni a vizsla tekintetek elől. Kiköltözött a rivaldafényből a kellemesen félárnyékos ótvarba. De ezzel hogyan jutunk közelebb ahhoz, hogy megtaláljuk?

– Saját iratait nyilván nem használhatta – vetette fel Carol.

– A hitelkártyáit sem – tette hozzá Mike.

– A nyomozóirodától kapott eszközöket végképp – fejeztem be az eszmefuttatást. – Szóval teljesen új személyazonosságra volt szüksége, és mindezt illegálisan.

– A használt, de még használható iratok bizományosa – bólogatott felcsillanó szemmel Tom, és diadalittasan felkiáltott: – A Tiszteletes!

A drámai erejű bejelentés annyira meglepte a hátunk mögött vánszorgó pincérnőt, hogy ijedtében gyors mozdulattal megborította a szomszédos asztalnál ülő idősebb házaspár férfi tagját egy tányérnyi friss uborkasalátával. A meglepett öregúr kopasz fejére rögtönzött szépségpakolásból a sürgő patakokként csorgó cukros lében zöldségszeletek indultak egyenként felfedező útra a könnyű nyári ing gallérja alá. A pincérnő gyorsan mentette, ami menthető, és a tar kobakról lekapkodott uborkákat visszarakosgatta a tányérra. A bácsika rezignáltan közölte, hogy bár nem kért salátát, utólag mégis jobban esett neki, mint a forró halászlé, amire már egy órája leadták a rendelést.

– Úgy bizony – fordultam vissza asztaltársaságunkhoz –, a Tiszteletes.

– Ezek szerint az öreg Bill mégis jó helyen keresgélt volna – fűzte hozzá a csattanót Tom gunyorosan, mire kapott tőlem egy lesújtónak szánt pillantást.

– Miből maradtam ki? – kérdezte Mike gyanakodva.

– Ha még a zsernyákok sem ismerik, akkor a Tiszteletes tényleg remekül végzi a dolgát – kuncogott Tom.

– Van egy egyéni vállalkozó a külvárosban – kezdtem bele a magyarázatba –, aki segít a rászorulóknak abban, hogy tiszta lappal indulhassanak neki újdonsült életciklusuknak. Történetesen ismerem az illetőt. Igazolványt, útlevelet, jogosítványt szerez, és

méretre igazít, ha kell.

– Megtennéd, hogy beszélsz vele? – sóhajtott Mike szenvedő arccal. – Ha én keresem fel, le kell tartóztatnom, pedig most többet segíthet nekünk szabadlábban.

– Rendben, akár ma este is elmehetek hozzá. De kötve hiszem, hogy Leslie Morton bemutatkozott neki, ha tényleg hozzá fordult. Szóval kellene egy fénykép, amivel azonosíthatom.

– Az autómban van a mappám, abban lesz fénykép – szólt a felügyelő. Felkelt az asztaltól, és komótosan megindult a járgánya felé.

A derült égből került Tom elé egy tányér. Mindhárman összerezte. A pincérnő kommandósokat meghazudtoló technikával lopkodott az asztalunkhoz. Az étel után szó nélkül lepakolta az italokat is egy kupacba – nyilván tartott minket olyan intelligensnek, hogy kiválasszuk belőle a sajátunkat. Tomot mély töprengésre indította a tányéron gőzölgő anyag.

– Ez mi? – kérdezte gyanakodva.

– Amit kért – felelte fahangon a hallgatag felszolgálati szaktekintély. – A konyhafőnök ajánlata.

És ezzel, milyen hangtalanul jött, olyan csendben és gyorsan távozott is. Carol nem tudta leplezni jókedvét, és az én arcomon is utat tört magának egy féktelen vigyor.

– Mielőtt megkóstolod, vess számot eddigi életeddel – tanácsolta a közben visszatérő felügyelő. – Szerintem az első falat után már semmi nem lesz ugyanolyan, mint korábban.

Tom villájával óvatosan felemelt egyet a vöröses masszában fuldokló, alaktalan képződmények közül. A szelet hangos cuppanással vált el a tányér többi részétől.

– Nincs rossz szaga – mondta Tom minden meggyőződés nélkül.

– Nekem a színe is tetszik – tört ki a nevetés Carolból.

Tom vágott egy darabot a masszából, majd hirtelen mozdulattal a szájába tette és rágcsálni kezdte. Egy emberként fojtottuk vissza a lélegzetünket, és a gyomromban éreztem azt a szorítást, amit a légtornászok mutatványai közben szoktam átélni.

Tom lenyelte a falatot, és elégedettem csettintett a nyelvével:

– Finom! Kértek?

De a három rémült szempár láttán csak megvonta a vállát, és falatozott tovább.

– Fiatal barátom, Korgó Gyomor vakmerőbb, mint gondoltam – szólt a visszatérő Mike, mellén összefont karral, büszkén felszegett fejjel, a korábban idézett indián törzsfőnök stílusában. – Csak nehogy testvérem, Háborgó Bendő sorsára jusson.

– Igyátok a sörötöket! – hárította el magától az élceket a fiú teli szájjal. – Attól is kaphattok hasmenést... Szóval, tegyük fel, hogy Leslie Morton valóban önszántából vállalta a remeteéletet. De ha fel akart szívódni, vajon miért is akarta ezt oly nagyon? Mi történhetett akkor és ott, ami annyira felzaklatta, hogy már a saját társaiban sem bízott többé?

Mike elkomorodott, és gondolkodóba esett.

– Meg kellene tudnunk, milyen ügyön dolgozott legutoljára – mondta, inkább csak magának.

– Sajnos az öcsém nem tud hozzáférni az anyagához – sóhajtott Carol.

Újra ránk telepedett a csend, de ezúttal nyomasztóbb volt, mint korábban. A merengést Tom integetése zavarta meg. Először úgy tűnt, csak a villáját rázogatja, de aztán a rágás végeztével hangot is adott ötletének.

– Nekem van egy gimnáziumi osztálytársam, aki segíthetne.

– Nézd már, hogy kérkedik a végzettségével! – kacsintott a felügyelő. – Folytasd!

– Szóval, ez a lány nagyon tetszett nekem korábban, de aztán rájöttem, hogy beképzelt, és túl sokat gondol magáról. Ennek ellenére jóban voltunk, mert a nagyképűség alapvetően nem rontott a szépségén, és egyébként meg tetszettem neki, mert jó dumám van, és eléggé bukna rám a csajok...

– A lényegét! – hajolt közelebb Mike fenyegetően.

– Ja, igen! – kapott észbe Tom, és illedelmesen megtörölte száját a szalvétával, majd pár korty sörrel csillapította szomját. – Szóval ez a lány a központi nyomozóirodához került, amolyan aktakukacféle lett belőle, mert ő maga nem járogatott ki terepre. Azt hiszem, felügyelte a nyomozások törvényességét, vagy valami ilyesmi.

– A belső ellenőrzésen dolgozott? – döbönt meg a felügyelő.

– Igen – kapta fel a fejét vidámat a fiú. – Azt hiszem, ezt a kifejezést használta.

– De hisz akkor segíthetne nekünk! – csapott az asztalra Mike. – Ki tudnád belőle szedni, mi volt Leslie utolsó ügye?

– Megpróbálom – bólintott Tom, és békésen falatozott tovább.

– Nagyszerű – summáztam a történeteket. – Tom, ha életben marad az étel bekebelezését követően, amit ránézésre egyébként már valaki megpróbált elfogyasztani korábban, információkat szerez, hogy el tudjunk indulni a lehetséges indíték nyomában. Most pedig lássuk a fényképeket!

Mike az asztalra borította a közepes méretű, barna boríték tartalmát. Volt ott mindenféle fotó, mintha egy családi albumból szedegették volna össze. A felvételek alapján Leslie Morton szimpatikus embernek tűnt.

– Ez a legfrissebb, ugye? – emelt ki egy igazolványképet Carol.

– Igen – bólogatott Mike. – Ez az eltűnése évében készült.

– Jóképű pasi – mondta a lány. És ez fájt. Szerintem teljesen átlagos arcú fickó volt, sőt, semmi különösen vonzót nem találtam rajta.

– Mégis érdekes, hogy semmi különös nincs rajta – mondta Carol is, és ez már jólesett. Most már én is alaposabban megnéztem a képet.

– Dús, közepes hosszúságú bajusz, barnás, kissé oldalra fésült haj. Viselt szemüveget, vagy kontaktlencsét?

– Nem – válaszolta Mike. – A látása kiváló volt, részben emiatt is lehetett olyan jó céllovó. Párszor elkísért a lőgyakorlatra. Mondtam is neki, hogy ha gyakorolna, egészen profi lehetne. – A felügyelő pár másodpercre elmerengett. – Persze, azt hiszem, sokkal jobb céllovó volt, mint mutatta.

Tom megtörölte maszatos testrészeit, és óvatosan felemelte a képet.

– Akkor ezt most elviszed a Tiszteletesnek?

– Talán – mondtam elgondolkodva. – Azonban, ha Leslie le akart lépni, nyilván elváltoztatta az arcát.

– Így van – helyeselt Mike. – Biztos, hogy nem ezt az igazolványképet használta a hamis papíroknál.

– De hát akkor megint sötétben tapogatózunk – méltatlankodott a fiú. – Egy titkos ügynök akárminek el tudja maszkírozni magát.

– Ez azért így nem igaz – ingatta a fejét Mike. – A filmekben persze ezt látod, de a valóságban az álszakállat vagy bajuszt egy laikus is egyből kiszúrja. A túl erős smink is gyanús lehet. Gumimaszkot pedig csak az Impossible Mission Force tagjai hordanak.

– Ők tényleg léteznek? – kérdezte lelkesen Tom, mire a felügyelő

két tenyerébe borította az arcát.

– Felötlött bennem egy gondolat – kapcsolódott be igen választékosan az ötletelésbe Carol. – Az öcsémnek van olyan programja, amivel egy arcot ezerképpen átalakíthatunk.

– Igen, ez kiváló – helyeselt Mike. – Mikor tudnánk elmenni az öcsédhez?

– Reggel hatig bármikor. Még csak most ébredt, alig két órája.

– Oké – vettem át a szót, mire minden szempár rám szegeződött.

– Akkor összefoglalom a teendőket. Mike és Carol elmennek Kevinhez „Ki kicsodát” játszani, Tom megpróbálja elérni nyomozóirodai ex-kedvesét, én pedig tiszteletemet teszem a Tisztelendőnél. Egyeztessük óráinkat: nálam már igen késő van. Szóval Carol elhozza nekem ma este a fantomképeket, holnap délben pedig találkozunk mindannyian ugyanitt. Munkára fel!

* * *

Nincs is annál jobb álca annál, mint amikor a gondosan titkolt személyazonosságod is hamis. A Tiszteletest kevesen látták, de az a hír járta róla, hogy tisztességtelenségben megőszült, ritkás, szürkésfehér szakállú, ügyes kezű ember, rendkívül diszkrét, de a szűkszavúságért bőkezűséget vár viszonzásul. Kettőnkön kívül talán senki sem tudta a teljes igazságot.

A Tiszteletes – aki a keresztségben a George Henson nevet kapta – 42 éves, rövid, szőke hajú, vidám figura volt. A zord, idős ember álcája egy éjszakai jelmez volt, melyet jogos önvédelemből viselt, akárcsak a képregények szuperhősei, akik meg akarták őrizni inkognitójukat. George megvalósította azt, ami a legtöbb menedzser legfőbb álma – tökéletesen különválasztotta a magánéletet a

munkától. Még a saját családja sem ismerte titkos alteregóját.

És persze most jön a nagy kérdés: én honnan ismertem mindkét személyazonosságát? Nos, a válasz egyszerű – én alkottam meg számára. Pszichiáter öcsém valószínűleg elégedetten csettintene, ha tudná, milyen tökéletes többszörös személyiséget fejlesztettem ki.

Régi életemben, amikor hivatalosan is magánnyomozgathattam, több alkalommal is keresztezte egymást az utunk. George szerény orgazda volt, az illegális utcai áruforgalom egyik gyöngy- és láncszeme. Legszívesebben ékszerekkel és órákkal foglalkozott, mivel egyébként igen jó ízléssel áldotta meg az ég. Több menő belvárosi üzletbe is szállított, ahol – persze már hivatalosan, számla és forgalmi adó társaságában – továbbadták a lopott, illetve kamionról lepottyant árut a békésen naiv honpolgároknak. A természet bölcs és takarékos, semmi nem megy kárba.

Tulajdonképpen egy gyönyörű Omegának köszönhetem, hogy megismerkedtünk. Ugyanazért az ananászért nyúltunk a zöldségpultnál, és ugyanaz az óra díszelgett a csuklónkon. Nekem a jobbon, neki a balon. Meglepetten pillantottunk egymásra, majd büszkén kezet ráztunk közös jó ízlésünk örömeire. Miután kiderült, hogy időnként órabolonddá válok, és képes vagyok nem sajnálni csekélyke félrerakott zsebpénzemet egy-egy műremekért, George meginvitált kis üzletébe. Hát, így kezdődött egy barátság, ami túlélte eddigi életem összes viharát.

George nem tagadta, hogy csupán csekély mértékben járul hozzá a népgazdaság fejlődéséhez, és engem sem zavart túlságosan, hogy a karomon hordott kis ketyegők után nem kap forgalmi adót az állam. Így legalább nem kopott fel az enyém.

Rendszeres vendég lettem a piciny boltban, ahol mindig volt félretéve számomra néhány remek darab. George szívfacsaróan

keveset kért egy-egy ketyegő csodáért, így aztán mindig vettem belőlük, és persze végeredményben otthagytam nála egy valag pénzt.

De a változás szele ezt az ősi mesterséget is elérte. Az emberek a szép órák helyett az olcsó tajvani és kínai márkákat kezdték hordani. Viszont megjelentek a bankkártyák, melyekről a tulajdonosok azt hitték, hogy védenek a lopás ellen. Persze a legtöbb ember a PIN-kódját is a tárcájában tartja, így nem nehéz leemelni a maximális kártyalimitet két percen belül. Az előrelátó áldozatok nem tárolják, hanem megjegyezik a négy számot, hogy a tolvaj ne tudja felhasználni a kártyácskát. Hozzáértő kezek ennek ellenére is képesek kifacsarni a kis műanyag lapocska értékes tartalmának minden centjét.

George-nak is egyre gyakrabban ajánlgatták a zsebesek a bankkártyákat, természetesen eredeti csomagolásban, tárcástul. Ő azonban ellenezte a kártyajátékot, mert ezzel egyrészt szürke, hétköznapi emberkéket károsított volna meg, másrészt igen nagy volt a lebukás veszélye. Az igazolványokat viszont megtartotta a gazdátlaná vált tárcákból. A nagyapja ügyes kezű ember volt, eredeti végzettsége szerint közokirat-hamisító, amiről bírósági igazolást is szerzett. Ő tanította meg nem kevésbé kreatív unokáját arra, hogyan alakítsa át ezeket az azonosítókat egyedi igény szerint. És azt hiszem, nem túlzok, amikor azt állítom, George munkái szebbek és eredetibbek lettek, mint a hivatalban készült hiteles darabok.

Kezdetben szinte csak hobbiból játszott az okmányokkal, de a kereslet élénkebb lett, mint gondolta. Az órapiac hanyatlásával magam javasoltam neki az iratrendezői szakmát. Bár tetszett neki az ötlet, igen félt attól, hogy lebukik, vagy ami még rosszabb, egy

ügyfele a saját múltjával együtt őt is törli majd.

Trükkhöz kellett folyamodnia. A szépen kidolgozott, igényes maszk és smink, valamint a hamis személyazonosság egy hamisítónak is életmentő lehet. Mike-nak igaza volt, amikor azt mondta, hogy a gumimaszk nem tökéletes, viszont kellően diszkrét megvilágítás mellett – ez az éjszakai élet előnye – hitelesebb, mint az igazi.

Már négy éve működött az üzlet, és egyszer sem akadtak a barátom nyomára. Természetesen ő is alaposan bebiztosította magát – minden igazolványról dokumentáció készült. Hála modern korunk technikájának, számítógépes adathordozón kis helyen is elfér minden, ami kompromittáló lehet egy nem kellően együttműködő ügyfél számára. Ez az egyedülálló archívum volt George extra életbiztosítása, és emiatt reménykedtem abban, hogy talán segítségemre lehet Leslie Morton keresésében...

Leállítottam a motort a ház előtt, levettem a sisakomat, és bekukucskáltam a parányi üzletbe. George a pult mögött ült magasított székén, és elgondolkodva hajolt egy viharvert falióra fölé, de látszott rajta, hogy a gondterheltség oka nem rejtezhet az időmérő rendellenes működésében. Ahogy benyitottam, hátborzongató harangjáték szólalt meg hamis, ernyedten nyávogó hangokkal. Merülőben lehetett az elem.

A barátom rám emelte gondok ráncolta homloka alatt rejtező fáradt tekintetét, majd lassan élet költözött valószínűtlenül világoskék szemeibe, és felderült az arca.

– A legjobbkor jöttél – jelentette ki bizakodó hangon.

– Általában akkor szoktam – jegyeztem meg szerényen. – Örülök, hogy látlak. Igazából én szerettem volna tőled segítséget kérni, de látom, te is rászorulsz.

– Van egy kis gond a nővéremmel, Evával – kezdett bele a saját történetébe, miközben szorgos integetéssel beljebb terelt a falatnyi helyiségbe. Aztán kinézett az utcára, és kulcsra zárta az ajtót az újra meg újra panaszosan felsíró harangjáték kísérteties zenei aláfestése mellett. – Azt hiszem, meghibbant szegény testvérem.

– Hívjam fel az öcsémet? – ajánlkoztam.

– Nem, nem hiszem, hogy ez pszichiátriai probléma lenne – folytatta egy nagy sóhaj kíséretében. – Az utóbbi napokban furcsa hangokat hall éjszakánként.

– Ha ez nem pszichiátriai probléma, akkor nem tudom, mi lehetne az.

– Nem, nem – ingatta a fejét. – Én is azt hittem kezdetben, hogy csak egyszerűen megháborodott. De a lánya is hallotta már a zajokat. Márpedig úgy tudom, hogy az őrült embernek a hangok a fejében szólnak, és nem hallatszanak ki onnan.

– Ebben van némi igazság – ismertem el. – Bár létezik olyasmi is, hogy indukált pszichózis, amikor a házastárs vagy egyéb együtt élő rokon is meghibban a másik iránti tiszteletből. De valóban nem jellemző, hogy együtt hallucináljon anya és lánya. Vagy legalábbis nem ugyanazt.

– Na, ez a bökkenő – mondta George jelentőségteljesen, és belevágta a meggyötört faliórát a szemébe. Mintha csak a nagy csattanástól ijedtek volna meg, fogaskerekek és üvegdarabok próbáltak egymással versengve menekülni a kukából. – És nem elég, hogy hallja ezeket a hangokat, de már ott tart a dolog, hogy szerzett valami ördögűzőt is, aki átvizsgálta a lakást, majd bőszen meditálásba kezdett, és a szeméit forgatva megállapította, hogy a házat megszállta egy szellem. A fickó egyébként elég hátborzongató, akkora, mint a kutya ülve, sovány, düledt szemű, vékony képű, és ha

tíz centivel hosszabb szakálla volna, rálépne. Olyan arca van, hogy az ikonfestők sírva könyörögnének neki, hogy álljon modellt. És a slusszpoén, hogy ez a zsebraszputyin azt állítja, hogy a kísértő lélek a nővérem halott gyermeke.

– Nem azt mondtad, hogy a kislány szintén hallja a zajokat? Ebből arra következtettem, hogy még él. De javíts ki, ha tévedek.

– Bonyolult a helyzet! A nővérem eredetileg ikreket szült, de csak a kislány él, mert a kisfiút négyéves korában elütötte egy autó, és szegényke belehalt. De ennek már öt éve.

– És most a kisfiú szelleme kísért a házban.

– Így van – bólintott rá George. – Legalábbis a törpe tudor ezt mondja. A nővérem halálra ijedt, és felfogadta a kis muksót, hogy pucolja ki a rontást a házból, persze úgy, hogy a kisfiú még holtában se sérüljön.

– És akkor mi a baj? – értetlenkedtem. – A legjobb kezekben van az ügy. Én nem tudok szellemet idézni, és persze el sem tudom paterolni őket. Sőt, ami ennél is fontosabb: egyáltalán nem hiszek az ilyen hülyeségekben.

– Hát éppen ez az! – lelkesedett kedves barátom. – Pont ezért vagy te a megfelelő ember! A tesókám kifizetett már egy rakás pénzt az ürgének, és persze a hangok még mindig megvannak. Szerintem a tapsi hapsi főállásban profi szélhámos. De egyszerűen nem találok rajta fogást. Naponta odajár, imádkozik, meg füstölög, hányja a keresztet, mint más a havat, és persze semmi nem javul, sőt szerintem rosszabb.

– Mi lett rosszabb?

– A hangok mellett most már egyéb jelenségek is vannak, amik igencsak hátborzongatóak – mondta George vontatottan. – Váratlanul becsapódnak az ajtók, vándorolnak a tárgyak,

megrepednek a tükrök, meg ilyesmi.

– Hmm. Poltergeist? – morfondíroztam.

– Na, ugye, hogy értesz hozzá – csapott le felbátorodva a kijelentésemre. – Ezt a szót használta a kettétört jegénye is.

– Figyelj, George! – kezdtem a tarkómat vakargatni. – Fogalmam sincs, hogyan tudnék neked segíteni.

– Csak gyere el – biztatott –, nézd meg, mi történik, hátha rájössz valamire, ami nekem elkerülte a figyelmemet.

– Szerintem elég gyanús lenne, ha egy magánnyomozó odaállítana, nem? – tettem fel a kérdést, ami a begyemet nyomta. Most a barátomon volt a tarkóvakarás sora.

– Igazad van, ezzel nem sokat segítenél – ismerte el.

Szótlanná váltunk, de mindkettőnknek kattogott az agya.

– Te is hallottad a hangokat? – törtem meg a csendet kissé félve.

– Nem, én nem – ingatta a fejét. – De a két csajszi esküszik, hogy a hörgések, sikoltások és jajgatások valóban léteznek. Tudod, mindig éjszaka lehet ezeket hallani, én meg akkor éppen szent hivatásomat űzöm, és nem tudok ott lenni velük.

Már épp kezdtünk újra hallgatásba burkolózni, amikor felbukkant egy ötlet a fejemben.

– Mi lenne, ha követném a példádat, és reverendát ölténék? A nővéred úgysem ismer, és bemutatathatnál, mint hivatásos spirituális szakértőt.

George-ot nem kellett sokáig biztatni. Az ötletet jónak tartotta, ezért elintézett egy telefont, és bejelentette, hogy tíz percen belül ott lesz a tisztelendő úr reverendája.

– Remek. Addig elmondom, én miért jöttem – váltottam témát, és röviden megismertettem őt a Morton-sztorival. George hümmögött és bólogatott, aztán azt mondta:

– Rendben, részemről nincs akadály a keresésnek. Tudod, hogy elektronikusan minden kiadott okmányt megőrözök. Ha mutatsz egy fényképet, és mondasz egy lehetséges időpontot, utánanézek.

– Ez a fotóm van róla – vettem elő az eredeti igazolványképet –, de nagyon valószínű, hogy elváltította az arcát.

– Meglátjuk – vette át elgondolkodva tőlem a képet, és szakértő szemmel nézegette. – Nem ismerős a pasas, de hátha ráakadok valami használhatóra. Két éve tűnt el?

– Igen. Szerintem még májusban beszerezte az okmányokat, már ha életben volt, és tényleg saját akaratából vált köddé. A társaim éppen azon dolgoznak, hogy kitalálják, hogyan nézhetett ki, ha megváltította a külsejét.

– Jó, csak próbálkozzanak. Ettől függetlenül én átkurkászom a fájlokat, hátha ráakadok valamire. Ha találok bármi gyanúsat, azt összevethetjük az elkészített fantomképekkel.

– Nagyon köszönöm, George – veregettem hátba az illegális óraművest.

A lapogatás közben megérkezett a reverenda, egy riadt tekintetű, aprócska hölgy jóvoltából, aki suttogva váltott pár szót a barátommal, majd szinte lapos kúszásban surrant ki az ajtón. George, kérdően felhúzott bal szemöldököm láttán röviden beavatott engem is:

– Reggel hatra vissza kell vinnünk a hacukát. Az esti mise már megvolt, mindenki lefeküdt aludni, de a reggeli ájtatoskodáshoz ismét szüksége lesz rá a plébánosnak.

A reverenda szénfekete, cipőig érő, végig gombos, tekintélyes ruhadarab volt, és olyan intenzív füstölőillatot árasztott, hogy viselője számára grátisz garantálta a révületet.

Nem csekély lelkipurdalással öltöttem magamra a jelmezt,

melyben gazdája az Úr hivatalos, bejegyzett sajtóreferenseként rendszeresen nyilatkozott hívei megértő körében. És annak ellenére, hogy pillanatnyilag jobb ötletem nem akadt, mégis voltak ellenérzéseim az előttem álló szélhámossággal kapcsolatban.

– Te George, ugye ez római katolikus reverenda?

– Tudja a nyű – rántotta meg a vállát. – Miért fontos ez? Nem divatbemutatóra megy, nem olvassák be, milyen modell.

– Azért kérdezem, mert hivatalosan csak a katolikus egyház űzhet ördögöt.

– Ne szőrözz már ilyen apróságokon! A kis pasi még csak nem is pap.

– Ezzel én sem dicsekedhetek – tettem hozzá ironikusan.

George megfogta a vállamat, a szemembe nézett, és halkán így szólt:

– Csak gyere el, és nézz körül, jó?

Megadóan bólintottan. Kaptam egy fekete szakállkát fehér gallérral barátom gyűjteményéből, és hátravonultam a raktárba felölteni az álruhát. George türelmetlenül toporgott körülöttem, és alig várta, hogy végezzek a gombolkozással. Amilyen gyorsan betessékelt félórával ezelőtt, olyan hévvel tolt most ki az ajtón, kinyitotta a kis kerti kaput, és felszólított, hogy toljam be kétkerekű járművemet, majd beterelt az autója anyósülésére. A régi Mercedes élemedett kora ellenére is pazarul kényelmesnek bizonyult. A bőrülések fenékformájúra idomultak az évtizedes használat alatt, és a mindent átható narancsos fahéjillat még a reverenda bukóját is ellensúlyozni tudta.

– Mihez kezdünk, ha odaértünk? – tettem fel a kérdést.

– Te vagy a főnök – passzolta át a megoldás jogát George. – Én beérvén azzal is, ha a mókustermetű rontásűzőt tartósan el tudnád

távolítani a házból. Ha esetleg a nővérem elmebajára is tudsz gyógyírt, azt külön megköszönöm.

Tenyerembe temettem az arcom, és átgyűrésztem a napok alatt sündisznóssá vált bababőrömet. Általában eléggé bevállalós voltam, de nem szerettem az események folyását a véletlenre bízni. Csak az tud zseniálisan improvizálni, aki rengeteget gyakorol. Az évek alatt persze elég tekintélyes tapasztalatot gyűjtöttem össze a legkülönbélebb lelki torzulásokkal és eltévelyedésekkel kapcsolatban, és igen nagy biztonsággal meg tudtam állapítani, hogy a beszélgetőpartnerem mikor mond igazat, és mikor nem. Száz százalékos módszer persze nincs, engem is át lehet vágni, de a belső hangom szerencsére ritkán tévedett. Az öcsém is azt vallja, hogy mindig megszólal benne a vészcsengő, amikor pszichopátákkal kerül kapcsolatba. A vészcsengőre akkor is hallgatni kell, ha semmi komoly érv nem támasztja alá. Ezt a képességet sajátította ki a szebbik nem „női megérzés” címszó alatt. Az igazság az, hogy nálunk, férfiaknál is működik a módszer, csak mi nem szoktunk rá odafigyelni. És ha halljunk is időnként a tűzjelzőnk sikongatását, nem törődünk vele. Hiszen semmi nem szól a megérzésünk mellett. Az átkozott logika vezet minket tévútra...

– Mit mondasz a nővérednek, ki vagyok én? – zökkentem vissza a valóságba.

– Azt mondom neki, hogy az ismerőseim ajánlottak téged, mint tapasztalt rontás- és ördögűzőt. Telefonon megegyeztünk, hogy megnézed a helyszínt, és utána eldöntöd, tudsz-e segíteni.

– Igen, ez jó ötlet – helyeseltem. – Csak megnézem a helyszínt, megkérdezgetem őket a történekről, aztán bölcsen magamba fordulok és alszom rá egyet. Utána majd együtt kitaláljuk, mihez kezdünk.

– Rendben. Nekem az is jó, ha első alkalommal csak körbeszimatolsz, hátha szagot fogsz.

Az út hátralévő részét meghitt csendben tettük meg. Fokozatosan kiértünk a szorosan egymás mellett nyújtózkodó házak közti, labirintusszerűen szerteágazó utcákból, és a külváros visszafogottabb, egykor jobb időket is megélt részére jutottunk, ahol angol típusú sorházak támasztották egymás falát. A keskeny járda és az úttest között fákat pillantottam meg, és ettől úgy kezdtem magam érezni, mintha egy idegen bolygón járnék. Leengedtem az ablakot, és a megszokott pállott utcagőz helyett a rügyekből frissen kipattanó virágok buja illata csapta meg az orromat.

Még javában gyönyörködtem, amikor az autó lelassult alattunk, és megálltunk az egyik fa holdárnyékában.

– Megérkeztünk – kommentálta George a leállást.

– Nem is tudtam, hogy ilyen környék is van a külvárosban – álmélkodtam.

– Nyugis hely, mi? – vigyorgott. – Néha én is elmélázom azon, hogy ide költözöm, csak félek, nem tudnék aludni éjjelente, akkora itt a csönd. De most munkára föl! Jöjjön, atyám, tisztítsa meg a házat a gonosztól!

– Megyek, fiam – mélyítettem el a hangomat, majd magamhoz vettem a reverenda mellé kapott rózsafűzért és a csatos Bibliát. A bűntudatomat csak azzal tudtam oldani, hogy ígéretet tettem magamnak: ha ezt az esetet sikerrel megoldom, akkor egy tisztességes adomány formájában visszajuttatom az elbitorolt ruha kölcsönzési díját a hitközségnek.

George nem túlzott – már az utcán lehetett érezni a füstölő illatát. Szerintem bekötött szemmel is odataláltam volna. A nyikorgó nagykapun át beléptünk a belső udvaros ház keskeny telkére.

Sejtelmes fények pislákolnak az ablakokban, és ha kicsit is babonásabb lettem volna, a hideg vidám szánkázásba kezd a hátamon.

Igyekeztem magam kiszakítani a félhomályba burkolódzó ház különös hangulatából, és beélesítettem mind az öt érzékemet, mert az a bizonyos hatodik már így is maximális fordulatszámon pörgött. A füstölő átható illata mellett rothadt karalábé szaga tette még meghittebbé a párásan puha éjszakai levegőt. Bentről nem hallatszott ki semmi nesz, szinte láttam lelki szemeimmel, ahogy az ablakban riadtan rebbenő gyertyalángok az üres szobában körbe-körbelibegő kísértetek áttetsző testét pásztázzák.

Nem kellett nagy képzelőerő ahhoz, hogy azonosulni tudjak a meghalt ikerfiú édesanyjának hangulatával. Engem is kitört a frász. Mégis erőt vettem magamon, és felöltöttem a hivatásos egyházi ördögűző nyugodt, de kemény, mindenre elszánt arckifejezését, ahogy azt a moziban láttam évekkorábban.

Megvártam, amíg George besettenkedik a lakásba, és felriasztja a még élőket. Rövidesen megbizonyosodhattam arról, hogy ez sikerült is neki – halk, de annál élesebb női sikkantás hallatszott, aztán lábak csoszánása, elfojtott, indulatos suttogás, és az ajtó nyikorogva feltárult.

– Fáradjon be, atyám! – hajolt meg mélyen előttem szentéletű barátom. A válla fölött gyanakvó női tekintet döfött telibe.

– Köszönöm – szóltam a legmélyebb tónusú hangommal, melyet egyébként csinos nők érzéki rezonáltatására szoktam használni. Átvettem a Bibliát a bal kezembe, és beléptem a sötét előszobába.

– Isten hozta, atyám! – mondta a nővér tisztelettudón, de a hangjában éreztem némi gyanakvást. Ez így is volt rendjén, és legalább tudtam, hányadán állunk.

George és nővére nem olyanok voltak, mint két tojás. Pontosabban olyanok voltak, mint két, különböző típusú tojás. Eva legalább tíz évvel idősebbnek tűnt, de ebben a súlyfelesleg is szerepet játszhatott – húsz kilóval korábban talán még csinos is lehetett, mára azonban ettől a tulajdonságtól sikerült végleg megszabadulnia. Szerencsére bajuszkát még nem növesztett, mert azt nem bírtam volna rezzenetlen arccal fogadni. Amúgy egyszerűen öltözött – persze hogy is öltözött volna, amikor épp az ágyból rángatták ki: tigriscsíkos szőrmemamusszal alapozta meg a lila műanyag otthonka hangulatát, a vállára pedig egy horgolt, fehér kendőt terített. Átvillant az agyamon, hogy vajon mai korunk vékony és szexi istennői is ilyen ruhakölteményekbe bújnak-e majd életük delének múltával, de aztán elhessentettem magamtól ezt az ijesztő képet.

Eva csókot lehelt az óraüzletben hirtelen ötlettől vezérelve magamra öltött pecsétgyűrűre – hiába, a hitelesség – és szótlanul bevezetett bennünket a nappaliba. Előreengedett, és csendesen megjegyezte:

– Ne haragudjon a szerény fogadtatásért, atyám, de a testvérem nem jelezte előre, hogy jönnek.

– Ezen nem csodálkozom – válaszoltam. – Tegnap még én sem sejtettem, hogy itt leszek. Az Úr útjai kifürkészhetetlenek.

Ismerkedő beszélgetésünket egy újabb szereplő érkezése szakította félbe – a külseje alapján tétovázás nélkül sikerült azonosítanom a konkurens ördögűzőt. Meg kell hagyni, tényleg jól mutatott a hacukájában. Hosszú, hegyes, fehér szakáll, vállig érő, őszes haja, sovány, csontos arca és tág, fürkésző szemei Raszputyin legélethűbb ábrázolásait juttatták eszembe. Nyakában vékony fekete bőrszíjon egy igen tekintélyes méretű fakereszt függött, az alja

csaknem a köldökéig ért. Mindehhez bő, fekete inget és térd alatt véget érő, fekete kabátot viselt. A megjelenés tehát tökéletes volt.

– Dicsértessék! – szólalt meg öblös hangon a démonriasztó.

– Mindörökké! – biccentettem meg felé a fejem. – Henson úr mesélte, hogy ön segít e baljós időkben ezen a bajba jutott kis családon.

– Igen, atyám – válaszolta az apró termetű gonoszutasz, és közben olyan erőteljes, vizslató tekintettel nézett rám, hogy szerintem még a két évvel ezelőtti tüdőgyulladásom nyomait is látta a mellkasomban. Első benyomásom azt súgta, profival állok szemben – profi szélhámossal, aki pillanatok alatt felméri, kit szedhet rá, és kitől kell óvakodnia. Sokszor ez az egyetlen árulkodó jel a profiknál – látszik, ahogy minden apró részletet megfigyelnek. Kis barátunk láthatta rajtam, hogy nyugtalan vagyok kissé – nyilvánvalóvá kellett tennem nyugtalanságom elfogadható okát, hogy ne váljak túlon túl gyanússá.

– Aggaszt, amit az elmúlt napok eseményeiről hallottam. Elmondanák, mit tapasztaltak pontosan?

– Három hete már, hogy éjszakánként furcsa zajokra ébredtünk – kezdett egy nagy sóhaj után a történetbe Eva. – Én riadtam fel rá elsőként, és nagyon megijedtem, mert fájdalmasan panaszos, nyöszörgő hangokat hallottam, mintha jajgatás, siránkozás szűrődött volna ki a falakból. Úgy megrémültem, hogy moccanni sem mertem. Nem tudom megmondani, meddig tartott, mert valamikor végül mégis elaludtam. Reggel ébredtem fel újra, mikor a nap már besütött az ablakon. Akkor azt hittem, csak egy rossz álom volt. De két nap múlva újra megtörtént. A következő alkalommal már a lányom is felriadt a hátborzongató hangokra, és rettegetve hívott magához a szobájába. Azóta együtt alszunk, már amennyire

alvásnak lehet nevezni azt, amikor félálomban összebújva, remegve várjuk a napfelkeltét.

Mintha csak a történet illusztrációja lett volna, panaszos „Mami!” hangzott fel a szomszédos szobából, és egy nyúlánk lányka csoszogott elő karikás szemekkel, hatalmas maciját szorongatva.

– Ő a lányom, Evelyn – mondta a nő, és magához vonta az állva bóbiskoló kislányt.

– Mennyi ideig bírták ezt az állapotot? – gombolyítottam tovább a beszélgetés fonalát.

– Másfél hétig. Akkor elmentem a plébános úrhoz, aki el is jött, megáldotta a házat, de semmi nem változott. Kétségbeesésemben fűhöz-fához fordultam, végül megkaptuk Poljakoff úr telefonszámát, és idehívtuk. Az ő segítségével sikerült átmenetileg enyhülést nyernünk.

– Átmenetileg?

– Igen. Pár napig minden visszatért a normális kerékvágásba, de aztán újrakezdődött az egész borzalom.

– És ugye a hangok mellé más furcsaságok is társultak?

A nő meglepetve nézett rám.

– Igen. A testvérem említette?

– Nem volt időnk sokat beszélni – válaszoltam, mielőtt George elronthatta volna a kialakuló renomémat, vagy akárhogy is hívják ezt a bútordarabot –, de ilyenkor ez általában így szokott történni.

– Ilyenkor? – kérdezte Eva meglepve.

– Igen. Ha nem sikerül a házat megtisztítani a spirituális materiától, a jelenségek a rezonancia miatt fokozott mértékben visszatérhetnek. Előfordulhat, és talán ez a leggyakoribb, hogy a tárgyak vándorolni kezdenek, ajtók, ablakok megrepednek, egyes dolgok eltűnnek. Ezt a jelenséget hívják Poltergeistnek, kopogó

szellemnek.

– Poljakoff úr is ezt említette – mondta tágra nyílt, ijedt szemmel a nő, és úgy tűnt, hogy a bizalmatlansága lassan enyhülni kezd. A kis krampusznak viszont egyre kevésbé tetszettem, már ahogy a szemem sarkából láttam. Szünet nélkül döfködött a tekintetével, szorosan karba fonta a kezét, és a száját is késpenge vékonyságúra szorította össze.

– Úgy tűnik, a jelenés szorosan kötődik a házhoz – tettettem a morfondírozást, majd a riválishoz fordultam, felöltve az ilyen alkalmakra tartogatott legártatlanabb arcomat. – Sikerült kideríteni, vajon mi állhat a háttérben?

A nyári mikulás vett egy nagy levegőt, és dörmögve válaszolt:

– Nos, szinte bizonyos, hogy az öt évvel ezelőtt elhunyt ikerfiú szelleme jár haza kísérteni.

Eva a szája elé kapta a kezét, és kevésen múlt, hogy rémült szemeiből nem indult útnak egy reménytelen könnycsepp. Pedig a hírt nem először hallhatta.

– Mit akar tőlünk Peter? – kérdezte vékony, remegő hangon a kislány, aki eddig bóbiskolni látszott.

– Nem tudom, drágám. Bárcsak tudnám. Istenem, ha segíthetnék rajta valahogy! – suttogta a nő, és mégis végigcsordultak arcán a kétségbeesés apró patakocskái.

– Azért vagyok itt, hogy segítsek – fogtam két tenyerem közé a kezét, majd újból az ördögűzőhöz fordultam: – Milyen módszereket próbált, Poljakoff úr?

– Speciális rontásűző technikámat alkalmaztam. A fiú szobáját kiürítettük, és egy hatalmas, megszentelt keresztet állítottunk a közepére. Naponta imádkozom a lelki üdvéért, és telepatikusan is kapcsolatban vagyunk egymással.

– Ön médium? – kérdeztem hirtelen támadt érdeklődéssel.

– Igen, többek között – mondta a kerti törpe, és kezdte visszanyerni magabiztosságát. – Úgy tűnik, a fiú valami közelgő veszélyre akarta figyelmeztetni a családot, ezért választotta ezt a módját az üzenetátadásnak.

– Miféle veszély közeleg? – kérdeztem.

– A veszélyt, bármilyen formát is akart öltetni, már sikerült elhárítanom. Épp idejében érkeztem.

– Olyan sokat köszönhetek Poljakoff úrnak – szipogta az asszony. Most már semmi kétségem nem volt afelől, hogy igazi profival állok szemben. Ha nem történik semmi rossz, az már az ő érdeme. Ügyes.

– Mit tudott még meg a szellemtől?

– Elmondta nekem, hogy ikrek voltak, mégpedig egyiptetjű ikrek.

– Egyiptetjű ikrek? – néztem kérdően az asszonyra és a férfire felváltva.

– Eddig nem is tudtam, csak most derült rá fény – mondta a nő.

– Igen – mondta magabiztosan Poljakoff. – A holtak sohasem tévednek. Bizonyosan egyiptetjűek voltak. Ez pedig olyan szoros köteléket jelent, ami megnehezíti a kisfiú lelkének visszajuttatását a szellemvilágba. Ezért van még mindig köztünk, ezért nem tudott eltávozni a megszokott módon. És ezért vannak a házban ezek a furcsa jelenségek is. Őszintén szólva, ez még egy olyan tapasztalt spiritiszta számára is komoly feladatot jelent, mint én vagyok.

– Értem – szóltam elgondolkodva. – Ugye nem gond, ha megnézem a szobát?

– Dehogy, atyám – felelte Eva, és előresietett. A szoba ajtajában megtorpant egy pillanatra, aztán erőt vett magán, és határozottan lenyomta a kilincset. Nem lépett be a kitárt ajtón, csak kívülről tapogatott a villanykapcsoló után.

Néhány másodpercen belül sárga fény világította meg a hátborzongató helyiséget. Nem vagyok ijedős fajta, de ettől a látványtól hideglelést kaptam. A csupasz falakon világosabb téglalapok jelezték, hol lóghattak a fényképek vagy festmények a közepén árválkodó asztaltól eltekintve tökéletesen üres, téglalap alapú szobában. Az asztalt csipketerítő takarta, közepén egy hatalmas kereszt állt, előtte a padlón leégett gyertyák csonkjai sorakoztak, és az állott levegőt valami borzalmas, távol-keleti füstölő szaga tette még elviselhetlenebbé.

– Itt szokott imádkozni? – fordultam Poljakoffhoz.

– Igen, és itt létesíték kapcsolatot a fiú asztráltestével is.

Óvatosan beléptem a szobába, és körbejártam az asztalt.

– Megengedik, hogy pár percig egyedül maradhassak a szobában?

– Persze! – vágta rá Eva.

A zsebmester azonban láthatólag nehezen szánta rá magát a távozásra.

– Kérem atyám, ne nyúljon semmihez! – mondta végül olyan arccal, mintha a fogát húznák.

– Ez csak természetes – válaszoltam nyugodtan. – Egy ujjal sem érek a berendezéshez, ígérem.

Az asszony és a kis ember kivonult a szobából, és George is menni készült.

– Henson úr, kérhetnék magától egy szívességet – szóltam utána, és közben az ajtó takarásában bőszen integettem neki, hogy jöjjön közelebb.

– Természetesen, miben segíthetek? – kérdezte jól érthetően, és bezárta az ajtót.

– Figyelj, George, az a határozott gyanúm, hogy a fickó nagyon rosszban sántikál – fogtam suttogóra. – Tudd meg, hová lettek a

nővéred ékszerei, mert egyet sem látok rajta. És tudd meg, mit fizet a miniatűr sarlatánnak a segítségért, meg azt is, mennyi időre szerződtek. Ja, és hozz be bármit az autódból, hogy ne legyen gyanús, miért akartam veled beszélni.

– Oké, intézkedem – válaszolt suttogva, és óvatosan bezárta maga mögött az ajtót.

Egyedül maradtam a szobában. Bár a borzongásom állandósult, és tudtam, hogy holnap izomlázat fogok érezni a szőreimet bőszén kimerevítő aprócska izmokban, ennek ellenére biztos voltam abban, hogy egy remekül kitervelt átverés szemtanúja és szereplője vagyok. Csak éppen azt nem tudtam, pontosan mi történik körülöttem, és persze egy szál bizonyítékom sem volt a megérezésemen kívül. Nem volt más hátra, ki kellett ugrasztanom a nyulat a bokorból.

Mindenekelőtt letérdepeltem, és összekulcsoltam magam előtt a kezeimet, hogy ha valaki véletlenül bekukkant, egyházi szerepben lásson. Pár perc múlva kopogtattak, és George kukkantott be.

– A szemüvege, atyám – szólt fennhangon, a „leselkedő fülek” kedvéért, ahogy az öcsém mondta volna, és gyorsan becsukta maga mögött az ajtót. Az okuláré valószínűleg az ő jelmezének része lehetett, mert az üveg nem volt dioptriás, így nyugodtan felvehettem a falnak tántorodás veszélye nélkül. George még így sem bírta megállni, hogy el ne kuncogja magát:

– Egész komoly külsőd lett.

– Ne röhögj! – csitítottam suttogva. – Megtudtál valamit?

– Igen. Az ékszerek megvannak, de a mini varázsló tanácsára egy kis páncéldobozba zárva tartja őket Eva, mivel a nemesfémek zavarják a szellemi megtisztulást, vagy valami ilyesmi. Az ürge egyébként napszámban dolgozik, és a te tiszteletdíjad tízszeresét kapja.

Hörgésszerű hang hagyta el torkomat.

– Ha ez ekkora üzlet, megveszem a reverendát, és foglalkozást változtatok.

– De te nem tudsz ördögöt űzni – figyelmeztetett jóindulatúan a barátom.

– A kis fickó sem tud. Be is fogom bizonyítani. Bár, ha ez ekkora üzlet, jobb lenne, ha inkább társulnék vele. Mindegy – emeltem az ég felé a tekintetem –, szólj nekik, hogy végeztem.

George-ot szemmel láthatóan nem sikerült meggyőznöm arról, hogy magabiztosságom szilárd alapokon áll, így vállát vonogatva ment ki a nappaliba, hogy beinvitálja a többieket. Hamarosan meg is érkeztek mind, a kislány kivételével, akit valószínűleg sikerült ágyba dugni. Felkeltem a térdelő állásból és a szellemirtóhoz fordultam.

– Poljakoff úr, ön kitűnő munkát végzett.

Az ördögűző nyilván nem dicséretre számított, így csak dermedten hebegett valamit.

– Remélem, néhány nap alatt be tudja fejezni a ház megtisztítását. Ebbe én nem is szólnék bele. De ugye nem zavarja, ha közben Eva asszonynak lelki vigaszt nyújtok?

A meglepett hebegés elakadt – ez még az előbbinél is váratlanabban érte Poljakoffot. A sakkban nyársnak hívják azt az állást, amikor a királyt és egy másik bábút egyaránt támadunk, és a sakk kivédése miatt fontos figuránkat veszíthetjük el. A hétköznapi életben ezt úgy nevezzük, csőbe húzás. Kíváncsi voltam, mit lép az ellenfél. Poljakoff pár másodpercig gondolkodott, aztán nyugodt hangon azt mondta:

– Természetesen, atyám, legyen úgy, ahogy ön gondolja! Én is úgy érzem, pár nap, legfeljebb egy hét alatt sikerül a rontást elűznöm a házról.

– Köszönöm. Én pedig napközben majd meglátogatom a kis családot. Maradnék most is, de sajnos mennem kell. Egy nagyon fontos találkozóm lesz.

– Nagyon köszönöm, atyám – tördelte a kezét a nő. – Én is úgy vélem, ránk fér a segítség. Bár főleg az éjszakai órák az igazán nehezek.

– Meglátom, mit tehetek – válaszoltam csendesen. – Holnap reggel eljövök újra, és ígérem, hamarosan minden rendben lesz. Isten áldja önöket!

A szoba belseje felé fordultam, kinyújtott karral magam elé emeltem a nyakamból kiemelt keresztet, és dörgő hangon azt mondtam:

– Sulcus tendinis musculi flexoris hallucis longi!

Poljakoff egy határozott ámennel zárta a varázsigémet. Megvártam, míg a döbbszent csend ülepszik egy kicsit, búcsút biccentettem a háziak felé, és George kíséretében távoztam a házból. Szótlanul mentünk az autóhoz, és a barátom csak akkor fakadt ki, amikor már bent ültünk.

– Megmondanád, mi az ótvart művelsz?

– Éppen igyekszem a számodra optimális megoldást kihozni a helyzetből. Kitalálom, mi okozza a furcsa zajokat, és lekoptatom az önjelölt ördögűzőt.

– Honnan vagy olyan biztos abban, hogy tényleg simlis?

– Drága barátom, két órával ezelőtt még te is halálosan biztos voltál ebben. Mi változott? Ennyire bejött nálad a színjátéka?

George zavartan krárogott.

– Hát, igaz, ami igaz, eléggé hátborzongató volt, amiket láttam és hallottam.

– Rendben, mindent elmagyarázok, csak menjünk innen, nehogy

gyanút fogjon a kis ürge. Elég, ha egy saroknyira eltávolodunk, ahol már nem láthat.

George nagyot sóhajtott, beindította a motort, és felkapcsolta a világítást. Odébb gördültünk kétszáz métert, majd bekanyarodtunk az első mellékutcába.

– Itt jó lesz – mondtam.

– Oké, most pedig lássuk a lapjaidat.

– Na, figyelj – kezdtem, és kicsit teátrálisra vettem a figurát. – A fickó állítólag hivatásos ördögűző, aki imádkozik is a lelki üdvökért. Mégsem rezzent össze, amikor búcsúzóul a láb egyik csontján futó apró bemélyedés nevét zengtem bele latinul a szoba csendjébe.

– Ez még nem jelent semmit. Ő sem tudhat mindent – rántotta meg a vállát George.

– Megbocsátom neked szűklátókörűséged, fiam – szóltam, és vettem rá egy keresztet. – Ő tévedhet, de mi van a halottakkal?

– Mi van a halottakkal? – értetlenkedett a barátom.

– Állítólag a halottak nem tévednek. Ez már csak azért is valószínű, mert ritkán mondanak véleményt. Kis barátunk, aki mérete és foglalkozása miatt kétszeresen is kiérdemelné a zsebmetsző nevet, azt állította, hogy a kisfiú szelleme megsúgta neki, hogy egyiptetjű ikrek voltak.

– Igen, és?

– Mit tudsz az egyiptetjű ikrekről? – tettem fel a kérdést, miközben a korábban használt legártatlanabb arcomat próbáltam ismét magamra öltetni.

– Hát, hasonlítanak egymásra – próbálkozott George.

– Szerintem te ennél többet is tudsz – bátorítottam.

– Hát... Genetikailag azonosak? – kérdezte óvatosan.

– Bingó! Nagyon okos vagy! És most jön a beugrató kérdés: lehet-e

egy fiú és egy lány genetikailag azonos?

– Miért ne lehetne? – kérdezett vissza óvatosan.

– Mitől van az, hogy a lányoknak nuniuk van, a fiúknak meg répájuk? – tettem fel a kiegészítő kérdést.

– Hát, mert a fiúknak van egy Y kromoszómájuk, a lányoknak meg csak két X jutott.

– George, te okosabb vagy, mint hittem – mondtam boldogan, és gyengéden megsimítottam az egyre nagyobb zavarban fészkelődő férfi haját. – Csak azt nem értem, hogy a tengernyi eszed ellenére miért ilyen nehéz a felfogásod. Ha a fiúk és lányok esetében már a kromoszómák sem azonosak, hogy lehetnének genetikailag azonosak?

George elgondolkodott a kérdésen, és eközben mimikai izmait komoly igénybevételnek vetette alá, amitől homlokán megsokszorozódtak a redők. Csaknem másfél körmét elfogyasztotta, mire elő mert állni a megoldással:

– A fiúk és a lányok nem lehetnek genetikailag azonosak – futott neki óvatosan. – Vagyis ha eltérő nemű ikrek születnek, azok biztosan kétpetējűek.

Nagy csókot cuppantottam az okos homlokára, annyira büszke voltam rá, de aztán megegyeztünk, hogy ez kettőnk között marad. Ő is borzasztóan elégedett volt a megoldásával, és jólesett neki, hogy megdicsértem.

– Zseni vagy, fiatal barátom! Kis segítséggel teljesen egyedül jöttél rá a megoldásra. Egypetējű ikrek csak egyneműek lehetnek. Tehát vagy a démonűző hazudott, vagy a halott kisfiú lelke, de ez utóbbit én több okból is kizárnám.

– Rendben, ezek szerint a fickó valószínűleg csaló. De mi ez a lelki támasz maszlag? Napközben, amikor nincsenek hangok, hogy akarsz

rájönni, mi a család lényege.

– Jól forog az eszed, barátom. Tudod, félek, hogy megriasztom a kis ürgét, és elpucol, mielőtt nyomra lelnék. Biztos nem vetted észre, de nagyon megkönnyebbült, mikor kijelentettem, hogy csak napközben jövök. Azt nem is sejti, hogy még ma éjszaka itt leszek a nyakán. Visszatérek, mint a Terminátor.

– Jól van – sóhajtott George –, de ne hagyj cserben. Nagyon szeretném, ha a nővérkém nem szenvedne tovább.

– Megígérem, hogy véget vetek ennek a színjátéknak. Te ráérsz ma éjszaka?

– Sajnos nem, ügyfelem jön két óra múlva, és még be is kell sminkelnem. Ja, és kérem vissza a szemüvegemet.

– Akkor viszont segítséget kell hívnom. Kölcsön tudod adni a kocsidat félórára?

– Persze, de mire kell?

– Van egy srác, akivel együtt dolgozom egy ügyön, és őt kellene elérnem.

– Hányszor mondtam, hogy szerezz be egy istenverte mobilt – zsörtölődött George, és rögtön kapott is a fejére egyet a Bibliával.

– Isten nevét feleslegesen a szádra ne vedd! – vigasztaltam, miközben ő bosszankodva rendezgette szétcsapott fürtjeit.

– Tegyük fel, hogy megoldod ezt az ügyet – mondta a fejét simogatva. – Kérlek, engedd meg, hogy hálám jeléül ellássalak a szükséges felszereléssel.

Azzal kinyitotta a kesztyűtartót, és elővett három mobiltelefont tekintélyes kézfegyvere mellől.

– Ezek szabad felhasználású telefonok, vagyis nem lesz gondod a számlával. De a SIM-kártyát ne bántsátok, mert az a lelke. Írd bele a számomat, és hívj, ha kellek. Adj egyet a társadnak is, a harmadikkal

meg csinálj, amit akarsz. Ráérsz visszaadni, ha befejeztétek az ügyeteket, mert a vevőt, akinek szántam, egy hete letartóztatták... Ne parázz, nem a mobilok miatt, hanem ittás vezetés és közszeméremsértés okán. Szóval most fél évig biztos nem lesz ezekre szükségem.

– Töltőd van hozzá? – pofátlankodtam. Kaptam egy lesújtó pillantást, aztán újból nyílt a kesztyűtartó, és előkerült két töltő is.

– Ennyi van. A hívószámokat ráragasztottam a telefonok hátuljára.

– Rendben, George. Én most elporzok az autóddal, és itt vagyok negyven perc múlva.

– Nem félóráról volt szó? – méltatlankodott.

– Újraértékeltem a helyzetet. Légy egy kicsit rugalmasabb! Addig menj vissza a nővéredhez, és szimatolj körül. Írd be gyorsan a számod, és hívlak, ha visszaértem. Ne hagyd, hogy a démonvadász szabadon kószáljon a lakásban!

George bepötyögte a telefonszámát a frissen elajándékozott mobilba, aztán sóhajtozva kiszállt az autóból, én pedig repülőrajttal indítottam.

* * *

Tom álmos szemekkel nyitott ajtót, homlokán a kezében tartott könyv lenyomatával. Vagy elaludt a könyvön, és most ébredt, vagy végtelenül rövidlátó volt. Tetőtől talpig végigmért, aztán két szemöldökét lassú, egyenletes sebességgel feltornázta a homloka közepére, és közben még a száját is eltátotta. Rádöbbsentem, hogy nem öltöztem vissza civilbe.

– Dicsértessék az Úr! – köszöntöttem. – Kapd össze magad,

testvér, mert munka van. Ha már az orrodon át is kapsz levegőt, akkor szippantsd vissza a nyelved, zárd be a szád, és mozgás!

– Miről maradtam le? – kérdezte ámuldozva.

– Szinte mindent átaludtál. De útközben elmondom, viszont igyekeznünk kellene.

Mivel a verbális noszogatás nem indította be mozgató idegrostjait, óvatosan félreállítottam az ajtóból, beléptem az előszobába, és körbekémleltem. Az autó kulcsai az ajtófélfán lógtak egy csinos kis rozsdás szegen. Lekaptam, kihúztam a bejárati ajtó kulcsát a zárból, és kitessékeltem a fiút.

– Remélem, nem hagytad bekapcsolva a vasalót – igyekeztem fenntartani a kontaktust, amíg bezártam a kérést, aztán lenoszogattam Tomot a lépcsőn. A barna Toyota a ház előtt parkolt, kinyitottam az ajtaját, és a fiú kezébe adtam a kulcsot.

– Most ülj be a kocsidba, és kövess engem! Azzal a fekete Mernyóval megyek előtted. Rendben lesz?

– Aha – válaszolta, és hatalmasat ásított.

Hiába, egy fenékkal két autót nem lehet megülni. Igyekeztem óvatosan haladni, nehogy Tom lemaradjon mögöttem. Útközben jutott eszembe, hogy a mobilról megfeledkeztem, de szerencsére nem szakadtunk el egymástól. George autóját leállítottam nem messze a ház előtt, és átültem a Toyotába.

– Állj át a másik oldalra, kicsit távolabb, a Peugeot mögé – magyaráztam a fiúnak, aki szó nélkül végrehajtotta a manővert. Lekapcsolta a lámpát és elzárta a motort. Elővettem az egyik távrecsegőt, és megcsörgettem George-ot.

– Tessék – szólt bele halkán.

– Jó estét! – búgtam az éterbe. – Meghoztam az autóját, uram. A kulcs a kesztyűtartóban van, a pisztoly mellett. Ha még benn van a

spiritiszta, csak mondj egy igent.

– Igen.

– Kiváló. Átvesszük a figyelmet. Nem tudod, mikor akar elmenni?

– Nem.

– Rendben. Most pedig kérlek, kezdj el csendesen örvendezni, és majd mondd el a nővérednek, de úgy, hogy a piripara is hallja, hogy lenne még néhány fontos kérdésem, ami nem ér rá holnapig, így pár percen belül ott leszek. Engem még várj meg, aztán mehetsz. Kellemes harmadik műszakot!

– Ez igazán jó hír, atyám. Szeretettel várjuk!

Elővettem a másik mobilt, és beírtam a számát az enyéembe, majd megcsörgettem, és elmentettem benne a saját számomat.

– Tessék, egy mobil – nyújtottam át a magánéletgyilkos szerkezetet. – Használd nyugodtan, elég, ha este töltőre teszed, és nem te fizeted a számlát. A hátsó oldalon van a számod, az enyémet Dave néven találod meg benne.

– Szuper! – ásított újra Tom. – Még kamera is van rajta. Miért is ez az ajándék?

– Nem ajándék, munkaeszköz. Hogy ne kelljen mindig érte rohannom az éjszaka közepén, ha szükségem van a segítségedre. Ezzel a kis szerkezettel nagy távolságokból fel tudlak verni akár a legszebb álmodból is. Erre találták ki.

– Az eredeti célja nem az volt, hogy az emberek tartani tudják egymással a kapcsolatot?

– Lehet, de erre már senki nem emlékszik. Jelenleg a telefontársaságok nagy erővel dolgoznak azon, hogy kiküszöböljék a közvetlen emberi kommunikációt, mivel ez utóbbi egyszerű, és nem hoz bevételt. Számukra az a fontos, hogy soha ne azokkal foglalkozz, akik a közelemben vannak, inkább rondíts bele a távol

lévők békés életébe.

– Ezért a véleményedért sokan megköveznének – mondta fanyarul Tom. – Látszik, hogy te egy másik generáció képviselője vagy. Testidegen neked az elektronikus hírközlés... De nézd már, az a muki lopja a Merdzsódat! – kiáltott fel, és alig bírtam megakadályozni, hogy feltépje az ajtót.

– Az az ő autója – nyugtatgattam felindult társamat, miközben odaintegtettem barátomnak, aki heves kézmozdulatokkal invitált befelé. Jeleztem neki, hogy öt perc, mire fejét csóválva visszaballagott a házba. – Neki segítünk most. Egy profi démonvadász-imitátort kell lebuktatnunk ma éjszaka.

– Micsoda? – kérdezte meglepetten. – És mi köze ennek Leslie Mortonhoz?

– Tulajdonképpen elég laza a kötődés – vallottam be. – De azt mondtad, szeretnél részt venni a nyomozásaimban, nekem meg most jól jönne a segítség.

– Részemről nincs akadálya – villanyozódott fel a fiú. – És, mi a sztori?

Elmeséltem neki az eddigi történések vázlatát. Ez arra is jó volt, hogy újból végiggondoljam az egészet, ráadásul Tom okosakat kérdezett:

– Mi ebben az üzlet a kiscsávónak?

– Egy hét alatt megkeres annyit, mint én két hónap kemény munkával. Esetleg némi extra.

– És honnan jönnek a hangok?

– Ezt nem tudom – vallottam be –, de szeretném átnézni a házat. A leginkább zavaró tényező számomra az, hogy a hangok még Poljakoff feltűnése előtt megjelentek.

– Lehet, hogy társai is vannak? – vetette fel Tom.

– Társai? – kérdeztem meglepetten.

– Ja – bólogatott. – A kémfilmekben mindig úgy csinálják, hogy jön a telefonszerelő vagy a gázóra-leolvasó, és miközben javítja a semmit, elhelyez egy műholdas adó-vevőt a lakásban, amikor senki sem látja. Nem csak lehallgatókészülékek vannak. Egy hanggenerátorral csodálatos hörgentyűt lehet fabrikálni, amihez már csak egy jópofa időzítő kell, és mindenki összetolja magát a közelben. Szaladnak hamarost fűhöz-fához, és a kellő pillanatban a háziak meglepedésére megjelenik a megfelelő szakember.

– Te fifikásabb vagy, mint gondoltam – ismertem el. – Ez nagyon valószínűnek hangzik. És ha a család jómódú, akkor a szélhámosok addig játsszák kisdéd játékaikat, amíg el nem apad a kassza. Nulla rizikó, mert náluk van minden ász. De most miénk lesz az utolsó ütés.

– Okos. Ravasz. Alattomos – csettintett a nyelvével Tom. – Ehhez a játékhoz tényleg profi szélhámosokra van szükség.

– Na, figyelj! Én most bemegyek, és kifelé jövet egy picit ember lesz majd mellettem. Őt kell követned. Húzódj le, és csak akkor eredj utána, ha már nem lesz gyanús.

– Autóval van?

– Ezt sajnos nem tudom – ingattam a fejem –, de megkérdezem tőle. Úgy teszek, mintha én is távoznék, és taxit hívnék magamnak. Természetesen téged hívlak. Ha a kis ember gyalog megy, az utca végére kérem a taxit tőled, ha autóval van, pontos házszámot adok meg. Rendben lesz így?

– Szuper! – lelkesedett Tom. – Ez tök izgalmas!

Mosolyogva vállon veregettem, aztán kikecmeregtem a Toyotából.

* * *

Már igen fáradt voltam, mikor a kamu kérdezősködés után sikerült végre kitessékelnem Poljakoff urat a lakásból. Hívtam egy „taxit” az utca végére, vagyis jeleztem Tomnak, hogy a félemler gyalog távozik. Hagytam, hadd távolodjon el a háztól, én pedig elballagtam az utca másik vége felé. Ahogy időnként hátrasandítottam, láttam, hogy Tom a nyomába ered az óvodás termetű gézengúzoknak. Vártam még egy kicsit, aztán visszaballagtam a házba.

– Mi a baj, atyám? – kérdezte álmos szemekkel Eva, mikor ismét ajtót nyitott nekem.

– Jelen kell lennem, amikor a hangok megszólalnak – mondtam komolyan. – És erről ne szóljon senkinek se.

Eva szótlánul bólintott.

– Hol akar leülni, atyám?

– Láttam egy kényelmes fotelt a nappaliban, ott lepihennék. Ha nem ébrednék fel magamtól a jelenésre, kérem, keltsen fel!

– Rendben – sóhajtott a nő, és visszament a szobájába lefeküdni. Én pedig befészkeltem magam a fotelbe, és hamarosan elnyomott az álom. Arra riadtam, hogy megmarkolják a vállamat. Első mozdulatommal elkaptam a kezét, és megszorítottam, szerencsére nem teljes erőből. Eva így is feljajdult.

– Elnézést – mentegetőztem szégyenlősen.

– Hallja? – suttogta a nő.

Csak saját szívdobogásomat hallottam nagyon hangosan, de ez biztosan nem hallatszott ki a fejemből, így Eva valószínűleg más okból ébresztett fel. Szótlánul ingattam a fejem. Vettem pár mély lélegzetet, és kezdtem lecsillapodni. Ahogy a tam-tam elhalkult, valami vinnyogás féle vette át a helyét, amitől végigfutott a hátamon a hideg. Aztán mély, hörgő hangok hergelték tovább szőrtüszőimet, végül olyan neszek következtek, mint amikor valaki kaparássza az

ajtót.

Felpattantam a székből, és ösztönösen a fegyveremhez nyúltam. Vagyis nyúltam volna. Rég volt már, hogy a szőrnél veszélyesebb portékát hordtam a mellkasomon. Csak irigyelni tudtam most James Bondot, aki még a párnája alatt is pisztolyt tart. Persze az övé test- és lélekölő munka, ritkán adódik lehetősége a lazításra. Az intim helyzetekben én inkább a test-test elleni küzdelmet részesítettem előnyben, és azt sem bántam, ha én maradok alul.

Jelenleg viszont az egyetlen önvédelmi eszközöm a nők által szépnek mondott jobb és bal kezem volt. Sebaj. Az egyik szép kezemmel csendre intettem a ház asszonyát, a másikat meg ökölbe szorítottam, és kilestem a folyosóra. A hangok mintha hangosabban szóltak volna, de nem volt egyenletes az erősségük, így nem igazán tudtam pontosan megállapítani, honnan jönnek.

Óvatosan ellopakodtam az ajtóig. Be volt zárva belülről, elfordítva lógott a kulcs a zárban, és a lánc is mozdulatlanul pihent a helyén. Ezen az ajtón senki nem jött be utánam. Kitapogattam a villanykapcsolót, aztán gondoltam egy merészet, és nem kapcsoltam fel. Besütött némi holdfény, így elég tisztán ki tudtam venni a lakás belső berendezését. Óvatosan benyitogattam a szobákba, de úgy tűnt, hogy a hang a folyosón a legerősebb. Mintha valóban a falakból jönne. Megcsóváltam a fejem, és rátenyereltem a villanykapcsolóra. A fény szempillantás alatt szétfoszlatta a sötétséget és a zajokat.

– Mi történt? – kérdezte suttogva a nő a szoba ajtajából.

– Most nem hallok semmit – válaszoltam. – Máskor is ez történt, ha felkapcsolták a villanyt?

– Nem tudom – válaszolta zavartan –, idáig soha nem merészkedtem.

– Újra eloltom – szóltam. – Maradjon ott, ahol van, és ne

mozduljon!

Lekapcsoltam a villanyt, és vártam. Úgy négy-öt perc múlva újra felvinnyogtak az idegborzoló hangok. Mintha tényleg a falból jönnének. Aprólékosan végigkagylóztam a fal mentén, aztán újra világosságot gyújtottam. A zajok most is megszűntek.

– Innen jön a hang – szóltam a nőnek, és rámutattam az előszobafalon lógó ruhadarabokra. Ő félénken bólogatott.

Módszeresen kezdtem átnézni a kabátokat. Egyenként leemeltem mindent a fogasról, átkutattam őket, és az ellenőrzött ruhadarabokat behordtam a korábban fekhelyemül szolgáló fotelbe. A csupaszon maradt fogasok alól kis ajtó bámult rám a falból, egyetlen apró, szűk résű szemével. A villanyóra doboza. Óvatosan kinyitottam, és bekukkantottam. Csak az volt benne, aminek lennie kell: dobozok és villanyóra. Csalódottan visszazártam.

– Még egyszer lekapcsolom a villanyt – szóltam, mire Eva nagyon sóhajtott, és rábólintott.

Újra sötét lett. Óvatosan közel hajoltam a falhoz, és igyekeztem mély sóhajtásokkal elejét venni a pániknak. Tudtam, hogy össze fogok rezzenni, és igazam is lett. Amikor a panaszos vinnyogás felharsant a szekrénykéből, majdnem hanyatt estem ijedtemben. Rácsaptam a villanykapcsolóra, és újra minden fénybe borult. Eva rémültem kapkodott levegőért, és nem tudtam eldönteni, a hangtól fél-e inkább, vagy én ijesztem meg egyre jobban. Újra feltéptem a doboz ajtaját, de az elmúlt pár percben nem nőtt oda semmi új. Kihoztam az üres szobából egy gyertyát, meggyújtottam, és intettem Evának, hogy kapcsolja le a világítást. Látszott rajta, hogy már nem sokáig bírja idegekkel. Felkészültem minden rosszra, megfeszítettem a záróizmaimat, és lesben álltam egy árva kis gyertya imbolygó fényénél. Semmi. Eltelt egy perc, kettő, és már épp bosszankodni

kezdttem volna, amikor váratlanul az arcomba hörgött a kísértet.

* * *

– Örülök, hogy óvatos vagy, Dave – suttogott a telefonba Tom. – De máskor nem kell üzenetet küldened. Hívhatsz nyugodtan, rezgőre állítottam a telefonomat.

– Mire jutottál? – kérdeztem a fiút.

– Követtem a kis ravaszdit, és egy elhagyott gyártelepre jutottam. A muki bement az egyik lepusztult épületbe, ahol halvány fény pislákol. Bepillantottam az ablakon át, és egy igen szépen fejlett másik egyedet láttam odabent.

– Várj egy pillanatot! – Eltakartam a telefon mikrofonját, és megkérdeztem Evát. – Nem járt mostanában a házban egy nagydarab, kövér szerelő, aki a villanyt javította?

Eva erősen gondolkodott, és még mindig szaporán lélegzett a korábbi ijedtségtől.

– Igen, jött egy villanyszerelő az elektromos művektől, és azt mondta, hogy ki kell valamit cserélni, mert valami nem úgy működik, ahogy kellene. Talán egy hónapja lehetett.

– Á, értem! Tom! – adtam át magam újra az éternek. – Lehet, hogy a másik fickó a kicsi tettestársa.

– Inkább tettestársa! – röhögött a fiú. – Látnád őket együtt! Ahogy elnézem, tisztességes mennyiségű holmit gyűjtöttek össze öreg napjaikra. Van itt az asztalokon minden jó: láncok, gyűrűk, na meg egy halom pénz. És képzeld, a kis ember a böhöm nagy kereszt aljából is kivarázsolt egy adag ékszert, alighogy megérkezett.

– Ügyes! Tom, kérlek, maradj ott, és szólj, ha meg akarnak lépni.

– Rendben, főnök! – és bontotta a vonalat.

– Ezt a kis játékszert elviszem, ha nem baj – nézegettem az apró kis mütyürt, amit a nagy ijedség után szedtem ki a villanyóra dobozából.

– Nem hiszem el, hogy rászedtek – sopánkodott a nő. Jó jel, hogy túljutott a nagy megrázkódtatáson. Hamarosan jön a harag is, de az már a gyógyulás útja lesz. Jelenleg még egyre csak a megbontott villanyóradobozt, meg a kezemben tartott kis kütyüt nézegette, ami időnként hátborzongatóan sikoltozott.

– Nekem most el kell mennem.

– Köszönöm, atyám. Hogy lehet, hogy maga mindenhez ért? Pap és villanyszerelő egyben?

– Ilyen omnipotens vagyok, vagy, ahogy manapság mondják, multifunkcionális. Szegény az eklézsia, és nem hívok szakembert minden apró-cseprő javítgatáshoz. Magad uram, ha szolgád nincs!

Azért a közhely közhely marad, állapítottam meg magamban, még akkor is, ha reverendában mondják. De a nő gondolatai máshol jártak. Bementem a gyerekhez, és adtam egy csókot a homlokára. Eva még szorongatta pár másodpercig a kezemet a kapuban, aztán könnyes szemmel utamra engedett.

Lássuk csak, kit hívjak segítségül? Szentéletű barátom még hivatali óráját tölti, őt nem tudom elérni. Mike? Miért ne? Nem kell neki felfednem, hogy George azonos a Tisztelendővel. A két ékszer tolvajnak pedig börtönben a helye.

A döntés megszületett, de előrébb nem jutottam, mert nem tudtam Mike számát. Felcsörgettem Tomot újra, hátha emlékszik a felügyelő számára. Végül is ő használta a mobilját. A fiú fejből mondta a telefonszámot. És szinte láttam, ahogy vigyorog hozzá. El kellett, hogy ismerjem, több van benne, mint hittem.

Picinykét meg is szégyelltem magam. Ha túl sokáig dolgozol

egyedül, hajlamos vagy a többieket idiótának gondolni, és először a hibáikat keresed. Gyors mérleget készítettem, és elhatároztam, hogy változtatok a hozzáállásomon. Olyan ember úgy sincs, aki hibátlan. Rajtam kívül. És én is csak azóta vagyok tökéletes, mióta sikerült úrrá lennem túlzott szerénységemen...

Mike a második csengésre felvette a telefont.

– Ne haragudj, Mike – kezdtem a szokásos bemelegítő szöveggel –, Dave vagyok. Nem zavartalak fel?

– Miért, mit gondolsz, mit csinálok éjszakánként? Röpködök a város felett? – dörmögte a kagylóba. – Egyébként még legfeljebb 10 perce alhatok, mert a kis barátnőddel nemrég végeztünk. Láttad már a képeket, amiket Leslie fotója alapján alkottunk?

– Ott még nem tartok – ismertem el őszintén. – Most egy másik ügyben kérném a segítségedet. Rendőrként lenne rád szükség.

Egy másodpercig néma csend lett, szinte láttam, ahogy a mikrohullámok abbahagyják fodrozódásukat, és az átjátszó relé megpihen egy pillanatra, mielőtt a hirtelen éberré váló felügyelő hivatalos hangját továbbítaná az éterbe. – Hová menjek?

– Barackvirág utca. Hajts be lassan, és rám találsz a járdán. Ne ijedj meg a jelmezemtől!

Mike hihetetlenül gyorsan ideért, félelmetesen jól ismerhette a várost. Nekem légvonalban is tovább tartott volna. Először elhajtott mellettem, aztán fékezett, és visszatolatott. Leengedte az ablakot, és kiszólt:

– Úgy nézel ki, mint Batman. Csak az az édes, füles sapka hiányzik rólad.

Grimasszal nyugtáztam a humort, és beültem mellé.

– Ne sározd össze a szőnyeget! – kaptam az első jó tanácsot. Tekintve, hogy napok óta nem esett eső a városban, egy ellentétes

irányú parancs igen komoly fejtörést okozott volna. – És ne vágd be legközelebb úgy az ajtót!

– Menj, tovább, ezer, kétszáz, métert – mondtam a GPS jellegzetes, darabos fahangján. Mike bólintott, én tárcsáztam Tomot. Távírányítással perceken belül odaértünk az elhagyott gyártelephez. Az amerikai filmekben ilyen helyeken találkoznak a maffiózók. Soha nem értettem, hogy jut ekkora marhaság eszébe a forgatókönyvíróknak. Nem is lenne feltűnő pár limuzin egy lepukkant üzem kapujában! Ráadásul a finom bőrcipőkkel külön élvezet végigtocsogni a sáros, koszos, törmelékkel teleszórt murván.

– Miért is vagyunk itt? – kérdezte halkán a felügyelő, miután megálltunk. Röviden vázoltam neki a helyzetet. Amikor leírtam a két szélhámost, különös részletességgel ecsetelve szellemirtó konkurenciámat, Mike szeme összeszűkül:– Maci Laci és Bubu lenne? – morfondírozott. – Évek óta a nyomukban vagyunk, de eddig mindig kisiklottak a kezünkből. A leírásod alapján csak ők lehetnek.

– Talán menjünk, és pillantsunk be az ablakon! – javasoltam. Esküszöm, úgy láttam, hogy Mike arcán mosoly jelenik meg, és megnyalja a szája szélét. Nem szerettem volna fogás lenni a tényérjén.

Tom lelkesen integetett az egyik épület sarka mellől. A romosodó raktárból fény szűrődött ki. Függöny helyett rongy lógott az ablakokon, de egy tisztességes házban már a rongy kifejezést is sokallták volna arra a koszlott, szakadozott anyagra, ami kevés sikerrel próbálta elhatárolni a belvilágot a kívülállók kíváncsi tekintetétől. Mike bekukucskált, és halkán hörögni kezdett.

– Úgy hallom, hamarosan bemegyünk – súgtam Tomnak. A fiú mosolyogva bólogatott. A felügyelő pár percig élvezkedett a látványon, aztán felénk fordult. Ijesztő izzást láttam a tekintetében.

Benne is több van, mint gondoltam. Rögvest mentegetőzni kezdtem.

– Én sajnos nem mehetek be veletek.

– Nem baj – mondta Mike. – Értesz a pisztolyhoz, Tom?

– Hát hogyne! Láttam már olyat – lelkesedett a fiú.

– Itt a tartalékom. Nincs benne lőszer, de ijesztgetésnek tökéletes.

– Király!

Óvatosan kitértük a vasajtót. Folyosó sötétlett előttünk, távolabbról halk beszélgetés foszlányai jutottak el hozzánk. Mike szája elé illesztette mutatóját, és intett Tomnak, hogy kövesse. A folyosó végéig mentem utánuk, ahol egy újabb ajtó állt, amit Mike meglepő fürgeséggel rántott fel, és pisztolyát maga elé tartva üdvözölte rögtönzött házigazdáinkat:

– Jó estét, uraim! Régen várok már erre a találkozásra. Megkérném az urakat, hogy ne tegyenek semmi meggondolatlan dolgot, mert ijedtemben véletlenül elkövetem azt, amiről már évek óta ábrándozom, és golyót eresztek nem mindennapi testükbe.

Az igazság őrzői óvatosan bearaszoltak, sakkban tartva a két, valóban komikus figurát, akik sűrűn egymásra és a két fegyveres vendégre pillongattak, nem kevés alattomosással szemükben. Tom nagyon profin fogta a fegyvert: lazán megemelte és behajlította jobb karját, hogy a célzóberendezés szemmagasságba kerüljön, és bal kezével ráfogott a markolatot tartó ujjaira, akár egy igazi zsaru. Arca rezzentelen volt, de én láttam, mennyire élvezzi a műsort. Elvált Mike mellől, és oldalról tartotta sakkban a fiúkat. Olyan is csak a filmekben van, hogy körbekerítik a delikvenst – ez lenne a legegyszerűbb módja annak, hogy lelődd a veled szemben lévő társadat. Pedig hányszor láttam már ilyet a moziban! Volt, hogy tökéletesen körbeállták az egy szem ártatlant, aztán géppisztollyal egyszerre lőtték szitává. És persze csak a középső emberke halt bele

a rendezői utasításba...

Befejeztem a nosztalgiázást, és óvatosan beljebb kukucskáltam, ügyelve rá, hogy kellően takarásban maradjak. Megdöbentem a fa munkaasztalon felhalmozott ékszerkiállítás láttán. Ott feküdt a hatalmas kereszt is, lecsavart talprésszel. Az üregből ítélve tisztességes mennyiségű szajré férhetett el bele.

– Új üzletág? – érdeklődött Mike az ékszerek felé biccentve. – Válasz közben nyugodtan tartsátok továbbra is magasba a kezeteiket. Bár így sajnos intenzívebb a testszag – fintorgott. – Legközelebb nem a huzat irányába állok. De ne aggódjatok, olyan helyre kerültök, ahol a zuhanyzás mindennapi esemény. És az ilyen csinos legények számára örömteli is.

Mosolyogva csóváltam a fejem. Továbbra is igyekeztem árnyékban maradni – nem vettem volna szívesen, ha a rendőrségi kihallgatáson említést tesznek a letartóztatásnál segédkező katolikus papról. Ahogy végignéztem magamon, megállapítottam, hogy nem is rossz felszerelés a reverenda a kommandózáshoz. Már csak az arcomat kellene bekormozni, és vethetném a keresztet, mint a nindzsák a csillagot.

Elmélkedésemből a mobil rezgése riasztott fel – még jó, hogy én is átállítottam. Óvatosan megindultam kifelé, miközben félpercenként kéjesen herén bizsergetett az alkalmi vibrátor. Mire sikerült kisettenkednem, és felvennem, csaknem tartósan izgalmi állapotba kerültem.

– Hello, Dave! Fantasztikus vagy! – lelkesedett George. Ezek szerint véget ért a rendelése, és megkapta otthon az infót.

– Szia, George! – válaszoltam suttogva. – Nem tudok most beszélni, de gyertek a déli ipartelephez, és parkoljatok le a C kapu előtt. Megyek, ahogy tudok. – És kinyomtam a készüléket.

Fújni kezdett a szél, és megnyikorgatta a kaput. Átfordítottam a vasajtó fémrúdját, és beleakasztottam a nyitott ajtófélbe, nehogy becsapódjon, és esetleg foglyul ejtsen bennünket. Stabil. Csak nehogy elakadjunk benne kifelé menet!

Épp át akartam kúszni a rögtönzött limbóléc alatt, amikor a hátsó műhelyben hatalmas csattanással bevágódott egy ablak, majd rögtön utána felborult néhány bútor. FÜRGE lábak közeledő dobogását hallottam. A sprinterek nem számítottak a derékmagasságban pihenő vasrúdra. Az első érkezőt mellmagasságban kapta el a korlát, emiatt lábbal előre, hanyattfekvésben zuhant ki az épület elé. A sötétben is látszott, hogy levegőért kapkod szegény. Egy másodperccel később befutott a jóval természetesebb második helyezett, akit derék alatt fogott meg a még mindig jól álló célszalag, pontosabban acélszalag. A sértett hangos nyögéssel bukott át a rúdon, és 69-es pozícióban landolt hápogó büntársán, jelentősen fokozva annak légzési nehézségét. Mivel a később érkező hosszabbnak bizonyult az alátétként szolgáló, egykori ördögűzőnél, az esés pillanatában lazán lebólintotta a betonjárdát, és szabadon engedte eszméletét.

Épp annyi időm és lélekjelenlétem volt, hogy lekapjam a rudat, mielőtt befutna a dobogós helyért küzdő két, hoppon maradt nyomozónk. Mike megkönnyebbülten sóhajtott fel, mikor meglátta a glédába rendezett testtömeget:

– Köszönöm. Zseniális ötlet volt. Bevágódott egy ablak, és a pillanatnyi figyelmetlenséget kihasználva csaknem megléptek a jómadarak.

Közös erővel legörgettük egymásról az alélt páros tagjait. Nem tudom, melyikük járt rosszabbul, mindenesetre nem estek jól egymásnak. A kiterítés végeztével a felügyelőhöz fordultam:

– Kérhetnék tőled egy szívességet, Mike?

– Persze.

– Egy barátom keresett meg azzal, hogy füleljem le a kisebbik banditát a nővérénél. Megengednéd, hogy a hölgy kiválogassa az asztalról a saját ékszereit? Félek, nem kapnák vissza őket egyhamar.

– Ha öt percen belül itt vannak, rendben – bólintott Mike gondolkodás nélkül. – De ne hagyjanak ujjlenyomatot.

Épp kiértem a C-kapuhoz, mikor megérkezett George, nővére társaságában. Bemutattam őket Mike-nak, de elhallgattam, hogy George az a bizonyos Tiszteletes, akiről korábban meséltem. Nincs idő mindenre. Mike bevezette őket a raktárba, és Eva sikolyából ítélve meg is találták az elbitorolt ékszereket. Tom eközben a fegyverforgatást gyakorolta, a felügyelő kis Coltját pörgette a mutatóujja körül, majd ráfogta képzeletbeli ellenfeleire.

Leültem a nagyobb darab, alélt testre, mert már kissé elfáradt a lábam, de nem tudtam rendesen kipihenni magam, mert Mike-ék hamarosan visszatértek, és mégsem mutat jól egy ájult emberen ücsörgő pap.

– A hölgy említette, hogy az ékszerek egy lezárt dobozban voltak, és a doboz, amit magukkal is hoztak, most is érintetlen – fordult hozzám Mike. – Azt mondta nekik a szélhámos, hogy tilos kinyitni a dobozt, mert borzalmas dolgok szabadulhatnak el. Nem lennék meglepve, ha valami különlegességet találnánk benne.

Eva sietve érkezett a kis ládikával. Mike óvatosan megrázta a dobozt, amiben határozottan zörgött valami. A felügyelő intett, hogy húzódjunk hátra, majd a földre rakta, és lassan felnyitotta a dobozt. Igyekezett minél jobban elfordítani a fejét, miközben megemelte a fedelet. Nem értettem, minek ez az óvatosság. Mikor éppen beleláltam volna a dobozkába, arasznyi hófehér lángcsóva tört ki

belőle, és hosszú másodpercekre elvakított. Szinte beleégett a retinámba a villanáskor látott kép, mint egy illusztráció az Ezeregyéjszaka meséiből, amikor Hárún ar-Rasíd felnyitja a bűvös ládikát.

– És a sötét erők elemésztették a bűnössé vált aranyat – szólalt meg az állókép. Pislogtam párat. Lassan a kép negatívvá vált, és áttűnt mögötte a valóság. – Villanófény – szólal meg ismét a felügyelő hangja, de az én látószervem még mindig képhibát jelzett.

– Micsoda? – kérdezte valaki a közelemben Tom hangján.

– Egyszerű trükk, de nagyon látványos. A fedél felhajtása indítja a gyújtószerkezetet, ami belobbantja a dobozban lévő magnéziumot, mint a régi fényképezőknél, és a villanás után csak egy adag hamu marad. Ugyan ki merne reklamálni, mikor a lelkére kötötték, hogy tilos a dobozt kinyitni. Még nem említettem, hogy a kisebbik szélhámos egész ügyes bűvész is.

Már láttam Mike arcát, és rajta az elégedett mosolyt. George kezét nyújtott neki:

– Köszönjük, felügyelő úr! És külön hálás vagyok, hogy kihagyják a nővéremet az ügyből. Így is eléggé megrázták a történetek.

– A dicséret nagy része a tisztelendő urat illeti – dobta át fölém a glóriát Mike. – Örülök, hogy megismerhettem önöket. Én maradnék a helyszínen, és jobb lenne, ha csak én lennék már itt, amikor a kollégáim megérkeznek.

– Akkor megyünk is – búcsúzott George. – Atyám, ugye elvihetjük? Megvárjuk az autónál.

– Köszönöm, mindjárt megyek – feleltem. – Holnap ne tegyük kicsit későbbre a találkánkat? – fordultam a társaimhoz, mikor hármasban maradtunk, leszámítva persze a két eszehagyott delikvenst.

– Úgy érted, ma? – vonta fel a szemöldökét a felügyelő.

– Igen, valóban. Szóval ma délután hat körül egy korai vacsora? – Tom és Mike is bólintott.

– Oké. Gyere, Tom! – fordultam a fiatalabb revolverhőshöz. – Add vissza a pisztolyt Mike-nak, és hagyjuk dolgozni a felügyelő urat.

Mike búcsút intett szabad kezével, miközben a másikkal már hívta is az ügyeletes tisztet. Tom szívszaggató könnyörgéssel elérte, hogy a felügyelővel maradjon, mi viszont gyors ütemben elsomfordáltunk a helyszínről. George kitette Evát a ház előtt, engem pedig visszavitt az üzletébe.

– Nagyon hálás vagyok neked – kezdte, mikor becsukta mögöttünk az ajtót.

– Szóra sem érdemes. Neked volt igazad. Valóban meg tudtam oldani az ügyet.

– Igen, ráadásul rekordidő alatt. Kérsz egy whiskyt?

– Kösz, jól jönne, de nekem még haza kell rogom. Szóval keveset. Hol a szokott gúnyám?

– Ott, a pult mögötti széken – intett George.

Gyorsan átvedlettem.

– Sikerült találnod valamit Leslie Mortonral kapcsolatban?

– Rövid volt az idő – vakargatta a tarkóját –, de a megadott időszakban szerencsére nem volt túl sok hasonló jelölt. Ezt a három képet szedtem elő – nyújtotta át a lapokat –, bár szerintem a legfelső fickó lesz az. Rövid, szőke haja, szőke bajsza és rövid szőke szakáll volt. Az arc karaktere viszont ugyanaz. A fickó profi, ugye? Ezzel a változtatással egészen más külleme lett, még az ismerősei sem ismertek volna rá. Én is azért találtam meg, mert tudtam, mit keresek. Itt van az útlevele fénymásolata is – nyújtotta át a következő oldalt. – Ennyire jutottam. Remélem, segítettem.

– Zseniális vagy, George! Rászolgáltunk egymás elismerésére. Nagyon köszönöm!

Belenéztem az útlevélibe, és elgondolkodtam. A fénykép alapján nekem is egyértelmű volt, hogy Leslie Morton számára készült. Ezek szerint valószínűleg életben van. Viszont, mivel nem személyi igazolványt csináltatott, hanem útlevelet, feltehetőleg égett a talpa alatt a talaj. Már csak azt kell kideríteni, hová ment. Lehetsz akármilyen ügyes, Winnetou, megpróbálhatsz félrevezetni, és elsikálhatod a nyomaidat, mégis megtalállak!

* * *

Hazatérve ismét belopakodtam a saját lakásomba, és villanyt gyújtottam a folyosón. Bekukkantottam a szobába, és megmosolyogtam Carolt, ahogy édesdeden szunyókált egyetlen ágyamon, átlósan. A takaró rendszeren köré tekeredett, s míg az egyik végén a fejét nyugtatta, a másikat két szép, meztelen combja közé kapta.

Megcsóváltam a fejem, mert a lány okozta dilemmát nem késő éjszaka terveztem feloldani. Mellé fogok feküdni, döntöttem el végül, és talán hozzá is bújok, de csak finoman, udvariasan. Ez utóbbi mozdulatsornak a részleteivel még nem voltam tisztában, de beugrott egy emlékkép, amikor egy nagyon szép lánnyal táncoltam lassút a szalagavatón, és csak két dolog miatt aggódtam: mi van, ha megérzi, hogy felizgatott – és mi van, ha nem? Mindkettő súlyos következményekkel járhat. Jelen esetben szerencsére létezett egy apró áthidaló megoldás. Majd háttal bújok oda Carolhoz.

Nagyot sóhajtottam, diszkréten kifújva a beszippantott hat liter levegőt, és bevonultam a fürdőszobába zuhanyozni. Jólesett a forró víz, szinte perzselte a bőröm, és ellazította az izmaimat. Kisajtoltam a tusfürdőm maradékát, és hamar behabosítottam magam. A szőrös mellkasnak is megvannak az előnyei – nem kell szivacs... Mikor a bőröm már teljesen kipirult, és a fürdőszoba megtelt finom, illatos gőzzel, elzártam a csapot, és áttöröltem felfrissült testemet. Sok ember elálmosodik a forró víztől, én inkább éber leszek tőle.

Derekam köré csippentettem a törölközőt, és besettenkedtem a szobába egy bokszeralsóért. Az asztalon egy halom kép hevert – nem tudtam megállni, hogy ne nézegessem meg őket. Megállapítottam,

hogy Carol, Mike és Kevin alapos munkát végzett: közel ötven, különböző változatot készítettek Leslie arcáról. Volt köztük extrém – tarajos frizurával, piercinggel a szemöldökében és az orrában –, de volt nagyon szolid is, vastag fekete bajusszal, fekete keretes szemüveggel. Már majdnem a kupac aljára értem, amikor megtaláltam a párját annak, amit George-tól kaptam alig félórája.

Kiosontam a bőrdzsekimhez, és elővettem a zsebéből a fotót. A szőke férfi megszólalásig ugyanolyan volt mind a két képen. Bár persze megszólalást nem várhatok egy fényképtől. Elégedetten hátradőltem a győzelem ízével a számban – sikerült rátalálnunk Leslie Morton nyomára.

Összerendeztettem a kupacot, a két képet pedig elé tettem, egymás mellé. Egy kis meglepetés a korán kelőnek. Bár lehet, hogy én leszek az. Nem baj, akkor majd én lepődöm meg.

Töprengtem még egy kicsit az élet állásán, aztán leoltottam a folyosói villanyt, és óvatosan az ágyhoz araszoltam. Csak kicsit rúgtam bele a sípcsontommal a fenyőből faragott ágyládba (ki találta ki azt az ostoba kifejezést, hogy puhafa?), de jól kezeltem a problémát mély légvételekkel és szemeim düllesztésével. Mire elmúlt az üvöltési késztetésem, már jobban is láttam.

Carol változatlanul birtokolta a teljes fekvőhelyet az ágyneművel együtt. Lassan mellé ereszkedtem, és igyekeztem elhelyezkedni az ágy jobb felső harmadában. A fotelben kényelmesebb lett volna, de nem futamodhattam meg. Megpróbáltam megszerezni a takaró rám eső részét, de ezzel még kevesebb sikerem volt: Carol mozdulatlanul őrizte a köré tekeredett paplant. Végül magzati tartást vettem fel, és igyekeztem úgy tenni, mintha nem fáznék. Hamarosan el is szenderedtem.

Nyugtalan álmom volt, javarészt erotikus, de valahogy mindig

közbejött valami a beteljesülés előtt. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy Carol volt az egyetlen női szereplő, viszont tagadhatatlanul ő volt a legvonzóbb. És persze vele volt a legtöbb gondom is. Nem elég, hogy nem akarta átadni magát nekem a gyóntatószékben, és a padsorok közé szaladt kacagva, de üldözőbe vett közben a sekrestyés, és azt követelte, hogy adjam vissza a tisztelendő úr hálóköntösét. Végül leégett a templom, és ebben is volt némi szerepem, mert gyertyát akartam gyújtani egy tarajos hajú szent oltáránál, akinek kicsiny, kereszt alakú piercingekkel volt telelyuggatva mindkét szemöldöke. De jó okom volt a tűzgyújtásra: szerettem volna felmelegedni, ugyanis útközben valahol elhagytam az esőkabátként hordott varázslópalástot.

Carol hangja riasztott fel a rémálomból. Úgy pisloghattam, mint egy macskakölyök, aki az első pillantásait készül vetni környező világára. Az édes lány maga alá húzott lábbal ült egyetlen fotelemben, és miközben bal kezével szőke hajtincseit tekergette, bájosan cseverészett valakivel, frissen szerzett mobilomat tartva másik kacsójában.

Tétova mozdulatokkal kerestem meg a takaró csücskét, hogy elfedjem álmom hatásának utórengéseit. Carol észrevette a mozdulatot, és cseverészés közben felém küldött egy megértő mosolyt. Igyekeztem visszazuhanni a félálomba, és már éppen sikerült, mikor a lány, befejezván a távcsevelyt, mellém pattant az ágyra.

– Látom, sikerült a nyomára jutnod Leslie Mortonnak! – lelkeskedte.

– Igen – dünnyögtem –, úgy tűnik, van esély rá, hogy él.

– És most, hogyan tovább? – kérdezte olyan lendületesen, mintha egy éber emberrel beszélt volna.

– Először is folytatnám az alvást – motyogtam. – Nem tudok ilyenkor gondolkodni, kedves. Még pár órája sincs, hogy megtisztítottam egy házat a gonosztól, ami apró volt ugyan, de nagyon felkészült és kitartó.

– Ezt értenem kellene? – folytatta a tudakozódást, és rázogatni kezdett.

Ráébredtem, hogy vége az alvásnak. Felé fordultam, és megcéloztam résnyire nyitott bal szememmel. Rögvest eszembe jutott a gyóntatófülke, emiatt ismét jelentős takaró-átcsoportosítást hajtottam végre, mielőtt felkönyököltem volna.

– Majd elmesélem a történetet – válaszoltam, és mimikai izmaimmal mosolyt erőltettem az arcomra. – Lelepleztünk egy szélhámos párost az éjszaka Tom és Mike segítségével.

– És én átaludtam az egészet? – kérdezte Carol, miközben igyekezett felháborodott arcot vágni, viszonylag szerény sikerrel.

– Bizony! De részletesen beszámolok a legizgalmasabb részletekről, ha érdekel – mondtam, mire ő lelkesen bólogatni kezdett.

– Verekedni nem tudok, de jól lövök célba. Legközelebb kelts fel nyugodtan, ha én is beszállhatok a buliba.

Elnevettem magam, majd esküre emeltem a bal kezemet, és szívemre tettem a jobbat, amitől instabillá vált az oldalt fekvő helyzetem, és a párnára hanyatlottam, de nem bántam, mert a hitelesség mindennél fontosabb.

– Nem hagylak ki semmi jóból, ígérem.

– Jól van, hiszek neked – nevetett rám, és kaptam egy puszit a fejemre. – Mikor lesz a találkozó?

– Ja igen, áttettük estére – fészkelődtem a paplan rejtekében. – Esetleg addig be tudunk nézni az öcsédhez Leslie Morton ügyében?

– Mindenképpen – válaszolta Carol komoly arccal, és felkelt az ágyról. – Kevin háromig biztosan alszik, menjünk oda hozzá négyre. Addig újra felfedezem magamnak a belvárost, és veszek néhány ruhát.

– Ruhát? – kérdeztem.

Meglepett arcomat látva elnevette magát:

– Te tényleg azt gondoltad, hogy ennyi holmival huszonnégy óránál tovább is kibírja egy nő?

Még mindig nagyon értetlen ábrázatot vághattam, mert Carol közelebb lépett, újból leült az ágy szélére, és mosolyogva magyarázni kezdett.

– Ugye nem gondoltad rólam, hogy egyetlen váltás fehéreneműm van csupán? A korábbi pasim bevágta az összes ruhámat a Szeretetszolgálat konténerébe, csak az maradt, amit magamon tartottam. Kellemetlen figura volt, én meg hülye, hogy foglalkoztam vele.

– Oké, bevallom, alábecsültelek. Mentségem csak annyi, hogy egyáltalán nem ismerlek. Futó kapcsolatunk egy pofozkodós kocsmai megismerkedésre és néhány együtt töltött kellemes, de plátói éjszakára szorítkozik. És bár szinte semmit nem tudok rólad, mégis örömmel tölt el, hogy most itt vagy.

– Ti, férfiak! – sóhajtott fel a lány. – Mondd, kedves hősöm, mit tudsz te a nőkről?

Eszembe jutott, mire oktattam az éjszaka folyamán szentéletű barátomat az ikrekkel kapcsolatban, de mégsem akartam előhozakodni a nunival meg a répával. Inkább vágtam egy kisfiús fintort.

– Aranyos gyerek vagy – nevetett rám a lány, és arcon puszilt. – Örülök, hogy megismertelek.

Ki érti a nőket? Azt elismerem, hogy én nem, de szerintem ők sem magukat. Míg mi a logikával játszunk, addig ők játszi könnyedséggel ismerik ki magukat az érzelmeinken. Ha meg akarod tudni, mit érzel éppen, csak kérdezd meg egy nőtől.

– Nem vagy véletlenül pszichológus? – kérdeztem fanyalogva, mert kisebb marhaság nem jutott eszembe.

– De. Honnan tudtad?

– Tessék?!

– Pszichológus vagyok, ráhibáztál – bólogatott Carol, és körbejárt a szobában, valószínűleg cigaretta után kutatva. Legalábbis erre utalt, hogy keresés közben az öngyújtómmal játszadozott.

– Viccelsz, ugye?

Carol megállt, csípőre tette a kezét, ami illett is a következő csípős megjegyzéséhez:

– Úgy tudtam, a humor az Y-kromoszómával öröklődik, nekem pedig olyanom nincs, és nem is kellene. Én teljesen komolyan beszélek.

– Ott a cigi az asztal második fiókjában – sóhajtottam, mert nem bírtam tovább nézni az egyre idegesebb keresgélést.

– Köszí – vidult fel a lány. – Látod, te is kitalálod, mit szeretnék. Adjak neked is?

– Nem, én már leszoktam. Egyébként is csak egy szál van a dobozban.

Az öngyújtó lángja megállt a beteljesülés előtt, Carol kivette a sebtében előkapart cigi végét a szájából, és értetlenül nézett rám:

– Hogy tudtad megállni, hogy ne szívd el?

– Nagyon profi vagyok a leszokásban. Már legalább százszor megtettem. Rájöttem, hogy ha elszívom az utolsó szálát is, akkor hamarosan úgyis veszek egy új dobozzal, mert nem bírom ki a

hiányát. Így viszont, hogy az utolsó szálat meghagytam, nem kellett másikat vennem, hiszen még volt itthon. Innentől pedig csak önuralom kérdése megállni, hogy ne szívjam el. Nem szívom el, mert akkor vennem kellene egy újat, és nem veszek újat, mert még nem szívtam el az utolsót. Érted?

– Hadd ne mondjak erre semmit. Szóval ezek szerint nem szoktál le, csak szünetelteted?

– Szerintem, aki egyszer rászokott, az soha nem szokik le végleg. Legfeljebb nem gyújt rá rövidebb-hosszabb ideig.

– Nem rossz ötlet – bólogatott Carol, és meggyújtotta a cigit. – Akkor én most elrontottam a játékodat?

– Már két hónapja nem gyújtottam rá, úgy érzem, kibékültem az absztinenciával. Tudod, fogadalmat nem is tettem, csak elegendő volt abból, hogy olyan szagom van, mint egy leégett nyilvános WC-nek... De inkább mesélj magadról! Ha tényleg pszichológus vagy, hogy a mókusba kerülsz ide a világ végére? Gondolom, nem itt van a magánrendelőd.

A lány elhelyezkedett a fotelben, lábait keresztbe fektette az asztalon, és elégedetten fújta ki a füstöt a mennyezet irányába.

– Ha indokot szeretnél, pár évvel vissza kell mennünk a múltba. Úgy a gyerekkoromig. Freud bácsi most biztosan forogna a sírjában, persze csak akkor, ha élne. Szóval, a szüleim tök jó fejek, csak kicsit kockák. Biztos ismersz olyan házaspárokat, akiknél úgy megy minden, mint az óramű. Ugyanolyan minden nap, mindig ugyanoda mennek nyaralni, mindig ugyanaz az ünnepi menü, még a születési ajándékokat is egy kaptafára vásárolják. Pszichológus is úgy lettem, hogy apám mindenáron egyetemem végzett fruskát akart belőlem faragni. Azt hiszem, a pszichológia szak választása már a lázadásom kezdete volt, mivel anyám szerint ez nem is tudomány, csak ostoba

belemagyarázás... Szóval, szorgosan végeztem a szemesztereket, és közben fokozatosan ráébredtem, hogy én nem ezt a jövőt képzeltem el magamnak. De kibekkeltem az egyetem végéig. Apám még állást is szerzett nekem egy pszichológiai tanácsadó szolgálatnál, ahol egy iszonyú tapló főnököm volt, aki már az első héten le akart fektetni, és az sem zavarta, hogy ez engem zavar. Szerintem a génjeiben még a középkor tombolt, és úgy gondolta, övé az első éjszaka joga, vagy ha a házavatóról már le is késett, jár neki felettesként egy kis intim torna. Szóval addig-addig erőszakoskodott velem, hogy kénytelen voltam egyértelműen értésére adni, hogy a közeledése nem kívánatos számomra. Amikor beszorított a sarokba, monyón rúgtam, ezután pedig, amikor eltorzult arccal lekurvázott, kapott tőlem egy istenes pofont. Ettől persze meglazult a fogpótlása, ami, megjegyzem, egyébként sem volt esztétikus, de ezt követően két napig úgy nézett ki a beesett arcával, mint egy szomorú manó. Aztán mondvacsinált indoklás nélkül is felbontotta a szerződésemet. Aznap este jól berúgtam, én, a jó kislány, és valami vadidegen fickó mellett ébredtem fel másnap.

A lány lepöccintette a hamut a rúd végéről, és elmerengett egy pillanatra, aztán halkán elnevette magát, és folytatta:

– Nagyon megijedtem. Megkérdeztem a pasit, mi történt éjszaka. Vigyorgott, és elmesélte, hogy fel akart szedni, de mire felértünk a lakására, ájult részeg voltam, és nem tudott velem mit kezdeni, így aztán hagyott aludni. Beszélgetni kezdtünk. Én elmeséltem a kirúgásom történetét, ő meg elmondta, hogy kidobóként dolgozik egy bárban, és javasolta, menjek oda hozzájuk pincérnőnek. Először kiröhögtem, aztán megtetszett a dolog. Valahogy így indult a külvárosi korszakom. Végül is ez se rosszabb, mint valami tróger meló egy bunkó főnök mellett.

– A szüleid mit szóltak mindehhez?

– Fogalmuk sincs az egésztől. Úgy tudják, hogy egy nehéz sorsú gyerekekkel foglalkozó alapítványnak dolgozom. Apám rendszeresen utal a bankszámlámra, nehogy felkopjon az állam a nagy jótékonykodásban.

– Azért ez a világ sem fenéki tejfél – mondtam. – Én is próbáltam mindkettőt, látom a különbséget, de nem tudnám megmondani, mi a jobb: átlagpolgárként jól élni, vagy szabad emberként nélkülözni.

– Te hogy vetődtél ide? – kérdezte Carol, és elnyomta a csikket a két napja megtisztult hamutálban.

Megdörzsöltem a borostámat, és azon gondolkodtam, vajon honnan kezdjem. Figyelembe véve a kettőnk közti tíz év korkülönbséget, az érettségitől indítottam a történetemet.

– Tanárnak tanultam, biológia szakon. Két évig tanítottam egy szakiskolában, és rá kellett jönnöm, hogy a kollégáim vonatkozásában nem vagyok társas lénynek tekinthető. Bár lehet, hogy nem is velük volt a gond, hanem azzal a tengernyi megkövesedett szabállyal, amivel nem tudtam azonosulni. A második év végét alig bírtam kivárni. Azután lenyomtam még pár évet a seregben is, de az értelmetlen regulákkal kapcsolatos allergiám csak tovább nőtt. Volt egy nagybátyám, aki magánnyomozó irodát vezetett Gardonban, innen ötven kilométerre. Mellészegődtem, és elég hamar beletanultam a dologba. Öt év után még ebből a kevés kötöttségből is elegendem lett, visszaköltöztem ide, és nyitottam egy saját irodát. Jól is mentek a dolgok, amíg be nem ütött a mennykő.

Carol érdeklődve húzta fel szemöldökét, és ettől talán még bájosabb lett. A manga rajzokon is nagy, kerek szemet festenek a lányoknak, hogy szebbek legyenek.

– Sajnos a pisztolyom belekeveredett egy gyilkossági ügybe – folytattam –, és nem tudtam neki alibit biztosítani. Kettőnk közül én voltam az ártatlanabb, de innentől kezdve mégsem számíthattam arra, hogy magánnyomozóként labdába rúghatok. Van itt egy régi barátom, akinél tegnap éjszaka kártevőirtást végeztem. Ő húzott ki a bajból, és segített talpra állni. Szóval kiköltöztem ide, és itt élek már több mint két éve.

– És ezt az önkéntes száműzetést átmenetinek, vagy véglegesnek tervezed?

– Jó kérdés. Most úgy vélem, punnyadok itt még egy ideig, mielőtt újra visszatárolok a civilizációba.

Carol rápillantott az órájára, aztán felkelt, odalibeggett hozzám, és csókot nyomott a homlokomra.

– Indulnom kell, ha vissza akarok érni időben. Elvihetem a telcsit?

– Adok inkább egy másikat – ajánlottam fel, de a lány rám nevetett.

– Szerintem ez az a másik, amit ide akarsz adni. A tiéd a kabátod zsebében van, már el is mentettem a számod.

– Kicsit ijesztő az alaposágod – húztam össze a szemöldököm.

– Majd megszokod – bízott, dobott egy csókot a levegőbe, és távozott.

Gondolkodóba estem, és arra eszméltem, hogy csóválom a fejem. Ha magamban beszélek, az egy dolog, de ha már magamnak is gesztikulálok? Ijesztő. És mellette itt a dilemma: mit kezdjek ezzel a lánnyal? És ő mit akar kezdeni velem? És mikor? Csupa olyan kérdés, amire szerettem volna tudni a választ, de lövésem sem volt, mit hoz az élet. Kibogoztam magam a takaróból, és átsétáltam a fürdőszobába.

A borostámnak – ha a háromnapos az igazi – már igencsak lejárt a

szavatossági ideje. Korábban ez talán nem zavart volna, de most Carol miatt mégis úgy döntöttem, simára gyalulom a profilomat. Az eldobható borotvapengém meglehetősen viharvert külsővel dicsekedhetett, hiszen jó néhány bevetésen túl volt már. Valószínűleg morcos hangulatban is találtam, mert belém mart néhányszor a szőrtelenítés közben. Idős korában mindenki nyűgösebbé válik, ezért nem is haragudtam rá. Mellesleg tudtam, hogy a végső leszámolásnak nincs itt az ideje, megküzdünk még párszor egymással. És talán egyszer lecserélem majd egy fiatalabbra, de erre az örömteli eseményre nem ezen a héten kerül sor.

Elgondolkodva nézegettem az arcom a tükörben. Gyerekkoromban anyám imádta a gödröcskéket rajta, mostanára már csak a bal oldalon bukkant fel a kis bemélyedés, ha mosolyogni támadt kedvem. Azt mondják, negyven felett már felelős vagy az arcodért. Igaz, még addig van négy évem, de amit láttam, már több mint fele részben az én művem volt: a halvány, sugár irányú ráncocskák a szemem sarkánál, amiket a nevetések karcoltak belém, a redők a homlokomon a megfontoltságot jelképezve, és néhány karika a szemem alatt, a rendszertelen életmódtól. Mindezekkel együtt is jóképű pasas lehettem, mert a nők legtöbbször viszonzta a mosolyomat az utcán. Sokan mondták már, hogy huncut a szemem, ha mosolygok, de mivel általában nem mosolygok magamra a tükörben, inkább elfogadtam, mintsem vitatkozzak. Pár éve vettem észre, hogy a szemem színe megváltozott – serdülőként még barna volt, mára csak az íriszem belső pereme maradt sötét, a többi része zöldes árnyalatúvá szelídült.

Lemostam a borotvahab maradékát, és bekentem magam egy kis arcszesszel, amitől felszisszentek csöppet a borotva ejtette sebek. Határozottan sápadtabbnak tűntem szőrtelenül, de tény, hogy a

külsőm bizalomgerjesztőbbé vált.

Megszagositottam magam, törölközőbe csavarodtam, és becsattogtam a szobába. Leheveredtem a kihúlt fotelbe, felraktam a lábam az asztalra, és nézegetni kezdtem Leslie Morton festői összevisszaságban hagyott fantáziaképeit.

Mi történhetett ezzel az emberrel, hogy háta mögött hagyta jól fizető ügynöki hivatását, elsöpörte a nyomait, és egy elegáns testcselt követően eltűnt a világ elől? Vajon tényleg attól tartott, hogy téglá van az ügyosztályon? Esetleg pontosan tudta, kitől is kell tartania? Nem túl gyakori a pályaelhagyás ebben a szakmában, amellet nem is életbiztosítás. De ha jó oka is volt a tartós illegalitásra, vajon mire készült köddé válása után, mondhatni pára állapotában? Szegény pára lett ráadásul, hiszen nem használhatta többé bankkártyáit sem. Ha úgy dönt, hogy itthon marad, az igencsak veszélyes játék lett volna, hiszen a megváltoztatott külső sem véd meg attól, hogy a hangunk alapján felismerjenek bennünket. Az önkéntes száműzetés mellett szól az is, hogy Leslie nem személyi igazolványt rendelt, hanem útlevelet. Ráadásul ausztrált, amivel ha feltűnés nélkül akar sertepertélni az országhatáron belül, folyamatosan akcentussal kellene beszélnie. Nagyon valószínű tehát, hogy külföldre utazott. Ha pedig nekem kellene sürgősen elrongyolnom a környékről, biztos repülővel mennék, mert így szempillantás alatt eljuthatok a világ bármely pontjára.

A külvárosi bérleményben az eredeti arcával ismerték Leslie Mortont. A megváltoztatott külsejével tehát biztos nem ment vissza oda, mert azzal saját inkognitóját leplezte volna le. Nyilván meghúzta magát pár napig, amíg az okmány elkészült, utána irány a reptér. Vagyis annyit kell tennünk, hogy átnézzük az útlevél

előállítását követő egy-két hétben a helyfoglalások listáját, hátha rátalálunk az egykori Leslie Mortonra, Steve Wilson néven. Nem tudtam, mekkora munka lehet három repülőtér utaslistáját végigpörgetni, de reméltem, Kevin segítőkész lesz, és bírja szusszal.

Idáig jutottam, amikor megjelent a kisördög, és feltett egy kérdést, amivel nem akartam még foglalkozni. Mi van akkor, ha Leslie Morton útlevelet cserélt a célállomáson? Ha ezt tette, akkor nem lesz egyszerű dolgunk. Előrébb járnánk, ha tudnánk, mi vagy ki miatt lépett le bűnös városunkból. Nyilván nyomozni kezdett valaki után két évvel ezelőtt, de valami vagy valaki megriasztotta, és úgy érezte, el kell tűnnie. Hiszen egyébként a hivatal védelmében csendben nyomozgathatott volna tovább. Mi a fenéért utazott el innen, és mire készült? És ha készült valamire, miért nem hajtotta végre? Lehet, hogy segítséget toborzott magának? Ez mondjuk hamis útlevelemmel elég nehéz feladat. Nem tudom elképzelni, amint beállítok az Interpolhoz, és közlöm, hogy országunkban világra szóló összeesküvés zajlik, én magam álcázott titkos ügynök vagyok, amit akár hamis útlevelemmel is tudok igazolni. Nem, ennek így semmi értelme!

Talán arra várt, hogy elüljön a zavar, és visszatérhessen? Nincs kizárva, hogy a két év alatt arcot változtatott egy plasztikai szufniklinikán, és a hegek gyógyultával hazasettenkedett. Ebben az esetben bárhol lehet a városban, akár a szomszéd lakásban is. Új arccal és új iratokkal. Szóval lehet, hogy hasznát vesszük még a többi fantomképnek is.

Felkászálódtam a fotelból, megdörzsöltem a tarkómat, majd magamhoz vettem viharvert jegyzetfüzetemet, és az éppen aktuális, hegyvel rendelkező ceruzát. Nagy találmány a cerka, el kell ismerni. Az úrkutatás hajnalán az amerikaiak rájöttek, hogy a golyóstoll nem

működik a súlytalanság állapotában, nosza, fejleszteni kezdték a mindenhol író csodatollat. Dollármilliók folytak be a kutatásba (és folytak ki, azóta dúsgazdag vállalkozók zsebébe), mígnem sikerült megalkotni a kívánt írószerszámot, ami nagy ívben fittyet hányt a gravitációra. Az oroszok ezalatt ceruzát használtak, és tökéletesen meg voltak vele elégedve. Gimnáziumi matektanárom azt mondogatta: „Többet ésszel, mint ész nélkül!” Igaza volt.

Gyorsan lecseréltem a törölközőt egy alsóneműre, és asztalhoz ültem. Felírtam a legfontosabb kérdéseket, melyek nem hagytak nyugodni. Tégla a központi nyomozóirodánál? Mi, vagy ki után kutatott Leslie Morton? Ausztrál útlevél – utaslisták ellenőrzése. Visszatérés esélye – helyi kutatással kiegészíteni a vizsgálatot...

Viszont volt még egy régebbiről maradt elintézendő ügyem, ezért becsuktam a füzetkét, és hiányos öltözékemet néhány kiegészítő ruhadarabbal – farmer, ing, kabát – utcai viseletté fejlesztettem. Csuklómra csattintottam az egyik sportosabb küllemű Doxa órát, és útnak indultam.

Korábban nem is gondoltam volna, milyen nagy a külváros a városközponthoz képest. Ma már nem okoz gondot eligazodni, de pár hétig – szégyen, nem szégyen – térképet is hordtam magamnál. A motor ebből a szempontból jó választásnak bizonyult, hiszen egy utcanévtábla felbukkanásakor bátran félreállhattam a forgalom zavarása nélkül. Segítséget nem csak a nemi identitásom miatt nem kértem – egy férfi nem kérdezősködik, és nem ismeri be, hogy eltévedt –, hanem azért sem, mert az itt lakók, akiket bennszülött helyett inkább a kinnszülött név illetve meg, leginkább a tereptárgyak alapján tájékozódtak, és gyakran még a saját utcájuk nevét sem ismerték. Azt viszont, hogy a Kivert Kutya kocsmá hol van, soha nem tévesztették el. Lassan én is megtanultam így

eligazodni – a Félkarú Rabló utáni második utcán balra, aztán tovább egyenesen, amíg a „Rohadj meg!” feliratot meg nem pillantom a ház falán, ott jobbra, és így tovább.

Sok mindenhez hozzászóltam már a két év alatt, most mégis meglepődtem azon, amit láttam. A környék úgy nézett ki, mintha bombatámadás érte volna. Törött székek, lenyúzott kanapék, vakon bámuló tévés dobozok, feltépett ajtajú hűtőszekrény-matuzsálemek, és még egy sor, azonosíthatatlan legújabb kori lelet borította a járda és az út nagy részét, helyenként gusztusos kis dombokba rendezve. A magaslatokon, mint a kakas a szemétdombján, egy-egy hajléktalan trónolt az e célra rendszeresített mozgáskorlátozott pihenő alkalmatosságon, ami lehetett háromlábú kerti szék, görgő nélküli szakadt bőrfotel, de akár kilógó belű matrac is.

A mai kornak is megvannak a dögevői, akik ínyencfalatot látnak abban, ami másnak már csak haszontalan szemét. Egy-egy ilyen lomtalanítás tulajdonképpen olyan volt, mint egy jótékonyági árverés, bár a résztvevők nem az árakat, sokkal inkább egymást verték egy-egy ízléstelenebb darabért. Az igazi hiénák természetesen nem a hajléktalanok voltak, ők csak a tápláléklánc köztes lépcsőjét foglalták el, és a feladatuk a gyűjtemény őrzésére szorítkozott. Pár órán belül megérkeznek majd az igazi tulajdonosok lerobbant teherautóikon vagy utánfutóikkal, hogy aztán púposra megpakolva elindulhassanak számomra ismeretlen, valószínűleg kevésbé egzotikus úti céljaik felé. A sort a szemetesek zárják majd, akik megtisztítják az utcákat a senkinek sem kellő maradéktól. Aztán egy ideig visszatér a rend.

Az én célállomásom a külvárosnak azon a részen volt, ahol már befejeződött a megtisztulás folyamata. Lógott az eső lába, szinte tapintható volt a levegőben a nedvesség. Leállítottam a motort a

Hallgatag Zsiráf előtt, és sisakkal a hónom alatt beléptem a cefreszagú lebuja.

A tulaj mulatónak hívta ezt a lepukkant kricsmit, és nem lett volna értelmese vitatkoznom vele erről. Épp a pultnak támaszkodott, így közvetlenül nem látta érkezésemet, csak akkor kapta fel a fejét, amikor a csapos felém biccentett.

Zsiráf – ugyanis a szórakoztató intézmény tulajdonosa magáról nevezte el a helyet – egy másodpercnyi dermedt mozdulatlansággal nyugtázta, hogy megismert, aztán felordított. A csatakiáltásra távirányítással két kéz érkezett sietve bal felől, hátracsavarta az enyémekeket, és satuszerűen lefogott. Még szerencse, hogy számítottam erre a fejleményre, és a sisakot a belépőmet követően rögtön leraktam egy székre.

– Szia, Zsiráf, hogy megy sorod? – köszöntöttem kedélyesen.

– Rohadt szemét! – válaszolt artikulátlan fejhargon az érdeklődésemre. – Kinyírlak! Dobd ki! – kiáltott a hátam mögé, valószínűleg az engem szorító kezek tulajdonosának.

– Várj egy percet, Zsiráf! – szóltam nyugodtan, és igyekeztem úgy tenni, mintha a kicsavart testtartás csak a napi joggyakorlataim levezetése lenne. – Tudod, hogy nem törleszteni, hanem tárgyalni jöttem. Nem akarom bántani ezt a derék barmot a hátam mögött, inkább engedd útjára, és üljünk le beszélgetni.

A tulaj, akinek tisztességes – pontosabban születéskor kapott – nevét kevesen használták, felhajtotta a keze ügyébe tett tripla whiskyt, aztán biccentett a számomra még mindig láthatatlan, élő kézi bilincs irányába. A szorítás enyhült.

– Mit akarsz? – kérdezte, és ütemesen fújtatott orrlíkain át. A Hallgatag Bika név most jobban ráillett volna. A csapos, aki régi jó ismerősöm volt, újabb poharat rakott a keze ügyébe.

– Van egy lezáratlan pénzügyi tranzakciód Johnny bácsival. Azért jöttem, hogy együtt találjuk meg a megoldást, hogyan másszunk ki belőle. Én hiszek abban, hogy békésen meg tudjuk oldani. Ha viszont engem kidobsz, Johnny bácsi e nemes gesztusodat úgy értelmezi majd, hogy másképp kell behajtania a tartozást. Az pedig neked sem jó, mert Johnny bácsi haragtartó, és nekem sem, mert elesek a jutalékomtól.

Zsiráf szemöldökét ráncolva kérődzött az aktuális rágógumiján, egyúttal próbálta megemészteni az elhangzottakat is. Hosszúkás arcát táskás, apró szemei még tovább nyújtották, és nem javított az összképen égnek álló, vörösre színezett dróthaja sem. A nyaka ugyan nem volt kifejezetten hosszú, de vállai olyan keskenyre sikeredtek, hogy a fülzsír biztos nem pottyant volna rájuk, ha időnként túlcserdül. Hosszú, sovány karjai és a nyurga, pipaszár lábak további alapot szolgáltattak a nagyra nőtt kérődzőre utaló becenévhez.

Nem voltam vele türelmetlen, mert ismertem, és tudtam, hogy a gondolkodási sebessége alapján akár hallgatag dinoszaurusznak is nevezhették volna. Ha siettetem, csak megzavarom. Most, hogy a szorítás engedett a kezemen, egyébként is jobban éreztem magam. Zsiráf gondolkodik, és ez jó jel, mert döntésre rendszerint nem jut, ezért inkább végighallgat.

Johnny bácsi a környék legnagyobb uzsorása volt, aki bárkinek készségesen adott kölcsön, de kíméletlenül be is hajtotta a tartozásokat. A külsőre kedves, mosolygós, joviális öregurat, aki alig tűnt orrgazdának, George barátom révén ismertem meg. Ha valakit megtévesztett olykor-olykor a bizalomgerjesztő ábrázat, és megpróbálta az öreget kijátszani, az a betegágyon fekvő rendszerint belátta, hogy nem szabad meggondolatlanul ítélni mások felett, főleg nem a külső alapján. Johnny bácsi valójában nem volt gonosz.

Rabló volt, abból is a tisztességesebb fajta, aki előre közli, mennyit tesz zsebre azért, hogy aktuálisan kiségit. Ha határidőre fizetsz, egy fillérrel sem kér többet az előre megszabott árnál. Ebből a szempontból jobb volt, mint egy bankár – nem volt apró betűs kiegészítése. Létezett viszont egy záradéka, amit mindig hangsúlyozott: hátralékos fizetést nem ismer. Ha késtél a törlesztéssel, úgy vette, mintha újból kölcsönt igényeltél volna tőle, így a tőketartozás tisztességes sebességgel gyarapodott. Nem tudom, Johnny bácsi milyen ember lehetett fiatalabb korában, én már csak a megfontolt üzletembert láttam belőle. Az volt a célja, hogy növelje a vagyonát, és emiatt inkább lebeszélte a klienseket a kölcsön felvételéről, ha látta, hogy úgysem tudják visszafizetni. És időnként alkalmazott engem, hogy megpróbálkozzak a békés rendezéssel, mielőtt a verőlegényeit ráküldi a feledékeny kliensre. Persze az én béremet is a kuncsaft köhögte ki, de jobb volt neki így, mintha a fél tüdejével együtt tette volna ugyanezt.

– Beszéljünk! – szólt végül Zsiráf. Valószínűleg az ő agyában szambázó pár idegsejt között is végigcsorgott az előbbi gondolatfolyam. A legtöbb emberrel ellentétben nála jó jel volt, ha tőmondatokban beszélt. Nemhiába nevezték hallgatagnak.

Visszakapott kezeim szabadságával élve magamhoz vettem a sisakomat, és követtem a házigazdát az épület hátsó részében lévő irodába, ami persze pontosan annyira volt iroda, amennyire ez a lepukkant csehó mulató. Az én szobámat ezen az alapon megillette volna a meghitt családi fészek elnevezés. Sokáig kerestem a jelzőt, amely pontosan lefestené az iroda hangulatát, végül a *visszataszító* szó mellett döntöttem. Ha tovább árnyalhatnám, azt mondanám, *rendkívül visszataszító*.

Zsiráf lehuppant az asztal mögötti forgószekbe, melynek műbőr

huzatán itt is, ott is kikukucskált a kíváncsi szivacs. A mocskos, fekete karfát piros szigetelőszalaggal rögzítették házilag a hámló nikkelezésű fémvázhoz. Kezdtém rájönni, hová kerülhetnek a lomtalanításkor kidobott bútorok. A helyiség berendezési tárgyai nyilvánvalóvá tették, hogy Zsiráf törzsvásárlói kártyát szerzett a guberálónál.

Felém intett a bal szemöldökével, amit biztatásként értelmeztem, és belevágtam.

– Johnny bácsi könyvelője szerint négyszázezerrel tartozol.

– Lehetetlen! – hördült fel.

– És ez még csak a kezdet – nyugtattam meg. – Ha ma éjfélig nem adod meg a tartozásodat, az összeg tovább nő, és hamarosan eléri a félmilliót. A hamarosan alatt két hetet érts.

– Nincs pénzem – durcáskodott, mint egy nagyra nőtt óvodás.

– Szedjük össze, miből tudnánk pénzt csinálni – javasoltam. – Autó, ékszer?

– Az autómat két hete törtem össze – sóhajtott, és széttárta a karját. – Egyébként nekem is tartoznak.

– Ez volt az a verda, amire a pénzt kérted Johnny bácsitól?

Zsiráf búsan bólogatott.

– Nagyon ment.

– És ki az a szerencsés, aki neked tartozik?

– A Kurtafarkú Tony. Kétszázezerrel lóg nekem a disznó. De három hete köddé vált.

– Gondolom, felkerestétek őt otthonában. Nem vagy túlzottan elnéző te sem az adósaiddal szemben. Lehet, hogy engem kellene felfogadnod néhanapján.

– Tony nehéz eset – ingatta a fejét a nyurga kérődző. – Üres volt a kérója. Mindenét összeszedtük. Csupa értéktelen vacak.

– Mégis, mit szedtetek össze?

– Hát, volt ott egy halom óra, olyan gagyi, mint a tiéd – és a Doxámra mutatott –, meg néhány ékszer, de azok sem érnek túl sokat. Csak azért hoztuk el, hogy betolja a képét, ha kell neki.

– Na, mutasd őket! – sóhajtottam fel, és megálltam, hogy ne vágjam nyakon, amiért legagyizta a kedvenc svájci órámat.

Zsiráf nagy recsegéstől kísérvé feltápáskodott a székéből, leszedte a hátsójára ragadt szigetelőszalagot, és az egyik koszos, lógó ajtajú szekrényhez ballagott, hogy előszedjen egy fekete aktatáskát, meg egy kis fémdobozt, olyat, amelyben a pénztárosok szokták tartani a kézi kasszát. Az asztalhoz lejtett, és óvatosan letette a táskát és a dobozt. Az asztal egyik lába azon nyomban kiesett. Zsiráf megcsóválta a fejét, lehajolt, és visszaillesztette a hitehagyott művétagot.

Az eddigiekből okulva tapintatosan nyúltam az aktatáskához. Miután kipattintottam a zárat és felnyitottam a tetejét, döbönt áhítattal, és tágra nyílt szemmel bámultam a félénken rám kukucskáló óragyűjteményre. Szempillantás alatt felmértem, hogy minden egyes darab igazi, és úgy összességében legalább másfél milliót érhet újonnan. George barátom a felét biztosan megkapná értük feketén. A fémdobozban némi ékszer csörgött, de az nem ért ötvenezerrel többet.

– Hát, ez nem sok – szóltam rekedten, és becsuktam az aktatáskát, hogy újra Zsiráfra tudjak koncentrálni. – Van egy haverom, akinek talán el tudnám passzolni százötvenért. Az ékszerrel együtt mondjuk kétszáz.

Zsiráf arca felderült.

– Tényleg el tudod sózni ezt a vackot?

– Igényes utánzatok – mondtam, mert nem akartam szembesíteni

a tudatlanságával. – Van, akit be lehet csapni vele. Köhögj ki nekem még kétszázat, és már itt sem vagyok.

– Ötvenezrem van összesen, és ebből még a táncosnőket is ki kell fizetnem – tiltakozott.

– Mi lett az autód roncsával?

– Semmi. Itt áll hátul az udvarban.

– Gondolom, biztosítást nem kötöttél rá.

– Hát, azt nem.

– Oké, akkor adjuk el a roncsot!

Zsiráf úgy nézett rám, mintha azt kértem volna tőle, hogy utazzunk el kettesben egy kellemes tengerparti nyaralásra a Bahamákra, és ha jól sikerülnek a mézeshetek, tartós kapcsolatban is gondolkozhatunk.

– Az egy roncs – nyögte ki. – Már nem jó semmire.

– Te mondd, akinek ilyen bútorai vannak? Mutasd azt az ócskavasat!

Hátraballagtunk az épület mögé, ahol ugyanolyan rend fogadott, mint korábban az irodában. Látszott, hogy a törött autó kedvéért pár négyzetméternyi területet megtisztítottak, de egyébként gigantikus mennyiségű haszontalan holmit halmoztak fel az egyébként sem nagy hátsó udvarban. Déjà vu érzés fogott el – az utcán ugyanezt láttam fél órával korábban. A guberálók ezt a helyet mennyországnak neveznék.

– Itt van – szólt Zsiráf, és lehúzta a leplet az autóról. Egy nemrég még gyönyörű Dodge Viper csúnyán megnyomorított teste tárult elé. Úgy festett, mintha töréstesztet hajtottak volna végre rajta: a vezetőoldali harmada elöl teljesen felgyűrődött, és a kormánykerékből egy döglött állat nyelvéhez hasonlóan kilógott a légzsák.

– Te voltál? – kérdeztem Zsiráfot.

– Igen – sóhajtott a hallgató. – Olyan jól ment!

– Igen, látszik. Ez a sokhengeres kígyó álló helyzetben is képes megpördülni, ha ügyesen lépsz a gázra. Újra meg kellett volna tanulnod vezetni, amikor beleültél.

– Hát, igen – sóhajtott újra Zsiráf, és ebben a két szóban benne volt egy egész sztori gázadásostul, megpördülésetül, szalagkorlátostul, légzsákostul. Hiába, még egy jó autó mellé sem adhatnak rutint ajándékba.

– Én most felhívom az egyik ismerősömet, aki idejön, és felméri, mennyit tud adni a roncsért – mondtam rövid vizsgáldás után.

– Te mindenkit ismersz?

Szerényen elmosolyodtam. Johnny bácsi kuncaftjainak fele autóra kért kölcsön, amit aztán rendszerint össze is törtek, és itt kezdődött az én munkám. Hányszor kellett nekem eladnom a roncsokat! Elsőre még sok utánajárást igényelt a dolog, de mára már rutineljárássá vált. Elővettem a gyűrött névjegykártyát, és a tegnap kapott mobilon bepötyögtem a számokat. Meyer úr teljesen tisztességes iparos volt, aki kizárólag értékes roncsautókat bontott, illetve rakott össze. Most is készségesen vállalta, hogy fél órán belül idejön, és felméri, mennyit adhat a döglött Viperáért.

– Menjünk vissza addig a mulatódba, Zsiráf! – javasoltam. – Jólesne egy korty ital.

– Na, és min dolgozol mostanában? – kérdezte a hallgató, miközben felkapaszkodtunk a bárszékekre.

– Épp egy elbitangolt ügyfelet keresek.

– Hátha tudok segíteni.

Ez a kedélyesség már szinte fáj. Zsiráf valósággal fellelegzett a lehetőségre, hogy békésen rendezheti tartozását Johnny bácsi felé.

Lelki szemeimmel láttam, hogy a glória felfénylik a fejem fölött. Elővettem Leslie Morton eredeti képét, és a bárpultra tettem – próba, szerencse. Zsiráf felemelte, hozzáértően nézegette, majd gúnyosan lebiggyesztette a szája sarkát.

– Na, mi van, a zsaruk nem boldogultak vele?

– Tessék? – kérdeztem értetlenül.

– A zsernyákok áttolták neked az ügyet, miután ők nem találták? – fejtette ki bővebben. Kezdett pirkadni az agyamban.

– Mikor érdeklődtek a fickó után? – próbálkoztam. Zsiráf a sarokba meredt pár másodpercre.

– Úgy egy hónapja – válaszolta végül.

– Kik keresték, nem tudod?

– Nem ismerem őket, de az egyik eléggé feltűnő fazon volt. A bal alsó szemhéján egy ronda bibircsók integetett minden pislogásnál, és volt egy heg az orra alatt. Tudod, mintha nyúlszájjal született volna.

– És mit mondtak, miért keresik?

– Nem mondtak semmit – köpött megvetően –, csak elém dugták a jelvényüket meg a képet. Én meg nem érdeklődtem. Szóval, dobtak neked egy lerágott csontot, mi? – vigyorgott újra.

– Úgy látszik – sóhajtottam. – Másnak is megmutatták itt ezt a képet?

– Ja – intett a fejével a csapos irányába. Zsiráfnak annyi esze volt, mint egy csigának, szerintem a saját fotóját sem tudta volna kiválasztani kilenc másik közül. De ki tudja? Magam elé képzeltem a bibircsókos, heges rendőrt, és a képet igyekeztem jól az eszembe vésni. Ez a módszer hasznosnak bizonyult korábban is felejtés ellen. És mivel éreztem, hogy Zsiráf az előbbi monológgal egy hétre kimerítette társalgási tartalékait, nem erőltettem a további

beszélgetést, hanem elkértem tőle a járműmaradék hivatalos kellékeit. A forgalmi engedély igazinak tűnt, ami az okmányhamisító kiváló munkáját dicsérte. A kulcs viszont Zsiráf ferde ízléséről mesélt: a karikán lógó kétarasznyi vörös szőrcsomó láttán egy róka biztos beindult volna.

Odaballagtam a bárpult őréhez. Charlie biccentett.

– Zsiráf említette, hogy egy bibircsókös rendőr mostanában nagyon keresett valakit.

A csapos rezzenetlenül hagyta, hogy folytassam a mondókámat.

– Ő volt az? – toltam elé a képet. Charlie épp csak ránézett a fotóra, és megrázta a fejét.

– Biztos? – tettem fel a keresztkérdést, mire alig észlelhető bólintás volt a válasz. Charlie nem gyúrt a mimikai izmaira. Türelmesen vártam. Jutalmul kaptam egy pohár ásványvizet, és hozzá egy rövid magyarázatot.

– Egy öreg, kopasz ipsét kerestek – mondta a csapos. Na, ennyit a szemtanúk megfigyelőkészségéről.

Kedélyes hallgatással telt el a negyedóra, míg Meyer úr hangos zörgéssel meg nem érkezett. A viharvert terepjáró hörgő motorjának dallamához a vonóhorogra kötött pattogó tréler adta a ritmust. Zsiráfot a bárpultnál hagytam, és a mester elé siettem. Az alacsony, köpcös, fakókék kezeslábasba öltözött férfi fejbiccentéssel és kéznyújtással üdvözölt. Ő sem tartozott a szószátyárok népes nemzetségébe.

Csendben szemügyre vette a roncsot. Először csak körbejárta, aztán kinyitotta az összes lehetséges ajtót és fedelet, bevilágított a nyílásokba, és ahová befért, oda be is bújt; kopogtatta a karosszériát, ringatta a lengéscsillapítókat, megmozgatott, megszaglászott és megtapogatott odabent minden kütyüt, és közben fújtatott, mint egy

tajtékos ló. Már vártam, mikor kóstolja meg a hűtőfolyadékot vagy a motorolajat. De úgy tűnt, ezt az ingyencséget otthonra tartogatja. Tíz perc kimerítő kurkászás után gondosan letörölte az izzadtságcseppeket a homlokáról és tarkójáról egy vasalt zsebkendővel, és elővette a zsebszámológépét.

– Százhusz – mondta végül.

– Köszönöm, Meyer úr. Az öné. Viheti.

A roncsász leszámolta a markomba a gyűrött bankókat, én pedig átadtam neki az iratokat és a kulcsot. Meyer úr döbbenten meredt a fityegőre, és tétovázni látszott, ezért gyorsan leoldottam a fél boát, és visszaadtam a mellettünk toporgó Zsiráfnak, aki hálásan csillogó szemekkel rejtette azt kabátja belső zsebébe a szíve fölé. Egy állatvédőtől egyszer azt hallottam, azért nem érdemes szőrmebundát venni, mert rossz ómen: az előző tulajdonosa is belehalt a viselésébe.

Meyer úr komótosan visszaszuszogott a tréleréhez, én pedig meglengettem Zsiráf orra előtt a pénzt.

– Ezzel is előrébb volnánk. Köhög ki a maradék nyolcvanat, és itt sem vagyok – kezdtem bele a búcsúzkodásba.

– Nem tudnánk valahogy megegyezni? – siránkozott, mint egy értelmi fejlődésben elmaradt, nagyra nyúlt csecsemő.

– De. Ha adsz nyolcvanezret, már el is mentem.

Zsiráf nem próbálkozott újra a „csak ötvenezrem van, az is a táncosnőknek kell” trükkel. Nagyot sóhajtott, visszaballagott az irodájába, és az asztal fiókjából elővette a hiányzó összeget. Olyan grimaszt vágott közben, mintha a fogát húzták volna, érzéstelenítő nélkül. Én ellenben nagyon kiegyensúlyozott ember benyomását kelthettem.

– Ezzel a tartozásodat rendeztük – összegeztem számára a

találkozásunkat. – És fogadj el tőlem egy jó tanácsot: ne kérj többet kölcsön autóra. Ha pedig neked tartoznak, legközelebb ne magad intézkedj, hanem hívj engem. Szívesen állok a rendelkezésedre megfelelő jutalék ellenében.

Magamhoz vettem az értékes kis fekete táskát, zsebre gyűrtem a fémdobozban lévő ékszereket, és kisétáltam a csehóból. A nap sértődötten bujkált a felhők mögött, érezhetően lehűlt a levegő. Az eső lába már majdnem földig ért.

A motoromhoz lépve előbányásztam az ülés alatti zárható rekeszből a könnyű, vízhatlan anyagból készült hátizsákot, majd rövid dulakodást követően beleerőszakoltam az aktatáskát. Ezzel azonban nem voltam túl a nehezén, mert a kimerevített hátizsák határozottan elzárkózott attól, hogy magamra öltsem. Mikor végre sikerült beletornásznom magam a vállpántokba, és belecuppantottam a fejem a sisakba, úgy néztem ki, mint a Rakétaember bevetés előtt. Szuperhőshöz méltóan merev háttal vettem át a lábam az ülésen, és igyekeztem úgy tenni, mintha nem zavarna, hogy alig kapok levegőt.

Fantasztikus megjelenésem ellenére mégsem én voltam az egyetlen szuperhős-jelölt az utcában. A lomtalanítás kezdett a célegyenesbe érkezni, a résztvevők egyre határozottabban válogatták szét a hatalmas kupacokból a számukra hasznosnak ítélt darabokat. Vasember vézna alteregója egy halom rozsdás csövet és egyéb fémhulladékot tolt maga előtt nyikorgó kerekű, viharvert kézikocsiján a sóvár pillantások keresztüzében. Egy festékes anorákba és kinyúlt pulóverbe burkolódzó Ragadozó döglött hűtőszekrényt marcangolt dühödten, két kézzel cibálva ki belőle a poliuretán szigetelést. Óvatosan elhajtottam egy mindenféle kidobált holmival zsúfolásig rakott bevásárlókocsiba kapaszkodó,

meghatározhatatlan korú és nemű, megszámlálhatatlan réteg ruhába burkolózó zombi mellett, aki egy törött vécédeszkát tanulmányozott műértő szemmel, hezitálva, vajon illik-e ez az antik darab a korábban összegyűjtött két és fél kerekű gyermekkerékpár, elgörbült állólámpa, foszladozó fonott kosár és több tucatnyi egyéb ócskaság mellé.

Igyekeztem gyorsan túljutni a feldúlt utcákon. A lomtalanítás éles határral ért véget, a harmadik útkereszteződésen átjutva ismét beértem a béke és csend honába. Pár perc múlva már ott álltam barátom óraboltja előtt. Szerencsém volt, George a pult mögött ült, egyik szemén a megszokott nagytóval.

– Üdv, Sasszem! – köszöntöttem.

– Mi a helyzet, kicsengettek az iskolában? – élcelődött fess kis hátizsákom láttán.

– Gondoltam, fellendítem a boltot – kezdtem a közepén a mondanivalómat. – Csodás kis óragyűjteményem van a számodra.

George érdeklődéssel állt fel, és sietett hozzám a pultot megkerülve. Együttes erővel megszülesztettük az aktatáskát, és amíg a zsákot göngyölgettem, barátom már fel is nyitotta a fedelét. Elragadtatott sóhaj szakadt fel belőle, mikor megpillantotta a fészükben csendesen pihenő karórákat.

– Ez gyönyörű – suttozta, majd két gyors lépéssel a bejárati ajtónál termett, és határozott mozdulattal átfordította az érkezésem óta kitartóan himbálódzó táblácskát, ami azt volt hivatott jelezni, hogy a kis bolt nyitva áll a vendégek előtt. Rövid habozás után előkotorta a kulcsát is, hogy azoknak is útját állja, akiket nem riasztana vissza a Zárva felirat.

– Hátramegyünk, és megnézegetjük őket – közölte velem a tényt izgatottan, felkapta az aktatáskát, és előre sietett.

A parányi üzlethelyiségből keskeny ajtó vezetett a raktárként is funkcionáló egyszemélyes irodába. A falakhoz körös-körül fém polcok simultak, melyeken katonás rendben sorakoztak a főként órákat, mobiltelefonokat és alkatrészeket rejtő, precízen felcímkézett kartondobozok. A rácsos ablak előtt egyszerű íróasztal állt, rajta monitor, három irattartó rekesz, és egy arasznyi átmérőjű nagyító, mely, mint egy olvasólámpa, hajlítható karral az asztal lapjához volt erősítve. George felkattintott két fali kapcsolót, amitől a redőny elindult lefelé, a mennyezeti világítás pedig életre kelt. Barátom az asztalhoz lépett – ezzel a lépéssel harántirányban át is szelte a gyóntatófülke nagyságú belső teret – ráfektette a táskát az asztalra, és két hüvelykujját a záracon tartva megvárta, amíg a redőny kattánása nem jelezte a külvilág hermetikus elzárását. Az energiatakarékos izzók lassan magukhoz tértek, és barátságos sárgás fénnel öntötték el a szobát. George becsipentette a jobb szeme elé órás nagyítóját, majd felhajtotta a táska fedelét.

Pár ihletett pillanatig csak álltunk, és bámultuk a gyűjteményt, mint a gyerekek a karácsonyfát. Most már én is kendőzetlen áhítattal csodálhattam meg a négy sorban, ötösével berakott, szebbnél szebb kézműves remekeket. Egyiküknek még a szíja is aranyszínben pompázott.

Odanyúltam, hogy kivegyem, de George a kezemre csapott, és szigorúan rám szólt:

- Nem nyúlkálunk! Szépen sorban nézegetjük végig őket!
- Miért ne kezdhetném a sort ezzel az órával? – kérdeztem megütközve, és a kisördög ébredezni kezdett bennem. Tudjuk, hogy édesapja, Lucifer, közismertebb nevén az Ördög, sohasem alszik, fiacskája azonban – talán a kora miatt – időnként elszunyókál. Ha észhez tér, kekec, gúnyos, huncut és kellemetlenkedő hangulatban

van.

– A sort balról és fentről kezdjük. Olvasni is így szoktál, nem? – George, fél szemén a nagyítóval és bölcsessége teljes tudatában rendkívül határozottan és szigorúan igyekezett rám nézni. Ellentmondást nem tűrő hozzáállása végképp ingerelte a bennem lakozó ördögfiókát.

– Az arabok jobbról és letről olvasnak.

– De mi nem vagyunk ők.

– Tudod egyébként, miért van az, hogy egyes népek balról jobbra, mások jobbról balra olvasnak?

Barátom fintorgott.

– Ha nem tévedek, most el fogod nekem magyarázni részletesen, mint tegnap este az ikreket.

– Úgyis megölne a kíváncsiság, ha nem tenném – vigyorogtam rá csúfondárosan.

Erre lezárta a táskát, és kivette a szeme elől a nagyítót.

– Ne kímélj.

– Tudod – kezdtem bele a mesébe –, az emberek alapvetően jobbkezesek. A balkezeseket a történelem kezdete óta minden kultúrkörben gyanakodva figyelték, és nem értették, miért ragaszkodnak ehhez a buta szokásukhoz. A bal szó rosszat jelent, gondolj csak a balszerencsére, vagy a baljós, balfácán, baleset, ballépés szavakra. A muszlimoknál a bal kéz kifejezetten a tisztátalan dolgokra van fenntartva.

– Én is balkezes vagyok – szólt közbe sértődötten.

– Nagyon helyesen teszed, hiszen minden hatodik-tizedik embernek a bal a domináns keze, a férfiaknál pedig ez még gyakoribb. De régebben a babonás emberek nem nézték jó szemmel ezt az eltévelyedést, furcsának, gonosz dolognak tartották. Nem

véletlen, hogy a szülők már gyerekkorban igyekeztek őket jobbkezesnek átnevelni.

– Na, és hová akarsz kilyukadni? – türelmetlenkedett George, mutatóujjával cirógatva az aktatáska fedelét.

– A kézírás iránya is természetesen a jobbkezeseknek kedvez, a balosok könnyen elmaszatoznak saját művüket.

– Ez így van. Nekem jobban kézre állna, ha jobbról írnánk bal felé.

– Na, ugye! Szerintem Leonardo da Vinci is azért írt tükörírással, mert így gyorsabban papírra vethette a gondolatait, nem kellett várakoznia, amíg a tinta megszárad.

– És akkor mi van az arabokkal? – George szeretett volna már a történet végére érni.

– Vannak olyan kultúrák, ahol az írásbeliség kőbe véséssel kezdődött. A jobbkezes ember a vésőt tartja a bal kezében, a másokban van a kalapács, amivel ráüt. Ha jobbkezes lennél, tudnád, hogy balról jobbra vésni szinte lehetetlen, ha megpróbálnám, biztosan orrba csapnám magam. Szóval, ahol egykor kőbe vésték a történelmet, ott maradt az írásnál is a jobbról balra haladás.

– Ismét okosabb lettem, tanult barátom – hajolt megszeretlően felém George. – Most viszont fogjunk hozzá a kincsesláda felfedezéséhez az általam megszokott irányban. Jó?

– Pedig még azt is megkérdeztem volna tőled, miért közlekednek egyes népek az út jobb oldalán, míg mások a bal oldalt részesítik előnyben. De nem tartalak fel, csináld csak, nem szólok bele – sóhajtottam. – Majd passzold át, amit megnéztél!

George fejcsóválva hajolt újra a táská fölé, és elsőként a negyedik legnagyobb svájci luxus óragyár remekét, egy Tag Heuer Grand Carrerát emelt ki a fészkeből. Miután magában dörmögve alaposan áttanulmányozta, hajlandóságot mutatott arra, hogy én is

megnézzem.

Aki nem fanatikus rajongó, az csupán egy fekete számlapú, nemesacél testű, fémszíjú órát látna benne, ahol számok helyett acél tüskék jelzik a percek és órák egy tizenkettő részét. Én azonban egy Porsche miniatűr műszerfalát láttam magam előtt. Szinte hallottam, ahogy a motor álmából felzavarva dühösen felhorkan, éreztem, ahogy a finom bőrülésbe passzíroz a gyorsulás ereje, és miközben a mellettem ülő szőke szépség felkacag, ahogy hajába kap a szél, eszeveszett sebességgel suhannak el mellettem a gyantaillatú fenyőerdő fái. Kinyújtottam a kezem a sebességváltó irányába, de megfordult a fejemben, hogy a nő combjába markolnék inkább bele...

Ekkor George a tenyerembe tette a következő órát. Úgy megriadtam, mintha valami törvénytelen ségen kaptak volna. Kicseréltem a bal csuklómon a Grand Carrerát egy Omega Constellation Double Eagle-re. A klasszikus háromkörös számlapot egy külső, római számokkal díszített fekete gyűrű ölelte körül, és varázsolta miniatűr toronyórává. Egy félelmetes, sötét templom tornyán. Ahol a főhajóban arcukat csuklyával eltakaró szerzetesek árnyát táncoltatta a rideg falakon a sápadt gyertyafény, miközben a kapun kívül üvöltő szelek tépdesték az esőáztatta őstölgyest...

Aztán egy Rolex Submarinert öltöttem magamra. A 18 karátos óratesthez jól illett a szintén 18 karátos aranyból készült óraszíj. A számlap tengerkékje egy pillanat alatt elröpítette képzeletem jachtját a Karib-tenger csodás szigetvilágába, és miközben a fedélzeten napozó bikinis lányok pezsgőt kortyoltak, irányt váltottam, hogy kikössünk egy kristálytisza vizű lagúna homokos partja előtt...

Aztán egy Patek Philippe Nautilus került a balomra. A lekerekített

négyszögletű, vagy inkább négyzetesített kör óratest egyszerűnek tetsző, mégis rafináltan megkomponált számlapot rejtett, a fekete bőrszín pedig kiemelte a fényes és csiszolt fémfelületek kontrasztját. A sima és durva acél, a római kardokat mintázó mutatók gladiátorok küzdelmét vetítették lelki szemeim elé. Az izzadtságtól csillogó testű, kegyetlen pillantású harcosok óvatosan köröztek az aréna porában, miközben a bortól megrészegült nézők ütemesen skandálva követelték a kiontott vér látványát...

– Hát ez meg mi? – szivárgott át transzállapotom szűrőjén George halk, rekedtes hangja. Nagy erőfeszítéssel sikerült elfordítanom a fejemet a Nautilusról, és barátomra néztem.

– Hát ez meg mi? – ismételte meg, jelezve önmagának, hogy még mindig nem érti a helyzetet. Sasszemét félrerakva a hatalmas nagyító fölé görnyedt, és egy méltóságteljes inga lassú ütemében folyamatosan csóválta a fejét jobbra-balra.

– Valami baj van?

Megkínzott arccal fordult felém, úgy festett, mint akit most löktek ki egy távol-keleti börtöncellából a brutális kihallgatást követően.

– Ezt valaki megpiszkálta – zörrent bádoghangon, és szánakozó pillantást vetett a kezében tartott órára.

– Hogy érted, hogy megpiszkálta?

– Ez egy Tag Heuer Formula 1. Nem is illik ebbe a kollekcióba, ráadásul kicserélték a szíját, és megbabrálták a hátoldalát. És az üvege is karcos.

Az utolsó mondat úgy hangzott, mint egy fájdalmasan elsuttogott könyörgés. Talán a korábbi álmodozás tette, hogy megláttam benne a kicsi George-ot, a rendes, pontos, jól nevelt kisfiút, amint felfedezi, hogy valaki elrontotta a kedvenc játékát.

– Megnézem, mit barmoltak még el benne – szólt magába

roskadva, és görnyedt háttal kivonszolta magát az üzlettérbe. Hallottam, ahogy befogja az órát a kis satuba, és a megfelelő célszerszámmal leemeli róla a hátlapot.

Kihasználva az egyedüllétet, gyorsan végignéztem az aktatáskában heverő többi órát, lopva, és rettegve a lebukástól, mint egy áruházi tolvaj. Szöget ütött a fejemben, hogy a táska indokolatlanul vastag, ezért hirtelen ötlettől vezérelve, rövid kísérletezés után kiemeltem a bársonnyal bevont órafészket. Alig akartam hinni a szerencsémnek: a táska alján az órák eredetiségét igazoló papírok heverték egy gumis papírdossziében. Ez azt jelentette, hogy a gyűjtemény eredeti, így értéke messze felülmúlta a legoptimistább várakozásaimat is.

– Ez az óra nem ebbe a gyűjteménybe való – szólalt meg váratlanul a hátam mögött George. – Megvannak az iratok? – kapta ki a kezemből a paksamétát.

– Mi a baj az órával? – kérdeztem, de ő már elmerült a papírok nézegetésében, és ismertem annyira, hogy tudjam, ilyenkor nincs értelme zavarni őt.

– Mondtam, hogy nem illik a gyűjteménybe! – kiáltott fel diadalmasan rövid keresgélés után. – Nincs itt a papírja. A többi tizenkilenc eredetigazolása megvan, ezé hiányzik. És nézd, mit találtam!

Felém nyújtotta a szétnyitott Formula 1 hátlapját, amihez belülről egy különleges mintázatú műanyag fólia tapadt. Kérdően néztem rá.

– Ez egy mikrofilm – mondta.

– Mikrofilm? – hüledeztem. – Csak nem oda tették a használati utasítást?

– Rossz vicc. Ezt az órát valaki arra használta, hogy mikrofilmet csempésszen. Ezért volt összebarmolva a hátlap. Nyilván késsel vagy

ollóval pattintotta fel, és a karcolás csúnya nyomott hagyott rajta.

– Tényleg mikrofilm? Nem lehet, hogy tévedsz?

George felhúzta a szája szélét.

– Lehet, hogy szabad szemmel nem látható, de láttam már ilyen. A nővérem néhány évtizeddel ezelőtt a városi könyvtár értékesebb anyagait fényképezte, aztán mikrofilmen tárolták a képeket. Azóta persze sokat fejlődött a számítástechnika, és a digitalizálás vette át a celluloid helyét. Érdekel, mi van rajta?

– Hogy a fenébe ne!

– Akkor nézzük meg! Tökéletes képet nem tudok róla készíteni, de talán kivehető lesz, mi volt a csempészet tárgya.

George visszatette az igazolólapokat a táska aljára, rátette az órafészket, és lecsukta a fedelet.

– Majd folytatjuk a nézelődést, ha ennek a végére jártunk – mondta szigorúan, félig-meddig saját magának. Rábólintottam, mert nekem is furdalta az oldalamat a kíváncsiság.

– Első körben tegyünk próbát a negatív szkennelssel – javasolta, és előbányászott egy fekete dobozt az íróasztal legalsó fiókjából. Bekapcsolta a számítógépet, majd mikor az életre kelt, csatlakoztatta a szkennert, és nekifogott, hogy az ügyesen felrögzített mikrofilmről elkészítse – a haladó kor kívánalmainak megfelelően – a digitális másolatot. Mindezt egyetlen szó nélkül, mintha ott sem lennék.

Egy ideig csak álldogáltam, aztán szétnéztem, hátha valahogy hasznossá tehetném magam. Az asztal balján strázsáló polcon, a nyomtató mellett kapszulás kávéfőző állt. Hoztam a mosdóból friss vizet a palackba, és főztem egy csésze kávé mindkettőnknek. Épp a tejszínt és a cukrot rakosgattam a csészealjra a finoman gőzölgő ital mellé, amikor magához tért szendergéséből a nyomtató. Letettem

George elé a kávéját. Biccentett, majd felkelt a székéből, kivette az elkészült oldalakat a nyomtatóból, és szája szélét rágva átlapozta őket. Mikor végzett, feszült arccal, szótlanul kezembe nyomta a lapokat.

Rápillantottam a legfelsőre, és leraktam a csészémet. Ráültem a polchoz támasztott létra harmadik fokára, és átfutottam a még langyos, ózon illatú oldalakat. Megült a csend a kicsiny szobában, csak a számítógép hűtőjének halk duruzsolása hallatszott, mint egy fogságba esett légy zümmögése. A kávéillat a fizika szabályainak engedelmességgel betöltötte a rendelkezésére álló teret. George a képernyőn bámulta ugyanazoknak a képeknek virtuális mását, melyeket én papírra nyomtatva, anyagi valóságában tartottam a kezemben, megilletődötten lapozgatva újra és újra.

– Ez nagyon meleg – bújt elő George a némaságból. – Talán nem kellene belekeveredni.

Megkeverte a kávéját, beleöntötte a tejszínt, és egy hajtásra kiitta, mint a tequilát. Csak épp citromot nem harapott utána, bár az arckifejezése alapján ezt nem tudtam volna határozottan állítani. Az én kávémat sajnos a benne maradt kiskanál orvul kihűtötte a csendes meditáció percei alatt. Az alig élvezhető, langyos cukros lötytyöt kortyolgattam fanyalogva, mikor megszólalt George:

– Azt hittem, a mágnesfegyver kamu. Láttam már egy akciófilmben, és úgy tudtam, elvben elkészíthető ugyan, de a gyakorlati alkalmazásnak komoly technikai akadályai vannak.

– A mágnes gyorsítja fel a golyót? – igyekeztem megérteni az elnevezést.

– Tulajdonképpen igen. Azzal a különbséggel, hogy a lövedék nem acélból készült, hiszen akkor ráragadna a mágnesre, hanem alumíniumból.

– De hát az alumínium nem is mágnesezhető!

– Na, figyelj, tanító bácsi – biggyesztette el a száját csúfondárosan. – Ha egy rúd alakú elektromágnesre rácsúsztatsz egy alumínium gyűrűt, és növeled a mágnes erejét, a gyűrű le fog róla repülni. A természet törvényei alapján ellentétes pólusú lesz, mint ami létrehozta.

– Megtagadja a rudat, mely nemzé őt.

– De meg ám! És messzire esik a fájától, még hozzá nagy sebességgel. De számomra itt vége is van a történetnek, a jelenség pedig megmarad jópofa fizikai kísérletnek. Úgy látszik azonban, mások tovább mentek, és sikerült a játékból fegyvert kovácsolniuk.

– Így mennek a dolgok, ahogy a közhely mondja. Ha jól értem a magyarázatodat, egy ilyen fegyver esetén nincs szükség gyutacsra, nincs torkolattűz, és nincs durranás sem. Szinte észrevétlenül lehet vele ölni.

– Bizony ám! Ez a fegyver hangtalan és szagtalan, nincs lőpor, nincs robbanás. És ha jól sejtem, az elektromágnes precizitása miatt a találat is biztosabb. A távolság alapján a fegyver mikroprocesszora kiszámítja az ideális röppályát, és módosítja a célzást. El sem lehet véteni vele a célt. Szóval, mire észreveszed, hogy rád lőttek, már meg is haltál. – George elgondolkodott. – Kitől van a cucc?

– Kurtafarkú Tonytól. Egy kis kitérővel.

– Nem hittem volna erről a Tony fiúról, hogy ilyenekben utazik.

– Én most sem hiszem. Bár nem kerültem vele közelebbi kapcsolatba, azt tudom róla, hogy ő sem az esze miatt lett híres. Az életben maradáshoz szükséges képességei a lopásra és a verésre korlátozódtak.

– Igen, valószínűleg nem a Kurtafarkú volt az ipari kém. De akkor ki a tolvaj, és hogy került Tonyhoz az óra?

– Ne tegyél fel két kérdést, ha még az elsőre sem tudjuk a választ. Először próbáljuk meg azt kell kideríteni, honnan lopták a terveket. Ki tudod silabizálni a cég nevét?

George visszafordult a gépéhez, kinagyította a logót, és megpróbálta élesíteni. Pár másodpercig bámultuk, aztán egyszerre vágtuk rá a megoldást: *Battlefield*.

– Milyen ötletes Harcmezőnek nevezni egy fegyvergyárat – jegyezte meg lakonikusan George. – Keressünk rá a neten.

Nem kellett sokáig szörfölnünk, nagyjából 8 századmásodperc alatt kaptunk negyedmilliárd találatot, aminek a nagy része persze az azonos nevű számítógépes játékra vonatkozott. Szűkítettük a kategóriákat, és pár percen belül elénk tárult a világ harmadik legnagyobb fegyvergyárának honlapja.

– Hát, azt már tudjuk, hol pihennek az eredeti tervek – szólt rezignáltan George. – Nem hinném, hogy egyszerű feladat lenne információt csempészni erről a helyről. Biztos, hogy tilos bevinni bármilyen digitális adathordozót, és a benti számítógépeken sincs DVD-író. Szerintem kilépéskor az összes dolgozót „letörlik” mágnesesen.

– Akkor jobb, ha a dolgozónak nincs szívritmus-szabályzója.

– Hát, ha volt is ilyen dolgozójuk, valószínűleg hamar keresni kellett valakit helyette.

– Nyilván az óvintézkedések miatt használta a tolvaj a jó öreg fényképezőt. A mágneses tér és a lágy röntgensugarak nem teszik tönkre a filmet.

– Szerintem a fényképezőt sem engedik át a kapun a biztonsági őrök – ingatta a fejét George.

– Saját szememmel láttam egyszer egy miniatűr, összeállítható kémkamerát. Három része volt: egy kulcstartó, egy hűtőmágnes és

egy műanyag golyóstoll. Önmagában mindegyik ártalmatlan, közönséges tárgynak látszik, nincs az a biztonsági őr, aki gyanút fogna. És még csak nem is kell egyszerre becsempészni őket! A három alkatrészből a megfelelő összeillesztés után ügyes kis barkács gép válik, amivel tökéletes fényképek készíthetők mikrofilmre 40 cm-es távolságból.

George hümmögött.

– Szóval ismeretlen barátunk lefényképezte a monitort. Nyilván magas beosztású személy lehetett, hogy hozzáférése volt ezekhez a tervekhez.

– Hát, nyilván nem egy egyszerű karbantartóra bízzák a feladatot. Viszont lehet, hogy a hozzáférést lenyúlta valakitől. Mindegy. A lényeg az, hogy lefotózta a monitort, és kicsempészte a mikrofilmet az órájában.

– És ehhez vadállat módjára lefeszegette ennek a gyönyörű órának a hátoldalát – jegyezte meg George nem titkolt haraggal. – Ezzel megvolnánk. De még mindig nem értem, hogy került a cucc Tonyhoz?

Elhallgattunk, mert egyikőnk sem tudta a választ. Mit keres egy szupertitkos fegyver nehezen megszerzett terve egy kétségkívül szerény értelmi képességekkel magáldott külvárosi rabló óragyűjteményében?

Csendesen meghitt percek múltak el, mire egy fura gondolat kezdett testet ölteni bennem.

– Azt mondd, ez az óra nem illik a gyűjteménybe?

– Nyilvánvaló – morogta nem létező bajsza alatt a barátom –, csak a vak nem veszi észre.

– És eredetigazoló sincs hozzá – folytattam félhangosan.

– Láttad, hogy nincs – válaszolt George, aki nem vette észre, hogy

magammal társalgok, és ily módon tulajdonképpen megzavart egy magánbeszélgetést.

Őrült ötlet körvonalazódott a fejemben. Valószínűtlen volt, de talán éppen ezért tűnt lehetségesnek.

– Mi van akkor, ha Tony úgy lopta a táskát, hogy egy óra hiányzott belőle? Mert az kétségtelen, hogy a táskát lopta.

– Nyilván nem saját gyűjteménye volt – bólintott egyetértően George. – Ha Tony nem volt egy észlény, és tudtommal ilyesmivel soha senki nem gyanúsította meg, akkor fogalma sem volt arról, milyen érték került a tulajdonába. Szerintem azt sem vette észre, hogy az órák alatt ott lapulnak az eredetiséget igazoló okmányok.

– Tony lop egy táskát, tele órával. Egy igazi gyűjteményt, aminek van egy szépséghibája: hiányzik belőle egy óra.

– Nyilván nem akart darabonként vesződni az értékesítéssel, hanem egyben akarta elpasszolni. És komoly szépséghibának tűnt számára, hogy foghíjas a kollekción.

– Pontosan! – helyeseltem élénken. – Ezért elhatározza, hogy pótolja a hiányzó darabot. Egy átlagos városiak bemenne egy óraboltba, és venne egyet. Egy belvárosi tolvaj pedig megpróbálna egy órabolti lopással.

– De itt a külvárosban nincs olyan bolt, ahol ilyen remekműveket árulnak – fejezte be George a gondolatmenetet. – Legfeljebb nálam, de én levágnám érte a kezét, mint a régi szép időkben.

– Tony külseje még jól ápoltan is olyan visszataszító volt, hogy egy nyilvános illemhelyre sem engedték volna be, nem hogy egy belvárosi óraiüzletbe – folytattam. – Tehát csupán egy megoldás maradt a számára.

– Ellopja valakitől.

– Ahogy mondod. El tudom képzelni, hogy az első napokban még

lelkesen méregette a járókelőket, aztán rádöbbsent, hogy errefelé a legdrágább dolog, amit az emberek a csuklójukon hordanak, az a rendőrségi bilincs. Ettől a felismeréstől nyilván ideges lett.

– Aztán, amikor a hite már végképp szertefoszlni látszott – kezdte magával ragadni a történet heve George-ot is –, megcsillant egy reménysugár. Egy Tag Heuer Formula 1 számlapján. Az óra egy fegyvergyári vezető karjára csatolva várta, hogy feltűnjék új tulajdonosa, aki szerint a belső értékek felülmúlják a külcsínt. De még mielőtt a romantikus találkozó létrejöhetett volna a megrendelő és az ipari kém között, megjelent a színen a gaz csábító, és lecsapta az órát a férfi kezéről.

– Azért egy órát nem lehet észrevétlenül lelopni a tulajdonosa karjáról. Persze ez Tonymak soha nem jelentett akadályt, sőt, ebből a szakmából talán még mestervizsgálója is van. Ha járt volna főiskolára, biztos felveszi az erő szakot. Szóval, leüti a mobil adathordozót, lecsatolja karjáról az órát, és boldogan kiegészíti vele a gyűjteményét. Mielőtt azonban túladna rajta, megjelenik egy aggódó hitelező, aki lenyúlja az aktatáskát a nehezen megszerzett ketyegőkkel, majd továbbadja nekem, a saját törlesztésének fejében.

– Tetszik a történet. Szép kerek. Már csak a két mellékszereplő sorsát kellene kikerekíteni, a megrendelőjét és a kémét. Mert az órával együtt a terveknek is lába kélt.

– Tonymak még nem volt ideje elpasszolni az órákat, pedig valószínűleg nagyon kellett neki a pénz, hiszen többek között Zsiráf is nyaggatta őt, akiről tudjuk, hogy nem egy szociális munkás, és a türelme hamarabb végződik, minthogy elkezdődne.

– Tehát a történet még friss, szinte harmatos – merengett George.
– Amíg az óra körbejár, adósok és hitelezők tűnnek fel és el a színen, csupán egy elégedetlen fegyverműves vár türelmetlenül a parányi

filmkockákra, és az őket szállító, valószínűleg éppen nyolc napon túli lábadozását töltő kapcsolatára. És most?

– Mi lenne, ha felvenném a kapcsolatot a Battlefield vezérigazgatójával? – vetettem fel.

– Mi van akkor, ha ő is benne van a buliban? – kérdezett vissza George.

– Akkor majd improvizálok. De remélem, hogy a vezérigazgató nem olyan idióta, hogy saját cégétől csempésszen ki titkos adatokat. Nem hinném, hogy anyagi gondjai lennének.

– Le merném fogadni, hogy ebből is üzletet akarsz csiholni – jegyezte meg a barátom, miközben maga elé emelte az eddig kényszerpihenőn lévő aktatáskát. Újból felnyitotta, felcsippentette a jobb szemére a nagyítót, és ezzel számára véget is ért a mágnesfegyver rejtélyének bogozása. Az órac sodák mellett az ilyen értelmetlen haditechnikai újítások nem bírtak különösebb jelentőséggel számára – megcsillanhatnak ugyan tudatának vibráló felszínén, de pár pillanattal később már menthetetlenül elsüppednek a jelentéktelen események lassan áramló tömegében.

– Használhatom a gépedet? – kérdeztem lemondóan, mivel nyilvánvalóvá vált számomra, hogy innentől egyes-egyedül enyém a buli.

– Persze, mintha otthon lennél.

Rávettem magam az internetre. A vezérigazgató határozott, vékony arcú, megfontolt úriembernek tűnt a honlapon, bár okosan derűs tekintetéhez egyértelműen hozzájárult az elektronika digitális ráncatlanító hatása is. Természetesen a közvetlen elérhetősége nem volt feltüntetve, de ez nem is lepett meg. Egy ilyen fontos embert képzett titkárnök sorfala igyekszik távol tartani a hétköznapi halandók személyes és telefonos zaklatásától. Órára néztem –

hamarosan fél négy. Fél órán belül ki kellene találnom azt a mesét, amivel be tudom kapcsoltatni magam a nagyfőnökhöz, ha ma még találkozni is akarok vele.

Böngésztem egy kicsit a honlapon. A cégnek volt egy vidéki üzeme, amiről sok információt nem lehetett megtudni, de az üzemvezető helyettesének nevét és mellékét azért feltüntették. És természetesen csak az üzenetrögzítőjével tudtam egyoldalú kommunikációt folytatni, ahol Richard Blossom szürke, örömtelen hangja kelletlenül közölte velem, hogy gazdája jelenleg nem elérhető, de ég a vágytól, hogy meghallgassa fontos üzenetemet, és ha szükséges, visszahívjon. Ezt a hangot nem lesz nehéz leutánoznom, csak bele kell élnem magam, hogy elegendem van az egész világból, és egyedül azért nem követtem el eddig öngyilkosságot, mert nem érdekelt.

Biztos, ami biztos, tárcsáztam az üzem fővonalát, ahol a telefonközpontos „Tessék, August” köszöntéssel üdvözölt. Megkérdeztem tőle, hogy bent találom-e Blossom urat, és örömmel vettem, hogy igen, de jelenleg nincs a helyén. Megvártam, amíg a telefonos kisasszony elmondja, milyen melléken hívhatom közvetlenül az érintettet, és röviden elkészöntem. Újra az internet következett, és kiderült, hogy nem a recepcióst hívják Augustnak, hanem az üzemet becézik így, ahol korábban August és fia lőszert gyártott, amíg el nem véreztek a Harcmezőn.

Felkészültnek éreztem magam az ütközetre, jöhetett a titkárnöi védelmi rendszer. Legfakóbb hangomon mutatkoztam be Blossomként az Augustból, és sürgősen beszélni óhajtottam a főnökkel, halaszthatatlan ügyben. Csak egy apró kattanást hallottam, és a telefon újra csörgött, csak más ritmusban. Úgy okoskodtam, hogy ilyen esetekben egy tapasztalt titkárnök parkoló

pályára teszi a hívót, és megbeszéli a főnökével, érdemes-e a színe és füle elé engedni a zaklatót.

– Üdvözlöm, Blossom. Miben segíthetek?

A kellemes tenor illetett az igazgató határozott arcéléhez, de nem áltattam magam – legfeljebb 5 másodpercem van, mielőtt leteszi.

– Üdvözlöm, igazgató úr. Ne haragudjon az apró füllentésért. Dave Bexley magánnyomozó vagyok, és egy elbitangolt jószágáról szeretnék Önnek információt adni.

A vonal másik végén síri csend honolt, de vonalban maradtam, és ez megnyugtató. A csali már bent volt, most kellett berántani.

– Egy prototípusról van szó, mely alumínium tölténnyel működik. Úgy tűnik, valakinek sikerült kicsempésznie a terveket, de nem jutott el vele a célállomásra. Találkoznom kell önnel személyesen. Hívjon fel, megadom a telefonszámomat.

Lediktáltam neki friss elérhetőségemet, megkérdeztem, le tudta-e írni, majd a rekedt igent követően kinyomtam a telefont, és vártam. Ha szerencsém van, visszahív. Ha két percen belül nem hív vissza, akkor kivesszem a készülékből a kártyát, megsemmisítem, és elporzok a környékről.

Elindítottam az órám a stoppert. Nekilendült a mutató, és könyörtelenül falta a másodperceket. Másfél percnél köszönés nélkül kisiettem a szobából, és előkaptam a zsebemből a kulcsomat. Mikor átvetettem a motoron a lábam, már csak tíz másodpercem volt hátra a magam szabta határidőből. Egy pillanatig megfordult a fejemben, hogy nem úgy sült el a dolog, ahogy terveztem, aztán lepattintottam a telefon hátlapját. Még mielőtt kipiszkáltam volna belőle az aksit, ami alatt ott lapult a SIM-kártya, megcsörrent a félmeztelen mobil a kezemben. A kijelzőn egy számomra ismeretlen telefonszám jelent meg.

– Bexley – mutatkoztam be röviden.

– Miért engem hívtott? – kérdezte szárazon az igazgató.

– Szeretném önnek átadni a bizonyítékot arról, hogy valaki megpróbálta kijuttatni egy mágnesfegyver tervrajzait a gyárából. A felvételek véletlenül kerültek hozzám, és nem akarok semmi mást, csak visszaadni a jogos tulajdonosának.

– Miért nem hívta a rendőrséget, ha ilyen információ van a birtokában?

– Magánnyomozó vagyok, uram. Szeretnék segíteni, de nincs kedvem belekeveredni egy ipari kémkedési ügybe. Találkozzunk személyesen, és mindent elmagyarázok. Mondjon egy helyet, ahol nyugodtan tudunk beszélni.

– Fél óra múlva az Art Caféban, a Mécses utcában. Saját nevemre foglalom az asztalt.

– Ott leszek.

Ő tette le gyorsabban a kagylót. Biztos, ami biztos, kivettem az aksit és a kártyát. Most egy ideig csak személyesen leszek elérhető.

Visszasiettem George-hoz, aki épp letette a nagyítót, becsukta a táskát, és fáradtan dörzsölgetni kezdte a szemét.

– Jó áru – sóhajtott. – Mit adtál érte?

– Százezret. És ötvenet az ékszerekért, amit leraktam a pultodra.

– Szép munka – bólintott elismerően. – Ha jól alakulnak a dolgok, egy millát kereshetünk rajta.

– Fele-fele?

– Naná! Ahogy szoktuk. Kérsz előleget?

– Na, jó, ha ennyire erőlteted, elfogadom.

George bólintott, és elővarázsolt egy kisebb köteg pénzt a fiók mélyéről.

– Mi van a tervekkel?

– Úgy tűnik, minden rendben lesz. Kellene az óra.

– Fogd! – mondta, és enyhe szánakozással nyújtotta át a szerkezetet. – Tartsd meg szegényt!

Sejtettem, mi zajlik a lelkében. Ezek az órák apró remekművek, mérnöki bravúrok, folyton izgó-mozgó műalkotások. Ha valaki csempészésre használja őket, az olyan, mintha egy terrorista plüssmackóba rejtene bombát. Úriember nem tesz ilyet.

Gyors és férfias kézfogás után magam alá gyűrtem a 124 köbcentit, és elrobogtam a Mécses utca irányába.

* * *

Tíz perc előnnyel értem a kávéházba. Leültem egy asztalhoz a teraszon, és kértem egy hosszú kávé t tejjel a hozzám siető, kedves arcú felszolgálólánytól. A csendes kis egyirányú utcára épp csak átszűrődött a hatemeletes bérházak között a közeli főút forgalmának monoton zaja. Az átellenes oldalon fák törtek elő a járda aszfaltjába vágott lékekből, és zöldellő lombjukból előkandikáló virágaik még édesebbé varázsolták a kávézóból előlopakodó süteményillatot. A járókelők és a parkoló autók közt egy-egy kerékpáros cikázott tova, de ők is halkan, zaj nélkül, mintha nem akarnák megzavarni az egymást túllicitálva daloló madarak hangversenyét.

Már javában iszogattam a kávémat, mikor az utca naposabbik végén feltűnt egy mereven lépkedő, jó kiállítású úriember, aki élére vasalt fekete nadrágot viselt rövid ujjú, halványkék inggel, amihez sötétebb kékes árnyalatú nyakkendőt kötött. Elegáns cipőjét mintha most hozatták volna a boltból – nem gyakran érezhette eddig az utca kövét. *All in!* – gondoltam. – *Ő lesz az én emberem!*

Néhány másodperc múlva már az arcvonásait is ki tudtam venni, és egyértelmű volt, hogy nyertem. Mintha a korábban látott fényképen mosolygó úr öt évvel öregebb, gondterhelt bátyját láttam volna. Érezhető volt rajta a feszültség, ahogy határozottan odalépett a pincérlányhoz, és a kötelező, hivatalos mosollyal az arcán váltott vele néhány szót. A lány udvariasan betessékelte a kávéház meghitt belső terébe, ahol az utca képét visszatükröző ablakok elrejtették a bent ülőket a kíváncsi szemek elől.

Tovább báméskodtam a kávémaradékát szürcsölve, de nem jött újabb vendég, nem állt meg lesötétített üvegű autó, nem bukkant elő útkarbantartó vagy parkolóőr, és nem állt meg senki újságot olvasni vagy cipőt kötni. Úgy tűnt, az igazgató egyedül jött, ahogy kértem.

Jeleztem a pincérlánynak, hogy fizetni szeretnék. Pár perc múlva jött a számla egy telt keblű, szőke felszolgáló hölgy kíséretében, és a kellemes látvány miatt egy picivel több borralalót is adtam, mint általában. Búcsúzóul még eligazítottam magam a mosdó irányába, aztán ráérősen besétáltam a kávéház belsejébe.

Levettem a napszemüvegemet, és egyik szájánál fogva betűztem a pólóm nyakába. Körbekémleltem, és megkerestem a pillantásommal a mosdó tábláját. Tíz-tizenkét lépésre volt a bejárattól. Nyugodt, határozott léptekkel indultam tovább, és közben szemem sarkából felmértem a terepet. A terem két falát padlótól plafonig érő ablakok nyitották meg a fény előtt. Tipikus, öntöttvas vázú kávéházi székek és asztalok sorakoztak az ablakok mellett és a terem belsejében. A bejárattal szemben széles pult jelezte a vendégek felségterületének határát, mögötte, a tükörcsempével borított fal előtt három robosztus, krómozott kávéfőző gép sistergett. A terem félhomályos bal felében magas támlájú, íves kanapék segítségével alakítottak ki meghitt fülkéket. Az egyik ilyenben felfedezni véltem jövődöbéli

tárgyalópartneremet.

Gyorsan kezet mostam a parányi mellékhelyiségben, majd bátran a szemébe néztem megfontolt tekintetű tükörképemnek, aki rám mosolygott, és azzal biztatott, hogy minden rendben lesz.

Valóban az igazgató ült abban a bokszban, amire az előbb felfigyeltem. Odaléptem hozzá.

– Jó napot! Dave Bexley.

Rám emelte kutató tekintetét, felemelkedett ültében, és elfogadta kézfogásra nyújtott kezemet, de nem mutatkozott be. Bizalmatlan volt, és ez érthető. Leültem vele szemben, és elé tettem a mappámból a kinyomtatott anyagot. Maga elé fordította a lapokat, és szótlánul tanulmányozni kezdte őket.

– Nem látszik rajtuk túl sok részlet – szólt rekedtes hangon.

– Ennyire tudtam otthoni körülmények között kinagyítani a mikrofilmet. Feltételezem, hogy a megrendelőnek speciális felszerelése van hozzá.

Szótlánul lapozott tovább, majd újra átnézte az összes képet. Aztán az asztal lapjához koccintva összerendezte az oldalakat, és visszaadta őket a kezembe.

– Mi az ajánlata? – kérdezte csöndesen.

– Tudom, jobban örülne most, ha zsaroló lennék, mert akkor pénzzel meg lehetne oldani a problémát – kezdtem. – A helyzet azonban kissé bonyolultabb, viszont nem reménytelen.

Összevonta a szemöldökét.

– Még most sem értem, mit kíván tőlem.

– Ezeket a képeket nem digitálisan, hanem a hagyományos mikrofilmes módszerrel rögzítették. Egyszerűen szólva lefotózták a monitort. Ezt pedig csak belső ember tehetné, sőt, a fegyver jellegét számításba véve csakis egy magasabb beosztású dolgozóról lehet

szó. Ugye jól sejtem, hogy elektronikus adathordozón nem lehet információt kijuttatni önöktől?

Az igazgató takarékos fejbiccentéssel jelezte, hogy igazam van. Folytattam:

– A mikrofilmet egy órában csempészték ki a vállalattól. Az átadásra valahol a külvárosban került volna sor, de ez egy szerencsés véletlen folytán, úgy tűnik, kútba esett.

Az igazgató gyanakvóan méregetett. Most már elő kellett állnom egy igazán ütős információval.

– Nem ért valakit mostanában baleset a bizalmas vezetői közül?

– Miféle baleset? – értetlenkedett a férfi.

– Nem ütöttek el valakit az elmúlt hetekben? Nem ért valakit rablótámadás? Nem került valaki váratlanul kórházba?

Az igazgató a harmadik kérdésnél elrévedt egy pillanatra, jobb tenyerébe támasztotta az állát, és a fejét kissé elfordította. Ezzel azt jelezte számomra, hogy valami halvány emlékkép derengett fel előtte.

– Szóval valaki kórházba került – kockáztattam meg a feltételezést. – Meséljen erről nekem!

– Az egyik személyzeti vezetőnk, Peter Landstone-t nemrég a traumatológián kezelték, de kétkem, hogy ennek bármi köze lehet a terv ellopásához – szólt tétován.

– Mi történt az illetővel?

Az igazgató a homlokát ráncolta.

– Úgy hallottam, elgázolta egy kerékpáros. Nem tudom, milyen súlyosak voltak a sérülései, de agyrázkódást szenvedett, és ezért bent tartották megfigyelésre. Ha jól tudom, már otthon lábadozik. Újra kérdem, hogyan kapcsolható ez a kémkedéshez?

– Ha ön el akarja venni az órát, hogyan fog hozzá? Nem lehet

csak úgy lekapni a csuklómról, és a ráncigálás hamar zenés-táncos összejövettelé alakulhat, ami nem szerencsés, mert komoly feltűnést kelt. Ha nem én lennék a sértett, egy tisztességes tarkón vágást javasolnék a probléma feloldására, mivel egy ájult emberről könnyebb sérülésmentesen lecsatolni az értékes szerkentyűt. Persze csak akkor, ha a karóra, és nem a hordozó sértetlenségét tartjuk szem előtt.

Elővettem a zsebemből a mikrofilmet rejtő ketyegőt.

– Nem ismerős önnek ez az óra?

Az igazgató kezébe fogta a rozsdamentes acél szerkezetet, és elgondolkodva forgatta.

– Sajnos nem. Ebben csempészték ki az információt?

– Így van. A hátlapjára belülről ragasztották fel a mikrofilmet.

– Az összes be- és kilépésről videófelvétel készül. A biztonsági szolgálatunk ellenőrizni tudja, hogy ilyen órát viselt-e az állítólagos balesete napján Landstone, a gyanúba kevert munkatársunk.

– Ez nagy segítség lenne – derültem fel. – Van olyan belső embere, akiben tökéletesen megbízik?

– Van – bólintott az igazgató. – Teljes titokban le tudja ellenőrizni a felvételeket, és ha talált valamit, haladéktalanul értesít. Kérem, várjon, elintézek egy hívást.

Besietett a mosdóba. Pár pillanat múlva megjelent a pincérlány, letette az igazgató által rendelt presszókávét és egy üveg ásványvizet, és mivel olyan kedvesen kérdezte tőlem, hogy óhajtok-e valamit, rendeltem egy gyümölcssteát mézzel. Aztán hátradőltem, és alaposan újra szemügyre vettem a rejtélyes ketyegőt.

Két-három perc elteltével nyílt a mosdó ajtaja. Az igazgató gondterhelt arccal huppant le a velem szemben lévő ülésre.

– Hamarosan kiderül, egyezik-e az óra... Viszont van egy másik

problémám. Peter Landstone-nak nem volt hozzáférése a szóban forgó fegyver terveire, tehát nyilván valaki más belépési kódját használta. Vagyis lehet, hogy nem egyedül dolgozott.

– Egyszerűbb és biztonságosabb megszerezni egy kódot, mint bevinni valaki mást is a tervbe – nyugtattam meg. – Én biztos nem a saját kódomat használnám, ha adatokat szívnék le a hálózatról.

– Vajon milyen terveket szivárogtathatott ki tőlünk eddig? – töprengett tovább.

– Szerintem semmilyen. Nem hinném, hogy több ilyen szupertitkos projektjük is van. Ez az igazi nagy dobás, egy tuti jó üzlet. Nem csip-csup kis adatlopásokból kell összekapargatni a pénzt, hanem egyetlen jól megszervezett akcióból. Ha ilyen nagy lehetőségem lenne, nem kockáztatnám a lebukást aprópénzért.

A férfi felpillantott, és remény csillant meg a tekintetében.

– Úgy véli, hogy a fegyver terve még nem került illetéktelen kezekbe?

– Ebben egészen biztos vagyok. Bár a lopást nagyon ügyesen kidolgozták, a véletlen megakadályozta, hogy illetéktelen kezekbe kerüljön. Először nyilván elektronikusan próbálták meg kicsempészni a terveket, de erre az ön vállalata alaposan felkészült. Ekkor vették elő a hagyományos, sőt, idejétmúlt módszert, amit viszont utólag nem lehet nyomon követni a szerveren. Csak annyi deríthető ki, hogy valaki, feltehetően lopott hozzáféréssel, megnyitotta az érintett fájlokat.

Az igazgató telefonja halkán csilingelni kezdett. Felkapta az asztalról, és rámeredt. Aztán a problémát okozó karórát kezdte nézegetni.

– Szerintem ez ugyanaz a típus.

Csak egy pillantást vettem a telefon színes kijelzőjén lévő kiváló

minőségű képre, és egyértelművé vált számomra, hogy a szőrös csukló tulajdonosa az értékes fegyver tervét rejtő órát viseli.

– Hívjuk a rendőrséget! – mondta az igazgató, és babrálni kezdett a telefonján.

– Lenne egy jobb ötletem – szóltam, és szelíden kivettem a kezéből a készüléket. Az igazgató összeráncolta a homlokát, így egyértelművé vált számomra, hogy a honlapon szereplő képet tényleg retusálták. Mielőtt azonban a ráncok tartósan beégtek volna a bőrébe, segítettem őket elsimítani. – Nem akarok semmi törvénytelen javasolni. De mit szólna hozzá, ha a kecskét is jóllakatnánk, és a káposztánk is megmaradna? Ha most hívja a rendőrséget, azzal lebuktat egy kémeket, és sok értékes ember állása is veszélybe kerülhet. Ráadásul a megrendelő nem adja fel, újra megpróbál hozzájutni a tervekhez, csak legközelebb még óvatosabb lesz.

– Igaza van, ez egy ördögi kör. Nekem viszont sajnós az a kötelességem, hogy jelentsem az esetet.

– Teljesen igaza van! Jelentjük is, de csináljuk profi módon! Engedjük, hogy Peter Landstone ismét próbálkozzon, és hagyjuk, hogy az újabb kísérlete sikerrel járjon. Önöknek csak annyi dolguk van, hogy elvégezzenek pár változtatást azon a terven, ami a hálózaton hozzáférhető. Csapjuk be a megrendelőt egy módosított tervvel. Nem hinném, hogy egy apró eltérés bárkinek is feltűnne. Bízsa magát a fantáziájára: alakítsák át a tervet úgy, hogy a fegyver működésképtelen legyen, de ha technikailag megoldható, akár önpusztítóvá is tehetik, ha nem sajnálják az illegális felhasználókat.

– Éveken keresztül a kutatás egyik legnagyobb problémája a fegyver megfelelő stabilitásának biztosítása volt – vette fel a fonalat az igazgató. – Egy korábbi változat például néhány lövés leadását

követően felrobbant vagy jobb esetben megolvadt a kísérleti bábu kezével együtt. Az a prototípus totális zsákutcának bizonyult, szinte előlről kellett kezdenünk a kutatásokat.

– Remek! Töltsék fel a rendszerbe a hibás terveket úgy, hogy ránézésre ne különbözzenek a valódiaktól! Ezután állítson rá egy megbízható embert Landstone-ra, aki követi őt a lopás után, és kideríti, kitől jött a megrendelés, vagy hová kerül a kamukarabély terve. És én, a megbízható ember, már ha véletlenül rám osztaná a megfigyelő szerepét, fényképekkel is dokumentálni fogom a tranzakciót. A rendőrség egy jól végiggondolt, részletesen kidolgozott, kerek történetet kap, a bizonyítékok alapján pedig rövid tárgyalást követően hosszú időre ki lehet vonni Landstone urat a forgalomból. Terrorista barátainkat pedig öngyilkos merénylővé képezzük át.

Most először futott át egy halvány mosoly az igazgató arcán, sőt, mintha még a szeme is csillogott volna.

– Az elmúlt egy órában számot vetettem eddigi karrieremmel – szólt rekedtes hangon. – Egy ilyen kémkedési ügy halálos csapást mérne a szakmai hírnevemre, és mindenre, amit fontosnak tartok az életben. De most fény pislákol az alagút végén. – Fanyar mosollyal rám nézett az asztal fölött. – Megjáratta velem a poklot, aztán visszahúzott onnan. Kell egy kis idő, amíg megemészttem mindezt.

Felkelt az asztaltól.

– Tekintse úgy, hogy magára bíztam Peter Landstone becserkészését. Természetesen tisztességesen megfizetem a fáradozását. Hívom a mobilján, amint híreim vannak.

Átnyújtottam neki a dossziét és az órát, de nem fogadta el.

– Tartsa ezeket magánál, kérem. Majd átadja a többi bizonyítékkal együtt. És fizesse ki helyettem a kávé, jó?

– Rendben. Hívjon, ha kellek. Ha időközben megváltozna a mobilszámom, SMS-ben értesítem.

Még egyszer kezet nyújtott, aztán elsietett. Jött viszont a kedves felszolgálólány, és vele együtt érkezett a gyümölcsteám és a méz.

* * *

Még épp annyi időm maradt este hatig, hogy kiegészítsem a Zsiráftól kapott pénzt a George-tól kapott előleggel, és kiegyenlítsem a számlát Johnny bácsi felé. Háromnegyed hatkor, miután átadtam a háromszázkilencvenezret Stefanónak, Johnny bácsi biztonsági főnökének, megcsörgettem Carolt.

Meglepődve hallottam, hogy Mike-nál van, és segít neki a vacsora elkészítésében. Nálam ezt a képességeit eddig nem kamatoztatta. Igaz, kőlevesen kívül mást nem tudott volna főzni visszhangzó éléskamrák kincseiből.

Nevetve mondta, milyen jól szórakoznak kedvenc felügyelőmmel, aki a vacsorakészítés minden kellékével kapcsolatban tud elkövetett bűnesetet idézni.

Reméltem, hogy a telefonon keresztül nem hallatszott a pici szisszenés, ahogy a tűske a szívembe szúródott. Féltékeny lennék? Hiszen nem is vagyunk együtt. Nem a barátnőm, csak egy nagyon kedves, vonzó, érzéki, okos fiatal nő. Vagyis csak szeretném, ha a barátnőm lenne, de nem az.

Ilyeneken morfondíroztam, miközben az egyre kellemetlenebbül szemerkélő esőben Mike lakása felé motoroztam. Máskor imádtam az esőt, ahogy az aszfalt nedves porának illata betölti az utcákat, és a hűvös permet zöldre fújja a fák elszürkült koronáját, rövid időre mindent csillogóvá és tisztává varázsolva. Most viszont alig vártam,

hogy megérkezzek.

Kiláncoltam kétkerekű paripámat a bejárat előtti lámpaoszlophoz, és amíg a kapucsengőhöz lépdeltem, arról győzködtem magam, hogy minden rendben van Carollal és velem. Jobb is, hogy nem vagyunk együtt túl sokat, hiszen van még időm, hogy megismerjem az előnyös oldalamról. Elég gyengécske érvrendszer volt, de úgy tűnt, átmenetileg sikerült becsapnom vele magam.

Megkerestem Mike nevét a kaputelefon listáján, kíváncsian várva, hogy a Für Elise taktusai fognak-e felcsendülni a gomb lenyomására, vagy a Love Story örökérvényű melódiája. És kicsit meglepett, hogy az évszakhoz nem illő Jingle Bells csilingelt elő a picinyke hangszóróból. Néhány hónapja biztos hangulatosnak tartottam volna a téli dalocskát, de így bőrig ázva, térdig csatakosan nem tűnt túl üdítőnek.

Épp mikor a nyitott szánon száguldás örömeiről szóló részhez ért a megfáradtan vinnyogó hangszóró, éktelen sivítás-búgás törte darabokra az idillt – szinte láttam, ahogy a Télapó felcsavarodik egy fára a hófehér tájban, a szarvasok pedig riadtan szertefutnak. Valaki odafenn felemelte a kagylót, de nem szólt bele, hanem azonosítás nélkül beengedett. Pedig már készültem a bombabiztos „Én vagyok”-kal, ráadásul meg szerettem volna tudakolni, melyik emeletet célozzam meg. A postaláda szerencsére útbaigazított, és nekivágtam a lépcsőknek. Épp elaludt a lépcsőházi lámpa, amikor a harmadik emeleten kinyílt az ajtó, és a lakás sárgás fényében úszva megjelent előttem Mike sziluettje.

Hudson felügyelőt eddig sem kigyúrt felsőtteste miatt szerettem, így nem okozott különösebb lelki törést, amint megpillantottam oroszlánfejet formázó szőrös papucsában, mely ügyesen felkészítette a vigyázatlan szemlélőt a boka fölött, a huncut fehér

zokni szárának közepén kezdődő sötétkék, susogó jogging okozta sokkra. Combközéptől felfelé már nem is ért váratlanul a „Ladykiller” feliratú kötényke, melyen a zöld színnel festett bordás hasizom tökéletes ívben feszült rá Mike gömbölyű pocakjára. A látványt a két, piros-fehér csíkos sütőkesztyű tette tökéletessé, amivel megérkezésemet és beinvitálásomat követően hamarjában feltálalta az ebédlő asztalára az időközben elkészült melegszendvicseket.

Carol boldogan üdvözölt, és a nyakamba ugrott, amitől rögtön barátságosabb hangulatba kerültem. Ujjongva mesélte, mennyi szép ruhát vásárolt azon a vadítóan testhezálló fekete mini ruhán kívül, amit éppen hordott, és be akart rohanni az egyik szobába, hogy előhozza őket. De Mike, mint egy szigorú apuka, közölte velem, hogy mindennek megvan az ideje, és most előbb enni kell.

Tom is előkerült egy fotel mélyéről egy kézfogás erejére, aztán, amint Mike beegyensúlyozott a hatalmas tálca ennivalóval, rávetette magát a vacsorára.

A gombás-sonkás szósszal megkent, sajttal vastagon megszórt, barnásra sült kenyérszeletek ínycsiklandozó illata felidézte a múltamat, amikor szinte mindennapos volt, hogy meleg ételt vettem magamhoz, és némi nosztalgiát is éreztem az egyszerű, már-már kispolgárian unalmas, de alapvetően biztonságos és kiegyensúlyozott hajdani életvitelem iránt.

A felügyelő derűs mosollyal követte a szendvicsek gyors pusztulásának zajos folyamatát. Tom mellett Carol is alaposan kitétt magáért: olyan jóízűen, gátlások és finomkodások nélkül evett, hogy óhatatlanul eszembe villant az evés és a szex közötti kapcsolatról szóló feltevés. Persze nincs a társadalom széles rétegeit érintő reprezentatív felmérésem, mint Dr. Kinseynek volt, mégis a

tapasztalat azt mondatja velem, hogy egy nőről már az asztal mellett kiderül, milyen lehet az ágyban. Az a hölgy, aki élvezettel és jókedvűen lát neki az evésnek, bátran, szinte válogatás nélkül megkóstolja az új ízeket, és képes akár alaposan be is lakmározni, az ágyban sem fog csalódást okozni. Egy tudós, analitikus elme nyilván azzal magyarázná ezt a jelenséget, hogy aki képes engedni az ösztöneinek, és élvezi a természet adta örömforrásokat, az élet egyéb területein sem tagadja meg magától a jót. Egy könyvesboltban ezt úgy reklámozhatnák diszkrétén, hogy a Terülj-terülj, asztalkám mellé jár az Ezeregyéjszaka meséi is. Persze az éremnek van egy másik oldala is: attól a nőtől, aki csupán salátát hajlandó enni, abból is csak keveset és ímmel-ámmal, ráadásul öntetnek kizárólag olyan jöhet szóba, ami mentes minden élvezhető anyagtól (cukor, zsír, fűszer), szóval attól a nőtől óvjon meg az ég. Ha azt látod, hogy egy lány evés helyett csak *táplálkozik*, az bizony nagyon rossz előjel napnyugta utánra: ilyenkor általában éjszaka túlnyomóan száraz, hűvös időjárásra számíthatsz, csapadék nem várható. Egy csepp sem...

Pár percen belül végeztünk a szendvicsekkel. Tom és Carol már az utolsó szeleten viaskodott, és végül sikerült testvéries megoldást találniuk a lány javára. Kedvenc felügyelőm lehúzta magáról piros csíkos kesztyűit, és leoldotta nyakából a hölgyölő köténykét. Olyan derűs volt, olyan béke áradt belőle, hogy biztos voltam abban, Carol beszámolt neki az útleveletről.

Mintha kitalálta volna a gondolatomat, hozzám fordult:

– El sem tudod képzelni, milyen boldoggá tettetek azzal, hogy Leslie nyomára bukkantatok. Az elmúlt két évben nem volt olyan nap, amikor ne gyötrődtem volna azon, mi történhetett vele. Azt gondoltam, ha életben lenne, értesítene. Minden nappal halványabb

lett bennem a remény. De most már látom, hogy azért nem szólt és nem adott életjelet, mert nem akarta megkockáztatni, hogy akár egy parányi nyomot is hagyjon maga után. Nyilván készül valamire, amit csak teljes titokban lehet végrehajtani.

– Nem haragszol rá, hogy két éven át a legszörnyűbb bizonytalanságban tartott? – kérdezte Carol.

– Már hogyné haragudnék! – kapta fel a fejét Mike. – Tudom, hogy amit tett, az logikus és helyes, de attól még neki mondhatok köszönetet az álmatlan éjszakákért és a büntudattal teli nappalokért. Az eszemmel megértem, hogy így volt a legbiztonságosabb mindkettőnknek, de ha most itt állna előttem, jól gyomorszájon vágnám, mielőtt magamhoz ölelem!

– Most akkor örülsz, vagy dühös vagy? – értetlenkedett Tom.

Mike hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Úgy látom, téged eddig megkímélt az élet a kellemetlenségektől. Attól kaphatod a legnagyobb pofonokat, aki közel áll hozzád, ezért arra tudunk a legjobban haragudni, akit a leginkább szeretünk. Olyan ez, mint egy kínai kifőzde receptje: érzelmek édes-savanyú mártásban.

– Na, és hogyan tovább? – tettem fel a kérdést. – Carolnak már említettem, hogy szerintem Leslie repülőre szállt, és távozott az országból. Utána kellene nézni a reptereknek.

Mike zavartan Carolra pillantott, aki az ajkába harapott. Természetesen a saját ajkába.

– Ne haragudj. A nagy boldogságban majdnem elfelejtettünk szólni neked, hogy megtaláltuk Leslie-t az egyik Kanadába tartó gép utaslistáján.

– Micsoda? – hüledeztem. – Már rá is akadtatok a nyomára?

– Igen, a név és a lehetséges dátum alapján egészen egyszerű volt.

Kevin fél óra alatt a nyomára bukkant.

Szóhoz sem jutottam a megdöbbenéstől.

– Azért, ugye idővel elmondtátok volna nekem is a nagy hírt?

– Hívtalak két órával ezelőtt, de ki voltál kapcsolva – mentegetőzött Carol. – Utána meg már nem igazán volt időm telefonálgatni. Ne szívd mellre, nem hagytunk ki semmiből. És nélküled még mindig egy helyben topognánk.

– Semmi baj – feleltem higgadtan, és igyekeztem úgy érezni magam, mintha tényleg nem bántott volna, hogy lemaradtam a legfrissebb hírekről. Végül is az én nyomozásomról van szó, a többiek csak besegítenek! – Szóval mit sikerült megtudnotok?

– Leslie május 6-án foglalt magának helyet a Lufthansa kanadai járatára. Az utaslista alapján ott is volt az Ottawában landoló gépen.

– Ezek szerint a jó hír az, hogy a terveinek megfelelően kijutott az országból. Rossz hír viszont, hogy innentől nehezebb lesz a nyomára akadni.

– Bizony – helyeselt Mike. – Mivel készpénzt használt, nem tudjuk követni a költségei alapján. Nem biztos, hogy autót bérelt, de a biztonság kedvéért Carol öccse már rajta van a keresésen.

– Én a helyében kivettem volna egy olcsóbb szobát az egyik szállodában.

– Miért maradtál volna Ottawában? – kérdezte Tom.

– Új útlevéért – mondtam, és Mike bólogatott hozzá. – Amilyen alaposan előkészítette a távozását az országból, valószínű, hogy Kanadában is személyazonosságot váltott. Macerás és aprólékos, de rendkívül megnehezíti annak a dolgát, aki a nyomára akar bukkanni. És szinte biztosan bérelt autóval közlekedett, vagyis Kevin keresse csak bátran a nyomokat.

– Na de miért pont Kanada? – tette fel Tom a jogosnak hangzó

kérdést.

– Nem tudom – ismerte be Mike. – Nem tudok semmiről, ami Kanadához kötné. Tudomásom szerint csak az Egyesült Államokban voltak kapcsolatai, egyszer találkoztam is az amerikai barátaival. Nagyon szimpatikus házaspár volt.

– Kanadából egyszerűen átjuthat – vettem fel némi gondolkodás után. – Ha hajóval vagy autóbusszal utazik, könnyedén átsiklik a határon hamis útlevelemmel is.

– Csak ötletelünk – csóválta a fejét Mike. – Bízunk abban, hogy találunk újabb nyomot. Nekem már az is csodálatos ajándék, hogy tudom, életben van.

– Az én főnököm viszont ettől még nem ugrik a nyakamba – jegyezte meg zsembesen Tom.

Carol békítően a vállára tette kezét.

– Nyugi, ha eddig eljutottunk, nem adjuk fel. Csak légy egy kicsit türelmes! Ha nem agyalunk folyton ezen, majdcsak beugrik egy jó ötlet.

– Rendben, váltsunk témát! – sóhajtott a fiú, és hozzám fordult. – Meséld el, mondjuk, mi volt a közös ügyetek McKenzie-vel.

Váratlanul ért a kérdés. Nem volt kedvem hozzá, hogy leporoljam ezt a régi történetet, de Mike a segítségemre sietett.

– Mivel tegnap szóba került, furdalt a kíváncsiság, és délelőtt előkotortam az anyagot az irattárból. Ha Dave nem haragszik, felvázolnám röviden a hivatalos verziót.

Kényszeredetten bólintottam, a felügyelő pedig folytatta:

– Történt egy kettős gyilkosság, a gyilkos fegyver pedig Dave nevében volt nyilvántartva. A halott házaspárra otthonukban talált rá a bejárónő másnap reggel. A feleség tíz nappal korábban bízta meg Dave-et, hogy figyelje a férjét, mivel gyanakodott párja

hűtlenségére. Átmeneti helybentopogás után az tűnt a legvalószínűbbnek, hogy a nő ellopta Dave fiókjából a pisztolyt, és aznap este megölte vele a férjét, majd magával is végzett. Ennek megfelelően zárták le az esetet.

– Mit jelent az, hogy ez a hivatalos verzió? Van másik is? – Mivel Carol minden rosszindulat nélkül tette fel a kérdést, erre már én is szívesebben válaszoltam.

– Az én olvasatomban ennél összetettebb a sztori... Martha Cole-nak hívták a hölgyet, aki felkeresett egy kora tavaszi napon, és megkért, hogy figyeljem a férjét, mert gyanakszik arra, hogy van valakije. Mikor megkérdeztem, mire alapozza a gyanúját, elmondta, hogy a férfi az elmúlt hónapokban egyre fáradtabb, nyúzottabb, gyakoriakká váltak az esti kimaradások, és egyre ritkábban került sor intim közeledésre közöttük.

– A dugásra gondolt? – vihogott Tom.

– Többek között – válaszolta Carol egy lesújtó pillantás kíséretében. – Ha akarod, adok pár könyvet, amiből ennél többet is megtudhatsz az intimitásról.

– Szóval – folytattam –, mint általában, Martha is úgy gondolta, hogy csak egy másik nő képes elszakítani tőle a férjét. Tanácsoltam neki, hogy inkább pszichológushoz forduljon, ha úgy érzi, válságban van a házassága, mert egy magánnyomozó nem rakhatja helyre az életüket. De ő azt válaszolta, hogy csak akkor hajlandó szakemberhez fordulni, ha kiderül, hogy a férjének nincs szeretője. Végül elfogadtam a megbízást, és ráálltam a kis fickóra, hogy kiderüljön: félrekufircol-e, avagy mégsem. Egy teljes hétig figyeltem, gyakorlatilag 24 órán keresztül, ahogy a felesége megrendelte. Az éjszakai órákban az egyetemista unokaöcsém hajléktalannak álcázva posztolt a házaspár házával szemközti padon, és azt figyelte,

megpróbálkozik-e a kisurranással az éj leple alatt a ház ura... Egy hét után azonban már világossá vált számomra, hogy a férjnek nincs senkije. Futkározott, mint a mérgezett egér, de nem a farka után ment, csak rengeteget dolgozott, és beterítette a stressz. Nem a tesztoszteron, hanem az adrenalin vágta haza a házasságát. Számtalanszor láttam férfiakat a szeretőjükhöz settenkedni, szerintem már a szagukról felismerném őket. A megfigyelés során egy alkalommal együtt szálltam fel Martha férjével a buszra: erről az emberről nem a nyugtalan hímség feromonja áradt, hanem a nyugtalanság, aminek áporodott, savanykás izzadtságszaga van. Könyvelő volt a nyomorultja, vagy valami ilyesmi. Hetente két-három napot az irodájában dolgozott, a többit házon kívül töltötte. Nincs ebben semmi különös, hiszen több cégnek is dolgozott... Martha láthatóan megkönnyebbült, amikor elmondtam neki, hogy a férje a túlórákra cserélte el a pásztorórákat, és a hitvesi ágy az egyetlen fekvő alkalmatosság az életében. A nő elmondta, hogy már két éve szeretnének gyermeket, de nem akart belevágni úgy, hogy bizonytalan a kapcsolatukat illetően. Ez volt a házasságuk hetedik éve, ami általában elég rossz ómennek számít. Megnyugtattam, hogy a férje szívét nem rabolták el, csak az agyát kellene jobban tehermentesíteni. Martha derűs hangulatban fizetett és távozott. Aztán másnap este értem jöttek a zsaruk, és bilincsbe verve elszállítottak. Egy apró, de lakályos előzetes cellában töltöttem az éjszakát, három hallgatag nehézfiú társaságában. Másnap a magasságos John McKenzie színe elé vezettek, és megkezdődött a vallatásom. Rám akarták verni, hogy meggyilkoltam Martha Cole-t és hites férjét. Ahogy Mike már említette, mindkettőjünkkel az én fegyverem végzett péntek éjszaka. Saját bőrömön tapasztalhattam meg, milyen hatásosak a gyakorlatban a vallatás elméletben már

általam is elsajátított trükkjei. De kitartottam a vallomásom mellett. Hiszen ártatlan voltam. Végül, mikor kiderült, hogy Martha már hónapok óta depresszió elleni gyógyszereket szedett, az ügyet kiterjesztett öngyilkosságként zárták le.

– Mi az a kiterjesztett öngyilkosság? – kérdezte Tom.

– Előfordul, hogy aki véget akar vetni az életének, előzékenyen maga elé enged másokat is – felelte Carol. – Becsavarodott anyák szokták így „megvédeni” gyermekeiket a rájuk váró szenvedésektől, de az is előfordul, hogy egy beosztott végzi el a tisztogatást korábbi munkahelyén, megszabadítva a vezetőséget és korábbi munkatársait az elbocsátás rémétől.

– Igen – bólogattam. – A halottkém szerint Martha minden bizonnyal lelőtte a férjét, majd végzett magával is. Mindössze az a rész maradt tisztázatlan, hogyan kerülhetett a nőhöz a fegyverem. Az irodám, és benne a fiókom ugyanis érintetlen volt. Mindkettő kulcsra zárva. Egyedül Mrs. Springfield hiányzott.

– Ki az a Mrs. Springfield? A bejárónő? – Tom arcára kiült az „Úristen, lemaradtam a gólról” arckifejezés.

– Á, dehogy. Mrs. Springfield a pisztolyom neve volt.

– Beteges – jegyezte meg a fiú döbbenten.

– Nem értem – vetette közbe Carol. – Honnan tudhatta volna Martha Cole, hogy fegyvered van, ha a fiókodban tartottad? Nem nézem ki belőled, hogy azzal próbáltál volna tekintélyt kölcsönözni a megjelenésednek, hogy pisztollyal ijesztgeted az ügyfeleidet.

– Akkoriban magamnál tartottam a fegyvert, mert lögyakorlatra jártam. Martha Cole láthatta, ahogy beteszem a fiókba.

– De akkor végül tisztáztak a vádak alól, nem? – kérdezte Tom.

– Tisztáztak – vontam vállat –, de McKenzie nyíltan az értésemre adta: nem hagyja, hogy újra labdába rúgjak, mint magánhekus.

Szabadon engedtek ugyan, de minden iratomat lefoglalták a nyomozás idejére, így lőttek a többi kuncsaftomnak is. Felszámoltam a boltot, és kiálltam a városi élet sodrából.

Mike rákönyökölt az asztalra, összekulcsolta kezeit az arca előtt, és a hüvelykujjaira helyezte az állát. Carol a tenyerébe hajtotta, és kicsit félrebillentette a fejét, miközben szelíd pillantással méregetett. Tom nemes egyszerűséggel a körmét rágta, aztán bátorítóan rám kacsintott, és kedélyesen megjegyezte:

– Sebaj, így többet tudsz nekem segíteni. Ez a seb meg majd begyógyul.

– Köszönöm a lelki támogatást – eresztettem meg egy bágyadt mosolyt. – A sebről jut eszembe. Ma rövid időre úgy tűnt, még a rendőrség is érdeklődött Leslie Morton után.

– Kicsoda? – egyenesedett ki sebesen Mike egy gyakorlott vadászkutya éberségével.

– Nem tudom a rendőr nevét, de van pár különös ismertetőjele: egy szemölcs a szemhéján, és egy nyúlajakhoz hasonló forradás a felső ajkán.

– Van egy fickó McKenzie csapatában, akire ráillik ez a leírás. Peter Hagernek hívják.

– Azért ne éld bele magad túlságosan – csitítottam a lelkesedését.
– Pár perc múlva kiderült, hogy a hír forrása, egy igen szerény értelmi képességgel megáldott kérődző, valószínűleg összekeverte a fotót. És ugyan miért keresnék McKenzie emberei Leslie Mortont kétévnyi csendes névtelenség után?

– Nos, szerintem lenne rá magyarázat. – Mike felállt a helyéről, átsétált a hálósobájába, és becsukta az ajtaját. Meglepve néztünk egymásra. Tom felvonta a szemöldökét, amire Carol szájbiggyesztéssel válaszolt, én pedig meghúztam a vállam. Fél

percet ülhattunk a ránk szakadt csendben, amikor Mike felrántotta az ajtót, és kiviharzott egy köteg papírral. Jobb kezében már ott volt egy apró, drótkeretes olvasószemüveg, amit nyomban a fülére kanyarított, amint a paksamétát lecsapta az asztalra.

– Sohasem titkoltam a McKenzie-vel szemben érzett ellenszenvemet – hadarta, miközben kifűzte a mappa masnira kötött, megszürkült madzagját, és leemelte a borítólapot. Képek szélei kandikáltak ki egy adag telegévelt lap alól. – És biztos vagyok abban, hogy egykori mesterem, Harrington felügyelő meggyilkolásában sem teljesen ártatlan. A sors fintora, hogy épp ő kapta meg az ő gyilkossági ügyét is. Persze, ahogy tegnap említettem, én sem hagytam annyiban a dolgot, és végeztem egy kis magánnyomozást. – Ennél a szónál halványan rám mosolyodott a szemüveg lencséje felett. – És nyugtalanító dolgokra bukkantam.

Kipakolt elének egy tucat fényképet. Mindegyiken két-két alak volt, akik közül csak az állandó szereplőt, McKenzie-t ismertem.

– Mondhatnánk persze, hogy felkereste az informátorait, hogy megoldja az ügyet – folytatta Mike, és tovább keresgélt a dossziében –, de ezeken a fotókon olyan emberek társaságában látható, akik biztosan nem besúgók. Épp ellenkezőleg: valószínűleg nekik vannak besúgóik a rendőrségen.

– Miért gondolod, hogy McKenzie-nek köze lehetett Harrington halálához? – kérdeztem a fényképeket nézegetve.

– Túlságosan derűs ezeken a képeken – válaszolta Mike.

Homlokom közepéig szaladhatott a szemöldököm, mert a felügyelő azonnal magyarázkodni kezdett.

– Harrington az utolsó ügye során nyomára akadt a kábítószerüzlet nagy haszonélvezőinek. A képen látható alakok szinte kivétel nélkül kapcsolatban álltak a kartellel, tehát akár

gyanúsítottak is lehetnének. McKenzie pedig mosolyogva beszélget velük. Sőt!

Felháborodottan az asztalra dobott két további képet a mappából.

– Ezeken a képeken a drogvezér feleségével édeleg. Mondhattam volna fekete özvegyet is, mert az a pletyka járta, hogy a hölgy kicsit rásegített kiöregedett férje örök nyugalomba vonulására. Nézzétek meg, milyen közel állnak egymáshoz! Ez már bőven benne van az intim zónában! – Az utolsó szavaknál már nem is tudta türtőztetni felháborodását.

Carol felvette a képeket, és szakértő szemmel vizsgálta.

– Kétségtelen, hogy a két ember közelebb áll egymáshoz, a szó fizikai és átvitt értelmében is.

Továbbpasszolta nekem a felvételeket. Elég volt egyetlen pillantás ahhoz, hogy megerősítem a diagnózist. Hány ilyen fotót készítettem előző életemben! McKenzie arcán ott volt az az összetéveszthetetlen mosoly, ami a nyílt flörtölés legbiztosabb jele. És a nő is viszonzta a mosolyt. A nő, aki már néhány éve túl volt legvonzóbb korszakán, de még így is áradt belőle a szépség, ahogy mosolyával kivillantotta vakítóan fehér fogait, szép kontrasztot adva kreol bőrével és sötét, hullámos hajával. A nő, aki nagyon ismerősnek tűnt.

– Én ezt a nőt már láttam valahol – jegyeztem meg, és kihallottam saját hangomból a nyugtalanságot. Tom figyelmét nem kerülte el az apró változás.

– Jelez a csőposta? – kérdezte. Carol és Mike kérdően néztek rá. – Dave-től hallottam a hasonlatot – mentegetőzött. – Azt mondta, hogy mikor egy ötlet kezd benne szárba szökkeni, az olyan, mint amikor a csőposta jelez, hogy hamarosan üzenet érkezik. Még nem tudja, mire fog rájönni, de érzi, hogy közeleg a pillanat.

– Csőposta van a fejedben? – kérdezte Mike összevont szemöldökkel.

– Persze – válaszoltam epésen. – Nem hangokat hallok, mint az elmebetegek. Nekem üzenetem jön.

– Ez a csőposta lenne a női megérezés férfi változata? – kérdezte Carol, csipetnyi iróniával a hangjában. – Úgy tudtam, nektek a vaslogikátok hozza a következtetéseket, és az olyan butaságok, mint a megérezés nem is szerepel a szótáratokban.

– Én mindig is elismertem, hogy a nőknek különleges képességeik vannak – szólt illedelmesen a felügyelő. – Egyfajta hatodik érzék. Igazán szerencsés az a férfi, akinek egy kicsi is jutott ebből.

– Én is olvastam ilyesmit – fűzte tovább a szót Tom. – Úgy tartják a tudósok, hogy a nők kiegyensúlyozottabban használják a két agyféltekéjüket. Bal oldalon hordjuk a logikát, míg jobbra vannak a megérezések. A két rész a kiegyensúlyozott működés érdekében kapcsolódik egymással. Amíg viszont bennetek, nőkben – fordult Carol felé – a két agyféltekét összekötő híd széles és masszív, valóságos sztráda, addig nekünk csak egy szürke, sáros földút jutott.

Carol nem tudta titkolni meghatottságát.

– Eddigi életemben kizárólag olyan férfiakkal találkoztam, akik szerint a nőknek csak azért van egyvel több agytekervényük, mint a tyúkoknak, hogy ne piszkítsák körbe az udvart. Imádok veletek együtt dolgozni! – Ránk emelte poharát, és egy hajtásra kiitta belőle az ásványvizet.

– Van még képed erről a nőről? – fordultam Mike-hoz, megtörve a hirtelen beállt áhítatos csendet.

– Igazából nem őt fotóztam, hanem McKenzie-t. De talán van még itt egy-két felvétel, ahol jobban látszik. – Beletúrt a lapok közé, és elővett néhány további képet. – Ezeken egész tisztán kivehető

félprofilból.

Ahogy rápillantottam a fekete-fehér fotókra, megerősödött bennem az érzés, hogy nem először látom ezeket a vonásokat. Mégsem tudtam megmondani, honnan olyan rémisztően ismerős ez a határozottságában is szép arc, a dús szempillák fölött magasan kihúzott szemöldök, az érzékeny vastag felsőajak, mely résnyire láttatni engedi a hófehér fogsort, és a hosszú, fekete hajtincsek, melyek... Melyek nem illettek a bennem élő képbe!

– Mindig ilyen sötét haja volt?

Mike vállat vont.

– Úgy emlékszem, a férje halála után váltott erre az árnyalatra. Az öreg Leo, a megboldogult maffiafőnök a szőkékre bukott. A hölgy is aranylós hajkoronájával csavarta el az idősödő gengszter fejét. Persze valószínűleg egyéb előnyös tulajdonságait is bevetette ehhez a hadművelethez. Mert Liz, az egykori táncosnő, igencsak értett a férfiak nyelvén.

Behunytam a szemem, és magam elé képzeltem a nőt, vakítóan szőke, rakoncátlanak tűnő fürtökkel, melyek természetesnek tűnő elhelyezkedésén a legjobb fodrászok küzdöttek nap, mint nap, majd finom mosolyt rajzoltam az érzékeny szájakra, és hagytam, hogy a képzeletem egy csipetnyi vággyal is megszórja a túsarkokon járó, ringó csípőjű tüneményt. Az életre kelt fantáziakép közelebb lépett hozzám, kissé lehajtotta, és alig észrevehetően megrázta fejét, hogy szalmasárga fürtjei csábító hullámvázba kezdjenek, és hosszú szempillái alól mélykék pillantást vetett rám. Vértörőre festett szája kinyílt, és megszólalt:

– Mr. Bexley, szükségem van a segítségére. Azt hiszem, a férjem hűtlen lett hozzám...

– Úristen – suttogtam megdöbbenően – már tudom, hol

találkoztam ezzel a nővel. Ő volt az utolsó ügyfelem...

* * *

– Hát nem Martha Cole volt az utolsó ügyfeled? – értetlenkedett Tom.

– Martha Cole az utolsó ügyem volt – válaszoltam magam elé meredve. – Pár percre rá, hogy ő mosolyogva távozott, ez a nő lépett az irodámba. Hosszú, piros bőrkabát volt rajta, magas sarkú piros cipőt és oldalt mintás harisnyát viselt. A haját ugyanígy hordta kibontva, csak akkor még szőke volt. Nem vetette le a kabátját, pedig kíváncsi lettem volna, mit visel alatta... – Tom krákogott, én pedig zavartan folytattam. – Nem maradt sokáig. Elmondta, hogy gyanakszik a férjére, és szeretné megtudni, igazak-e a megérzései. Én, mint minden hasonló esetben, közöltem vele, hogy az igazság még senkit nem tett boldoggá. Nehezebb megbocsátani valakinek, ha egyértelmű bizonyítékok szólnak a hűtlensége mellett. Erre ő felnevetett, és azt mondta, nem ilyenek képzel engem. Beszélgettünk még egy kicsit, aztán azzal ment el, hogy megfontolja a tanácsomat, és hamarosan felhív, hogyan döntött.

– Milyen furcsa véletlen – morfondírozott Tom. Mike megköszöri a torkát, és elgondolkodva gyűjtögetni kezdte az asztalon heverő képeket.

– Ez nem lehet véletlen – válaszoltam, és furcsán fémesen csengett a hangom. Mike visszazárta a dossziét, és lustán rátette két kezét, mint egy éber oroszán a zsákmányára.

– Ez más megvilágításba helyezi a történeteket – szólalt meg végül.
– Liz sohasem fordult volna magánnyomozóhoz a férje miatt. Leo nem ismerte a hűséget, és ezzel ifjú felesége is tisztában volt.

Egyébként neki is lett volna mit meggyónnia. Nem, Liz nem ezért ment el hozzád. Nem kérdezgetett más ügyeidről?

Elgondolkodva ingattam a fejem.

– Nem emlékszem már tisztán. A másnapi események miatt ez az epizód teljesen kiesett. Heteken keresztül csak Martha utolsó látogatására koncentráltam, hiszen erről vallattak órákon át újra, meg újra.

– Nem lehet, hogy a két ügy valahogy összefügg, és Liznek köze van a gyilkossághoz? Nem lehet, hogy ő lopta el a pisztolyodat? – tette fel Carol azt a kérdést, ami már bennem is testet öltött. Mike elismerően bólogatott, és tovább kérdezett: – Volt olyan pillanat, amikor Liz egyedül maradhatott a szobádban?

Erősen törtem a fejem, igyekeztem leporolgatni a fel nem használt emlékek kamrájában egymás hegyén-hátán heverő töredékeket.

– Egyszer vizet kért tőlem. Kínáltam neki ásványvizet, de ő hideg csapvizet szeretett volna inni. Így hát átmentem a fürdőszobába, megengedtem a csapot, megvártam, amíg kifolyik a langyos víz a főnyomócsőből, és megtöltöttem a poharat.

– Ezalatt ő nyugodtan elvehette a fiókból a fegyvert – mondta Mike.

– De honnan tudta volna, hol keresse? – kérdezte Tom.

– Lehet, hogy épp az ő szeme láttára tettem el a pisztolyt a fiókba – feleltem bizonytalanul. – Sajnos nem emlékszem rá. Annyira automatikus volt a mozdulat, hogy képtelen vagyok felidézni, mikor történt. Tudjátok, mint amikor elmentek otthonról, és útközben kételkedni kezdtek, vajon bezártátok-e a bejárati ajtót.

– Szóval lehet, hogy Liz látta, hová tetted a fegyvert, és ellopta a fiókból, amíg te elmentél a kúthoz – összegezte Carol. – De nyilván nem azért ment fel hozzád, hátha szerencséje lesz, és

ellophatja a pisztolyodat.

– Nem bizony – értett egyet Mike. – Gyanítom, hogy ennél határozottabb terve volt. Nem lennék meglepve, ha a fekete táskája egyik rekeszében egy csinos, női revolver várakozott volna arra, hogy gazdasszonya mutatóujjának egyetlen, határozott mozdulatára eltegyen láb alól egy kedves és naiv magánnyomozót. Mivel azonban lehetőség nyílt a helyzet békésebb és ravaszabb megoldására, a kis kézifegyver nyugton maradt.

Hideg borzongás futott rajtam végig. Az evolúció arra készítette fel minket, férfiakat, hogy egymásban lássuk meg a veszélyt. A női praktikákkal szemben védtelenek maradtunk.

– De mi lehetett olyan fontos dolog, ami miatt meg kellett volna halnom? És ha már itt tartunk: miért kellett meghalnia Cole-éknak?

– Pontosan mivel is foglalkozott John Cole? – kérdezte a felügyelő.

– Mint mondtam: annyit tudok, hogy könyvelő volt – vontam meg a vállamat.

– Emlékszel rá, kiknek dolgozott?

– Akkor felírtam a címeket és a cégneveket, de sajnos a gyilkossági nyomozás során minden feljegyzésemet lefoglalták. Mondanom sem kell, azóta sem kaptam őket vissza.

– Pedig itt lehet az eb sírhantja! – csettintett Mike. – Szerintem Mr. Cole illegális dolgokkal került kapcsolatba, és vagy ki akart szállni, vagy súgni akart a hatóságoknak. Mivel Liz maga is részt vett az ügyben, feltehetően köze volt a kábítószer-üzlethez.

– Még az is lehet, hogy a Cole házaspár miattam halt meg – szóltam megtörten. A többiek kérdően néztek rám. – Mivel én csak arra ügyeltem, hogy John Cole észre ne vegyen, mások kiszúrhatták, hogy a nyomába szegődtem, és azt hitték, hogy valamelyik hárombetűs szervnek dolgozom.

– Ez sem lehetetlen – morfondírozott Mike. – Akárhogy is történt, a rosszfiúk arra a döntésre jutottak, hogy kiiktatják a Cole házaspárt, és kiderítik, milyen információk szivárogtak ki a drogüzlettel kapcsolatban. Kézenfekvőnek tűnt volna mindhármukat eltenni láb alól, de Liz ennél sokkal agyafúrtabb megoldást választott. Elcsente a pisztolyodat, megölte vagy megölette vele Cole-ékat, és mivel ezáltal rád terelődött a gyanú, az összes iratodat lefoglalhatták. A rendőrségen egy beépített emberük nyugodtan átnézhetette a feljegyzéseket, és megszabadulhatott a terhelő jellegű dokumentumoktól.

– És ez a csinos hölgy, miközben csaknem lukat ütött a fejembe, baráti kapcsolatot ápolt McKenzie főfelügyelővel, aki kis híján kerékbe tört, mielőtt lehúzott a vécén.

– Valahogy úgy.

– Most akkor hálásnak kellene lennem, hogy Liz mégsem küldött át az örök vadászmezőkre, vagy lehetek rá határtalanul dühös, amiért belekevert egy gyilkossági ügybe, és tönkretette egykor kényelmesnek és biztonságosnak mondható életemet?

A többiek hallgattak: nem tudtak, vagy nem akartak szólni. Nem bántam nagyon, mert magam is el tudtam dönteni a kérdést. Egymással versengve kavarogtak bennem az indulatok, és lassan rádöbbenem, hogy hajszálon függött az életem, és a halálos ítélet csak azért nem került végrehajtásra, mert kizárólag élve válhattam bűnbakká.

– Azt hiszem, a B-verzió mellett döntök – tettem le a voksomat a harag mellett.

– A verziód van az A-verzióval kapcsolatban? – Tom arcán hamiskás mosoly bujkált.

– Akarsz róla beszélni? – tette fel a rutinkérdést Carol.

– Hogyne! – bólintottam nyájasan. – Szeretném a kezembe kaparintani törékeny testét, megszorongatni azt a szép, hófehér nyakát, és belenézni azokba az igéző szemekbe, amíg vörösre nem vált az arca a smink alatt!

– Ismerem ezt az érzést – nyugtatott Mike. – Én hasonló jelenetet képzelek el McKenzie-vel, persze a költőien érzéki részek nélkül. A torokszorongatás mellett a fejét is szívesen odacsapkodnám a falhoz, vagy egy megfelelő magasságban elhelyezett bútordarab sima és kemény felületéhez. Sajnos azonban egyik vágyalom sem kivitelezhető. McKenzie ellen semmilyen konkrét bizonyíték nincs a kezemben, Liz pedig mintha korengedményes nyugdíjba vonult volna: az elmúlt egy évben semmit nem hallottam felőle.

– Mi lenne, ha kiderítenénk, mi olyat tudott meg Mr. Cole, ami összeegyeztethetetlen volt az élettel? – vetette fel Tom.

– Nem hiszem, hogy ez előrelépést jelentene Leslie Morton ügyében – próbáltam lehűteni a lelkesedését.

– Miért ragadnánk le Leslie Mortonnál? – vont vállat a fiú. – Nem fogok megharagudni, ha most átmenetileg más ügyekkel is foglalkozunk. Persze csak addig, amíg újra nyomára nem lelünk Kanadában. Mi veszteni valónk lehet?

– Komolyan kérdezed? – nyílt tágra a szemem. – Például az életünk, a munkánk, az egzisztenciánk, vagy enyhébb elbírálás esetén csupán a testi épségünk.

Tom durcásan hátradőlt a díványon, és keresztbe fonta karjait. Mike csukott szemmel az orrnyergét dörzsölgette, míg Carol az egyik fényképen Liz arcát vizslatta behatóan.

– Egy próbát azért megérne – próbálkozott óvatosan.

– Fogalmam sincs, hol kezdhethénk – vallottam be őszintén. – Minden feljegyzésemet lefoglalták. Cole után szaglászva

megfordultam pár helyen a külvárosban, de a pontos címekre nem emlékszem. A fényképeim pedig McKenzie-ék irattárában vannak.

– Azokat jobb, ha most nem bolygatjuk – ingatta a fejét Mike. – Nincs semmi emlékképed arról, merre jártál?

– Emlékszem az egyik épületre, ahol Cole többször is megfordult. Ha újra látnám, megismerném. Ehhez azonban át kellene fésülnöm egy nagyjából tíz négyzetkilométeres területet, ami napokig is eltarthat.

– Sajnos holnap be kell mennem a munkahelyemre, és lehet, hogy hét közben nem is szabadulok onnan emberi időben – mondta szomorúan Tom.

– A jövő hét első fele nekem is zsúfolt – csatlakozott Mike –, de csütörtökön vagy pénteken segíthetek neked. És sajnos Carolt is elcsábítottam egy interjúra holnap, így ő sem fog ráérni.

– Interjúra? – kérdeztem meglepve. – Milyen interjúra?

– Van egy megüresedő pszichológusi állás a rendőrségen – magyarázta Carol élénken –, és Mike elintézett nekem egy meghallgatást. Jó lenne, ha megnyerném a tetszésüket, mert olyasmivel foglalkozhatnék, amit szeretek. Pszichológiai tesztekkel és profilkészítéssel – tette hozzá, látva az arcomra kiülő kérdőjelet.

– Hát ez fantasztikus – erőltettem ki magamból a kötelező lelkesedést. – Végül is magánnyomozó lennék, vagy mi, elboldogulok egyedül is. Mindenesetre tartsuk a kapcsolatot, és aki először tud meg valami újdonságot, értesítse a többieket.

– Én pedig köszönöm mindenkinek ezt a remek munkát – húzta ki magát ültében Mike. – Kiderítettük, hogy Leslie Morton él, és követni tudtuk a nyomát egészen Kanadáig. Ez már önmagában is óriási eredmény! Ráadásul Dave-ről is bebizonyosodott, hogy nem csupán ártatlan az ellene korábban felhozott vádakban, hanem

egyben áldozat is. Ha ügyesek vagyunk, még egy nagyobb összeesküvés szálaait is felgöngyölíthetjük. Holnaptól mindenki végezze a dolgát, és várjuk Carol öccsétől a fejleményeket.

Ez zárszó volt. Felszedelőzködtünk, és ki-ki otthonába távozott. Szerencsére az eső lélegzetvételnyi szünetet tartott, így felsegítettem Carolra a frissen vásárolt ruháival alaposan felhizlalt, könnyű, vízhatlan hátizsákomat, aztán szép sorban elfoglaltuk helyünket a nyeregben, és hazafelé vettem az irányt.

Végig az járt az eszemben, hogyan hozhatnám fel neki kettőnk kapcsolatát. Nem is emlékszem, hogyan jutottam haza, de már a lakásomban voltunk, amikor arra eszméltem, hogy tanácstalanul bámulozok ki a fejemből. Carol sem hagyta figyelmen kívül, hogy hallgatagabb vagyok a megszokottnál.

– Mi az, ami bánt? – kérdezte, miután kényelembe helyezkedett az ágyamon.

– Voltál már úgy, hogy nem tudtál szóba hozni valamit, ami már régóta nyomasztott?

– Persze. De azt hiszem, tudom, mit akarsz mondani. Vágj bele bátran! – mosolygott biztatóan.

– Nem is tudom. Talán jobb lett volna, ha már az első találkozásunk alkalmával beszélünk róla.

– Te is csak férfiből vagy – nevette el magát Carol. – Még mi, nők is nehezen találunk szavakat az érzelmeinkre. Hidd el, a hallgatás is tud nagyon beszédes lenni annak, akinek jó füle van hozzá.

Igaza volt. De hát ettől sem lett egyszerűbb a dolgom. Örültem magamban a mondattöredékeket, mint egy rosszul megtanult ima részleteit, ami soha nem áll össze értelmes egészzé. Carol odalépett hozzám, vállamra tette a kezét, és mélyen a szemembe nézett.

– Előttem ne szégyelld, hogy meleg vagy.

A megdöbbenéstől leesett az állam, szinte hallottam, ahogy koppan, és elgurul a padlón az asztal alá. Végtelennek tűnő másodpercek teltek el, mire be tudtam csukni a számat. Kiváló illusztráció lettem volna egy testbeszédéről szóló képeskönyvben. Furcsán idegennek éreztem saját, rekedtes hangomat, ahogy feltettem az óvatos kérdést:

– Miből jutottál erre a következtetésre?

Carol megsimította az arcomat, és szelíden így válaszolt:

– A marcona külső alatt egy nagyon finom lélek lakik. És hidd el, én egyáltalán nem bánom, hogy nem vonzódasz a nőkhöz.

– Nagyon csalódott lennél, ha azt mondanám, hogy nem vagyok meleg? – próbálkoztam az óvatos puhatolózással újabb pár másodperc elteltével.

Carol meglepődött, feje alig láthatóan oldalra billent, és pár centivel hátrébb húzódott tőlem.

– Nem vagy meleg? – A kérdés gyanakvóan hangzott.

– Nem – vallottam be megtörten –, de a szelíd lelkeimmel telibe találtál.

– De hát akkor miért nem...

– Miért nem kezdeményeztem nálad? – segítettem neki befejezni a kérdést, és óvatosan közelebb hajoltam hozzá, visszalopva magam a személyes zónájába. – Nem akartam visszaélni a helyzettel. Pedig hidd el, nagyon tetszel nekem. Tulajdonképpen ezt akartam elmondani már egy ideje.

A lány fészkelődött kicsit, aztán felállt az ágyról. Nehéz lett volna eldönteni, melyikünk van nagyobb zavarban.

– Rágyújthatok? – kérdezte halkán, és a választ meg sem várva előkotort a táskájából egy csomag vékony cigarettát, feltépte a celofánt, és a szájába biggyesztett egy szálat. Odaléptem az

asztalhoz az öngyújtóért, és tüzet adtam neki. Gépiesen szívni kezdte a füstöt, és csak a harmadik slukk után szólalt meg újra elfúló hangon.

– Meztelenül feküdtünk egymás mellett az ágyban.

– Igen – ismertem be büntudatosan lehajtott fejjel. Azt hittem, hogy esetleg jó fejnek tart majd azért, mert nem gyűrtem magam alá az első adandó alkalommal, erre most úgy sandított rám, mintha perverz sorozatgyilkos lennék, aki mézesmázos viselkedésével altatja el gyanútlan áldozatai veszélyérzetét, mielőtt megalázza és megkínozza őket. – Épp egy erőszakoskodó exbarát karmai közül szedtelek ki. Nem szerettem volna, hogy úgy érezd, csöbörből vödörbe kerültél. Nem akartam ajtóstul rontani a házba, hát nem érted?

Nagyon kétségbeesettnek látszhattam, mert Carol arca kicsit mintha megenyhült volna, bár a homlokán még mindig szigorú ráncok jelezték a távolságtartást. Szippantott egy utolsót a cigiből, és nem kevés indulattal nyomta el a csikket a csendesen árválkodó virágcserep kiszáradt földjében. Aztán ráült a kopott asztallapra és szorosán keresztbe rakta lábait. Néztük egymást, mint egy csehovi színmű hősei. Ironikus, de ebben a reménytelen helyzetben is az járt az eszemben, hogy milyen csinos. Nem láttam megoldást a kínos helyzetre, így témát váltottam.

– Megmutatod, milyen ruhákat vettél?

– Azt akarod, hogy itt előtted vetkőzzem pucérra? Várj csak – nevetett fel teátrálisan –, hiszen úgyis láttál már meztelenül.

– Persze! És maradj is ruha nélkül egy kicsit, amíg kimegyek a konyhába, és hozok ragasztószalagot meg jégvágót. Sőt, lehet, hogy egyből a láncfűrészszel kellene kezdenem!

– Jaj, de nagyon vicces vagy! Mindjárt megszakadok a röhögéstől!

– Mégis, szerinted hogy kellett volna viselkednem veled? – kérdeztem feldúltan.

Carol indulatosan kifújta a levegőt.

– Nem tudom. Miért hagytad, hogy meztelenül aludjunk egymás mellett?

– Ugyan, hogyan tudtam volna megakadályozni? És miért? Hát tudtam én, mit akarsz tőlem? Örültem, hogy megbízol bennem, de eszembe sem jutott, hogy kétségbe vonhatod a nemi identitásomat!

– Hülye egy helyzet! – szusszantott egyet.

Közénk telepedett az ózonillatú csönd. Nem igazán kellemes, de azért már jobb, mint a fagyos hallgatás. A szoba hőmérséklete újra elviselhető kezdett lenni.

– Tényleg látni akarod a ruháimat? – Óvatos gesztus volt, törékeny pillanat. Úgy néztem a lányra, mintha én lennék a világ legszelídebb és legaranyosabb kiskutyája. Azért igyekeztem, hogy a farkam ne csóváljam közben. – Jó. Akkor menj ki!

Kisomfordáltam az előszobába, és bezártam magam mögött az ajtót. A fény megpróbált utánam nyomakodni a réseken, de nem fért át teljesen, csak keskeny sávokban tudta fényesre színezni az előszoba sötétjét. Műanyag zacskó csörgött, aztán ruhák suhogása következett. Ezután fojtott dulakodás zaja jutott el hozzám csendes szitkok kíséretében, végül felhangzott Carol szelíden durcás hangja:

– Gyere be, légy szíves!

Háttal állt nekem, fekete miniruhát viselt, és nagyon szívdöglesztő volt. Felém fordította a fejét:

– Húzd fel, kérlek, a cipzáramat!

A divattervezők zseniálisan helyezik el a költeményeik rögzítésére szolgáló eszközöket, végletekig felbosszantva a viselőket, és apró örömet szerezve a segédkező férfiaknak. Carol selymes, eperillatú

bőrét egészen a keresztcsontjáig szabadon hagyták a hasíték két oldalán egymásra vicsorgó fogacskák, akik alig várták, hogy egymásba haraphassanak. Megcsippentettem a kis fekete fogantyút, és óvatosan összezártam saját sóvár tekintetem előtt a ruha két szélét. Visszafojtottam a kikívánkozó sóhajtást.

Carol megfordult, és csak annyit tudtam mondani, miután újra levegőt kaptam:

– Fantasztikus!

Megkönnyebbülten elnevette magát, pörgött-forgott néhányat, aztán újra kizavart, hogy magára ölthesse a következő szerzeményét. Mire elfogyott a hátizsákomból az összes ruha, már újra tudunk feszélyezettség nélkül viccelődni egymással. Azt hiszem, mindketten megbékéltünk az új helyzettel. Igaz, aznap este a fotelben aludtam, farmerben és pólóban.

* * *

Negyedik napja jártam már a külvárost, és lassan kezdett elegendem lenni a kudarcokból. Ráadásul eleredt az eső is. Hideg permettel kezdődött, mely pár perc alatt vékony filmréteggel vonta be szabadon hagyott testrészeimet, majd a vizes borogatás még 11 óra előtt átváltott csendes szemerkélésbe, és ez végképp elvette a kedvem a portyázástól.

Több mint 72 órája kerestem hiába azt az épületet, amibe Martin Cole-t két évvel ezelőtt bemenni láttam. Utam során tucatnyi illegális tevékenység nyomára bukkantam, de arra az átkozott házra csak nem leltem rá. A globális felmelegedéssel kapcsolatos személyes lelkipurdalásom okán jórészt gyalog bóklásztam a nevenincs utcák labirintusában, de az aprólékos megfigyelés sem

vezetett eredményre. Tehetetlennek éreztem magam. És bármilyen furcsa, hiányzott a társaság is. Soha nem dolgoztam csapatban, de az elmúlt pár napban megkedveltem a segítő szándékkal hozzám csapódott lelkes önkéntesek gárdáját. Úgy éreztem, kellene egy friss gondolat, egy új megközelítés, ami segíthet abban, hogy megpillanthassam a fától az erdőt.

Csakhogy ez egyedül nem megy. Tom és Mike dolgoztak, Carol pedig olyan jól szerepelt a meghallgatáson, hogy szerződést ajánlottak neki, és már másnap be is ugorhatott a mókuskerékbe. A munkahely indokot kínált neki arra is, hogy önálló lakhely után nézzen, pedig az együtt töltött éjszakáinkon olyan diszkrét és tartózkodó voltam vele, hogy ahhoz képest egy ortodox rabbi szexuális élete is promiszkuitásnak tűnt volna. De mit tehettem? Csalódást okoztam neki azzal, hogy nem vagyok meleg, és nem tudtam, mivel ellensúlyozhatnám ódivatú heteroszexualitásomat. Talán le kellett volna támadnom? Hát nem lehet egy ízig-vérig férfi egyúttal érzékeny és előzékeny is? Hová lettek a lovagok a XXI. században...? Kevesen maradtunk.

Volt időm gondolkodni az elmúlt három nap alatt, és voltak utcák, melyeken újra és újra végigmentem, mert közben Carolon járt az eszem, és az sem tűnt volna fel, ha személyesen a jeti jön velem szembe.

Milyen fantasztikus érzés lehet fának vagy virágnak lenni! Nincs gyötrő vágyakozás, nincs reménytelen sóvárgás a másik után, hiszen a méhek előbb-utóbb megérkeznek, és udvarlás nélkül is elvégzik azt, amire nekem hosszas és fárasztó próbálkozás után sincs garanciám.

Vettem pár cserepes növényt, egy hatszemélyes tányér- és étkészletet, egy kétkarú gyertyatartót és egy CD-lejátszós magnót a

méhek helyettesítésére. A porzómban bíztam, már csak egy bibét kellett hozzá becserkésznem.

Sajnos a nők számára mindig akkor voltam a leginkább vonzó, ha épp barátnőm volt. A szabad vegyértékű csajok nem kedvelik a magányosan ténfergő férfiakat. Mintha az lenne a jó pasi ismérve, hogy van valakije, akinek fontos, aki ragaszkodik hozzá. Természetes, hogy akihez senki nem ragaszkodik, az nem ér semmit. Nincs átmenet a bőség és az ínség között...

Az esőcseppek lassan csorogtak végig az arcomon, beóvakodtak a gallérom alá, majd továbbhaladtak a gerincoszlopom mentén, és útközben némiképp felmelegedve boldogan pihentek meg bokszeralsóm pamutrostjainak puha menedékében. Még csak csütörtök volt, alig múlt el dél, de már alig vártam, hogy véget érjen a hét. Feladtam. Az égi zuhanyrózsa áldása alatt visszafelé ballagtam a motorom irányába, amikor belebotlottam a külvárosi peremvidék egyetlen igazi nevezetességébe.

Ha nem esik az eső, már sokkal messzebből kiszagoltam volna, így viszont csak a látvány alapján sikerült azonosítanom a helyet. A terméskövekből rakott, cukorsüveghez hasonlító ódon torony hátoldalát megtoldották egy szögletes raktárépülettel. A bejárat fölött ott forgott a monumentális, négykarú lapát, és a favázra kifeszített vitorlák időnként éles csattanással reagáltak a bolondosan fel-feltámadó szellökések csiklandozására.

Lenyomtam az óriások kezére méretezett kovácsoltvas kilincset, és megtaszajtottam a bejáratú ajtót. Halk csengettyű üdvözölte a jöttöm, barátságosan körülölelt a fény és a frissen pörkölt kávé eltéveszthetetlen illata. Nem én voltam az egyetlen, aki betért ide a kinti zord időjárást feledni. A helyiség telve volt egyenruhásokkal, mintha egy rendőrőrs kantinjába tértem volna be, és a civilen

maradt asztalok is egytől egyig foglaltak voltak.

Rövid bámézkodás után a pultnál árválkodó egyetlen szingli bárszéket céloztam meg. Mire felkapaszkodtam rá, a pincérnő már előttem is termett. Édes, szív alakú arcával, nagy, őzike szemeivel és pici, élénkpirosra rúzsozott szájával maga volt a megtestesült mangafigura. Feszés, fekete-fehér csíkos mellénye szorításából előbukkanó fehér blúz dekoltázsa keveset láttatott, de sokat sejtetett. A szíve fölé, pontosabban a bal mellbimbója tájékára feltűzött kis fémtábla arra bátorított, hogy nyugodtan szólítsam őt Bettynek. Kedves mosollyal megvárta, amíg harminc centivel feljebb emelve pillantásomat felveszem vele a szemkontaktust, majd csengő hangon megérdeklődte, mi a kívánságom.

Kávét kértem, mire ő jót nevetett. Először azt hittem, tudja, hogy nem erre vágyom igazából, pedig csak arról volt szó, hogy egy kicsit pontatlannak ítélte a kérésemet. Mosolyogva a kezembe nyomott egy ízléses füzetkét, tanulmányozás végett, amíg elsietett egy távozni óhajtó rendőrcsapat számlájának rendezéséhez.

Mivel a száradáson kívül egyéb fontos teendőm nem volt, belelapoztam a különleges információkkal felérdekesített itallapba. Bár eddig nem éreztem hátrányát annak, hogy a kávékkal kapcsolatban igencsak hézagos tudással rendelkezem, úgy döntöttem, nem árt, ha agyamba vések néhány alapvető információt. Az első oldalon például rögvest megtudtam, hogy alapvetően kétfajta kávét természetnek a világon, melyek az arabica és a robusta becenévre hallgatnak. Az arabica, mely az összes forgalomba kerülő kávék háromnegyed részét adja, jellemzően 900 méter fölötti trópusi területeken él meg, míg az ellenállóbb robusta a trópusi síkságokon is jól érzi magát. Mielőtt agyalni kezdtem volna azon, melyiket kérjem, tovább olvasva megtudtam, hogy a legtöbb kávé vagy

keverék, vagy tisztán arabica.

Gyorsan továbblapoztam a pörköléshez, ahol ismét dilemma elé kerültem: bécsi, francia vagy olasz pörkölésű kávé kérjek magamnak? Mert a jó minőségű alapanyagot nem szabad túlpörkölni, mivel háttérbe szorulhat az eredeti aroma, a gyengébb kávé azonban bátran szenesíthetjük, hiszen úgysem veszünk vele túl sokat...

Betty ismét elém perdült. Láthatta rajtam, hogy még az információ-feldolgozás fázisában vagyok, ezért a segítségemre sietett.

– Rövidebb vagy hosszabb kávé szeretnél?

– Legyen inkább hosszabb – válaszoltam, enyhe bizonytalansággal a hangomban.

– Tejjel, tejszínnel, tejjel?

– Tejjel. Sok tejjel.

– Szereted a csokit?

– Hogyne!

– Akkor készítek neked egy finom moccaccinot egy zamatos, olasz pörkölésű brazil kávéból. Mit szólnál, ha adnék mellé egy vaníliás fánkot?

– Tetszik!

Betty elégedetten távozott, én elégedetten maradtam. Eszembe jutott a felszolgálónő a Tétova vándorból, és elfintorodtam. Nem csoda, hogy itt telt ház van egész nap. De miért van tele a helyiség fakabátokkal?

– Itt kötelező az egyenruha? – fogalmaztam meg az óvatos kérdést a lánynak, miközben elém rakta a sütit egy pohárka víz kíséretében.

– Dehogy! – nevetett. – Csak becsalogatja őket a nekik szóló, kivételes kedvezményünk. A rend őreinek minden kávé mellé jár egy

ingyen fánk is. Netalán te is közéjük tartozol?

– Nem – ráztam meg a fejem, talán kicsit túlságosan határozottan is.

– Ők örülnek neki, mi meg örülünk nekik. Korábban több alkalommal megpróbálták kifosztani a presszót, viszont mióta beköszöntött az ajándék fánk korszaka, egyetlen kellemetlenkedő vevőnk sem akadt. A fánk a mi szerencsesütink. – Hálás tekintettel nézett az asztalnál beszélgető rendőrökre, aztán közelebb hajolt, és bizalmasan folytatta: – Ha szép idő van, kint ülnek a teraszon. Olyankor az ártó szándék még hamarabb elpárolog az erre hajló vendégekből, mert a rendőrök is ott ülnek az asztal mellett. Az épület belsejébe viszont akkor sem lehetne bevontatni szegény állatokat, ha meg lenne engedve.

Felszaladt a szemöldököm, és a lány, aki jártas lehetett a szavak nélküli csevejben, rögvest megadta a magyarázatot:

– Rühellik a kávé illatát. Állítólag olyan az orruknek, mint nekünk a klór szaga. Egyszerűen nem éreznek tőle semmit. És mivel az orruk az egyik legfontosabb érzékszervük, teljesen összezavarodnak. Olyan, mintha nekünk bekötnék a szemünket.

– Miket tudsz!

Betty belepirult a parányi dicséretbe, nyakán apró lángnyelvecskék gyúltak, és lesütött szemmel folytatta a történetét:

– Volt egy barátnőm, aki kirúgta a paliját. A fickó, mert valószínűleg ő volt a felbujtó, kipakoltatta a lány lakását, lenyúlta a vadiúj tévét, meg ami értékeset talált, és a padlót felkenete rummal elkevert kávézaccal. A szőnyegből ki sem lehetett szedni.

– És ezzel mi volt a célja?

– A kutyák nem tudtak szagot fogni. Pedig volt gyanúsított, könnyű lett volna azonosítani. Így viszont a blökik és idomárjaik

hoppon maradtak... És íme, a kávé!

Amíg beszélgettünk, elkészült az italköltemény – a kávé fölött egy réteg tej libegett, azon egy adag tejhab úszott, a műalkotás tetejére pedig Betty mosolygós arcocskát varázsolt kakaóporból. Szinte sajnáltam összekeverni.

– Ez isteni! – sóhajtottam fel az első korty után, ő pedig pukedlizett egyet nevetve, és eltáncolt az újonnan érkezett vendégek asztalához. Elmajszoltam a sütitet, és apró kortyokban beosztottam hozzá a csokis tejeskávét. Nem tagadom, nagyon jólesett.

Intettem Bettynek, hogy fizetnék. Édes, pici mosolyával azonnal előttem termett, cinkosan rám kacsintott, és elém rakta a számlát.

– Remélem, máskor is találkozunk – búcsúzott kedvesen, és szinte rá sem nézett az egyébként igen bőkezűen mért felszolgálói díjra. Ezt úgy értelmeztem, hogy szimpatikus voltam neki.

Aláereszkedtem a bárszékről, magamra zártam a bőrkabátomat, és lassan kiballagtam a kávézóból. Az asztalok közül kettőnél most is rendőrök ültek. Fejcsóválva állapítottam meg magamban, milyen sok közös vonás van az állatvilág és az emberek társas együttélése között. A presszó tulajdonosa tökéletes szimbiózist valósított meg a rend őreivel, mint a virágállatok a bohóchallal...

Hideg zuhanyra számítottam odakint, de az időjárás időközben megenyhült az irányomban. Az eső elállt, és a nap éppen azzal próbálkozott, hogy rést szúrjon sugaraival a több órás öntözéstől felpuhult felhőtakaróba. Jobb kedvvel indultam járművem felkutatására. Ma is szerencsésnek mondhattam magam – motoromnak változatlanul két kereke volt, és nem kelt időközben lába.

Eloldottam a jószágom istrángját a vasrácsról, elővettem a hátizsákomból a bukósisakomat, nyeregbe pattantam, és elindultam

a tiszteletkőrré. Az elmúlt napokban azzal zártam az eredménytelen kutatást, hogy motorral is végigböngészttem a napközben átvizsgált területet.

A sors úgy akarta, hogy akkor érjek vissza a Malomhoz, amikor Betty túsarkú cipellőjében éppen átbilleg a szemközti buszmegállóhoz. Jól időzítettem. Megálltam a járda mellett, levettem a sisakomat, és rámosolyogtam a lányra.

– Helló! Elvihetlek valahová?

Betty szeme megcsillant, és szégyenlősen elmosolyodott hozzá. Egy pillanatig azt hittem, talán elbizonytalanodott, így aztán eléggé meglepett a kérésével.

– Vezethetek én? – Látva megdöbbenésemet, előkapta a táskájából az igazolványát, és az orrom elé nyomta. – Van jogosítványom!

Elnevettem magam, aztán átvettem tőle a kis műanyag lapocskát, és átfutottam az adatait. A kártya hivatalosan is garantálta, hogy a 28 éves Betty Taylor harckocsin kívül szinte bármilyen járművet képes megzabolázni.

– Miért ne? – Leszálltam a vasparipáról, átnyújtottam a sisakomat a lánynak, majd elővettem az ülés alól a bélelt világháborús rohamsisakot, ami sokat nem védett ugyan, viszont kevés helyet foglalt. – Veled tarthatok?

Betty szép barna szeme tágra nyílt, aztán gyors mozdulattal megölelt, puszit nyomott az arcomra, fejébe nyomta az életmentő fejfedőt, és felpattant a benzintartály mögé.

– Nem kell a vasat fognod, karolj belém nyugodtan! – kiabálta lelkesen. Nyilván a sisak miatt nem hallotta a saját hangját. Olyan izgatott volt, mint aki életében először ül motoron.

De a látszat szerencsére csalt. Betty nagyon ügyesen, bár a megengedettnél jóval gyorsabban vezetett. Szokatlan volt az ülés

hátsó fele, de a vadul rám törő félelemhullámok végül indokolatlannak bizonyultak. Dobogó szívvel és remegő lábakkal, de épségben szálltam le a járműről a célállomáson. A lány kipirult arccal, lelkenedezve adta vissza a bukósisakot.

– Fantasztikus volt! Nagyon köszönöm! Ha holnap is eljössz értem, olyan finom kávé-t kapsz, amelyet még életemben nem ittál.

Elnevettem magam, olyan bájos volt.

– Holnap tehetünk egy nagyobb kört is, ha van kedved száguldozni.

– Az nagyon jó lenne! – Fülíg pirult a nagy örömben, de aztán Beethoven rázendített az ötödik szimfóniájára, és a lány arcáról lelohadt a mosoly. Előkotorta zsebéből a távzajoncot, és a villogó kijelzőre pillantott. – Tessék – szólt bele a parányi készülékbe, és miközben esdeklő tekintettel rám pillantott, bal keze mutatóujjával jelezte, hogy kér egy perc türelmet tőlem.

Arrébb sétált pár lépést, én pedig igyekeztem nem hallgatózni. Csak hát a megszokás... Az agyam már dekódolta is az egyirányú mondatfoszlányok alapján, hogy egy olyan fiú hívja randira, akivel nem igazán szeretne elmenni. Legalábbis erre utalt, ahogy óvatosan magyarázta, mennyire nem ér rá ma délután, majd nem tudtam nem észrevenni az öröm csilingelését a hangjában, amikor azt mondta: „Szóval a holnap meg neked nem jó, de kár”.

Tényleg nem tartott tovább egy percnél a beszélgetés, és Betty pironkodva, büntudatosan lesütött fejjel lépett ismét a személyes zónámba.

– Nem akar leszállni rólad? – kérdeztem együtt érzően.

A lány meglepődött.

– Honnan tudod?

– Engem is így szoktak óvatosan lerázni – magyaráztam ki a

helyzetet, mert korainak tartottam még őt azzal ijesztgetni, hogy magánnyomozó vagyok.

– A sofőr srác, aki szállítani szokott tőlünk, ezerrel rám mozdult pár hete – ingatta a fejét elbiggyesztett szájjal, értetlenül. – De van benne valami furcsa, ami megijeszt. Nem tudom, érted-e?

– Hogyne – bólogattam.

– Látod, benned nincs semmi ijesztő – élénkült fel. – Simán felültem eléd a motorra, eszembe sem jutott, hogy valami bajom lehetne. De Jack rossz érzéseket ébreszt bennem.

Elkomorodott.

– Nagyon nyomul? – kérdeztem.

– Folyton moziba akar hívni. Én meg látom a lelki szemeimmel, ahogy ülünk a sor közepén, majd óvatosan fogdosni kezd, meg a nyakamba liheg, és ettől a hideg futkos a hátamon.

– Hogy tudtad lerázni?

– Ma edzésre megyek egy női konditerembe, ahová nem jöhet utánam, este pedig a kedvenc krimisorozatomat fogom nézni. Szerencsére a lakótársam miatt nem erősködik, hogy invitáljam fel. Holnap este meg ő nem ér rá, mert nyolckor indul a körfuvarral. Persze tudtam, hogy a péntek nem jó neki – kuncogott –, de azt akartam, hogy ő mondja le. Ilyenkor szállítja szét a friss, pörkölt kávékat – magyarázta, majd látva az értetlenséget az arcomon, folytatta: – Mi szállítunk a környéken a Mia Madre kávézóba. Tudod, pörkölés nélkül nagyon sokáig, akár három évig is elállnak a kávészemek. Utána viszont csak pár hétig őrzik meg az aromájukat. Ezért szállítunk nekik hetente egyszer, hogy mindig friss és zamatos legyen a kávéjuk.

– Én eddig mindig őrölt kávékat vettem magamnak. Nem is ért a nyomába annak, amit tőled kaptam ma délután.

Betty mosolygott, és olyan pillantást vetett rám, hogy a japán képregény-rajzolóknak sírtak volna a gyönyörűségtől. Aztán felnevetett:

– Gyere be holnap is fél egy tájban! Egykor végzek, és utána elviszlek motorozni.

– Ott leszek – nevettem én is, majd kaptam egy puszit, és utamra bocsáttattam. Néztem a lányt, amint bemegy a csendes bérházba, de még búcsút int a kapuból.

Épp visszaraktam a golyóálló bilit az ülés alá, amikor megcsörrent a telefonom, és nagy meglepetésemre a Battlefield vezérigazgatójának neve jelent meg a kijelzőmön.

– Üdvözlöm, igazgató úr – köszöntöttem.

– Jó napot – a férfi hangja feszülten hivatalosan csengett. – Tudnánk találkozni egy óra múlva a szokott helyen?

– Hogyne, ott leszek – válaszoltam, és mulattam magamban a rejtjelezésen. A szokott helyen? Ahol már *egyszer* találkoztunk?

– Rendben, várom.

Hát, ő sem költ túl sokat telefonszámlára. Rövid telefonbeszélgetéseink alapján lefogadtam volna, hogy nem rajta gazdagodnak meg a szextelefon-vonalakat üzemeltető társaságok. Az órára pillantottam, és úgy döntöttem van még időm arra, hogy megtegyem a szokásos tiszteletkört az aznap átfésült területen.

Az igazgató már várt rám a bokszban. Szótlánul kezét nyújtott, és hellyel kínált. Nem teketóriázott sokat, rögtön a tárgyra tért.

– Holnap munkába áll az ügyfele. Sajnálom, hogy ilyen rövid a határidő, de engem is csak ma értesítettek.

– Sikerült előkészíteni a terepet?

– Igen. A valódi terveket kicseréltük a csalival. Kiderítettük, hogy

az egyik részlegvezető igazgató kódjával jutott be a rendszerbe, és nyitotta meg a tervrajzokat.

– Bármelyik számítógépen lekérheti az adatokat?

– Nem, az igazgató gépét használta a távollétében. Ezért az érintett vezető szobáját is bekameráztuk. Így az esetleges adatlopásról konkrét bizonyítékunk is lesz.

– Lesz-e holnap lehetősége Landstone-nak arra, hogy egyedül maradjon az irodában?

– Igen, pénteken délután kettőtől igazgatói megbeszélést szoktunk tartani, ahol röviden áttekintjük a hét történéseit. Ezen minden részlegvezető részt vesz. Gondolja, hogy már holnap megpróbálja megszerezni a terveket?

– Biztos vagyok benne. Én ezt tenném. Nagyobb a kockázat, de valószínűleg szorítja az idő, és most kivételesen jó helyzetben van.

Az igazgató összeráncolta a homlokát, és kérdően nézett rám.

– A betegségére hivatkozva bevihet magával pár dolgot, ami egyébként szemet szűrna: gyógyszert, nyakmerevítőt, botot, és így tovább – magyaráztam. – Ezekbe bátran elrejtethet akár egy egész videokamerát is.

A férfi csüggedten sóhajtott:

– Még most sem vagyok biztos abban, hogy megúszhatom ezt az ügyet.

– Nem egyszerűen megússza, hanem győztesen fog kikerülni belőle – bátorítottam. – Ne csüggedjen el a cél előtt! Nálunk van az óra a mikrofilmmel, ami bizonyítja, hogy az első lopást sikerült megghiúsítani. A további kémkedés megelőzése érdekében elősegítette, hogy Peter Landstone hibás terveket csempésszen ki, ezzel két legyet ütött egy csapásra: a kiépített megfigyelő rendszer segítségével dokumentálni tudja a lopást, így hosszú évekre kivonják

a forgalomból a tolvajt, és a hamis információk birtokában a megbízók nem próbálják meg ismételtelt eltulajdonítani a tervrajzokat. Ha szerencsénk van, még a vevő kilétére is fény derülhet.

A szavaim enyhítették ugyan, de el nem oszlatták az igazgató rossz érzéseit. Bólogatott, de gondolatban máshol járt. Elővett egy céges borítékot a zakója zsebéből, és átnyújtotta. Egy fénykép volt benne: Peter Landstone igazolványképe. A negyvenes évei közepén járó férfi kedvesen mosolygott rám, őszülő halántéka komoly, megfontolt észjárását sejtetett, és a finom metszésű arc minden apró részlete bizalmat és tisztességet sugárzott. Túl szép volt, hogy igaz legyen.

– Mikor szokott Landstone távozni a cégtől?

– Négy óráig tart a munkaideje. Az elektronikus kiléptető adatai alapján rendszerint négy óra tíz perc és negyed öt között távozik az épületből.

Felírtam a kép hátoldalára.

– Gondolom, holnap is így tesz majd, hogy ne vonja magára feleslegesen a figyelmet. Szükségem lesz még az otthoni címére és az autója rendszámára. És tudnom kell, hogy saját gépjárművel érkezik reggel, vagy taxival.

Az igazgató szorgosan jegyzetelt.

– Holnap délelőtt átküldöm a kért adatokat.

– Rendben, akkor én holnap a nyomába szegődöm, és rögtön értesítem önt, ha említésre méltó dolog történik.

– Lehetségesnek tartja, hogy még a héten lezárul a történet?

– Biztos vagyok benne. Szerintem már ma este megszövegezheti a feljelentést. Tudja, kivel kell felvennie a kapcsolatot?

– Igen. Egy speciális fegyverszállítmány ügyében már volt dolgunk

egymással.

– Fontos, hogy alaposan gondolja végig a vallomását, ne legyenek benne lyukak vagy ellentmondások. A velem kapcsolatos dolgokról feltétlenül egyeztessünk, mielőtt engem is kikérdeznek.

– Nos, ez utóbbival nem lesz gond. Az ön háttere megfelelő alapot biztosít egy ilyen megbízáshoz. Információim szerint a Grandflex is alkalmazta önt korábban egy adatlopással kapcsolatban.

Meglepetéssel kevert büszkeség dagasztotta a keblemet.

– Örülök, hogy utánam járt, igazgató úr. Ez a bizalom jele. – Az igazgató felvonta a szemöldökét. – Ha nem bízott volna bennem, nem vesződik azzal, hogy informálódik felőlem, hanem ad némi jutalmat az információért, és másra bízta az ügyet.

– Ez is egy szempont – nyugtázta, és ezzel a végére is értünk a beszélgetésnek. Felkelt az asztal mellől, és kezét nyújtott. – Holnap délelőtt hívom a kért adatokkal kapcsolatban. Amint megtud valamit, azonnal értesítsen. Bármikor hívhat.

A számla rendezése persze megint rám maradt. Bár nem beszélünk a tiszteletdíjamról, reméltem, hogy kitelik majd belőle a jövőben néhány szerényebb éttermi fogyasztás.

* * *

A követés alapszabálya: válj a másik árnyékává – tapadj rá, de maradj észrevétlen! Ezt persze mondani könnyű, megvalósítani annál nehezebb. Ha a sivatagban kellene követnem valakit, tudnám, hogy nem fogom szem elől téveszteni az illetőt, de nekem sem lenne egyszerű feladat elbújni előle, ha véletlenül megfordul. Egy zsúfolt áruházban a karácsonyi vásár tombolása idején láthatatlan tudok maradni, de a célszemély is könnyen eltűnhet a tömegben. A való

életben e két véglet között kell improvizálni, és jobban jár, aki minden eshetőségre felkészül – a feltételeket és a helyszínt nem mi választjuk meg. Amikor csalfa férjeket igyekeztem tetten érni, amint illegális erotikus tevékenységet folytattak arra alkalmas, vállalkozó kedvű hölgyekkel, egyszerűbb volt a feladatom, hiszen a tranzakció nem a nyilvánosság előtt zajlott, és általában nem fényes nappal.

A követés némileg hasonlít a házimunkára: megy egyedül is, de jóval szórakoztatóbb, ha van hozzá egy társad. Ezért telefonvégre kényszerítettem Tomot, aki olyan lelkes ordítással fogadta a felkérést, hogy libabőrös lett a dobhártyám. Az öcsémtől tanult relaxációs módszerrel sikerült őt megfelelő hangerőre csillapítanom, és elmagyaráztam, milyen segítségre lenne szükségem a megfigyeléshez. Rendkívül izgatott volt, és mindenáron találkozni akart velem még aznap, de végül hosszas egyezkedés után másnap délután három órában meg tudtam vele állapodni.

Szükségem volt még két fülhallgatóra, hogy ne kelljen kézben tartanunk a mobilt a folyamatos kontaktushoz, így szentéletű barátom felé vettem az irányt, aki az órák mellett egyéb hasznos műszaki csecsebecsét is tartott raktáron.

A bolt ajtaján a „Nyitva vagyok, csengess, és jövök!” felirat himbálódzott. Eleget tettem a felszólításnak, és fél perc múlva meg is jelent George borzas feje a pult mögül nyíló raktár ajtajában. Beazonosított, aztán kérdően felvonta a szemöldökét. Integtettem neki, hogy bemennék, ő pedig lemondóan odaballagott az ajtóhoz, és igyekezett mérsékelten szabaddá tenni az utat.

– Nagy sürgősen szükségem lenne két fülesre a tőled kapott telefonokhoz – magyaráztam, miközben benyomakodtam a résnyire nyitott ajtón.

– Most nem nagyon érek rá – szólt gondterhelten –, úgyhogy

hamarabb végzel, ha magad keresed meg, amiért jöttél. Az ablak melletti harmadik polcon találsz a mobiltartozékokat.

– Tudok neked segíteni? – buzgott fel bennem az empátia.

– Nem valószínű, hacsak nem képezted magad tovább irathamisításban. Egy dél-afrikai fehér kisebbségbe tartozó törzsvendégem rendelt meg egy egész sorozat azonosító okmányt új életfázisának indításához. Gyanítom, hogy hirtelen igen forró lett a talpa alatt a talaj, mert az orcáját is átszabatta a héten.

– Honnan szerzel fényképet egy olyan archoz, amit még el sem készítettek?

George szája sarka finom mosolyra húzódott.

– Már a huszonegyedik században élünk, kedves barátom! Meg nem született gyermekednek is el tudom készíteni az érettségi tablóképet, ha megkapom szíved választottjának kétdimenziós digitális vetületét.

– Azzal várnod kell még egy keveset. Még dolgozom az igazi Ő megtalálásán.

– Hát csak siess, mert én sem ebből a szakmából akarok nyugdíjba vonulni. Pár év, és átnyergelek a borászatra. Rubin úr azon szerencsések egyike, aki még birtokba veheti érett korszakom letisztult művészetének gyöngyszemeit.

– Rubin?

– Igen, William Rubin. Legalábbis erre a névre hallgat, mióta kapcsolatba kerültem vele.

– Ez komoly? – hüledeztem. – Becenéven Billy Rubin? Ez az oxigént szállító fehérje, a hemoglobin lebomlásából származó anyag, ami, ha felszaporodik a vérben, sárgaságot okoz. Hogy lehet valakinek ilyen neve?

George vállat vont.

– Az idősebb Mr. Rubin nyilván nem volt tájékozott az emberi test működését illetően.

– Igazad van, menj vissza a munkádhoz, én megkeresem, amiért jöttem – mondtam megértően. Hála George barátom rendszeretetének, hamar megtaláltam a két fülest. Pedáns rendet hagyva magam után eltávozást kértem és kaptam.

A hazáig tartó tízperces út alatt végiggondoltam a másnapi megfigyeléssel kapcsolatos előkészületeket. Ha a váratlanra nem is tudok felkészülni, legalább abban legyek biztos, ami rajtam múlik, hogy ne járjak úgy, mint ahogy az újsághirdetésben is állt: „A Jósok és Jövendőmondók Országos Konferenciája előre nem látható okok miatt elmarad”. A legbosszantóbb hiba, ha lemerül a telefon, a kihangosító, vagy a fényképezőgép akkumulátora, betelik a memóriakártya, esetleg kifogy a benzin a motorból. És persze visszafogottan kell étkezni a megfigyelés napján, mert nincs idő mellékhelységet keresgélni akció közben.

* * *

Mikor másnap a kávézóba lépve megpillantottam Bettyt, ráébredtem, hogy érdemes lenne több figyelmet szentelnem rá. A lány felpillantott a pult mögül, és felderült az arca. Gyorsan ráncba szedtem a gondolataimat, és felmutattam a sisakomat.

– Készen állsz egy könnyű motoros túrára a város körül?

– Hoztam magammal védőruhát is – nevetett. – Van egy vagány, dögös fekete nacim, és hozzá egy kopott, repedezett, de strapabíró marhabőr kabátom.

– De ugye nem leszel csalódott, ha hangsebesség alatt maradunk az út során? – kérdeztem óvatosan. – Ez a motor tulajdonképpen

csak egy erősebb robogó.

– Nekem tökéletesen megfelel – nyugtatott meg a lány. – A szabad száguldás illúziója számít, nem maga a sebesség. De előbb a munka, aztán a szórakozás! Rögtön elkészítem a jutalmadat.

Pár perc múlva előttem gőzölgött a csodás kávéköltemény, és jó étvággal tömtem magamba az illatos, vaníliapudinggal töltött croissant-okat is. Betty elégedetten nézte, ahogy alkotása enyészetnek indul, aztán elsietett a többi vendég óhaját rendezni.

Majszoltam a sütit, kortyoltam a kávé, és szabadjára engedtem a gondolataimat. Csinos lány. Szemet gyönyörködtető domborulatokkal dicsekedhet minden nézőpontból. Bájos a pofija, sokat nevet, és aranyosan elpirul, ha zavarba jön. Ha most nincs is pasija, nyilván hosszú sorban kígyóznak az egykoriak. És a várólista sem lehet rövidebb, hiszen minden ide betérő férfivendég végigmustrálja őt. Naponta legalább félszáz ajánlatot kaphat. És mi van, ha ő is melegnek hisz?

– Nem meleg?

Meglepett, és zavarba hozott a kérdéssel. Olyan volt, mintha rajtakapott volna, amint valami rosszaságon töröm a fejem.

– Nagyon finom! Egy kicsit elmerültem a gondolataimban.

– Aha, szóval nem pszichológus vagy, csak elbambultál.

Elnevettem magam.

– Kitaláltad már, merre menjünk? – tereltem át a szót a közös délutánunkra. Betty szeme felcsillant.

– A 83-as régi szakaszán, pár kilométerre a várostól, le lehet térni a gyerekeknek épített sípálya felé. Szépen kanyarog az út a fák között, és csodás a kilátás a dombtetőről.

– Nagyon régen jártam arra – méléztam el korábbi életem néhány felbukkanó emlékéen.

– Van fenn egy kis vendéglő, ahol isteni almás-fahéjas palacsintát sütnek – súgta, miközben közelebb hajolt, és szégyenlősen mosolygott. – A mi sütink is remek, de ezt is meg lehet unni.

– Arra az alpesi stílusban, farönkökből épült, magas tetős házra gondolsz, ahol telente forralt bort és sült gesztenyét is lehet kapni?

– Szerintem az lesz az. De én még csak a palacsintájukat kóstoltam. Tudod, nem vagyok olyan régen a városban.

Jármű ajtajának csapódása hallatszott az utcáról, és Betty kikukucskált a sütőszekrény melletti falba vájt kicsiny ablakon.

– Jaj, ne! – sóhajtott fel. Kérdő pillantásom láttán magyarázattal is szolgált. – Jack az, a sofőr. Van még kábé húsz percem, mielőtt rám tapadna. Addig elfoglalja magát a teherautója kipakolásával.

Megpróbáltam kilesni én is az ablakon, de csak a derékszögben futó házfal tégláit láttam. Ahhoz, hogy megfelelő szögbe kerüljek, át kellett volna lendülnöm a pult túloldalára.

– Hála Istennek! – derült fel Betty. – Megjött Daisy!

Hátrafordultam, és megpillantottam a belépő délutános pincéernőt, aki után lassú, kéjes sóhajjal csukódott be a tömör, fából ácsolt bejárati ajtó. Daisy civilben sem rejtegette a kíváncsi férfiak elől tudatosan épített bájait, és ha a pillantások nyomot hagynának, a helyszínelők tucatnyi tekintetlenyomatot vehettek volna a testéről. A dekoltázsa nem volt szégyenlős, bár hófehér ingének gombjai amúgy sem bírták volna sokáig a két tökéletes félgömb között feszülő erőteret. Ha valaki a mértani idomok ellenére mégis a természet ajándékának tulajdonította volna a látványt, a legújabb típusú szoláriumok tökéletességét sugárzó kreol bőr és a tetovált szemöldök nem hagyott kétséget afelől, hogy gazdája nem bízza a hóbortos gének kénye-kedvére fenotípusának alakulását. A hatást fokozta, hogy a lány a méreténél három számmal kisebb pólót és

nadrágot hordott. Persze a rossz nyelvek szerint Supermanen is azért feszült annyira a ruha, mert S-es volt. Még rá is volt írva...

A férfiszemek automata kameraként követték a túlméretezett, rezzenetlenül suhanó kebleket, és bár én az eredeti idomokért rajongok, be kellett ismernem, hogy ezek a hamisítványok is igen mutatósak. Észbe kaptam, és megszakítottam a szemkontaktust, hogy újra Bettyre fókuszálhassak, aki pár szóban ismertette a teendőimet.

– Van egy kis templom, a bejárattól kétszáz méternyire, jobbra. Meg tudnál ott várni? Öt perc, amíg átadom a rendeléseket és a kasszát, és újabb öt, amíg átöltözök.

– Rendben, ott leszek. Biztos, hogy ne fizessem ki a kávé?

– Ugyan! Majd a palacsintát! – nevetett. – Sokat tudok ám enni!

– Na, erre kíváncsi vagyok! – mosolyogtam rá. – Pár perc, és találkozunk.

Alászálltam a bárszékről, és kínosan ügyelve arra, hogy ne bámuljam meredten a felém közeledő, két lábon járó mellszobrot, kísértáram a bejárat elé.

Odakint kifújtam a levegőt, benyomtam egy rágógumit a számba, és óvatosan elindultam a teherautó irányába. A jármű a Malom raktárépületének végéből kiugró rámpához tapadt a farával. Kíváncsi voltam, hogyan fest Jack, de eltakarta őt a rakertet borító piszkos, barna ponyva. Hallottam viszont a motozást, nyekergést, a hidraulika sziszegését, és a megmozgatott raklapok diszkrét ropogását. Jack logisztikált.

Már épp lemondtam az esztétikai élményről, amikor hirtelen csend lett, és megjelent a rámpán a korábbi zajkeltő. Nem csodálom, hogy Betty kerülte vele a szorosabb kontaktust, mivel én sem szívesen találkoztam volna ezzel az emberrel egy sötét utcában. Nem

is a gorillához hasonló termete, vagy a piszkos, narancssárga trikóból előtekergő tetoválások kusza tömege riasztott meg leginkább, hanem a gyűrött, napcserzett, borostás arc, az aszimmetrikusan burjánzó húsos, tömpe orr, és a busa szemöldök árnyékából fürkésző, gyanakvó szempár. Ezt az embert úgy teremtette a természet, hogy az is megjegyyezze egy életre, aki csak futólag látta. Valószínűleg azért, hogy másodjára elkerülhesse, ha túlélte az első találkozást. Ilyen külső csak a hollywoodi filmekben takarhat érző szívet.

Apróra összehúztam magam, és elsomfordáltam a motorom irányába, mélységes sajnálattal szívemben Betty iránt, aki ilyen hódolóra tett szert akaratán kívül.

A közös motorozásra felkészülve a két legjobb sisakomat hoztam magammal. Persze összesen két jó sisakom volt, a rohamsisakon kívül, amit tényleg csak végszükség esetén használtam. Igaz, nagyon trendi lett volna a sötétzöld, II. világháborús skalpőrben döngetni, de ehhez egyrészt legalább egy chopperre lett volna szükségem, másrészt tavasszal egy vacsorára való rovat le lehet nyelni félórás nyitott arcú motorozás során. És akkor honnan szerez alapanyagot a szegény kínai kifőzdés? Így, trend ide, trend oda, maradtam a praktikus megoldás mellett.

Nem volt nehéz eljutnom a kis templomhoz, mivel előzőleg pont ott állítottam le a járgányt, remélve, hogy Isten háza előtt csak nem lovasítják meg azt. A tegnapihoz képest gyökeresen megváltozott az időjárás, reggel óta sütött a nap, és kellemesen felmelegítette a fekete bőrülést is. Nyammogtam még kicsit a rágón, és azon nosztalgiáztam, hogy gyerekkoromban a rágók fél napon keresztül is jóízűek maradtak, szemben a ma kapható, gyors, de rövid élvezetet nyújtó kérődznivalókkal.

Már épp a fogyasztói társadalom árnyoldalairól kezdtem magamban beszélni, amikor megpillantottam a templom mellett felbukkanó tüneményt, és elakadt a szavam. A feszes, fekete bőrnadrág rádöbbsentett, mekkora hibát követtem el, hogy eddig nem méltattam figyelemre, milyen formás combokat és popsit rejteget a lány a pult alatt. Mintha ezt a csinos testet étcsokoládéba mártották volna a kedvemért. Imádom a csokit. A kicsit bő, és kopott bőrzakó még jobban kihangsúlyozta a lány karcsú derekát. És ez a csodás teremtmény ide fog ülni elém a motorra!

– Fantasztikusan nézel ki – adtam magyarázatot döbbsent ábrázatomra.

Betty nevetett.

– Ez csak egy egyszerű bőrruha!

Nem a ruha teszi az embert, gondoltam, de kimondani nem akartam, mert ez már szexuális zaklatásnak minősült volna. Ehelyett inkább zavartan krákogtam, és éreztem, hogy a lány pontosan tudja, milyen hatást váltott ki a megjelenése.

– A sisakod – nyújtottam oda neki a tegnapi már ismerős fejtámlát.

– Hová lett a cuki retró harci bilid? – évődött.

– Visszaadtam a múzeumnak. Egyébként is rajzban a cserebogarak, kék-zöld lennének, mire megérkezünk a palacsintázóhoz.

– Hát, akkor vágjunk bele! – szólt a lány. Átnyújtotta női méretű sporttáskáját, amivel kitömtem a sisak helyén tátongó űrt a hátizsákomban. Felpattant a motorra és maga mögé csapott. – Csüccs!

– Igenis! – vágtam magam vigyázzba, és ráollóztam hátsó feletem a maradék ülőfelületre. Igyekeztem nem gondolni az előttem izgó-

mozgó popsira, mert rajtam nem volt bőrnadrág, ami tompíthatta volna a hatást...

Óvatos indulás után hamar megtaláltuk a végsebességet, és ezzel rövid időn belül ki is suhantunk a városból. A kikötő északi részét határoló szirteken vágta át magát az autópálya, szürkévé és egyhangúvá tompítva az utazás élményét. Ezzel nagyjából párhuzamosan futott a régi 83-as út, ami viszont tisztelettudóan bánt a tájjal: lágyan kapaszkodott fel a dombok oldalára, és játékosan körbefutotta a magasabb hegyeket is. Itt nem lehetett kiló ötvennel döngetni, de ki is vetemedett volna ilyesmire, amikor minden pillanatban más és más arccal mosolygott rá a táj. A télen oly szigorúan sötétlő fenyők most szemérmesen nyújtogatták világoszöld ujjacskáikat a nap felé, halk sóhajuk még a karácsonyt idézte, de fokozatosan átadta a helyét a zöldellő mezők felől érkező édes tavaszillatnak.

Jobbra-balra pillantgattam, miközben ütemesen kopogtak a sisakomon a tavasz hívószavára felébredt korai kitinpáncélos kamikázék. Mire felértünk a dombtetőn álló fogadóig, egy fecskecsalád egész napi eleségét sikerült arcom elé gyűjtenem matrica formátumban.

Betty rutinosan kibillentette a sarkával az oldaltámaszt, és felcsapta a plexit.

– És most meghívatom magam! – nevetett, lecuppantotta fejről a fémburát, és megrázta vállig érő, gesztenyebarna haját.

Én is szabaddá tettem kobakomat, és szertartásosan meghajoltam.

– Ahogy Úrnőm óhajtja! Milyen palacsintát hozhatok?

– Nézzük csak! Legyen az egyik, mondjuk almás-diós, a másik pedig mogyorókrémes. És egy nagy adag málnás limonádét kérek hozzá kevés jéggel.

Elvonultam intézkedni. A tetőről tényleg fantasztikus kilátás tárult az ideérkezők szeme elé: balra a kikötő piszkát mosogató mélykék tenger, jobbra a zöldellő dombok, köztük pedig a szorgosan kapaszkodó műút. A látvány ellenére azonban alig pár autó sziesztázott a murvával felszórt parkolóban. A padok vendégre áhítoztak, csupán az egyikén küzdött egymással egy fiatal pár. A fiú láthatóan nyerő helyzetben lehetett, mert kitűnő fogást talált partnernője blúza alatt, ujjlenyomatokkal borítva a lány puha, fehér bőrét. A kígyózó kezek a Láokon-szoborcsoport látványát idézték. A házikóban könyöklő középkorú férfi is a szerelmespár test-test elleni küzdelmét tanulmányozta leplezetlen érdeklődéssel.

– Már csaknem egy órája dagasztják egymást – jegyezte meg a büfés, ahogy odaértem a pulthoz. – Ezeknek nem kell harapnivaló, egymással laknak jól.

– Nekem viszont jól jönne egy-egy almás-diós, fahéjas, gesztenyés és mogyikrémes palacsinta, plusz két nagy málnás limonádé.

– Rendben, szólok, mikor készen van – sóhajtott a férfi. Sóvár pillantást vetett búcsúzóul a fiatalságát idéző látványra, majd visszafordult a serpenyőihez.

Betty már elfoglalta az egyik farönkből ácsolt padot, oldalra nyújtott karjaival átfonta a háttámlát, és a selymesen simogató szellő melegében fürdette mosolyát.

– Nyitott szemmel még szebb – jegyeztem meg, és lehuppantam mellé.

A lány halkán felnevetett.

– Nem engedem, hogy az összes érzékszervemet egyszerre vegye birtokba a tavasz. Már így is túlságosan közvetlen kapcsolatba kerültem vele. – Átszellemült arccal szippantott bele a levegőbe. – Érzem a bőrömön a napfényt, és megrészegít az ébredő természet

illata. Hallom, ahogy döngicsélnek a méhek, szinte zümmög az egész dombtető. Ha most kinyitom a szemem, rám zúdulnak a színek is. Egy pillanat alatt elégek, és újjászületek, mint egy főnixmadár.

Felém fordította a fejét. Barna szeme felfénylett, és meg mertem volna esküdni, hogy a másodperc töredékéig láttam benne a fellángoló, mindent elemésztő tüzet. Egy érzés, egy villanás, és a világ boldogabb és színesebb lett, mint amit eddig ismertem. Hiszen ez a lány annál is szebb, mint amilyennek tegnap láttam a kávéház bárpultjánál!

A vonzalom első látásra egy napos késéssel érkezett meg, és a késésért szíves elnézésemet kérte. Baj volt a váltóval, mondta, más lányra volt állítva, de már minden rendben van. Kétségbeesetten kaptam az agyam legősibb részéből kitörni készülő érzés után. Talán meg lehet akadályozni a katasztrófát, talán még nem késő elvágni a piros vezetéket. Vagy a kéket? Az érzés a tétovázás röpke pillanata alatt elszabadult, és kicsusszant az irányításom alól, beizzította gyanútlan idegsejtjeimet, és ők nyúlványról nyúlványra adták a hírt egymásnak, pillanatok alatt olyan zűrzavart teremtve a fejemben, hogy semmi értelmes gondolat nem hallatszott át rajta.

– Kész a palacsinta! – zendült fel a borízű hang üzenete, és arra eszméltem, hogy Betty és én egymást melengetjük pillantásunkkal. Elmosolyodtam.

– Hozom, mielőtt kihűl.

– A palacsinta, vagy a büfés? – kérdezett vissza nevetve a lány.

– Ha csak a büfésről lenne szó, ő nyugodtan mumifikálódhatna. De van egy érzékszerved, ami még rövid időre emlékezhet a télre. Nézzük, mit szólnsz az almás-fahéjas palacsinta mennyei ízéhez.

Kopott fémtálcán kaptam kézhez a rendelésünket, és megcsapott a hóborította esték illata: fahéj, alma, forró csokoládé. Betty csillogó

szemmel látott neki a saját adagjának.

– Ugye, megkóstolhatom a tiédet is? Csak egy falatot, mert nem akarom elenni előled.

– Persze! Szolgálj ki magad!

– Egyébként mivel foglalkozol, amikor épp nem mögöttem ülsz a motoron? – kérdezte, miközben műanyag késével leszelt egy tisztességes darabot a palacsintából.

– Egy magánnyomozónak dolgozom – válaszoltam tiszta lelkiismerettel. Volt időm, hogy kigondoljam, és úgy döntöttem, nagyrészt igazat mondok erre a kérdésre. A lány elismerően bólintott.

– Hú, az nagyon izgalmas dolog lehet!

– Tíz százalék izgalom, a többi rutinmunka. Általában csalfa házastársakat kell szemmel tartanom, miközben két hivatalos, otthoni megjelenés között beiktatnak néhány órányi lopott gyönyört.

– Csak a nyomukba szegődsz, vagy le is szoktad őket fényképezni?

– A megbízó kívánságára általában igyekszem tárgyi bizonyítékokat is szerezni, bár nem mindig olyan egyszerű, mint a filmekben. Ha például a hatodik emeletet választják a hancúr helyszínének, még az én találékonyságomat is próbára teszik. A képek többsége általában a bűnös lelkek érkezését vagy távozását örökítik meg. Eddig csak egyszer tudtam akció közben lefotózni szegényeket.

– Szegényeket? Csak nem sajnálsz őket? – kérdezte kíváncsian, és újabb darabot szelt le az egyre gyorsabb ütemben fogyó göngyölegekből.

– Látnád az arcukat! Olyan izgatottan érkeznek, és olyan átszellemülten távoznak. Napi pár perc boldogságot akarnak csupán,

és ezért aránytalanul nagy árat kell fizetniük.

– Mindjárt megszakad a szívem! – mondta a lány, és lebiggyesztette az ajkát.

– Tudom, mire gondolsz, és igazat is adok neked. Nem tisztességes dolog ilyet tenni szívük törvényes választottjával, aki egész nap robotol, reggel kihelyezi, este begyűjti a gyerkőcöket az életkoruknak megfelelő megőrző és okító intézményből, esténként pedig tűri, hogy a kis örökmozgók leharcolják és feltupírozzák maradék idegsejtjeit. Vacsorát készít a családnak, rendben tartja a fészket, szabadidejében mosogat, mos, vasal, és este még hites ura rá háruló szexuális vágyait is igyekszik kielégítően elrendezni. De hiába a nő önfeláldozása, a férj azt éli meg, hogy napról napra jelentéktelenebb, hogy utódai egyetlen nyikkanása is fontosabb, mint ő, és ha nincs otthon, még gördülékenyebben is mennek a dolgok. Hiába a marcona külső, mi férfiak szívfacsaróan esendőek vagyunk, és örültségeket is bevállalunk azért, hogy érezzük: van olyan nő, akinek mi vagyunk a legfontosabbak ezen a kerek világon.

Betty elgondolkodva fürkészte az arcomat, aztán elmosolyodott, és bocsánatkérő pillantással villájára tűzte a tányéromról az utolsó falatot is.

– Ezt most úgy mesélted el, mintha te is hasonló cipőben járnál.

– Én még előtte állok, és csak remélem, hogy mások hibájából is tudok majd tanulni. De most rajtad van a vallomások sora. Veled mi történt mindaddig, amíg össze nem futottunk? – raktam közben egymásra a megürült papírtalakat.

– Nehéz összefoglalni az előző huszonnyolc évet. Röviden: semmi extra. Átlagos, nyugalmas élet egy átlagos, nyugalmas kisvárosban. Aztán egy éve a nővérem elpályázott otthonról, és hármásban maradtam anyámmal és a nagynénémmel. Türelmes ember vagyok,

ezért vártam hat hónapot. Adtam esélyt az együttélésnek. Az éppen egy éve aktuális barátom csak négy hónapig bírta a lakótársaimat, és búcsúzóul, mivel állítólag szeretett, megosztott velem egy titkot: ha maradok, vénlányként ráncosodom meg a két sárkánylady mellett. Akkor azt hittem, még egy tört akart a szívembe döfni búcsúzóul. De rájöttem, hogy a jó szándék vezette, és talán egyszer életében őszinte volt velem. Rá kellett ébrednem, hogy kakukkfióka vagyok a családi fészekben. És ha már eldöntöttem, hogy szárnyra kapok, nem a szomszéd ereszig terveztem a repülést.

– És hogy kötöttél ki a kávéházban?

– Egy barátnőm dolgozott itt, aki úgy egy éve férjhez ment, és valószínűleg már a nászéjszakán teherbe is esett. Két hónapja szült egy édes kisfiút. Ha igaz, amit az előbb mondtál a házasságtörő férfiakról, úgy érzem, nagyon nehéz időszak előtt áll.

– Ne haragudj a pesszimizmusomért – szabadkoztam zavartan –, valószínűleg szakmai ártalom. Tudod, jól működő házasságokkal nem foglalkozom, csak a haldokló ügyek kerülnek hozzám. Olyan, mintha én lennék a kimúlt kapcsolatok kórboncnoka: meg tudom mondani, mi vezetett idáig, de a feltámasztásukra már nem vagyok képes.

– Viszont búcsúzóul még segítesz feltrancsírozni őket.

– Hát, valami ilyesmi – fintorodtam el. – Azért olyan is előfordult a praxisomban, hogy nem válás lett a vége.

Persze csak egyszer, tette hozzá a kisördög. És a pár csak egy nappal élte túl a biztató diagnózist.

– Nálunk is házasságtörési ügyben jártál? – kérdezte a lány, és hátrasimította szemébe hulló tincseit.

– A Malomban? Á, dehogy. Csak felfrissülni tértem be egy hiábavaló, fárasztó, esős délutánon. De aztán találkoztam veled, és

kisütött a nap.

– Lehet, hogy a kettő között nincs szoros összefüggés – nevetett Betty. – Egyébként mikor lesz a következő bevetésed?

Az órámra pillantottam, és szomorúan nyugtáztam, hogy a máskor oly lustán mozgó kismutató észveszejtő tempóban küzdi magát a hármas szám felé.

– Másfél óra múlva porondon kell lennem.

– Ne aggódj! – vigasztalt a lány, látva savanyú ábrázatomat. – Nekem is indul a buszom két óra múlva. A hétvégén hazamegyek anyámékhoz.

– Szegény. Kivigyelek az állomásra?

Betty nevetett.

– Nem tudom, hová tennénk a bőröndömet... De ne aggódj, ha még hétfőn is látni akarsz, összefuthatunk, a műszakom végén. Persze csak akkor, ha épp nem csalfa házastársak után kell kémkedned.

– A hétfő a családok nagy napja lesz, mert történjen bármi, én téged választalak.

– Csak meg ne tudják a házasságtörők – kacsintott a lány. – A végén megválasztanak a Pajkos Hétfők védőszentjének.

– Tulajdonképpen eddig is őrködtem néhányuk felett. Figyeltem őket, őrködtem a találkáik ideje alatt, igaz, nem az ő érdekükben.

– Ki tudja? – mosolygott csibészesen Betty. – Lehet, hogy öreg napjaidra nyitsz majd egy panziót, ahol garantáltan magándetektívmentesen tudnak egymás karjaiba borulni a lopott románcok szerelmesei.

Viharvert autóbusz érkezett nagy zajjal, fekete füstöt pöfögve magából, és bravúros ívben rákanyarodott a kavicsos parkolóra. Nagyot szisszent, mintha kifújná magát a hosszas kaptatás után,

aztán nyílt az ajtó, és egy sereg kisiskolás özönlött ki belőle, mintha egy mozgó természetjáró landolt volna a fennsíkon.

Az egymásba kapaszkodott szerelmesek riadtan eszméltek a fülsértő valóságra. A gyerekek pillanatok alatt betöltötték a rendelkezésükre álló teret, zajos, poros játszótérre változtatva a nyugalmas hegytetőt. A kavargó áradatból percekben belül kivált egy lassabb, természetesebb csoport, és határozott szándékkal a büfé felé tartott.

– Ideje indulnunk! – szólt Betty, és leheletnyi szomorúság csengett a hangjában.

– Már csak hármat kell aludnod, és újra találkozunk – bízottam.

– Jövő héten délutános leszek – mondta a lány –, csak nyolc után végzek.

– Szívesen elvinnélek vacsorázni.

– Meglátjuk – mosolygott. – Ha nem leszek nagyon elcsigázva, akár sétálhatnánk is egyet. Az óvárosban még soha nem jártam. Járművünk van, már csak alkalom kell hozzá.

A visszaút szomorkásra sikeredett. Mire megérkeztünk a lány lakása elé, a nap durcásan magára húzott egy szürke felhőpaplant, és ettől még a zöldellő fákkal teleszurkált utca is kopottnak és fáradtnak látszott. Utálok búcsúzkodni.

– Rég éreztem magam ilyen jól – szólt Betty, és szégyenlős puszit nyomott az arcomra. – Köszönöm. Várlak nagyon hétfőn!

– Fél kilencre érted megyek – válaszoltam. A lány megajándékozott még egy mosollyal, aztán megfordult, és felszaladt a lépcsőn. A szívemben apró harangocskák csilingeltek, és életemben először azt kívántam, bárcsak már vége lenne a még el sem kezdődött hétvégének.

Végigálmodoztam az utat a Tíz Hüvelykig, ahol Tommal terveztem

folytatni a légyottok sorát. Az éttermet a pincérnők elmondása szerint a tulajdonos saját hosszáról nevezte el. Mi férfiak abban a hitben élünk, hogy csupán a méret a lényeg. Emiatt tíz férfiből kilenc elégedetlen saját szerszámával, míg a kivételek attól szenvednek, hogy a nők sikoltva menekülnek előlük az igazság pillanatában...

Csak bekukkantottam a bárba, hátha Tom korábban érkezett, de szerencsére én voltam a gyorsabb. Mikor először jártam itt, még viccesnek és eredetinek tartottam a dekorációt. A falakat körös-körül olyan tárgyak borították művészi összevisszaságban, melyek egyetlen közös tulajdonsággal bírtak: húsz-huszonöt centi volt a hosszuk. Az öcsém szerint minden fallikus szimbólumnak tekinthető, ami hosszabb, mint széles. A különleges gyűjtemény darabjai egyenként talán nem is szúrtak volna szemet, de az egymás mellé halmozott számtalan, különböző méretű dezodor, kecses és formás üvegpalack, váza, gyertya, szobrocskák, műzöldség és műgyümölcs, nyeles konyhai és kerti szerszám, fém és műanyag alkatrész annyira egyértelművé tette a közös funkciót, hogy az elszórva elhelyezett dildók már nem is tűntek ki a sorból.

Érdekes volt a vendégek reakcióját figyelni. Bár a hölgyek többsége csak félénken és lopva tekintgetett körbe a tárlaton, és kevesen vállalták fel bátran érdeklődésüket, egyiküket sem hagyta érintetlenül a látvány, bár sokszor csak a szemek fátyolossá vált csillogása jelezte, hogy amúgy is gazdag fantáziaviláguk újabb izgalmas jelenetekkel egészült ki. A férfiak ellenben zavartan lesütötték a szemüket, vagy felsőbbrendűséget mímelve igyekeztek nem tudomást venni a több tucatnyi konkurens kedvcsinálóról. Ezt a helyet nem igazán első randizóknak találták ki.

Szívesen elidőztem volna most is a párokat tanulmányozva, de a kötelesség ismét az első helyre nyomakodta magát. Kisétáltam a

motoromhoz, és újra végig gondoltam a mai délután lehetséges folytatását. Reggel, hajszálpontosan kilenckor szöveges üzenetet kaptam a Battlefield igazgatójától: Peter Landstone a szokott időben, taxival érkezett munkába. Elégedett voltam magammal. Saját korábbi fájdalmas tapasztalataim alapján tudtam, hogy egy kiadós verés után nem esik jól jobbra-balra tekintgetni vezetés közben, így logikus döntés a bérkocsikázás. Szerencsére a vállalat központilag intézte a taxirendelést, így pontosan tudták, mikor, és milyen rendszámú autó érkezik saját vesztébe rohanó kémünkért. Reméltem, hogy igazam lesz, és még ma sor kerül az elbitorolt áru átadására.

Már messziről kiszúrtam Tom autóját. A száguldás-érzékeny gazdi kétségbeesetten kapaszkodott a kormányba, pedig az út száraz volt, és a jármű sebessége sem érte el az óránkénti negyven kilométert. Ennek ellenére a fiú oly mértékben rá volt gyógyulva a volánra, hogy sebészeti úton sem lehetett volna eltávolítani róla károsodás nélkül. Élő szövet a külső fémvázon, mint egy magába forduló Terminátor.

Az autó elcammogott az étteremig, majd lassítás nélkül továbbgördült. Úgy tűnt, Tom biztonsági játékos volt, nem kockáztatta kiöregedett járgánya testi épségét, és olyan helyet keresett a parkolásra, ahol esély sem volt arra, hogy valaki mellé álljon, és egy durva ajtónyitással felsértse a viharvert karosszériát. Ötszáz méteren belül nem volt ilyen hely.

Nyeregbe helyeztem magam, és a nyomába eredtem. Csaknem kiértünk a városból, mire végül egy idősek otthona előtti üres, murvával borított területen sikerült teljesen lehetetlen szögben lehorgonyoznia a jobb napokat és sofőröket látott rozsdaboglyát. Leparkoltam a barna Toyota-kupac mellett, és beszálltam Tomhoz az anyósülésre. A fiú nem lepődött meg a feltűnésemen, amiből arra

következtettem, hogy időnként azért belenézett a visszapillantóba is. Legalább ez biztató volt. Lefejtette elfehéredett ujjait a kormányról, én pedig behúztam helyette a kéziféket, mert lassan csordogálni kezdtünk hátra, az út irányába.

– Lesz ez még jobb is – bátorítottam köszönésképpen, ő pedig bólogatólag ingatta a fejét.

– Minden nap egyre bátrabban vezetek – jegyezte meg kényszeredett mosollyal, mintha most jött volna egy sikeres öngazolási tréning első üléséről.

– Ezt a címet állítsd be a GPS-en – fordítottam felé a telefonom kijelzőjét. – Parkolj le a ház közelében úgy, hogy ráláss a bejárati ajtóra! Az ügyfelünk taxival fog érkezni, hívlak, ahogy elindult. Az lesz a dolgod, hogy figyeld a házat, nem ólálkodik-e valaki arrafelé.

– Honnan lehet felismerni az ólálkodókat? – kérdezte Tom lelkesen, és ettől a szemöldököm furcsa ívbe merevedett. Vártam egy másodpercet, aztán hosszú magyarázkodásba kezdtem az ólálkodás természetrajzáról, és a különleges ismertetőjelekről, melyek megkülönböztetik az ólálkodókat az ártalmatlan nézelődők népes táborától. Tom buzgón bólogatott, és látszott rajta, hogy legszívesebben előkapna egy jegyzetfüzetet, és leírná, amit hallott, csak nem mer rá engedélyt kérni.

Amíg megtörten magyaráztam átszellemült hallgatóságomnak, a nyugdíjasotthonból kezdtek kifelé szivárogni az idős emberek, többségükben férfiak, akikből magányosan álldogáló motorom előhívta egykori ifjúságuk foszladozó emlékképeit. Egyikük, egy köpcös, hajlott hátú, fehér hajú emberke egészen közel merészkedett a járművemhez. Dús, hatalmas ősz szemöldöke valószerűtlenül fehérlett ráncok barázdálta homloka peremén, mintha egy részeges sminkmester tíz centivel feljebb ragasztotta volna fel neki a betyáros

műbajusz jobb és bal felét. Félttem, hogy ha közelebb lép, összekarcolja vele a karosszériát.

– Tessék! – intettem Tomnak –, itt egy tipikus ólálkodó.

– Értem – bólogatott lelkesen a fiú, és szemével mohón szürcsölte a bizarr látvány értékes cseppjeit.

– Ugye meg fogod ismerni akkor is, ha emberi külsőben mutatkozik?

– Hogyne! – válaszolta határozottan.

– Ideje mennünk! – zártam le az oktatást. – Bármilyen gond van, hívj nyugodtan. Ne vedd fel senkinek a készüléket, csak nekem. És ha velem telefonálsz, ne rakd le, csak ha én kérem.

– Értem – mondta Tom –, úgy lesz!

Bíztatóan rápillantottam, aztán visszafoglaltam a járművem az időközben háromfőssé duzzadt rajongói tábortól. A visszapillantóban még láttam, ahogy az agg triumvirátus átszellemült arccal tüdőzi le a jármű maga után hagyott, édeskés füstjét.

Háromnegyed négykor lehorgonyoztam a Battlefield irodaházának főbejáratával szemközt elterülő, szépen gondozott terecske oldalában. A gondosan nyírt gyepszigetek között hangulatos, piros téglával kirakott utacskák szeltek keresztbe-kasba a fákkal dúsan telerakott teret. Hat-nyolc anyuka beszélgetett a közepén álló, gumiforgáccsal fedett parányi játszótéren, míg a hozzájuk tartozó tucatnyi kiskölyök azon versengett, ki tud nagyobb zajt csapni csattogó kerekű, lábajtós műanyag járművével száguldozva.

Kis, színes bódé állt nem messze a parkolótól. Fiatal, piercingekkel dúsan átlyuggatott lány állt benne a fagyaltos pult mögött, és miközben nagy, rózsaszín gumibuborékokat fújta magából, feszülten figyelte a hallójáratába furakodott fülhallgatóból áradó belső

hangot. De az is lehet, hogy ezen a vezetéken át kapta a csekélyke életműködéséhez szükséges áramellátást.

A pult elé álltam, és reméltem, nem ölöm meg azzal, hogy megzavarom. Csodálatos fagyiköltevények párásították el a tekintetemet. Akárcsak a bódé, a jeges csodák is magukon hordozták a szivárvány minden színét. Kék, lila, rózsaszín, zöld, sárga, narancs, barna, piros – azt hiszem, egy átlagos férfi ennyi színt ismer. Mivel az árnyalatok meghaladták a szókincsemet, elhatároztam, hogy nem kérek, csak mutogatok.

Nem is beszélgettünk túl sokat, és a többszörösen átfúrt lánynak sem kellett kivennie a füldugót, így nem halt bele a kiszolgálásba. A fagyj jege volt és ízetlen – könnyű szívvel dobtam a szemétygyűjtőbe a maradékot, mikor megcsörrent a telefonom.

– 256-os taxi, öt percen belül – szólt bele az igazgató, és ezzel letudta az üdvözlést és a búcsúzkodást is. Visszaballagtam a motoromhoz, és lassan elindultam vele az irodaház felé. A taxi hamarabb érkezett, mint az utas. Peter Landstone öt perc késéssel fordult ki a fáradhatatlanul körbe-körbe járó forgóajtó fogaskerékén. Nyakmerevítő gallért viselt, ami felnyomta az állát, és hörcsögszerűvé alakította az arcát. Bal karját a nyakán átvetett zsinórra akasztott sötétkék rögzítő tartotta derékszögben, a gyomra magasságában. Már a kilépés előtt rajta volt a napszemüveg, amivel valószínűleg a szemei aláfestését próbálta elfedni. Nem mozgott fiatalosan. Magán hordozta a koreográfia alkotójának jellegzetes stílusát – nem volt nehéz ráismerni Tony, a kurtafarkú kézjegyére.

A taxi után eredtem, és nem volt nehéz dolgom. Péntek délután nem könnyű autóval átaraszolni a városon. A bölcsek és bevállalóság már nem is próbálkoztak a négykerekűvel. Annyi motoros volt körülöttem, hogy kitűnni nehezebb lett volna, mint elbújni.

Ahogy sejtettem, Landstone úr először hazavitette magát. Felhívtam Tomot, aki lelkesen mesélte el, hogy kitartó próbálkozás után talált helyet a megadott címmel szemben, de nem látott egyetlen ólálkodót sem. Megvártam, míg a pórus jár ipari kém bevánszorog az elegáns külsejű, négyszintes lakóházba, majd a tömböt megkerülve lehorgonyoztam a hátsó kijárat közelében.

Felhívtam a Battlefield igazgatóját.

– Történt ma különleges esemény? – kérdeztem virágnyelven, rögtön a tárgyra térve.

– Igen, a délután folyamán Landstone az egyik részlegvezető jelszavával megnyitotta a tervrajzokat, és fényképeket készített róluk – válaszolta halkán az igazgató. – De nem tudjuk, hogyan csempészte ki az anyagot. Nem volt rajta karóra.

– Semmi baj, ez már legyen az én gondom – nyugtattam meg a férfit. – Ahogy megtörtént a tranzakció, hívom. Feltétlenül várja meg a hívásomat, mielőtt értesíti a hatóságokat!

– Rendben – adta beleegyezését az igazgató, és letette a telefont. Bármennyire is próbálta kontrollálni, feszültség vibrált a hangjában. Szinte láttam, ahogy odamegy a szekrénybe rejtett bárpulthoz, tölt magának egy dupla whiskyt jéggel, és egy hajtásra kiissza az olajosan csillogó, füstös aromájú italt.

Hát, igen. Nekem is jólesett volna valami lélekmelengető a félbehagyott fagyalt után. De ezt legfeljebb Phillip Marlow engedhette meg magának. Igaz, ő már tudná, hol és mikor adja át a mikrofilmet Landstone, sőt a vásárló kilétére is fényt derített volna két cigaretta között.

Ezzel szemben nekem csupán a várakozás öröme adatott meg. Egy kerek órát szobroztam a szomszédos épület tövében, és negyedóránként rácsörögtem Tomra, hogy ne lankadjon a figyelme.

Persze ő minden alkalommal azt hitte, hogy eljött az idő az indulásra. Ötvenöt perc kitartás után végre elcammogott előttem egy taxi, és megállt az 51. szám hátsó kijárata előtt. Újra felhívtam lelkes segédemet, ezúttal jó hírekkel.

– Készülj!

– Hová menjek? – kérdezte a fiú ijedten.

– Még sehová. Jött egy taxi, és hamarosan kiderül, toldott-foldott barátunk hívta-e. De addig is tartsd a vonalat. Ha kijön, a nyomába eredünk, és folyamatos telefonkapcsolatban maradunk, ahogy megbeszéltük.

– Rendben – nyugtázta remegő hangon.

Nyílt az épület hátsó ajtaja, mire azonnal belemerültem a motorom csomagtartó dobozának tanulmányozásába. Peter Landstone két lépéssel a taxihoz ért, és villámgyorsan beült a hátsó ülésre. Sok időm nem volt szemügyre venni, csak annyit láttam, hogy pucér kézzel, táska nélkül érkezett.

Az anyósülés mögötti hely a kedvencem. Ha a kliens oda ül, garantáltan nem látja, hogy követi-e valaki. A taxisoktól soha nem tartottam, ők rendszerint nagy ívben felülemelkednek a közlekedés többi résztvevőjének manőverein. Sima ügynek látszott.

Tomra is igaz volt a mondás, miszerint, akinek ilyen barátai vannak, nincs szüksége ellenségekre. Ahogy elindultam, szóltam neki, hogy készüljön, de várjon egy kicsit, mielőtt a nyomába ered a bérjárműnek. A tanácsot megfogadta, viszont nem nézett bele a visszapillantóba, mielőtt rám húzta a kormányt, amit, hála a rutinnak és az éveknek, megúsztam egy gyors szlalommal. De ez csak a lidércnyomás nyitánya volt. Tom nem tudott egyszerre koncentrálni a forgalomra, a taxira és rám, sőt, valójában azt sem tudom, tudott-e koncentrálni egyáltalán bármire. Az én figyelmem

nagy részét innentől nem a megfigyelt autó, hanem az életben maradásért vívott küzdelem kötötte le. Ha a taxis belenéz a tükrébe, azt látja, hogy egy őrült autóvezető roncsderbit játszva megátalkodottan üldöz egy szájalomra méltó motorost, aki egyfolytában magyaráz. Pedig hiábavaló próbálkozás volt telefonon távirányítanom a fiút, mert minden utasításomra fáziskéséssel reagált: akkor állt meg, mikor már el kellett volna indulnia, akkor indult el, mikor meg kellett volna állnia, és így tovább. Valószínűleg megőszültem a sisak alatt az eltelt éveknek köszönhetően, amit a húszperces út örökkévalósága során éltem át.

Mikor végre leállítottam a tajtékos járgányt, és remegő lábakkal, de fűrgén beugrottam egy villanyoszlop biztosnak hitt fedezékébe a pontosan érkező, de megkésve fékező Toyota elől, a szívem úgy vert, mintha futva követtem volna idáig a taxit.

– Maradj az autóban – utasítottam a fiút elfúló hangon az éteren át –, és vigyázz a motoromra! Csak akkor szállj ki, amikor a taxiból előkaszálódó úr eltűnt a látóteredből! Te engem fogsz követni!

– Téged?

– Bizony, engem. Ha úgy látom, hogy lezajlott az átadás-átvétel, átveszed Peter Landstone megfigyelését, én pedig a vevő nyomába szegődöm. De fontos, hogy addig ki ne szúrjanak, szóval te csak engem figyelj. Ha véletlenül szem elől tévesztenél, hívj telefonon.

Tom szorgalmasan aházott. Mire elcsomagoltam a bukósisakomat, Landstone is kifizette a taxit, és elindult a várnegyedbe vezető kapu irányába, időnként riadtan jobbra-balra forgatva a fejét. Én, az ártatlan, fekete baseball sapkás járókelő, véletlenül épp hasonló irányba haladtam, ódon látványosságokra éhezve. Nyakamban okos kis fényképezőgéppel, mely úgy volt kialakítva, hogy az oldalán elhelyezett, ügyesen álcázott apró lencsén keresztül készítette a

képeket. A várnegyed bejárata impozáns volt, mert bár a vizesárkot rég betemette az idő az egykori erőd körül, az újjáépítészek farönköket formázó vasbeton gerendákkal és karvastagságú láncokkal varázsolták vissza az egykori felvonóhíd hangulatát. Minél közelebb értem, annál ijesztőbbnek tűnt a kitátott szájhöz hasonló kapu, melynek tetejéről, mint egy ragadozó fogai, hegyes vasrudak ijesztgették az ártatlan járókelőket, ha azok nem szeppentek volna meg eléggé a gigantikus méretek láttán. Gyorsan a dárdák irányába fordítottam a gépet, és készítettem egy fotót Peter Landstone zaklatott haladásáról.

Bár levetette a napközben viselt tartó és rögzítő segédeszközöket, azt nem az önfelelt mozgás akadályozása miatt tette – jobb keze mérsékelt lelkesedéssel próbálkozott a lóbálódással, és a riadt nézelődéshez sem a nyakát tekergette, hanem a teljes felsőtestét fordította oldalra. Megértettem, hogy nem akart ismét a külvárosba menni a csere újrajátszásához. A vak is láthatta, hogy Landstone nem tartozott a profi kémek közé. Ha van annyi szerencséje, hogy ma délután épp bőrrel hazajut, egy gyors letartóztatás még megmentheti az életét, mielőtt a jelenleg még ismeretlen vásárló eltörli vele együtt az árulkodó nyomokat is.

A középkori stílusban megmaradt, vagy ügyesen felújított – felrégiesített? – kétszintes házacskák szorosan egymás mellé tapadva kígyóztak kétoldalt, és tartózkodó szembenállásukkal közre zárták a macskaköves utcácskákat, melyek számomra megfejthetetlen logikát követve szaladtak egymásba, vagy ágaztak szét. Ahogy beljebb haladtunk az egykori piactér felé, a házak alsó szintjét egyre gyakrabban bélelték ki apró boltocskák, melyekben a kötelező giccsparádé helyi változatát lehetett beszerezni az otthon maradottak megajándékozására. Hatalmas kínálat volt

hűtőmágnesekből, térképekből, kulcstartókból, sörnyitókból, képeslapokból, poharakból és tányérokából, melyeken a várnegyed nevezetességei voltak láthatók művészi és kevésbé művészi igényességgel megjelenítve.

Landstone nem fordított kiemelt figyelmet egyetlen ajándékboltnak sem, rendületlenül haladt a régi városrész központja felé. Az ódon piactér szélén, boszorkánykörszerűen szaporodtak el a kávézók és éttermek, és titkon bíztam abban, hogy nem ezek egyikébe igyekszik, mert nyílt terepen könnyebb dolgom volt, ha észrevétlen akartam maradni.

Zajos turistacsoport nyomakodott előre a kelletlenül félrehúzódó járókelők között. Vezetőjük, egy hetvenes éveit taposó, bántóan reszelős hangú, vénségében is elpusztíthatatlannak látszó szikár matróna, lila esernyőjét magasban tartva vezényelte a mögötte engedelmesen loholó csapatot. Régmúlt osztálykirándulások emlékét idézte: nincs idő bámészkodni, minden nevezetességet látni kell! A kellemes hőmérséklet ellenére a ridegtartáshoz nem edződött, többnyire erősen túlsúlyos turisták teljes erőbedobással izzadtak, és nyitott szájjal habzsolták az egyre ritkásabbá váló levegőt. Az üstökösként száguldó csoport csóvájaként kullogó öt-hat fő egyre jobban leszakadva önálló életet kezdett élni, és várható volt, hogy a térre érve beülnek az első presszóba, kihagyva a csodálatos szökőkutak és lovas szobrok testközeli megtekintését.

A laza turistacsoport kiváló álca, a sok bamba, fényképezőgépét kattogtató, tolakodó, bámészkodó figura között könnyű elvegyülni. Besoroltam a mag és a csóva közé, és a feszes tempónak hála, a piactér peremén csaknem egy vonalba értem Landstone-nal, aki rendületlenül haladt a tér közepén csillogó három szökőkút irányába. A jobb kéz felé eső, barátságos, kisebb látványosság a

gyermekek kedvence volt, mert könnyen bele tudtak mászni, és mérettől függően csupán térdig vagy bokáig merültek el benne. Négy vicsorgó oroszlánkölyök köpködte ütemesen a pancsoló csöppségekre a rózsaszínre festett vizet. A pelenkásoktól a tízévesekig most is ott tobzódott a sok kis bajkeverő, önfeledt ricsajuk és gyöngyöző kacagásuk még vidámabbá varázsolta a napfényes délutánt.

Landstone azonban nem az oroszlanos vízköpőt választotta. Elhaladt a méteres márványgömbökből rakott gúla mellett, melyekből mellbimbóhoz hasonló dudorokból spriccelt a tér minden irányába a vízszugár, és a tér bal oldalán álló, laza összevisszaságban egymásra dobált korsókat formázó, csendesen csordogáló szökőkút irányába szaporázta meg a lépteit. A medence kőperemén egyetlen ember ült csupán, aki széttárt sportújságjába merülve elzárta magát a zajongó tömegetől. Landstone a peremre tette a lábát, és újrafűzte cipője hibátlan masniját. Talán tíz méterre lehettem a jelenettől, és az élőkép helyett már csak a fényképezőgép kijelzőjén keresztül szemléltem az eseményeket, szorgosan nyomogatva az exponáló gombot.

Az újságot tartó kéz lassan összehajtogatta az olvasnivalót. Cigaretta dugott a karhoz tartozó szájba, és tüzet kért a fűzőigazító, botcsinálta kémtől. Egy doboz gyufa vándorolt az egyik tenyérből a másikba, aztán az új masni is elkészült, és a cipőkötés nagymestere láthatóan megkönnyebbülve távozott a tér távolabbi vége felé. Az újságos ember még visszatért a félbehagyott cikkhez, rágyújtott egy cigarettára, és füttyülve a kabátja zsebében, vörös fejű gyufaszálak között pihenő, milliókat érő titokra, laza nemtörődömséggel fújta a füstöt az ég felé.

Eltettem a fülhallgatót, és mivel a nyilvánvaló telefonálás kevésbé

gyanús, a készüléket a kezembe fogva megcsörgettem Tomot, hogy átruházzam rá a tehermentesített kém további megfigyelését. Békésen csámcsogva vette fel a kagylót, és belebrékóbrékózott a vonalba.

– Csak nem eszel? – hüledeztem.

– Mindig megkívánom az édességet, ha nagyon izgulok – cuppogta magyarázatként.

– Képes vagy evés közben becserkészni a célpontot, vagy olyan vagy, mint az oroszlán, aki, ha jóllakott, leheveredik egy bokor mögé, és semmi nem tudja izgalomba hozni?

– Készen állok, főnök! – vágta rá katonásan. Óvatosan hátrapillantottam, és ki is szúrtam a fiút a tér sarkánál: egy óvodás csoporthoz csapódva, vigyorogva vattacukrot majszolt. Megtartottam a véleményemet, és rátértem a teendőkre:

– Ha nem tévedek, és ritkán szoktam tévedni, a tranzakció sikeresen lezajlott. Az emberünk immár üres és ártalmatlan. Beült a tőlem jobbra lévő Monarchia kávézó teraszára. Szerintem innen egyenesen hazamegy, de azért kövesd őt a lakása bejáratáig! Ne ragaszkodj az autódhoz! Ha taxiba ül, fogj te is egyet. Úgyis tudod a címét, mondj be egy közeli házszámot. Ha hazaért, vagy valami rendkívüli történik, hívj azonnal. Én óvatosan rátapadok a vevőre.

– Kérést vettem. Hasta la vista, baby!

– No problemo! – válaszoltam autentikusan. Rezgőre állítottam a készüléket, és zsebre vágtam. Bár tartoztam még egy hívással a Battlefield igazgatójának, ezt az ígéretemet csak Landstone hazatérése után terveztem betartani. Kicsi ugyan az esélye, de előfordulhat, hogy az előbbi jelenet a szökőkútnál csak elterelés volt, és a valódi csere még várat magára. Ha mégis így alakulna, Tom akkor is látótávolságon belül lesz.

A korszóút peremén a sporthírek rajongója végére ért az érdekességeknek, akkurátusan összehajtogatta és a hóna alá csapta a lapot. Lelkesen kattogtattam a fényképezőgémem a spriccoló kőmellek irányában, és közben csodálatos képeket készítettem a mikrofilm újdonsült gazdájáról. Az LCD-kijelzőn nem láttam az arcát, így amikor egy egész digitális archívumra való felvételt rögzítettem róla, elzártam a gémem, és óvatosan szemügyre vettem őt, mindenféle közvetítő eszköz nélkül. Az újdonsült tervtulajdonos szívott egy utolsót a cigarettájából, aztán laza ívben elpöckölte a csikket az önfeledten játszadozó gyerekek irányába, és magára húzta a napszemüvegét.

Csak egy másodperc volt talán, mégis elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy Lót néhai feleségéhez hasonlóan kővé dermedjek a látványtól. Az arc, ami már első látásra is ellenszenves volt, másodjára sem lopta be magát a szívembe. Jack, a Malom kávézó sofőrje körbetekintett a téren, és egy röpke pillanatra elfogott a bizonytalanság, hátha megismer. De ráeszméltem, hogy nincs mitől tartanom, hiszen az ismeretségünk egyoldalú.

Ellenálltam a kísértésnek, hogy belebámuljak a képébe, és igyekeztem mögé, a halomba rakott korszókból dúsan csobogó, szikrázó zuhatagra fókuszálni. És ahogy egy igazi turista tenné, szemem elé emeltem a gémem, és a kút irányába tartva fotózást imitáltam.

Jack fordított még kicsit a fején, pár pillanatig a néhai piac követ koptató turistákat fürkészte, aztán elindult a nyugati kapu irányába. Fellélegeztem, és az agyam újra forogni kezdett, kéretlenül is ontva a kérdéseket magából. Nyilvánvaló, hogy Jack csak közvetítő, de vajon ki lehet a megbízója? Lehet, hogy a Malomnak is köze van az adatlopáshoz, vagy Jack ottani munkája csupán fedőfoglalkozás? Mi

van, ha a kávézó csak látszat, és a barátságos polgári szórakozóhely álcája mögött egy ravasz bűnbanda rejtőzik? És mi van akkor, ha az ipari kémkedés is csak egy az illegális tevékenységek közül?

Szinte hallottam a kattanást, ahogy a történet darabkáit, mint a vasreszeléket a mágnes, egységes egésszé rántotta össze a logikám. Hát persze! A kávé tökéletes csomagolóanyag a kábítószer számára, hiszen, ahogy Betty is említette, hazavágja a kutyák szaglását. És milyen okos ötlet beinvitálni a rend őreit az ingyen fánk ígéretével! A hatóság képviselői karnyújtásnyira vannak a város drog- és fegyverhálózatának központjától, és eszükbe sem jut, hogy a szíves vendéglátással távol tartják őket attól, amit megtalálni hivatottak.

Annyira kerek volt számomra a történet, hogy teljesen elérzékenyültem saját zsenialitásomtól. Látni akartam, hogy igazam van. Tudnom kellett, hová tart a milliókat érő, mégis teljesen értéktelen gyufásdoboz. Jack tempós léptekkel áthaladt a kapu hatalmasra nyitott száján, és elfordult jobbra, a parkoló irányába, így én is kénytelen voltam megszaporoázni a lépteimet.

Az egyik piciny cukrászda ajtaja előtt tétován összeverődött csoport állta az utamat. Az elöl állók már kezdtek beszivárogni a hatalmas napvédő ponyva alatt elhelyezett, színpompás virágládákkal határolt kerthelyiségbe. Olyanok voltak, mint egy emberekből készült homokóra, és látszott rajtuk, hogy jó pár percbe beletelik, mire elperegnek az utamból. Nem volt időm megkerülni őket.

Vettem egy mély levegőt, és átnyomakodtam a kövér, izzadt testek között. A gusztustalan manőverről eszembe jutott, hogy a gondosan pörkölt, mélybarna kávészemek közé is hasonlóan erőszakosan tuszkolják be a húsz-harminc deka kokaint vagy heroint rejtő diszkrét tasakokat. Aztán a malom emblémával ellátott jutazsákok

felkerülnek arra a barna ponyvás teherautóra, melyre, nem messze tőlem, épp felkapaszkodott ellenszenves sofőrje. Fülemben csengtek Betty szavai: hetente egyszer, pénteken, Jack végigjárja azokat a helyeket, ahol szívesen szolgálják fel a Malomban pörkölt, kiváló minőségű kávéfajtákat...

Odaértem a motoromhoz, kikaptam a csomagtartóból a sisakomat, villámgyorsan a fejembe nyomtam, és a komótosan cammogó furgon után gurultam. A fejemben kibontakozó történet egyre részletgazdagabb lett, és alig vártam, hogy megtudjam, kinél találnak gazdára az elbitangolt tervrajzok. Miközben magam is a külváros felé bitangoltam, azt terveztem, hogy amint a Malom elé érünk, felhívom Mike-ot, és elmondom neki a nagy fogást, aztán tovább követem Jacket, hogy kiderítsem, ki rendelte meg a mágnesfegyver negatívjait.

Az ábrándozásból arra eszméltem, hogy nem a kávézó irányába haladunk. A házak állagának romlásával párhuzamosan a forgalom is gyérebb lett, így én is kénytelen voltam egyre távolságtartóbbá válni. A kis furgon végül megelégette a kóborlást, és leparkolt egy jelentéktelen mellékutcában, néhány nagyobb teherautó mellé. Mintha a legkisebb testvér érkezett volna haza bátyjai és nővérei szerető társaságába. A teherautók között nem volt két egyforma, bár abban hasonlítottak egymásra, hogy egyikkel sem vállaltam volna ötven kilométernél hosszabb fuvart. Ütött-kopott karosszériájuknál csak a rakteret borító ponyváik voltak lehangolóbbak – az egykor változatos színekkel és emblémákkal díszített vásznak megszurkúltek a beléjük ivódott portól és sártól, és már hozzájuk érni is fizikai fájdalmat jelentett volna a legtöbb ember számára. A teherhordó monstrumok orra mind egy irányba, egy viszonylag jó állapotban lévő raktárépület felé nézett, így a gépek, bármilyen

groteszk, testbeszédükkel jelezték, hová tartoznak.

Három suhanc fordult be az utca szemközti végéből, és gördeszkájukkal ügyesen kerülgetve a megráncosodott aszfalt bőrhibáit, épp felém tartottak. Kihasználva a jövés-menés fedezékét, átberregtem a teherautók fara mögött. Jack felé sandítottam, aki épp belépett a raktárépület bejáratán, ügyet sem vetve az utca zajára. Megpróbáltam leolvasni a ház falán díszelgő táblát, de csak a nagybetűs cégnevet sikerült kisilabizálnom: Hófehérke. Az alatta lévő két sor megfejtéséhez meg kellett volna állnom, de mivel a bejárat fölött két kamera is figyelemmel kísérte az épület környékét, lemondtam a további kíváncsiságról, remélve, hogy a név alapján sikerül megtalálnom a céget a neten.

Épp időben fordítottam vissza a fejemet a menetirányba – a negyedik gördeszkás srác eszeveszett tempóban vágott elém a sarkon. Keresztbe fordulva sikerült megállnom az úton, és a fiú is végrehajtotta élete eddigi legbravúrosabb manőverét. Mindketten megúsztuk a találkozást, bár a srác bal térdét csúfító friss sebből csordogáló vér azt jelezte, hogy korábban nem volt ilyen szerencsés.

Utánanéztam, ahogy tovazörög. A tőlem jobbra eső tűzfal ismerősen sandított rám egyetlen kicsiny ablakával. Az alatta futó, három méter magas, tömör téglakerítés tetején rozsdásan foszladozott a valamikor két sorban kifeszített szögesdrót. A téglák közül kikandikáló malterban csenevész borostyán próbált kapaszkodót találni, de tövénél, a kerítésbe rést ütő, horpadozott, viharvert kapuszárny zsanérjánál olyan kevés talaj jutott neki, hogy soha el nem érhetette a rozsdás drótok áhított magasságát.

Ezt az utcaképet nem először látom, abban biztos voltam. Az agyam lázasan kutatott a belső archívumomban, és éreztem, hogy közel a megoldás. Aztán egyszer csak villámként hasított belém a

felismerés: Martin Cole-t követve jártam erre! Pár méterre ettől a saroktól vártam rá, míg ő a szemben lévő barakkban könyvelt. Az egykori barakk helyén, a teherautók sorfala mögött most az a raktárépület állt, ahol Jack valószínűleg épp leadja a hamis tervrajzokat.

Nemrég még azt hittem, minden összeállt. Most mégis összekavarodott, és új dimenziót kapott a történet. Éreztem, hogy Jack, a Malom, ez a raktár, Martin Cole, Leslie Morton, a mágnesfegyver és sok egyéb apróság együtt nyer majd értelmet, csak még nem láttam, hogyan. De azt már sejtettem, hogy aznap este sem fogok unatkozni.

* * *

Letáboroztam a raktárépületre merőleges, észak-dél irányú utcában. A szinte tökéletes szélcsendben a meleg megrekedt a házfalak között: a péntek délután álmosan készülődött a hétvégére. Kihajtogattam a város térképét a motor kormányára, csak az álca kedvéért, és elővettem egy szendvicset meg egy kis üveg langyos ásványvizet. A házak tövében lustálkodó árnyékból kényelmesen ráláttam a raktár előtt sorakozó teherautók ponyváira.

Megfigyelés közben csak egyet tehet az ember: gondolkodik. Sajnos a gondolkodás a megérzések esküdt ellensége. A legzseniálisabb felismerésem is értelmetlen részletek kusza halmazává válik, miután ízekre szedte a logikus érvelés. Így, félórás morfondírozás után, pontosan harminc perccel lettem bizonytalanabb a korábbi feltevéseemben. Ugyan, mi utal arra, hogy a Malomnak bármi köze lenne a történethez? És mi szól amellet, hogy Jack látja el a fél országot kábítószerrel? Az ismerősnek tűnő

utcában álló ismeretlen raktárépületnek köze lehet a szervezett bűnözéshez, hiszen valószínűleg ott landolt a mikrofilm is, de lehet, hogy a rosszarcú sofőr, akivel gyerekeket lehetne ijesztgetni, csupán lényegtelen mellékszereplő. A logikám kijelentette, hogy csak a fantáziám gyúrta kerek történetté az egymástól független eseményeket.

A megérzésem viszont kétségbeesetten tiltakozott, felhívva a figyelmet arra a tényre, hogy életem eddigi legsikertelenebb nyomozása egy raktárépület erejéig mindenképpen kapcsolatban áll a mostani ügyemmel. A meggyilkolt könyvelő ebben az utcában is tevékenykedett, és a mikrofilm sem véletlenül landolt a világszép mesehősről elnevezett cégnél. Ez egy olyan nyom, amit nem szabad figyelmen kívül hagynom.

A racionális énem vállat vont, és elgondolkodott. Kihasználva védtelen helyzetét, a kreatív felem hozzátette, hogy azért utána kellene járni ennek a kávés-csempészes történetnek is. Igaz, még nem érkezett el ideje annak, hogy erről Mike is tudomást szerezzen.

Még jó, hogy az aszcendensem ikrek, így nem kell soha szkizofréniára gyanakodnom a bennem zajló viták kapcsán. Befejeztem a táplálkozást, elővettem a telefonomat, és nekiláttam lerendezni a függőben lévő ügyeket.

Tom jelentette, hogy Landstone hazatért, és mivel ezzel a rosszabb sorsra érdemes tervcsempész körüli teendők lezárultak, várja a további utasításaimat. Zavarba jöttem, mert hirtelen fogalmam sem volt, merre irányítsam. Az utcasarkot bátyaként őrző, még omladozó külsejével is tekintélyt parancsoló kőépület falán rozsdálló tábláról sikerült leolvasnom az utca nevét a fiúnak, a mögöttem lévő házról pedig hozzábiggyesztettem egy házszámot. Tom beadagolta az adatokat a GPS-nek, és közölte, hogy 15 percen

belül itt lesz.

Vettem egy mély lélegzetet, és felhívtam a Battlefield igazgatóját. Közöltem vele a hírt, hogy az árucseré megtörtént, és nyithatják a bilincset a jelenleg már otthonában tartózkodó csalárd munkatárs letartóztatásához. Az igazgató szó nélkül hallgatott végig, majd megköszönte a torkát, és előadta eddigi leghosszabb monológját.

– Köszönöm a segítségét. Kérte tőlem, hogy gondoljam át az előző nap eseményeit. Most elmondom, hogyan emlékszem vissza. Ön, Bexley úr, az én megbízásomra figyelte Peter Landstone-t, mivel gyanítottuk, hogy terveket próbál kicsempészni vállalatunktól. Megszerezte tőle a mikrofilmet rejtő órát, majd felvetette a hamis terv ötletét, amit sikerült is végrehajtanunk. Hamarosan megkeresi önt az illetékes kormányhivatal magas rangú nyomozója, Anthony Dawson őrnagy. Kérem, erősítse meg neki a történeteket!... Kezemben tartom a három héttel ezelőtt kötött megállapodásunk egyik példányát, mely alapján hamarosan át is utaljuk önnek az öt számjegyű sikerdíjat. Hétfőn küldje át nekem a számlaszámát! A viszontlátásra!

Gépiesen elköszöntem, és közben pergett a számláló az agyamban. Nagyot nyeltem. Most tulajdonképpen hagytam magam megvesztegetni. Nem szép dolog, de legalább tízezer érv szólt mellette. Egyébként is csak akkor beszélhetnénk korrupcióról, ha engem kihagynának az üzletből.

Felhorkant a mellékutcában egy teherautó motorja, és kedélyes rotyogásával véget vetett a sziesztámnak. Nagyobb testvérei sorfalából lassan előfarolt a barna ponyvás furgon, és az ívéből egyértelmű volt, hogy felém fog kihajtani.

Gyorsan feljebb gurultam az utcán úgy kétszáz méternyit, betömködtem a térképet és a kiürült műanyag palackot a

hátizsákomba, fülembé dugtam a headsetet, és a sisakot a fejembe csapva elindultam visszafelé. Egy várakozó motoros gyanús lehet, egy éppen haladó viszont csak egy közlekedési esemény. Jack is így gondolhatta, mert alig lassított a kereszteződésben, mielőtt kifordult elém, bűzös kis felleget eregetve a kipufogóból.

Ráérősen haladtunk a tőlünk balra, a foszló drótkerítés mögött elterülő, gyommal dúsan benőtt, virágoktól sárgálló egykori üzemi terület mellett, ahol rég nem használt iparvágány futott párhuzamosan az úttal. Csaknem két kilométert tettünk meg, mire találtunk egy áthaladási pontot. Az út két oldalán az égnek meredő, rozsdás, fémszakállas sorompók magukra hagyott madárijesztőként emlékeztették az erre tévedőket arra, hogy egykoron meg kellett óvni a közutakon haladó fémszekereket a fanyar, petróleumszagú sínpáron zakatoló gépszörnyektől.

Kanyarogtunk még párat, aztán meglepetésemre megérkeztünk a Malomhoz. Jack leparkolt a teherautóval a rámpa elé, bezárta a kocsit, és füttyörészve átült egy viharvert, öreg BMW-be, melyre műanyag karosszériaelemeket szereltek, hogy dögösebbnek tűnjön a gép. Az átplasztikázott autó megvillantotta feltuningolt motorja űrméretét, és csikorgó gumikkal lőtt ki a városközpont irányába, két határozott, fekete csíkot hagyva maga mögött az aszfalton.

A Malom környékén végre érezhetővé vált a hétvége közelsége. A masszív ajtó előtti téren gomba módra nőttek ki a földből a napernyős asztalkák. Szinte minden hely foglalt volt, bár a korábbiaktól eltérően csupán egy egyenruhás trió (két rendőr és egy kutya) őrizte a hely békéjét. Az utca levegőjét átítatta a frissen pörkölt kávé illata.

Úgy döntöttem, megvárom az esti szállítást, és reméltem, hogy Betty nem tévedett a rendszerességgel kapcsolatban. Lezártam a

járgányomat, és betelepedtem egy frissen felszabadult asztalhoz. A felszolgálóra várva felhívtam Tomot, aki még a raktárépület felé tartott igen csüggedt hangulatban. Megkértem, hogy módosítson útirányt, tankolja tele a járművét, és csatlakozzon hozzám egy jeges kávéra.

* * *

– Biztos, hogy visszajön? – kérdezte a fiú, mikor végre megérkezett.

– Ne aggódj! – próbálkoztam ismét a megnyugtatóval.

Szinte végszóra, motorbőgés harsant a közelben, és a kereszteződésből, mint egy hazasiető orrszarvú, elővágatott az öreg BMW. Jack nem kapkodta el a fékezést, így aztán fél méteren belül kellett hatvanról nullára csökkentenie a sebességét ahhoz, hogy ne döntse ki a parkoló végében zöldellő facsemetéket.

Ha Tom arra számított, hogy a kétórás várakozás után végre kezdődik az akció, csalódnia kellett. A sofőr komótosan pakolta tele a teherautóját, minden tíz perc munkával telt időt húsz perces telefonálásokkal szakítva meg.

Szerencsére volt mivel elütni az időt. Tom magával hozta veterán laptopját, és az ingyen wifi segítségével rá tudtunk keresni Hófehérkére. A rajzfilmek, mesekönyvek, színházi előadások, jelmezek és egyéb, gyermekeknek való mulatság után végre ráakadtunk a Hófehérke Kft-re is, de okosabbak nem lettünk. A cég ipari mennyiségben állított elő géprongyot. Ha eddig kétségek közt őrlődtem volna azzal kapcsolatban, milyen hasznos dolgok készíthetők rongycsíkokból, a honlap segítségével most kielégíthettem a kíváncsiságomat. A Hófehérke tevékenysége nélkül nem csupán a rongyszőnyegek tűntek volna el sivár kis életünkből, de a polírozóhengerek is a korai kopaszodás kellemetlen következményeivel néztek volna szembe.

Mágnesfegyver, géprongy, tisztítás, pörkölt kávé, kettős gyilkosság és egy felszívódott titkos ügynök. A kirakós darabkái nem igazán illeszkedtek egymáshoz. Már csak abban reménykedtem, hogy az esti

körfuvar ráébreszt valamire, amitől ez az egész értelmetlen összevisszaság logikus rendbe kerülhet.

Jack felhajtotta a plató hátsó falát, és egy hosszú deszkával lepiszkálta a teherautó tetejére lökött ponyvadarabot. Komótosan fizettünk, beültünk Tom autójába, és röviden átvettük az autós megfigyelés elméleti vonatkozásait, különös tekintettel segítőtársunk életének védelmére. Sokkal nagyobb biztonságban éreztem magam így, hogy Tom nem fedezett.

Jack teherautója életre kelt, pukkantott egyet, megrázkódott, és rányitotta álmos fényzőrőit a világra. Tom izgatottan csatolta be az anyósülésen a biztonsági övét, és megkezdődött a várva várt péntek esti utazás.

Óvatosan ránk esteledett, ahogy sorra jártuk a környező kisvárosokat. A presszók kivételével csupán egy nem várt megállónk volt, egy erdő szélén, ahol Jack megszabadította magát a hólyagjában felgyülemlett folyadéktól.

Minden kávézónál ugyanaz volt a menetrend: a sofőr kiszállt, lenyitotta a hátsó falat, fellépett a platóra, kifűzte a ponyvát, előre húzott néhány jutazsákot, és kettesével becipelte őket a raktárhelyiségekbe. Dolga végeztével műanyag zsákokat cipelt a teherautóhoz, néha egyet, néha többet. A zsákok oldalára az újrahasznosítás nyilakból formált szimbóluma virított. A folyamat pár percig tartott csupán, és Jack olyan unottan végezte, hogy elbizonytalanodtam a csempészett drogokkal kapcsolatos elméletemmel kapcsolatban.

A nyolcadik kávézónál már nem bírtam tovább.

– Felmegyek a raktérbe. Ül át, és kövess! – adtam ki a parancsot Tomnak. A fiú olyan kétségbeesett arcot vágott, hogy rögvest nyugtatgatni kezdtem. – Csináld úgy, ahogy tőlem láttad! Semmi

hirtelen manőver, te csak egy átlagos hétvégi vezető vagy, aki egyik városkából igyekszik a másikba. Mondjuk, éppen hazafelé tartasz a feleségedhez a szeretődtől. Legalább van magyarázat az izgalmadra.

– Mi lesz, ha elveszítelek?

– Van nálunk telefon. Hívlak, ha nem talállak.

– És hogy fogsz lejutni a teherautóról.

– Bízd rám! – fölényeskedtem. – És figyelj, hogy csinálják a profik!

Ahogy Jack elvonult két zsák kávéval a vállán, odaosontam a furgonhoz, és laza mozdulattal felpattantam a raktérbe. A kétségkívül elegáns mozdulat közben csak a bal bokámat vertem bele a plató éles szélébe, így kissé erőltetett mosollyal intettem vissza a távolban várakozó autóban feltehetően engem figyelő fiúnak, hogy minden a legnagyobb rendben.

Csendes, meghitt szitkokat mormolva, óvatos tapogatások útbaigazításával kerestem egy átmeneti búvóhelyet a zsákok mögött. Hang nélkül szívtam magamba a bódító illatokat, amíg a sofőr rám zárta a rakteret, és elindultunk a következő állomásra.

Előkotortam a hátizsákomból a fejlámpámat, és óvatos derengésre állítva, lesunyt fejjel odaléptem az első zsákhoz. Szerencsére nem plomba volt a nyakán, csak egy jól megkötött, erős zsákmadzag szorította bele a kávészemeket. A Malomban olvastam arról, hogy pörkölés után a szemeket jól szellőző helyen kell tárolni, hogy utat adjunk a keletkező gázoknak. Jól megnéztem a nem túl bonyolult csomót, hogy helyesen kössem vissza, aztán kibogoztam, és meglazítottam a zsák száját. Feltúrtem az ingem ujját, és könyéig beletúrtem a kávéba.

A kezdeti izgalmat hamar felváltotta a csalódottság. Szinte egyenként tapogattam át több tízezer kávészemet, de egyetlen csomag kábítószer sem akadt a kezembe. Végző elkeseredésemben

még az újrahasznosítani valóba is belemerészkedtem, de csak a finomra őrölt és egyszer már átfőzött, hideg, szottyos darálékban sikerült dagonyáznom egy jót.

Miután az utolsó zsákot is visszakötöttem, eloltottam a lámpámat, és felhúzott térdekkkel kiültem a plató hátsó végébe, hogy gyorsan távozhassak, ha megérkeztünk. A ponyva szerencsére nem volt szorosan rögzítve, el tudtam annyira emelni, hogy kicsusszanjak rajta a talaj irányába.

A logikám úgy összegezte a sikertelen kutatást, hogy ő ezt megmondta már délután. Az intuitív énem azzal vágott vissza, hogy az ellopott tervrajzok nyilván nem véletlenül landoltak épp Jacknél, aki emiatt bizonyíthatóan rosszban sántikál napjai nagyobb részében. Végeztem egy gyors fejszámolást, és megállapítottam, hogy pár zavaros feltételezésen kívül nem sok mindent tudok felmutatni. Ma estére ennyi volt, nyugodtam bele. Ha levergődtem erről az átkozott járműről, megkeresem Tomot, és hazafurikáztatom magam vele. Egy kiadós alvás után holnap higgadtan át tudom gondolni a történeteket.

A meditálásból és az egyensúlyomból egy sportos kormányozdulatot követő határozott fékezés billentett ki. Gyorsan előkászálódtam a zsákok közül, melyek rezignáltan túrték, hogy közéjük gurulok, és átpréseltem magam az elemelt ponyva és a hátsó fal között. A deszkák még belém küldtek néhány szálkát búcsúzól, de nagyobb bántalmak nélkül földet értem, és elosontam az elcsendesedő teherautó takarásában. Egy parkoló személyautó rejtekéből aztán szemügyre vettem, hová is kerültünk.

Egy ismeretlen város sűrűn lakott kerületében landoltunk, az út mindkét oldalán autók aludták tömött sorban édes, hétvégi álmukat. Megértettem, miért volt a hirtelen kormányozdulat és a gyors

fékezés: Jack meglátott egy megfelelő méretű parkolóhelyet. Már nyílt is a vezetőfülke ajtaja, és a fedezékül használt egyterű takarásából láttam, amint a sofőr lábai aszfaltot értek.

Óvatosan hátrébb húzódtam, de meglepetésemre Jack nem a raktér felé vette az irányt, hanem rézsút átvágott a kihalt úttesten, és füttyörészve elindult a másik oldali járdán. Nesztelenül osontam utána, ügyelve arra, hogy mindig takarásban maradjak, és reméltem, hogy senki sem nézelődik a szemközti ablakokból. A második háztömb kapujában a sofőr hanyagul rátenyerelt a csengőre, és addig zenéltette a rendszert, amíg egy morcos hang bele nem szólt.

– Jack vagyok – mondta tagoltan az érkező, és rögvest bebocsátást nyert.

Nekitámaszkodtam egy facsemetének, és kifújtam magam. Olyan szagot árasztottam, mint egy leégett kávéültetvény. A következő zuhanyzásig kerülnöm kell mások társaságát. Persze Tomot nem tudom kihagyni az élményből, és emiatt már előre sajnáltam.

Mintha megérezte volna, hogy ő jár az eszemben, megcsörgetett.

– Elment a teherautótól – suttogta bele a kagylóba erőltetett torokhangon. – Le tudsz szállni egyedül, vagy segítek?

– Már lent vagyok – suttogtam én is, aztán normális tónusban folytattam. – És te merre jársz?

– Olyan hirtelen parkolt le a sofőr, hogy tovább kellett jönnöm, nehogy gyanús legyek – folytatta izgatottan a fiú. – Behajtottam egy mellékutcába, de kiderült, hogy egyirányú, szóval leálltam, ahogy tudtam, és visszafutottam a kereszteződésig.

– Jól van, megnyugodhatsz, minden rendben. Láttad Jacket bemenni a házba?

– Aha! Mit csinálhat ott?

– Fogalmam sincs, de utánajárok. Próbálj visszajutni ebbe az

utcába! Nem messze a teherautó előtt van egy parkolóhely, ott leállhatsz. Ahogy végeztem, odamegyek hozzád. Addig ne izgulj, és ne hívj! Én most nosztalgiazok kicsit.

Letettem a telefont, és alaposan szemügyre vettem a tőlem jobbra elterülő, öreg fákkal szegélyezett játszóteret. Tizenöt-húsz méterre egy hatalmas platán nyújtózkodott méltóságteljesen. A legalsó ágát ugyan nem értem el, de ilyen esetekre tartottam magamnál egy nyolcméteres, karabinerben végződő hegymászó kötelet.

Harmadik próbálkozásra sikerült átvetnem az ágon, áthurkoltam a csaton, és komótosan felmáshztam rajta. Elővettem a távcsövet, és a bejárati ajtót kezdtem vele fürkészn, de sajnos túl távol voltam ahhoz, hogy leolvashassam a kaputelefonon lévő neveket. Aztán az utcára néző ablakokat vettem sorra, de a redőnyök és a vastag függönyök minden érdekeset eltakartak előlem. Ördög vigye ezt a sok paranoid embert! Azzal vigasztaltam magam, hogy legalább a házszám megvan, a többit meg kiderítem, ha fontos.

Éppen kényelembe helyeztem magam a fatörzs szegletében, amikor Jack kilépett az ajtón, kisebb méretű sporttáskát lóbálva jobbájában, pedig megesküdtem volna, hogy tíz perccel ezelőtt üres kézzel lépett be a házba. Ahogy rászégeztem a távcsövet, azt is észrevettem, hogy a bal öklében is szorongat valamit. Ahogy a teherautóhoz ért, kénytelen volt átcsoportosítani a terheket, így kiderült, hogy a baljában egy kis papírzacskó lapul, amit fogai közé csippentett arra az időre, amíg feltárta az ajtót. A fülke teteje eltakarta előlem a vezetőlést, de szerencsére a sporttáska a leendő anyós helyén landolt, a papírzacskó pedig a műszerfalón kialakított kis tálcában lelt átmeneti menedéket. A sofőr szőrös keze először a zacskóért nyúlt, és meg mertem volna esküdni, hogy megsimogatta. Ezzel fel is keltette a kíváncsiságomat, mert zacskofiliáról eddig nem

hallottam.

Nem értem rá túl sokat agyalni a szexuális beállítottságunk közti különbségen, mert egy pillanattal később ugyanazok a kezek a sporttáskát kezdték vetkőztetni. A zipzár épp csak annyira csusszant szét, hogy szabaddá tegyen egy felettébb szemrevaló dekoltázst – csinos kötegekbe rendezett bankók domborodtak elő a táska rejtekéből. A szőrös mancs megsimogatta az egyik pénzköteget is, majd egy mozdulattal visszazárta a kívánatos kis csomagot.

Úgy döntöttem, eleget láttam. Lecsúsztam az ágról az összefogott kötélvégeken, begyűrtem segédeszközeimet a hátizsákomba, és óvatosan, lekushadva futásnak eredtem az elpöfögő furgon nyomában.

Felesleges volt a sietség. Tomnak még nem sikerült visszatalálnia a helyes útra, de mielőtt türelmetlenkedni kezdek volna, megjelent az öreg Toyota ismerős sziluettje a távolban. Lestoppoltam a járgányt, bepattantam az jobb első ülésre, és kiadtam a parancsot:

– Hajts!

Mire előszedtem az ülepem alól a fiú félig megevett szendvicseit, és a – szerencsére – visszazárt üdítő palackot, már utol is értük Jack járművét. A sofőr helyében a zsák pénzzel már nem terveztem volna további kiszállításokat, akárhány zsák is henterreg a raktérben. Jack sem gondolta másképp, így rövid kacskaringózás után rátaláltunk a hazafelé vezető útra.

Bőven volt időm elmesélni Tomnak, mi történt abban a pár percben, amíg ő a saját köreit futotta. Rögvest felpiszkáltam a fantáziáját az előttünk biztos távolságban haladó jármű vezetőfülkéjében pihenő kisebb vagyon említésével.

– Milyen munkáért kap valaki ennyi pénzt? – kérdezte

elgondolkodva, és megnyalta az alsó ajkát.

– Tisztességes munkáért nem jár ennyi fizetség – nyugtattam meg. – Jack egyébként is csak a kézbesítő. És, ha szerencsénk van, hamarosan megtudjuk, hová viszi a csomagot.

– Ez a kézbesítés nem is olyan rossz meló – jegyezte meg ábrándozva Tom. – Mivel ma este ugyanazt az útvonalat jártuk be, bátran merem állítani, hogy el tudnám látni ezt a munkát.

– Ez a hivatás egy életre szól – tettem hozzá óvatosan. – Méghozzá egy rövid életre.

Tomot azonban nem hagyta nyugodni a táskányi pénz.

– Mégis, mivel lehet ennyit keresni?

– Uzsorakamatra mért hitelek, tiltott szerencsejáték, fegyver- és leánykereskedelem, vagy drogüzlet. Esetleg ez mind egyszerre. Ha fogadnom kellene, a fegyverre és a drogra tenném a tétet.

– És szerinted ki tudjuk deríteni, melyik a befutó ezek közül?

– Ezen vagyok – zártam le a találgatást. – Hosszú még az éjszaka.

* * *

– Rövid volt ez az éjszaka – dörmögött Mike, mikor ajtót nyitott nekem reggel.

– Ebben a korban már óvatosabban kellene belevetned magad a hétvégi bulizásba – jegyeztem meg mosolyogva.

– Késő éjszakáig dolgoztunk Kevinnel – magyarázta a felügyelő, miközben két tenyerével intenzíven radírozta az arcát. – Mi volt olyan fontos, hogy megzavard vele jól megérdemelt pihenésem?

Felmutattam neki a műanyag zacskóba zárt apró papírtasakot.

– Kell egy vegyész, aki mestere az analitikának!

– Honnan tudsz te ilyen szavakat? – kérdezte nem titkolt

rosszallással sokat tapasztalt harcostársam.

– Tegnap követtem egy teherautót – kezdtem, miközben benyomakodtam a nappalijába –, és láttam néhány érdekes dolgot útközben. Ott kezdődött, hogy viszontláttam az egyik helyszínemet, ahol a Cole-üggyel kapcsolatban megfordultam. Aztán végigjártam a környéket, követve egy rosszarcú sofőrt, aki a fuvarok mellett egy zsák pénzt is felmarkolt, és magáévá tette e papírtasak tartalmát.

– Mi közöm nekem az egyéni perverziókhoz? – tárta szét a karját Mike türelmetlenül.

– Mindjárt elmondom – nyugtattam meg –, de előtte szívesen fogadnék egy finom kávét reggelire. És ha lenne valami harapnivalód is hozzá, azzal módfelett boldoggá tennél.

– Hiéna! – zsörtölődött a felügyelő, és engedelmesen megindult a kávéfőző irányába. Épp ez előző napi zaccot ütögette ki a szemetesvödör oldalán, amikor az ajtón is felhangzott a kopogás. Mike megnyugtató pillantással biccentett, amit úgy dekódoltam, hogy bátran beengedhetem a látogatót.

– Carol – mondtam egy szuszra, amint kitártam az ajtót.

– Dave – válaszolta a lány, hasonlóan értelmesen. A valóság lelassult, és a századmásodpercek komótosan vándorlásba kezdtek. Valahogy így képzeltem el serdülőkoromban azt a pillanatot, amikor egy úrhajó belezuhan a fekete lyukba, ahonnan még a fény sem képes kiszabadulni, és az idő dimenziója értelmét veszti.

– Ki az? – harsant fel Mike hangja, újra indítva ezzel a világmindenséget.

– Én vagyok – kiáltott a lány, majd lépett egyet előre, és adott egy puszit az arcomra. – Örülök, hogy látlak – mondta, és olyan őszintén csengett a hangja, hogy kénytelen voltam hinni neki. – Nem számítottam rá, hogy itt találalak. De úgy érzem, épp jókor jöttem:

kész a kávé!

– Á, dehogy. Ez csak az én szagom – pironkodtam, és utat engedtem Carolnak a lakás belseje felé.

– Szóval neked van ilyen penetráns pörkölt kávé szagod? – kérdezett rá Mike, és csatlakozott tanácstalan párosunkhoz az előszobába.

– Igen, de csak vállig – ismertem el a tényt. – Hiába zuhanyoztam le, mintha beivódott volna a bőrömbe. Tervezem, hogy tovább csutakolom magam, de előbb el akarom intézni a papírzacskó ügyét.

– Én meg elhoztam a telefonodat – nyújtotta át a viharvert készüléket Carol a felügyelőnek. – Ott maradt Kevin asztalán. És az öcsém a lelkemre kötötte, hogy vigyem vissza neki a tévé távirányítóját, amit magaddal vittél.

Mike zavartan kotorászni kezdett a fogasra akasztott, sötétkék ballonkabátja méretes zsebeiben, és óvatosan előhúzta a jogtalanul eltulajdonított, gombokkal sűrűn teletűzdelt, vezeték nélküli kezelőeszközt.

Szégyenkezve nyújtotta Carolnak a hasonló méretű telefonért cserébe, majd beterelt minket a nappaliba.

– Foglaljatok helyet! Dave, kíváncsian várjuk a történetedet.

– Szóval – kezdtem hozzá, miközben elhelyezkedtünk a sokat tapasztalt bútorzaton –, tegnap délután, párhuzamosan folyó ügyeim egyikeként, egy rossz útra tévedt tervrajz nyomát követve eljutottam egy ismerős helyszínre, ahol már jártam korábban a balul végződött nyomozásom során. Mostanára a helyszín kicsit átalakult, de a hely szelleme rendületlenül munkálkodik. Az elbitorolt adatokat egy Hófehérke nevű cég székhelyére szállította a rosszarcú adathordozó, aki egyébként a Malom kávézó sofőrje. Akkor még nem tulajdonítottam nagyobb jelentőséget a mesebeli vállalatnak, de az

éjszaka folyamán a törpékkel cimboráló szépség újra szerepet kapott.

– Hófehérke 2? – horkant fel Mike az egyre nehezebben lélegző kávéfőző mellől.

– Hát, igen, mint egy jó mese gyenge folytatása, Hófehérke visszatért. A szorgos sofőr este végigjárta a környező városokat, és mindenhová szállított néhány zsák feketeleves-alapanyagot. Egy helyütt azonban tevékenységet váltott, felhagyott az adakozással, és begyűjtött egy sporttáskányi pénzt. Kész a kávé!

Az egyszerű masina épp az utolsókat hörögte, barna levelet köpködve magából. A kiábrándító látvány csodás illattal párosult, kellemesen elnyomva saját bukémat. Mike megvárta, amíg a gép életjelei megszűnnek, aztán rutinosan háromfelé osztotta a gőzölgő folyadékot, és felbontott hozzá egy nagy adag csokis kekszet. Még tejet is öntött egy csinos kis csőrös porcelánba.

– Ha most jegyzőkönyvbe kellene diktálnod, hogy foglalnád össze mindazt a zagyvaságot, amit e korai órán összehordtál ide elém? – tette fel a kérdést.

– Két éve Martha Cole megbízott azzal, hogy kövessem a férjét egy héten át – kezdtem bele a történetbe egy gyógypedagógus türelmével. – Csak utalnék rá, hogy ez volt az az ügy, melynek kapcsán egy Liz Miller nevű szőke hölgy akaratomon kívül kibérelte a fegyveremet egy kettős gyilkosság idejére. Martha Cole férjét követve egy alkalommal egy külvárosi raktárhelyiséghez érkeztem. Mivel a megfigyelés során az esetleges szexuális kicsapongásokra helyeztem a hangsúlyt, nem hagyott túl mély nyomot bennem az eset: az ajtóban egy borostás arcú férfi fogadta határozott kézfogással vékony, zaklatott kliensem, és a tekintetükben nem véltem felfedezni az egymás iránti olthatatlan vágyat.

– Ragaszkodjunk a tárgyhoz! – intett önmérsékletre a felügyelő, miközben óvodásokat megszégyenítő buzgósággal mártogatta kávéjába a csokis kekszet.

– Tegnap este egy rosszfiút követve ugyanabban az utcában landoltam. Az egykori raktár helyén álló szebb és nagyobb épület a látottak alapján változatlanul bűnös tevékenységeknek ad otthont.

– Nyilván felvetődött benned, hogy ennek a mostani esetnek köze lehet a Martha Cole üggyhöz, pontosabban az egykori drogvezér feleségéhez, Liz Millerhez – összegezte Carol, megspórolva maguknak további tíz perc magyarázatot.

– Valahogy így – hagytam jóvá a következtetést. – Az ellopott szuperfegyver tervrajza nyilván nem véletlenül landolt abban a raktárban.

– Szuperfegyver? – csillant fel a lány szeme.

– Nem mondhatok róla többet – sajnálkoztam, és reméltem, hogy a részletes magyarázat helyett beérik egy bocsánatkéréssel. – Annyit azért elárulok, hogy prototípusról van szó, de a rosszfiúk nem a valódi tervrajzot szerezték meg, szóval nem kell különösebben aggódni a világbéke miatt. Legalábbis az elkövetkező pár hétben nem.

– Mi történt ezután? – igyekezett visszatéríteni Mike az eredeti témához.

– Mivel rajtakaptam a sofőrt egy illegális tevékenységen, arra gondoltam, utánanézek, miben sáros még. Mivel hivatalosan a Malom kávéház kiszállítója, beugrott, hátha a körfuvar során is nyomára bukkanak néhány érdekességnek.

– Mivel a pörkölt kávé illata elfedi az egyéb szagokat – tűnődött Carol.

– Így van – bólogattam. – Reméltem, hogy a koffeinnél

keményebb drogok nyomára bukkanok majd, de sajnos a zsákokban csak kávészemek csücsültek. Már épp feladtam a reményt, amikor a sofőr puszta kézzel besétált egy lakóházba, és egy táskányi készpénzzel tért vissza. Meg ezzel a kis tasakkal.

Meglobogtattam a zacskót, és átadtam az említett ház címét Mike-nak, aki figyelmesen nézegetni kezdte, és nagyokat hümmögött hozzá.

– Sajnos, nem ismerős a helyszín – ismerte be végül. – Nem is a mi körzetünk.

– Lehet, hogy Jack itt adta tovább a fegyver tervrajzait? – vetette fel Carol.

– Erre nem is gondoltam – ismertem be zavartan. – Igazából én leragadtam a kábítószeréknél.

– De hát azt mondtad, nem találtál semmit, ami erre utalna – mondta Mike, és kérdően felvonta a szemöldökét.

– Igaz – ismertem el –, de magamban gyönyörű összeesküvés-elméletet gyártottam.

– Meséld el! – unszolt Carol nevetve, savanyú ábrázatom láttán. – Ne hagyd magad befolyásolni a tények által!

– Van időnk – helyeselt Mike is, a forró kávé szürcsölgetve.

– Így napvilágnál tényleg elég elrugaszkodott ötletnek tűnik, de higgyétek el, tegnap este olyan logikusnak látszott – mentegetőztem. – Emlékeztek arra a fényképsorozatra, ami Lizről és McKenzie-ről készült Harrington felügyelő halálát követően? Gondolatban összeraktam, hogy ezek ketten összeszűrték a levelet, eltették láb alól az öreg drogbárót, és önálló vállalkozást indítottak. Liz kiváló alvilági kapcsolatokkal rendelkezhetett, McKenzie pedig szállította hozzá a rendőri védelmet. Kár lett volna veszni hagyni egy ilyen jól menő üzletet...

– Tényleg van logika abban, amit mondasz – ismerte el Mike.

– Akkor hol a hiba az elképzelésemben? – kérdeztem, mert a felügyelő hangsúlyában ott volt a *de*.

– Az a bökkenő – kezdte tétován és kelletlenül –, hogy egy dolgot el kell ismerni: mióta McKenzie kézbe vette a kábítószerrel kapcsolatos ügyeket, jelentősen kevesebb ilyen jellegű bűncselekmény történik a városban. Nagyon jó a felderítési arányuk, és igazán nem bánnak kesztyűs kézzel a becserkészett dílerekkel.

– Szóval semmi nem szól amellett, hogy támogatná a drogüzletet – jegyeztem meg csüggedten. Még egy tartóoszlop rogyott meg szépen felépített elméletem szerkezetében.

Mike sóhajtott, letette a csészéjét az asztalra, és odalépett az iratszekrényéhez. Akárcsak egy héttel korábban, most is elővarázsolt egy kopott, sárga mappát, és kiterített elém néhány grafikont.

– Bennem is felmerült az ötlet korábban – kezdte, és újra magához vette félig megivott kávéját. – Annyira kézenfekvő lett volna McKenzie és a gyászoló özvegy társulása, hogy szinte rögeszmémé vált. Arra számítottam, hogy ugrásszerűen megnő az eltusolt ügyek aránya, és tovább erősödik a drokartell az új főnöknő irányítása alatt. De épp az ellenkezője történt. – Felemelte az egyik grafikont, rápillantott, aztán elém csúsztatta. – A letartóztatások kapcsán elvégzett drogtesztek azt igazolták, hogy városunkban csökken a kábítószer fogyasztás. – Egy másik ábrát is elém tolt. – Az elmúlt két évben több terjesztőt kaptak el, mint a megelőző öt esztendőben összesen.

Nézegettem, nézegettem a csodaszép kimutatásokat, de nem tudtam eléggé meghatódni.

– Országosan hogyan állunk ezekkel a mutatókkal?

Mike még kisebbre húzta össze magát.

– Pont ellene megyünk az országos trendnek. A megyében rajtunk kívül minden nagyobb városban romlott a helyzet, csak itt ilyen szépek a mutatók. És épp ezért pályázhat jó eséllyel a rendőrfőnöki posztra ez a görény.

Szóltanul ingattam a fejemet. Már gyerekkoromban megtanultam, hogy kutyából nem lesz szalonna. Persze azt is mondják, rablóból lesz a legjobb pandúr. Bár ez az utóbbi mondás csak szemfényvesztés, hiszen a bűnöző akkor is bűnöző marad, ha átáll a másik oldalra, csak éppen változik a célcsoportja. Mi van akkor, ha McKenzie is gazember maradt, csak változtatott az üzletpolitikán? Egy halovány ötlet fénye kezdett pislákolni az agyamban.

– Tegnap éjszaka a kávéház sofőrje egy táskányi pénzt szedett be egy innen nyolcvan kilométerre fekvő városkában. Mi van akkor, ha nem a mi városunkban terjesztik a drogot? A fecske sem piszkít a saját fészkébe, nem?

Mike felkapta a fejét, és megremegtek az orrcimpái, mint a harci lovaknak, amikor távolról trombitaszó harsan.

– De hát a kávéban nem volt drog, azt mondtad – próbálkozott Carol egy óvatos ellenvetéssel.

– Ez igaz, de az talán túl egyértelmű is lenne. Mi van, ha szétválasztották a terjesztést és a pénz beszédését is? Jack, a sofőr, csak behajtotta a tartozást. És egyúttal, ha már ott volt, szerzett egy kis anyagot magának.

– Mivel csendes városunkban nem fér hozzá – gondolta tovább Carol. – Ha ő terjesztené, nyilván lenyúlna belőle, de ha csak behajtó, ő is importra szorul.

Mike csendben emésztgette a gondolatot, és ez felbátorított.

– Jack még az éjszaka folyamán leadta a sporttáskányi pénzt a Hófehérke raktárépületében – tettem hozzá.

– Ami inkább arra utalna, hogy a fegyver tervét fizették ki utánvétellel – jegyezte meg halkán Carol.

– Mégis, mennyire szuperfegyver ez a kütyü? – kérdezte Mike, és kutatóan nézett a szemembe.

– Nagyon – adtam meg a pontos információt.

– Mennyi pénz férhetett a sporttáskába? – gondolkodott tovább a felügyelő, és nem lazított a szemkontaktuson. – Ha egy ilyen különleges fegyver prototípusáról van szó, azt megszerezni is rendkívül költséges.

– És valószínűleg nem személyesen továbbítanák egy kávéházi körfuvarba beillesztve – helyeseltem.

– Én nem adnám át egyben a terveket – fűzte hozzá Carol. – Először átküldeném egy részét, bizonyítékként, hogy tényleg nálam vannak a tervek.

– Igen – bólintott elismerően a lány felé Mike –, és részletenként küldeném át az információt, ahogy megérkeznek az utalások.

– Logikus – ismertem el. – Ezek szerint Jack valószínűleg nem a tervekért kapta a sporttáskányi pénzt.

– Vagyis mégis lehet valami igazság a téveszméidben – ismerte el a felügyelő, és elmosolyodott.

– Hogyan szerezted meg a tasakot? – térített vissza a fősodorba Carol.

– Ja, igen. Miután Jack leadta a pénzt a Hófehérkében, visszavitte a teherautót a Malomhoz – folytattam a történetet. – Átült a saját járgányába, de mielőtt elindította volna a motort, kipöckölt két tablettát ebből a papírzacskóból, bedobta a szájába, és jóízűen leöblítette egy kis üveg sörrel. A kiürült tasakot, jól nevelt emberhez méltóan kihajította az ablakon, aztán elporzott. Utánaküldtem Tomot, aki csodával határos módon követni tudta a Váltóláz nevű

zenés-táncos szórakozóhelyig, ahol a szokásos péntek éjszakai hatalmas buli zajlott.

– Érdekes az összeesküvés-elméleted – kelt fel a székből Mike, és róni kezdte a maratoni távot a szobája két fala között. – Ha máshol terjesztik a drogot, McKenzie szabadon megtisztíthatja a várost, magas pozícióba juthat, és tovább segítheti az üzletmenetet.

– Annyit tudunk, hogy a Malom sofőrje közvetítőként dolgozik valakiknek, akik nem géprongyok tisztításával keresik meg a betevőt – vetettem közbe. – A lopott tervek és a zsák pénz egyértelműen erre utal.

– Így igaz – hagyta rám a felügyelő, miközben egyre lendületesebben ingázott a nappaliban. – És ezért értek veled egyet abban, hogy kell nekünk egy vegyész, aki meg tudja mondani, milyen tablettákat rejtett tegnap este a kávéházi sofőr kis papírtasakja.

Carol óvatosan megfogta Mike kezét, és ezzel rögzítette a helyzetét, amiért nagyon hálás voltam, mert már kezdett felkavarodni a gyomrom az oda-vissza nézelődéstől. Aztán a lány magához ragadta a mobiljával együtt a kezdeményezést is. Csendben bámultuk, ahogy apró kövekkel díszített, narancssárgára festett körmeivel szorgosan kocogtatja a készülék képernyőjét. Kaptunk egy biztató mosolyt, ahogy fülére simította a készüléket.

– Szervusz, Howard! – köszönt a vonal másik végének. – Ne haragudj, hogy a hétvégéden zavarlak, de lenne egy sürgős és bizalmas kérésem. Egy kolléganőm a tizenéves fia zsebében talált ma reggel egy papírzacskót, és most attól retteg, hogy a gyerek valami drogos buliba keveredett. Tudod, a fiú elég zavartan viselkedett, mikor végre hazakeveredett a pénteki buli után. Könyörgött, hogy derítsem ki, mi történt, de tartsam titokban az esetet. Tudnál nekem segíteni?

Nem hallottuk, mit válaszolt Howard a vonal másik végén, de abból, ahogy Carol bólogatott, és végül bársonyos hangján hálálkodva elköszönt, tudtuk, hogy sikerrel járt.

– Be kell ugranom az egyetem kémia tanszékére – summázta elégedetten. – Felhívlak benneteket, ha végeztem. Kérem a zacskót, és már rohanok is.

Átnyújtottam a lánynak a féltve őrzött bizonyítékot, Carol pedig gondosan elrejtette azt kicsiny táskájába. Aztán gyorsan felkapta a szandálját, és csókot dobva a levegőbe, elviharzott.

– Elvihettem volna – jutott eszembe a késői gondolat.

– Szerintem lenyúlta Kevin autóját – legyintett Mike. – Nem aggódnék a helyedben, talpraesett lány. És biztos vagyok abban, hogy hamarosan többet tudunk majd a rejtélyes sofőr rejtélyes zacskójáról. Addig viszont kihasználhatnád az időt. Rád férne még egy alapos kiáztatás. – És barátságos hátba veregetésekkel kiterelt a lakásából.

* * *

Gőzölgő testtel, törölközővel a derekam körül totyogtam ki sebesen a visongó telefonért, és megállapítottam, hogy szükségem lesz valami barátságosabb csengőhangra.

– Jó szimatod van – köszöntött Mike, miután belevakkantottam a nevem a mikrofonba.

– Most már az illatom is elviselhető – fűztem hozzá –, de mit is értesz pontosan a jó szimat alatt?

– Carol vegyésze, Howard elkészítette az elemzést, és egy pszichoaktív anyag nyomaira bukkant. Ha van nálad papír és íróeszköz, diktálom a nevét.

Gyorsan magam elé rántottam egy céltalanul heverő reklámújságot, de toll nem volt a közelben, így egy pillanatig azt hittem, vérrel kell majd írnom. Szerencsére a fiókomban akadt egy elkopott hegyű ceruza, ami még képes volt nyomot hagyni maga után, ha határozottan rászorítottam a papírra.

– Mondhatod.

– Pa-ra-klór-me-til-cef-tri-zin – szótagolta a számára is ismeretlen nevet Mike. – Állítólag PCMC-ként is ismert. Én még nem igazán hallottam róla.

– Ez mi a búbánat? – vakargattam a fejemet.

– Howard csak annyit tudott, hogy már mutatott ki ilyesmit néhány drogos véreből. Reméltem, te majd hozzá tudsz tenni valamit.

– Nincs túl sok ötletem – ismertem be bizonytalanul. – De ha ez drognak minősül, akkor az öcsémnek ismernie kell.

Nagy hallgatás vert sátrat a vonal végén, mire ráeszméltem, hogy az előző mondatom némi magyarázatot igényel.

– Az öcsém pszichiáter.

– Értem – nyugtázta megkönnyebbülten a felügyelő. – Mikor tudod becserkészni?

– Szerintem egy órán belül. Hívlak, ha sikerrel jártam.

* * *

Ne csengess, mert alszik a gyerek!

Megmosolyogtam a feliratot. Az öcsém rendületlenül hitt abban, hogy az emberek meggyőzhetőek. Megfogadtam hát a tanácsot, és három rövidet koppantottam a sötétbarnára festett ajtón.

Hamarosan csörgés hallatszott bentről, mintha épp a függőhidat eresztenék le, mielőtt felcsörlőzik a palota bejáratát őrző, karvastagságú acélrudakból kovácsolt kaput. Ehelyett persze csak az ajtó nyílt ki arasznyira, és megjelent Peter kócos feje. Négy évvel volt fiatalabb nálam, de gyorsabb ütemben ritkult a haja, mint nekem, ezért rendszerint őt gondolták idősebbnek. Centire azonos magasságot sikerült elérnünk, és itt nagyjából véget is ért a hasonlóság kettőnk között. Neki sötétebb és egyenesebb haja volt, kevesebbet nyomott – mérlegen legalább tizenöt kilóval, fekpardon ötvennel – és rövidlátása miatt már gyerekkorában pápaszemes varjúnak csúfolták. Azóta sem állt át a kontaktlencsére, mert rájött, hogy ebben az életkorban a szemüveg már tekintélyt és intelligenciát sugároz.

- Rég láttalak, tesó – szólt mosolyogva, és szélesre tárta az ajtót.
- Légy üdvözölve nálunk!

Valóban, csaknem egy éve jártam nála utoljára. Akkor estem túl egyik komoly magánéleti válságomon, és a testvérem volt az egyetlen, akivel megoszthattam a bajom. Mellesleg legalább olyan jól bírja a piát, mint én, ami egy éjszakába nyúló beszélgetésnél nem hátrány.

- Kellene a szakmai segítséged – vágtam a közepébe, miután felakasztottam a kabátomat a fogasra, majd fürkésző tekintete láttán rögtön hozzátettem: – Nem rólam van szó.

Betessékelt a szerény nappaliba, ahol avatatlan szemek számára is nyilvánvaló volt, hogy egy kisgyermek vette át az uralmat a családban. A konnektorokat érintésvédő dugók reteszelték biztonságosra, a szekrények alsó polcait csak puha és törhetetlen tárgyak népesítették be, és az összes porcelánból vagy üvegből készült csecsebecse másfél méter fölé költözött. A szőnyegen

állatsereglet menetelt: a sort egy élénkzöld brontosaurusz vezette, mögötte sorjáltak a méretben hasonló kacsák, kutyák és lovacsák, egy gigantikusra nőtt hangya, és végül, a gumibéka után egy egészen élethűre sikeredett tarantella zárta a sort, mint egy nyáját terelő, gonosz rabszolgahajcsár. A kanapén hiányos vagy lenge öltözetű Barbie-babák henyéltek szerteszét, egy jól sikerült leánybúcsú elpilledt vendégeit juttatva eszembe.

Peter előttem haladt, igyekezett felcsipegetni a fősodorból kihullott apróságokat, és sorban berakta őket egy erre a célra rendszeresített sárga műanyag kosárkába.

– Hogy vannak a lányok? – kérdeztem szorgosan hajlongó testvéremtől.

– Katie elpilledt ebéd után, és szerintem Sophie is csatlakozott hozzá. Gyere, kukkants be rájuk egy pillanatra!

Csendesen megnyitotta az elsötétített gyerekszoba katedrálüveges ajtaját. Anya és lánya mélyen aludtak, és ha figyelembe vesszük az ágy és a szőnyeg közötti szintkülönbséget, az anyuka álma úgy harminc centivel mélyebb lehetett. A kislány jobb kezével egy lila, rongytestű bohócot ölelt magához, bal hüvelykujját pedig pici, piros szájában tartotta, hogy levendulaillatú álma teljessé váljon. A párnáján táncikáló állatsereglet szégyenlősebb képviselői – a zsonglőröködő oroszlán, az orrán labdát egyensúlyozó foka és a karikákkal hullahoppozó zsiráf – a lány szétterülő szőke fürtjei mögül kukucskáltak elő. Katie bájos, pufók arcocskája, és az ágya előtt alva strázsáló édesanyja vonásai közötti hasonlóság még egy idegen számára is nyilvánvaló lett volna. Lopva rápillantottam Peterre, aki őszinte szeretetben fürdette tekintetével szíve hölgyeit. Talán csak a mesebeli királyfi tekinthetett így Csipkerózsikára, mielőtt csókot lehelt százévesen is friss és üde ajkára, életre keltve

az addig csendes és békés palota bosszantóan zajos és idegesítően izgó-mozgó udvartartását.

Csendesen visszahúzódtam az ajtóból, óvatosan visszazökkentve az öcsémet a valóságba. Peter halk sóhaj kíséretében lassan behúzta az ajtót, és átballagott előttem a nappaliba. Suttogóra fogtam.

– Emlékszem, mikor legutóbb itt jártam, Katie még színes építőkockákkal játszott, és sárga nadrágpelenkájában olyan volt, mint egy jól táplált méhecske. És már meg tudta mutatni, ki az anyukája, és ki az apukája.

– Igen, azóta sokat fejlődött – szólt az öcsém enyhe rosszállással a hangjában, utalva arra, milyen régen dugtam be hozzájuk az orromat. – Mostanában már ragaszkodik ahhoz, hogy egyedül öltözzön, és pár hete már éjszakára sem akar pelust hordani. Mióta oviba jár, a mosakodást is saját kezébe vette, és ezen a jogcímen rendre könyékig átáztatja a ruháját. De nem lehet rá haragudni. És egyre többször kérdezi meg, hogy miért. Lassan én is leporolom apámnak azt az örökérvényű, nemzedékről nemzedékre szálló mondását, amit annyira utáltam.

– Hogy a kisnyúl szőrös, és nem borotválkozik? – nevettem. – Ez nekem sem volt a kedvencem, pedig milyen sokat mondogatta! Akkoriban te is mindenre megkérdezted, miért. Baromi idegesítő voltál.

– Azért te sem érdemelted volna ki a szuperbátyó elnevezést – biggyesztette el a száját Peter megjátszott sértődöttséggel.

Hát, azóta sem váltam azzá, tettem hozzá magamban. De nem akartam ilyen irányba vinni a beszélgetést, ezért visszatereltem a szót a lányokra.

– Katie kezd hasonlítani Sophie-ra.

– Igen, már tisztára úgy néz ki, mint a feleségem a gyermekkori

képein. És persze Katie már most is igazi nő: semmi érzéke a gyakorlati dolgokhoz, de kiveri a hisztit, ha ellenzem a pörgős szoknya viselését farkasordító hidegben.

– Sokszor elgondolkodom azon, milyen lett volna, ha egy hűgunk is születik.

– Anyánk haza sem vitte volna a kórházból – nevetett Peter. – Tudod, mennyire fiúpárti. A lányomra is csak fintorgott először, és szerintem az utolsó pillanatig abban reménykedett, hogy az ultrahang tévedett. Még szerencse, hogy Sophie elnéző az anyósával.

– Hát, igen. Ilyenkor jövök rá, hogy az „Anyá csak egy van” kijelentés valójában megkönnyebbült sóhajként hangzik igazán hitelesen.

Peter felállt, mert megpillantott még néhány magára hagyott, ártó szándékú műanyag játékot, melyek környezetükbe beolvadva várták a gyanútlanul érkező mezítlábas prédákat. Az apró partizánok is bekerültek a sárga kosárkába, gyermek általi újrahasznosításra.

– És mi szél fújt most erre? – tért a tárgyra, miután még egyszer alaposan szemrevételezte a taposóaknáktól megtisztított nappalit.

– Lenne egy kérdésem, meg egy kérésem. Egyik sem fájdalmas vagy kellemetlen – tettem hozzá, látva az öcsém homlokán gyorsan elmélyülő ráncokat. – A kérdésre talán fejből tudod a választ. Mi az a PCMC?

– Remélem, nem próbálkozol ilyen marhasággal! – méregetett gyanakodva.

– Dehogy! Nyomozok egy ügyben, ahol a csúf és ellenszenves mellékszereplő valószínűleg ezzel a készítménnyel fűti a hangulatát.

– A PCMC egy szintetikus tudatbirizgáló. Mivel a köznép ártalmatlannak tartja, igen nagy ívű karriert futott be, mint partidrog. Állítólag fokozza a libidót is. Tudod, Julius Caesar és

barátai így nevezték annak idején a szexuális vágyat.

– Igen, tudom, mi a libidó – tettem csípőre a kezem. – Sőt, még az orgazmusról is vannak elképzeléseim.

– Na jó, térjünk vissza a para-klór-metil ceftrazinhoz, vagy, ahogy a drogfogyasztásra kijelölt helyeken a tinédzserek becézik: a picimacihoz. Ha lenyelted a pirulát, és vársz húsz-harminc percet, a kedved rohamosan javulni kezd. Vigyorgásnak indulsz, mint a vadalma, és szívesen jársz szilaj táncot olyan zenékre, amiket egyébként módfelett idegesítőnek tartanál.

– Gondolom, ezek jó pörgős, de unalmas számok.

– Igen, de igazából nem is a zene számít, hanem a ritmus. A 240 bpm-et meghaladó gyorsaság, vagyis a másodpercenként négynél több ütésszám csak ezzel a szerrel élvezhető, sőt, a picimaci életed legnagyobb zenei élményévé alakítja ezt az idegtépő lüktetést.

– Szóval a PCMC olyasmi, mint az amfetamin?

– Nem egészen. Nincs igazán hozzászokás, és másnap sem akarsz összeokádni a világot miatta. Első pillantásra egész tűrhető drognak tűnik.

– Első pillantásra? Ezek szerint nem olyan rózsás a helyzet, mint látszik.

– Ellenkezőleg, a helyzet rózsásnak mondható, hiszen itt vannak az elmaradhatatlan tövisek is. Én nagyon kevés fiatalot láttam még, aki beismerte, hogy kipróbálta a szert, de egy szakmai kongresszuson hallottam, hogy állítólag gyakoribbá válik a hangulatzavar azoknál, akik társukká fogadják a pici macit.

– Úgy érted, depressziósok lesznek?

– Is. Meg időnként indokolatlanul felpörögnek, és olyankor jár az agyuk, mint a rokka. A baj az, hogy ezek az időnkénti hangulatváltozások teljesen kiszámíthatatlanok lesznek, és egyre

több szenvedést okoznak. A depressziótól akkor szenvedsz igazán, ha előtte a fellegekben szárnyaltál. Mintha szabadon száguldoznál az üres sztrádán, aztán hirtelen a belvárosi csúcsforgalom kellős közepén találnád magad, ahol még a büntetéseket osztogató parkoló őr is gyorsabban halad, mint te. Ez olyannyira elviselhetetlen, hogy sokan megpróbálnak megválni maradék életüktől. És néhányuknak sikerül is.

– Gondolom, ezek a szakmai érvek még nem jutottak el a nagyközönséghez. Ha a PCMC ennyire népszerű, miért van az, hogy csak ritkán találkozol vele?

– Nem tudom – biggyesztette el a száját Peter. – Nálunk még nem annyira divat. Az is lehet, hogy szigorúbban ellenőrzik a diszkókat a rend őrei. Egyébként is elenyésző a droghasználat errefelé, az ország többi részéhez képest – támasztotta alá tőle függetlenül Mike kimutatásainak eredményeit.

– Ezt elég nehéz elhinni – tűnődtem.

– Pedig így van – győzködött az öcsikém. – A statisztikákat ugyan lehetne kozmetikázni, de saját tapasztalatommal is igazolhatom, hogy alig kerül hozzánk drogfüggő. Mi vagyunk a béke szigete, az összes, más tájakon dolgozó kollégám minket irigyel.

Eszembe jutott a ciklon szeme: az a jelenség, hogy az örvény közepén fekvő területeken gyönyörűen süt a nap, körös-körül azonban ítéletidők dúlnak. Hatalmas önuralom és kivételes intelligencia kell ahhoz, hogy ezt a ravasz tervet véghez tudják vinni. Úgy tűnik, az ellenfeleim nem ostobák. Ez szöveget ütött a fejembe, ki tudja, hányadikat. Lassan túpárnához kezdtem hasonlítani.

– Mióta ilyen jó a helyzet drogügyekben? – kérdeztem, a belső hang indíttatásából.

– Nem tudom – ismerte be Peter. – Talán másfél éve tűnt fel nekem először, hogy ritka nálunk a túladagolás. Tavaly beszélgettem erről egy volt csoporttársammal, aki mindössze száz kilométerrel odébb, Bluedale-ben él és dolgozik. A különbség annál is nyilvánvalóbb volt, mert náluk a helyzet évről évre rosszabb.

– Mesélj még a picimaciról! – unszoltam.

– Mindent elmondtam, amit tudtam – tárta szét a karját. – Mire vagy még kíváncsi?

– Hogy állítják elő?

– Kettőt és könnyebbet – hőkölt hátra Peter. – Ha nagyon érdekel, megnézhetjük a neten. Állítólag a robbanóanyagok előállításának receptjét is megtalálhatod a világhálón.

– Miért is ne? Rá tudunk most keresni?

Az öcsém megvonta a vállát, és áttessékelt a dolgozószobájába. A kis helyiséget a tervező valószínűleg egy születendő második gyermek piciny birodalmának szánta, ennek híján azonban ideiglenesen a mobil háztartási segédeszközök lakták be zsúfolásig. A számítógép, mely a porszívó és a vasalódeszka közé szorult asztalkán döngicsélt, az egér moccanására azon nyomban életre kelt.

Peter csendesen szörfölt, én magamba fordultam. Az első pár hivatkozásnál még érdeklődve próbáltam megérteni a szerves kémiai szakzsargont, de hamar rájöttem, hogy hasonló sikerrel járnék, ha kínai írásjelekkel lenne a képernyőre metszve az információ. Hagytam hát érvényesülni a szakértőt, és inkább a parányi lomtár felszereltségét tanulmányoztam.

Tíz perc telhetett el, mikor egyetlen testvérem felsóhajtott, és elrúgta magát gurulós székével az asztaltól.

– Fogalmam sincs, miből készítik a picimacit – összegezte a keresés eredményét. – Az biztos, hogy az alapja egy alkaloida. És ez

nem az afgán terrrorszervezetet jelenti, hanem egy olyan, általában növényi eredetű anyagot kell érteni alatta, mely jellegzetes élettani hatással bír.

Felderengtek előttem egyetemi tanulmányaim ködös emlékképei. Megértően bólogattam, mintha tudnám, miről beszél. Ettől egy pillanatra elbizonytalanodott, és zavarában a tárgyra tért.

– A lényeg az, hogy feltehetően valamilyen növényből állítják elő az alapanyagot, amit utána laboratóriumi körülmények között módosítanak. Az alkaloidák közé tartozik például a koffein, ami a kávéban és a teában található nagyobb mennyiségben, de alkaloida a dohányban lévő nikotin, vagy a mákból kivonható morfium is.

– Vagy mint a kokain.

– Így van – bólintott Peter. – Őt a kokacserje leveléből állítják elő. Viszont a PCMC alapanyagáról semmilyen információt nem találtam.

– Nem tudnál utánajárni a kedvemért? Biztos van olyan egyetemi barátod, vagy ismerősöd, aki ért az ilyesmihez.

Öcsém az ornyergét dörzsölgette.

– Hát, van egy kollégám, aki elég fura alak, és olyan az agya, mint a szivacs. Nem olyan lukas, hanem szívja magába az információt. Ami érdekli, annak utánaolvas, és persze minden érdekli, az inka emberáldozatoktól kezdve a kvantumfizika legújabb mérföldkövein át a G-pont rejtélyéig.

– Megtennéd, hogy megkérdezed? – néztem rá esdeklően, mire megadóan bólintott. – Akkor már csak a kérdés van hátra, és hagylak békésen sziesztázni. Szeretném elkérni a pisztolyomat.

A rövid mondat hatására legalább húsz fokot esett a szoba hőmérséklete. Peter fagyos tekintettel, összevont szemöldökkel pillantott rám. Elhatároztam, hogy nem fogok magyarázkodni.

– Vannak helyzetek, amikor a fegyver látványa is segít megőrizni az ember testi épségét – fogtam bele a magamnak tett ígélet megszegésébe.

– A te pisztolyod, azt csinálsz vele, amit akarsz – válaszolta hűvösen. – Megkértél rá két évvel ezelőtt, hogy figyelmeztesselek a veszélyre, ha vissza akarod kérni tőlem.

– Igen, emlékszem.

– Ezek szerint nagy a baj – logikázta ki.

– Még nem – vallottam be az igazság egy részét –, de nincs kizárva, hogy eldurvulnak a dolgok. Nyilván kitaláltad, hogy a PCMC és a pisztoly témája nem véletlenül került egy napon említésre. Igyekszem elkerülni a bajt, de szeretném magam bebiztosítani a rossz fiúk ellen, ha keményedik a helyzet.

Peter két tenyerébe temette az arcát, aztán felkelt a székből, és visszament a nappaliba. A televízió feletti kép egy kis falba épített széfet rejtett maga mögött. Ebben pihent már jó ideje a pisztolyom rongyba bugyolálva, egy hermetikusan lezárt műanyag zacskóban.

Feltéptem a fóliát, és egyből megcsapott a fegyverolaj jellegzetes, fanyar illata. A fegyver tökéletes állapotban volt, a másfél évvel ezelőtti alapos tisztításnak köszönhetően egyetlen rozsdapötty sem éktelenkedett rajta. Mrs. Springfield gyönyörű volt, érintetlen, és szeszélyes. Horvátországban született, és a kevésbé fantáziadús XDM leánykori névre hallgatott, amíg magáévá nem tette őt Amerikában a Springfield Armory. Egy másik zacskó rejtette a tölténytárat és a bőr tokot, a rögzítő szíjjal együtt... Egykor ellenem fordult önvédelmi fegyverem részeivel kiléptem az előszobába, és elrejtettem a gyilkos szerszámot a hátizsákomban.

Az öcsém az ajtóban állva, kezét a háta mögött összefogva figyelte a rakodást, és közben a sarkán hintázva jelezte, mennyire nem ért

egyét azzal, amit most teszek, vagy készülök tenni.

– Ígérem, hogy jelentkezem, amint végére értem ennek az ügynek
– fordultam hozzá búcsúzásképpen. – Te pedig szólj, ha megtudtál valamit a picimaciról.

Szajbiggyesztéssel kísért bólogatás volt a válasz, aztán rekedtes hangon csak annyit mondott, mielőtt megölelt volna:

– Vigyázz magadra.

* * *

Kivettem a mikróból a megmelegített gyrost, és leültem a kicsiny ebédlőasztalhoz, Mike-kal szemközt.

– Finom – szólt a felügyelő, és szorgalmasan tömte magába a saját adagját.

– Örülök, hogy jót választottam.

– Mire jutottál a vegyülettel?

– Az öcsém szerint egy divatos partidrogáról van szó, ami látszólag ártalmatlan, de gyanús, hogy idővel megborítja érzelmileg azokat, akik rendszeresen élnek vele. Nálunk egyébként ez a fajta tudatmódosító sem igazán elterjedt.

– Tudod, azon gondolkodtam – kezdte Mike, pihenő állásba helyezve az evőeszközeit –, hogy jó ötlet ez a saját fészken kívüli terjesztés, csak így nincs igazán értelme bevenni a buliba egy magas pozícióban lévő rendőrtisztet.

– Nekem is eszembe jutott ez a probléma – bólogattam, aztán megtöröltem a számat a papírszalvétával, mely rögtön darabokra morzsolódott a borostámon. – Ha más városban terjesztenék a kábítószer, logikusabb lenne az ottani fegyveres erőket megjutalmazni engedékenységükért. Csak akkor kerek a történet, ha

ide érkezik a nyersanyag, vagy itt állítják elő a cuccot.

– Nem rossz ötlet – helyeselt a felügyelő.

– Liz helyében egyébként szakítanék a hagyományos szerekkel, és a szintetikus, laborban előállítható drogokkal foglalkoznék – tettem hozzá.

Mike meglepetten nézett rám. A villájára szedett húsdarabok egy félénk uborkaszelet társaságában várták a tányér fölött lebegve, hogy gazdájuk befejezze a mozdulatot.

– A kemény drogokat nagyon keményen ostromolja a média – folytattam. – Már az óvodások is tudják, hogy a heroinra egyetlen adagtól is rá lehet szokni, és lehetetlen vele leállni. Ugyanez a helyzet az amfetaminnal és a kokainnal is. Az LSD kétélű fegyver: sosem tudhatod, hol kötsz ki az utazás során. Ezek ma már idejét múlt anyagok, ráadásul komoly neppert kell találni a beszerzésükhöz, ami mellesleg komoly pénzt is jelent. Felteszem, hogy a picimaci könnyen elérhető, és jóval olcsóbb.

– Ha ez igaz, akkor a szokásos beszerzési útvonalakhoz sem kell ragaszkodni – gondolkodott hangosan a felügyelő. – Nincs szükség sem dél-amerikai, sem távol-keleti összeköttetésekre, és persze nincs lebukás a vámon.

– És talán a kutyák sem szagolják ki olyan könnyen... Szóval lehet, hogy a Malom kávézóval rossz nyomon jártam, viszont a sofőr legalább nyomra vezetett.

Megcsörrent a telefonom, és meglepetten láttam, hogy az öcsém hív.

– Szia, testvérkém – köszöntöttem örömmel –, honnan tudad a számomat? A nagy sietségben el is felejtettem megadni.

– Amikor délelőtt hívtál, gyorsan elmentettem az idei dátummal – válaszolta Peter rezignáltan. – Megtudtam pár apróságot, és mivel

szemlátomást sürgős neked az ügy, nem késlekednék az átadásával.

– Csupa fül vagyok!

– Hát, ha tényleg így lenne, elég idiótán néznél ki. Ne mondj ilyeneket egy pszichiáternek, mert szó szerint veszi!... Szóval, a lényeg, hogy a PCMC alapanyagát elég sok növény termésében meg lehet találni, de nem a friss gyümölcsben, mert legnagyobb mennyiségben a bomlás, erjedés hatására képződik.

– Ezek szerint egy pálinkafőzdeben kell keresgelnünk?

– Ennyire nem egyszerű a helyzet. A mi szélességi körünkön nem igazán él olyan növény, ami tartalmazza ezt a bizonyos alkaloidát, hiába rohasztod akár az idők végezetéig. Amennyire tudom, a trópusi éghajlaton növekvő fáknban és bokrokban termelődik nagyobb mennyiségben ez a cucc, ami aztán bekerül a termésükbe is. Az alapanyag egyébként önmagában ártalmatlan, ezért igazából nem is foglalkozott vele a gyógyszervegyészet. Emellett bűdös is, nagyobb töménységben égett hús szagát árasztja. Na, ezt a penetráns alapvegyületet klórozzák, nagyjából hasonló módszerrel, mint a csapvizet. Így egy köztes termék képződik, amit már csak metilálni kell, és kész a picimaci.

– Mondanám, hogy sokat segítettél, de akkor nem lennék őszinte – biggyesztettem el a számat. – Azt mondd, trópusi növényekben természetesen is megtalálható alapanyagról van szó, amit viszonylag egyszerűen módosíthatnak?

– Látod, mégis értetted a lényegét! Bár a módosítás elméletben egyszerű, elég komoly laborháttér kell hozzá, ráadásul nem veszélytelen az előállítás. A sütőben felejtett pulykához hasonló illatú alapvegyületről már beszéltem, ami bűdös, de talán elviselhető. A kémiai átalakításhoz használt klórgáz erősen maró hatású, a metiláló szer pedig kifejezetten rákkeltő. Ha nem egy jól

felszerelt laborban készíted el a picimacit, gyakran kell frissítened a személyzetet. A kész tableta viszont szinte teljesen ártalmatlan, legfeljebb egy kicsit hipós bukéja van pár napig. De ha csapvízzel veszed be, meg se kottyan. Na, ennyi. Megyek, mert bőg a gyerek.

– Hálás köszönetem! – búcsúzkodtam, de a köszönésre már nem jutott idő. Letette, és valószínűleg futott a nők után.

Mike türelmesen várakozott, hogy összegezzem a hallottakat. Nem volt könnyű dolgom.

– Megvárod, míg megeszem? – néztem rá esdeklően.

– Hamar újra tudod melegíteni a mikróban – próbálkozott.

– Üres gyomorral nem tudok gondolkodni – döntöttem el saját hatáskörben, és a tényért bámulva eszegetni kezdtem az ételt, ami a telefonálás közben langyosra unatkozta magát. Mike megvonta a vállát, és szótlánul falatoztunk tovább.

A csirkehússal együtt alaposan megrágtam a frissen szerzett információkat is. Úgy éreztem magam, mint az, aki egy kulcslyukon keresztül kémleli a világot: apró részleteket látok, azokat is csak fél szemmel, és van, amit elrejtőzik előlem, akárhogy csavargatom a fejem. Persze egy kulcslyukon keresztül is érdekes dolgokat láthat az ember.

– A PCMC alapanyaga egy növényi eredetű vegyület – törtem meg a kérődzés meghitt csendjét. Mike érdeklődve pillantott rám. – Állítólag a trópusokon nevelkedett növények termései tartalmaznak belőle sokat – adagoltam tovább a tudnivalókat. – Ami azt jelentheti, hogy egy zöldség-gyümölcskereskedés is benne van a buliban. De a lényeg az, hogy a kémiai módosításhoz komoly laborra van szükség. Nem veszélytelen az előállítás, valószínűleg szakképzett személyzet kell hozzá. És a végtermék intenzív klórszagot áraszt napokig.

A felügyelő kutató pillantása ismét meggyőzött arról, hogy egy igazán dörzsölt, vén rókával állok szemben. Tudta, hogy az utolsó mondatom csak bevezető.

– Ki vele – nógatott.

– Mi az, ami elfedi a klór szagát?

– Semmi.

– Így van – bólogattam. – És mit lehet tenni azzal, amit nem lehet eltüntetni?

– Olyan környezetbe kell helyezni, ahol természetes az előfordulása – vágta rá Mike, szinte azonnal. – És hol természetes a klórszag?

– Egy mosodában – bólítottam mosolyogva.

– Most mi vagyunk a gonosz mostohák, akiknek szemet szúrt Hófehérke népszerűsége – jegyezte meg fanyar iróniával Mike. – Egyre jobban fúrja az oldalamat a kíváncsiság. Vajon mit találnánk a tisztára mosott géprongyok között?

Újabb telefonhívás törte ketté a közös gondolkodás meghittségét. Ezúttal Mike viharvert készüléke vállalta magára a zaklató szerepét, az X-akták zenéjének felidézésével.

– Igen – mutatkozott be röviden a felügyelő, aztán pár másodperc hallgatás után angolosan távozott a körömből.

Magamra maradtam a gondolataimmal, de nem volt időm eredeti ötletek kidolgozására, mert fél perc sem telt el, és az ajtóban újra feltűnt Mike gondterhelt arca, amit hamarosan követett nem kevésbé gondterhelt teste is. Szótlanul lehuppant a számítógépe mellé, és bösz böngészésbe kezdett. Úgy tűnt, a város egy bizonyos szektora érdekli. Meresztgettem a szemem, így nagy nehezen sikerült kivennem a címet, amit beírt: Sarkantyú utca.

– Dave, most el kell menned – kezdett bele a magyarázkodásba,

miután elzárta a gépét, és felém fordult jobb napokat látott, nyikorgó bőrszékével, mely még az eltelt évek ellenére is egy jól karbantartott lóistálló illatát árasztotta.

– Találka? – próbálkoztam.

– Igen. Egy régi informátorom szeretne beszélni velem négyfülközt. Gyanakvó ember.

Bíztatóan néztem rá, így folytatta:

– Mindig akkor jelentkezik, ha éppen nyakig van a bajban, és mivel tudja, hogy semmit nem adnak ingyen, hajlandó áruba bocsátani a titkait a védelemért cserébe.

– Megélhetési besúgó?

– Inkább túlélhetési. Két-háromévente belekeveredik valami komolyabb gubancba, de mivel annyi esze van, mint egy kéthónapos spánielnek, nem veszi észre időben, mikor szállhat ki büntetlenül. Amikor már összecsapnak a feje fölött a hullámok, megnyomja nálam a vészcsengőt, és sürgős találkát kér. Eddig három komoly leleplezésben segített, és egyszer hajszal híján a tanúvédelmi programba is bekerült. De végül megúsza a nyilvános bírósági szereplést, és megtarthatta a nevét és a lakcímét.

– És most miről van szó?

– Ha tudnám, sem mondhatnám el – válaszolta sajnálkozva. – Hidd el, minél kevesebbet tudsz, annál jobb. Egyébként sem ismerem a részleteket, csak annyit üzent, hogy találkozunk negyven perc múlva egy kellemesen elhagyatott utcában.

– Nem akarod, hogy elkísérjelek, ugye?

Mike lassan ingatta a fejét.

– Marvin nagyon gyanakvó. És jogosan paranoid, mert tényleg vannak ellenségei. Eddig minden alkalommal egyedül találkoztam vele, és most sem merem kockáztatni, hogy esetleg elriasztom, és

ugrott egy nagy lehetőség.

– Rendben – törődtem bele a megváltoztathatatlanba. – Majd csörgess meg, ha végeztél.

Rövid kézfogással búcsúztunk, ma már másodjára. Miközben lefelé ballagtam a félhomályos lépcsőházban, magam elé idéztem a Mike monitorján látott térképrészletet. Jártam már arra, talán még GPS nélkül is megtalálom.

* * *

Gyermekkoromban anyám gyakran mondogatta, hogy makacs vagyok, mint egy öszvér, én persze a végsőig kitartottam amellett, hogy ez nem igaz. Mike esetében sem a csökönységem miatt döntöttem úgy, hogy segítek neki – ha kell, ha nem –, csupán az ésszerűség vezérelt. Az ember ne induljon egyedül titkos négy szemközti találkákra alig ismert informátorokkal...

A jó megfigyeléshez időben illik érkezni. Ha egy órával korábban ott vagyok, halálra unom magam, ha viszont későn érkezem, már nincs időm megtalálni a legalkalmasabb búvóhelyet.

A helyszín egy nyúlfarknyi utca volt, és ideális helynek tűnt egy nyíltszíni összeesküvéshez. Az egyik oldalt garázssor zárta feszesen, míg átellenben jobb napokat megélt, háromszintes bérháztömb töltötte ki a teret. A lakóegyüttes minden bejárata zárva volt, és a helybéliek kapucsengőre sem költötték csekélyke pénzecskéjüket, így akinek nem volt kulcsa, kívül rekedt. Bizalmatlan népek élhettek errefelé. Egyetértettem az informátor választásával.

Egyetlen megoldást láttam: az egyik garázs tetején kell kialakítanom a megfigyelőpontot. Az utca végében egy tekintélyes méretű platán állt, uralva az eget és a földet. Mintha elhatározta

volna, hogy bekebelezi a garázssort: hatalmas lombjával a legtávolabbi épület felé terpeszkedett, izmos gyökerei pedig erejüket fitogtatva, erős karon futó vaskos vénákhoz hasonlóan domborították ki a keskeny járda felszínét és a vele szomszédos aszfaltot.

Leparkoltam kétkerekűmet a fatörzs takarásában. A nyeregre állva épp elértem a legalsó ágat, melyre rövid, de látványos kínszenvedések árán sikerült felküzdenem magam. Innen már szinte gyerekjáték volt átmásznom a legszélső garázs fölé nyúló, combvastagságú gallyacskára. Nagy lombrázást csapva ülő helyzetben kicsúszkáltam a közepéig, óvatosan ráhasaltam, lelógattam magam, és kellő bátorságot gyűjtve elengedtem a fát a célterület fölött. Halk zörrenés kíséretében landoltam a lapos tetőt borító, évek alatt felgyülemlett, két arasz mély avarrétegben.

Gyorsan előszedtem a hátizsákomból az esőkabátomat, térdtől felfelé vízhatlanítottam vele magam, majd elhelyezkedtem a tető pereménél, és magamra halmoztam a csepergő esőtől nyirkossá vált leveleket, hogy még a szemközti ház lakói se vehessenek észre, ha kedvük szottyan az utcát fürkészni ezen a ronda, szürke délutánon. Az utca felől a délceg platán tenyérnyi levelei vontak elém álcahálót.

A biztonság kedvéért előtűrtam a távcsöveget, és csendben heverésztem, remélve, hogy kevés felfedező kedvű ízeltlábú nyugalmát zavarom fel átmeneti ott-tartózkodásommal. Húsz perc telt el eseménytelenül, csupán az eső eredt el csendesen, megunva a tétlen várakozást. Valahányszor eljutott hozzám egy közeledő jármű diszkrét berregése, reméltem, hogy feltűnik a titkos találka valamelyik szereplője, de semmi sem történt.

Aztán, mikor már szinte pikkelyeimé fogadtam az egyre jobban ragaszkodó, nedves levéldarabkákat, megjelent egy kék

ballonkabátos járókelő az utca jobb oldalán. A járása alapján felismerni véltem kedvenc felügyelőmet, de a biztonság kedvéért a távcsővel is ellenőriztem a hipotézist. Nem tévedtem.

Mike ráérősen sétált a szemközti járdán, majd az utca felénél megállt, kinyitotta és feje fölé emelte az addig sétapálcaként használt esernyőjét, majd elővette a telefonját, és a füléhez tartotta. A mozdulatsor, bár természetesnek tűnt, valószínűleg előre megbeszélte azonosító jel volt az észrevétlenül várakozó jövőbeli beszélgetőpartner számára.

Hamarosan fel is tűnt az utca felém eső végében egy vékony, hórihorgas alak. Sárga széldzsekije kapucniját fejére húzva próbált menedéket lelteni a szitáló eső elől. Pár lépés után megállt, belső zsebéből cigarettásdobozt kotort elő, és kivett egy szálat. Bal kezével nadrágja zsebébe nyúlt, és előhúzta az öngyújtóját. Az öngyújtó persze nem működött, így a nikotínéhség gyötörte alak odalépett az esőben telefonálást tettető Mike-hoz, és tüzet kér tőle.

Nagyon szépen megtervezett koreográfia volt, egy ártatlan szemlélő semmi gyanúsat nem talált volna benne. A személyes zónán belül valószínűleg egy rövid párbeszéd is elhangzott a felügyelő és az informátor között, de ebből a szomorkás eső kitartó, avarszagú suttogása miatt semmi nem jutott el hozzám.

Egy pillanatra összereztem, mert egy kíváncsi bodobács felküzdötte magát a távcsővem egyik lencséjére. Óvatosan lefricskáztam a bogarat, és reméltem, hogy ezzel elvettem a kedvét a további mászkálástól.

Halk loccsanás térített vissza az utca képéhez. Egy sötét esőkabátos férfi zavarta fel a pocsolya csendjét, miközben egy kicsi, fehér, szomorúra ázott kutya délutáni sétáltatásával próbálkozott, de a csatakos eb, melynek márkáját még a kukker segítségével sem

voltam képes felismerni, nem ismerte az engedelmességet. Nehéz volt eldönteni, ki irányítja a sétát. A szemerkélő esőn csaholással keveredő szitkozódás szűrődött át.

Amikor aztán a keresztbe-kasba vonuló kutyás páros egy vonalba ért a felügyelővel, az esőköpenyes alak hirtelen foglalkozást váltott: elengedte a póráz végét, és előrántott valamit a kabátja alól. Nem láttam a hangtompítós fegyvert, de a pukkanását felismertem. A sárga szélkabátos informátor homlokán apró, piros pötty jelent meg, ahhoz hasonlatos, amit a hindu nők viselnek a hatodik csakrájukon, a rejtett bölcsesség helyén. A meditáció során itt tárolódik átmenetileg az életenergia, miközben a gerincből a fej felé halad. A hórihorgas férfi hatodik csakrájából szempillantás alatt távozott az életenergia egy boldogabb világ irányába.

Megzizzent körülöttem az avar, ahogy ijedtemben összerázkódtam, és sóbálvánnyá dermedten figyeltem a további eseményeket. A fejbőlött áldozat földre roskadt, Mike pedig engedelmesen magasba emelte két kezét jobbában tartott esernyőjével együtt. A hosszúra nyúlt fegyver felé fordult, de a pukkanás, nagy megkönnyebbülésemre, elmaradt. Az esőkabátos gyilkos elektromos sokkolót húzott elő a bal zsebéből, és egy gyors mozdulattal megszabadította jobb sorsra érdemes felügyelőmet az eszméletétől.

Ha egy Gepard GM6-os távcsövén át néztem volna a jelenetet, és gyakorlott mesterlövész vagyok, gyorsan véget vethettem volna a lidércnyomásnak. Így azonban be kellett érnem azzal, hogy tétlenül szemlélem az eseményeket, miközben a jeges rémület fel-alá rohangál a hátamon, felborzolva és égnek meresztve az összes szőrszálat, mely tinédzserkorom óta szárba szökken rajtam. A merénylő ugyanis szembefordult velem, és egy pillanatig azt hittem,

én is rajta vagyok a listáján. De a bölcs platánnak hála, észrevétlen maradtam.

A férfi felcserélte a sokkolót a mobiljával, és miközben arra várt, hogy a vonal másik végén jelentkezzen a hívott fél, sötétbarna műanyag kabátja alá rejtette a visszafogottan füstölgő fegyvert. Aztán néhány kurta parancsot vakkantott a mobilba, és gyors tereprendezésbe kezdett.

Mike két csuklóját és bokáját egy-egy gyorskötöző műanyagszalaggal egymáshoz rögzítette, majd hasonlóan járt el a halott informátor rongybabaszerű végtagjaival is. Fél perc alatt megérkezett egy sötétkék egyterű, és a vezetőülésből egy aprócska, idősebb úr szállt ki, akinek láthatóan nem sok kedve volt segédkezni a testek beemelésében. Az esőkabátos gyilkos azonban egy jól irányzott pofonnal gyorsan és eredményesen javított a negatív hozzáálláson. A tetem a csomagterbe került, míg Mike ernyedte teste némileg kényelmesebben utazhatott a hátsó ülésen.

Nem maradt sok időm. A felügyelőt nem véletlenül hagyták életben – nyilván nem arról volt szó, hogy kifogyott a töltény a pisztolyból. Valószínűleg hosszú és fájdalmas kérdezősködés veszi kezdetét, amint az utcánál diszkrétebb környezetet találnak a meghitt beszélgetéshez.

Átvettem a dermedtségtől a testem irányítását, és óvatosan hátrakúsztam a garázs széléig, hogy leereszkessek a tetőről. Az eső közben behúzott, és elnyomta settenkedésem és földet érésem zaját. Elővettem Mrs. Springfieldet a hátizsákomból, és betűztem a nadrágszíjam mögé. Nem volt időm felvenni a hevedert, de szerencsére a fegyver alaposan el volt látva véletlen elsütés elleni kütyükkel. Akár zsebre is vághattam volna, nem kellett félnem attól, hogy a nagy sietségben esetleg kasztrálom magam. Rápattantam a

ledobtam a bukósisakot, és kocogóra fogva a tempót az emberrablók nyomába eredtem. Amikor elértem az egykor talán irodaként működő épület sarkát, leguggoltam, és az esőcsatorna takarásából igyekeztem felmérni a terepet.

A sötétkék autó, melyről így oldalnézetből határozottan megállapítottam, hogy egy Mazda 5, tőlem százméternyire állhatott. Az esőköpenyes gyilkos előreszegezett pisztolyával épp az ajtó felé terelgette a szédelegve járó, összekötözött kezű felügyelőt. Az apró termetű sofőrt eltakarta előlem a jármű, csak idegesen topogó cipőit láttam az alváz és a beton közötti keskeny sávban.

Nem volt több fedezékem, nyílt terepen kellett a Mazda mögé lopakodnom. A hátsó ablakok sötétítettek voltak, igyekeztem azok takarásában maradni. Az aszfaltozott parkolót több helyen áttörték a gyomok, és a kifagyott kátyúkat rögtönzött vízgyűjtővé alakította át a kitartóan szemerkélő eső. Megpróbáltam egyszerre gyors és nesztelen lenni, és néhány másodperc alatt célba is értem. Elővettem a pisztolyomat, vettem egy mély lélegzetet, és a fegyvert markolva gyorsan előugrottam a csomagtér mögül.

– Ha megmukkansz, agyonlőlek! – közöltem a feltételeimet a halálra rémült kis emberrel. – Feltartott kézzel fordulj a jármű felé, és tapadj rá!

– Ne bántson! – suttogta alig hallhatóan a rémült férfi, akit inkább néztem volna jó karban lévő, nyugdíjas könyvelőnek, mint mindenre elszánt bérgyilkosnak, és a lábához ejtette a jobbában szorongatott szerszámosládát. – Kényszerített, hogy velem jöjjenek. Most be kell neki vinnem ezt a ládát. Jaj, Istenem, szegény feleségem!

Zavarba jöttem. Lövésem sem volt, miről beszél, de nem volt időm leállni rejtvényeket fejtegetni. Az utastér ajtaja még el volt húzva, és az ülésre dobva megpillantottam a sokkolót. Hirtelen ötlettől

vezérelve felkaptam, és hatástalanítottam vele a kisöreget.

– Bocs! – tettem hozzá utólag, és tényleg éreztem némi lelkifurdalást a földön rángatózó emberke láttán. A hátsó ülés előtt maréknyi gyorskötöző hevert, összepárosítottam vele rögtönzött áldozatom ernyedte végtagjait, majd az autó padlóján heverő ragasztószalaggal hevenyészett hangtompítót varázsoltam a szájára. A szépen vágott bajusz egy későbbi epilálás kellemetlen lehetőségét vetítette előre...

Miután végeztem az ártalmatlanítással, felkaptam a gyermekméretű, ájult testet, és betuszkoltam a hátsó ülésre, amit Mike már korábban előmelegített. Kivettem a kulcsot az indítóból, óvatosan visszacsuktam az ajtókat, és a ládát betoltam a hátsó kerék elé. Megmarkoltam Mrs. Springfield hűvös markolatát, és besettenkedtem az épületbe.

A félhomályos, dohos folyosó visszatántorított egy pillanatra. Vettem pár mély lélegzetet, hogy lecsillapítsam a szívverésemet, melynek vad ritmusa a dobhártyámat használta üstdobként. Kintről beólkódott némi fény, így a látásom pár másodperc múlva ismét csaknem teljes kapacitással működött.

Csendben megindultam előre. Az ajtótól pár méterre sűrűbb lett a levegő, és ebben nem csak az ablakok hiányának, hanem a beóvakodó emlősöknek is szerepük lehetett – úgy tűnt, minden erre járó állat bejegyezte a tulajdonjogát az épületre.

Nesztelenül osontam, nehogy rést üssek a folyosó némaságán. Két oldalt tömör, egykor vakítóan fehér színű ajtók sandítottak rám szürkén és hidegen. Elbizonytalanodtam. Ha lenyomom a kilincset, és Mike odabent van a gyilkosunk társaságában, golyót kapok, mielőtt ellőhetném a saját belépőmet. Viszont annak sincs értelme, hogy csak ácsorogjak, és várjam a felügyelőnek szánt végzetes lövés

halk pukkanását.

Lehajoltam, hogy besandítsak az első ajtó kulcslyukán, de félúton észrevettem, hogy a kilincset igen tekintélyes mennyiségű por fedi. Óvatosan ráfújtam, és a módszer jónak tűnt, mert a mini homokvihar egyértelművé tette, hogy ezt az ajtót senki sem használta az utóbbi hetekben. Gyors cikkcakkban végigfújáltam a kilincseket, és már a folyosó közepén jártam, amikor végre hangokat hallottam az épület vége felől. Ahogy a szemem egyre jobban alkalmazkodott a félhomályhoz, észrevettem a vizes lábnyomok csillogását a márványutánzatú padlón. Hát ennyit a zseniális porfújó technikám hatékonyságáról! A faltok egy résnyire nyitott ajtóhoz vezettek. Legalább nem kellett azzal vesződnöm, hogy ajtóstul rontok a szobába.

Alaposan megmarkoltam a pisztolyomat. Halk nyögés hallatszott bentről, aztán az az éles, semmivel össze nem téveszthető hang karmolta sebesre a dobhártyámat, amikor a ragasztószalag sikoltva elválna a gurigájától.

Nem maradt időm tervezgetni. A ragasztószalagot csak két kézzel lehet használni, így a gyilkos feltehetőleg fegyvertelen, ha nem számítjuk azt a lehetőséget, hogy van egy tartalék végtagja, amivel rám tud lőni, vagy nekem ront, és villámgyorsan körbeteker. Mindkettőt elfogadható kockázatnak véltem. Betaszítottam az ajtót, és a hangszalagjaimat végletekig terhelve ráordítottam a szobára:

– Fel a kezekkel, vagy lövök!

A másodperc töredéke alatt korrigáltam a célzásomat, és a szoba közepén tétován álldogáló szék mögött guggoló rosszfiúra szegeztem a kezemben szorongatott pisztolyt. Mike, félig a székhez ragasztva, csodálkozva pillantott rám. Az eddig vele foglalatostkodó esőkabátos kellemetlenkedő nem állta sokáig a fegyverem hidegen

acélos tekintetét, lassan elengedte a ragasztószalagot, óvatosan kiegyenesedett, és felemelte a két kezét. Jobbra sandított, ahol a szék tőlem távolabbi oldalán kopott íróasztal szomorkodott, közepén az eddig bevált hangtompítós fegyver, előtte egy pillangókés, nyilván a szalag, majd később Mike torkának elmetszéséhez.

– A falhoz! – adtam ki neki az utasítást, a pisztollyal intve az általam óhajtott felület felé. A rövidre vágott hajú, cserzett bőrű férfi a szeme forgasztásából ítélve még mindig nem mondott le a szembeszegülésről. De a közte és a harcias eszközök között feszülő másfél méteres táv kellős közepére éppen ő rögzítette oda Mike-ot, aki magatehetetlenségében is komoly akadályt képezett. Elszántam magam, hogy rögtön lövök, amint a támadás legkisebb jelét is észreveszem a férfin, és ezt valószínűleg ő is megérezte, mert vonakodva bár, de lassan átaraszolt a szoba szemközti felére.

– Leül, és háttal a falnak támaszkodik! – folytattam a nevelést. Óvatosan beljebb léptem a szobába, és jobb kezemmel begyűjtöttem az asztalon és környékén heverő célszerszámokat. A hangtompítós pisztolyt letettem Mike ölébe, a késsel pedig nekiláttam leválasztani a felügyelőt az ülőalkalmatosságról. Amint a keze kiszabadult, felkapta a combján heverő pisztolyt, és átvette tőlem a gyilkos sakkban tartásának hálás feladatát.

Letérdeltem, hogy az alsó végtagokkal folytassam a szabadítás ceremóniáját. Lassan bedugtam a pengét Mike és a szék kényszerűen egymáshoz szorított lábai közé. Épp elnyisszantottam az ezüstszerű szalagot, amikor a felügyelő megrándult, és a hangtompítós fegyver elpukkantotta magát.

Viperát megszégyenítő gyorsasággal vetődtem a szék alá, és a vállamba hasító fájdalomról tudomást sem véve, a lábak kusza erdeje között egyenesen a földön kuporgó gyilkos homlokán lévő, köröm

nagyságú piros pöttyre céloztam. Úgy tűnt, őt is megtámadta ugyanaz a ragály, mely korábbi áldozata halálát is okozta.

Ahogy feje lassan előrebillent, apró vércseppek buggyantak ki a golyó ütötte lyukból, és vörös patakká egyesülve lecsorogtak az arcára. Az orra hegyére érve a vércsík megtorpant egy pillanatra, majd, mint a sztalaktitról a karsztvíz, halk csobbanással lecsöppent a padlóra. Az élettelen test lustán dőlni kezdett, és jobb oldalára borulva puhán megpihent. A gyilkos bal kezében szorongatott parányi fegyver hangosan koppant a kövön.

– A nadrágszárából rántotta elő a pisztolyt – adta meg a magyarázatot Mike fáradt, rekedtes hangon, mintha kitalálta volna, milyen kérdés kering az agyamban. – Nagyon gyorsan történt, nem volt más választásom.

– Nem kár érte – válaszoltam kiszáradt szájjal, és igyekeztem könnyed hangot megütni. Kitekergettem magam a székrekedésből, és óvatosan felegyenesedtem. Mike feltartotta jobb kezét, én beletettem a kést. Miután kiszabadította a másik lábát is, térdére támaszkodva óvatosan talpra segítette magát.

– Lenne két kérdésem – szólt halkán, majd elővett egy makulátlan tisztaságú vasalt zsebkendőt a nadrágja zsebéből, és óvatos mozdulatokkal törölgetni kezdte a szoba szegényes berendezéséről a rólunk árulkodó ujjnyomokat.

– Éreztem, hogy szükséged lesz rám – válaszoltam. – Remélem, utólag megbocsájtod, hogy nem fogadtam szót, és megfigyelőként részt vettem a félresikerült megbeszéléseden. Mi lenne a következő kérdés?

– Mi van a másik fickóval? – nyögte, és átkutatta a holttá tett test zsebeit.

– A bácsikával? Sokkolóan hatott rá a megjelenésem, de a közös

élmény okán legalább lesz miről beszélgetnetek, ha már minden témából kifogytok. Most engedelmesen fekszik a korábbi helyeden, az egyterű hátsó ülésén, összekötözve, mint egy rekordméretű húsvéti sonka.

– Legalább maradt valaki, aki magyarázatot adhat erre az elcseszett vasárnap délutánra – morgott a felügyelő, és a zsebébe csúsztotta a gyilkosnál talált egyetlen holmit, a telefonját. – Na, gyere, menjünk haza!

– Nem kellene előbb értesíteni a rendőrséget? – képedtem el a szolgálati szabályzat figyelmen kívül hagyásától.

– Nem igazán bízom most rajtad kívül senkiben. Nem kenyerem a szerencsejáték, de nagy összegben mernék fogadni arra, hogy Harold telefonját lehallgatták. Azt pedig hatósági segítség nélkül nem lehet megoldani.

– Nem lehet, hogy csak egyszerűen követték az informátorodat?

– Ki van zárva. Hangtompítós barátunk felügyelőnek szólított, de a nevemet nem tudta. Harolddal folytatott utolsó telefonbeszélgetésünkből pont ennyit tudhatott meg az, aki belekagylózott a vonalba.

– És most mihez kezdünk a két hullával, meg a rémült apókával a hátsó ülésen?

– Előbb jussunk ki! – zárta le a további találgatást a felügyelő.

– Támaszkodj rám! – ajánlottam fel kisportolt felsőtestemet, de Mike önérzetesen kihúzta magát.

– Rendbe jövök. Majd szólok, ha hordágyra van szükségem.

Maradék erejét megsarcolva önállóan távozott a szobából, vészesen emlékeztetve egy használtcikk kereskedésben vásárolt, viharvert terminátorra, amelyiknek éppen lemerülőben van a tartalék tápegysége. És persze nem a legújabb modell jutott róla

eszembe.

Óvatosan megmasszíroztam sajtó vállamat, és emlékeztettem magam arra, hogy ezeket az akrobatikus mutatványokat általában kaszkadőrök végzik a filmek forgatása során. Újfent megfogadtam, hogy igyekszem távol tartani magam ettől a foglalkozástól.

Egymás nyomában vánszorogtunk ki a szabad levegőre. A biztonság kedvéért, Mike példáját követve a Mazdára irányítottam a fegyveremet, de a jármű sértetlenül és csöndesen pihent az egyre szürkébb és borúsabb vasárnap délutánban.

– A hátsó ülésen hagytam – adtam meg az útbaigazítást.

A felügyelő óvatosan bekukkantott a szélvédőn, és megdöbbenésében a szemöldöke azon nyomban felszaladt a homloka közepére. Leengedte a fegyverét, intett, hogy nyissam ki az autót a kulccsal, majd félrehúzta a tolóajtót.

A hátsó ülésen, pont abban a pózban, ahol hagytam, ott feküdt a bácsika, és csendesesen sírdogált. Mike-kal egymásra néztünk, de csak saját értetlenségünket pillanthattuk meg egymás tekintetében.

Odaléptem kesergő áldozatomhoz, és ülő helyzetbe rántottam. Mike gyors mozdulattal lehántotta a hangfogóként használt ragasztószalagot, mire a néma pityergés hangos zokogássá alakult, pedig a bajusz nagy része még a helyén is maradt. Furdalt a kíváncsiság, de eszembe jutott árván hagyott motorom, és gyorsan engedélyt kértem a jármű begyűjtésére.

– Persze, menj csak! – mondta elgondolkodva Mike. – Addig én megpróbálom szóra bírni búsképű lovagunkat.

Átnyargaltam a pocsolyákon, és az épület sarkánál befordulva megkönnyebbülve láttam, hogy a motorom és tartozékai nem lettek hűtlenek hozzám az elmúlt percekben sem. Mikor visszagördültem az épület bejárata elé, Mike épp a kezét tördelő, béklyóitól teljes

mértékben megszabadított öregúrral beszélgetett olyan stílusban, mintha régi ismerősök lennének.

– ...És hogy akarta felrobbantani a bombát? – kérdezte a felügyelő, mintha arról érdeklődne, vajon fog-e még esni a délután folyamán, vagy végre kiderül az ég, és újra kisüt majd a nap.

– Volt nála egy robbantó – pityergett az idős ember, és kezébe temette gyűrött arcát.

– Egy távirányító a detonátorhoz?

– Tessék? – kapta fel a fejét riadtan az emberke.

– Detonátornak hívjuk azokat az eszközöket, amikkel fel lehet robbantani egy bombát. Ehhez volt távirányítója?

– Igen – zokogott fel az idős férfi.

– Nem találtunk nála mást, csak a mobilját – mondta Mike, és elővette a begyűjtött telefont. – Ez volt az?

– Nem – tiltakozott az öregúr, és a nyomatékosítás kedvéért határozottan szipogott hozzá. – Ez egy telefon. A robbantó kisebb volt, és henger alakú.

Mike rezzenetlenül tűrte, hogy újból lerobbantózták a távirányítót, bár valószínűleg már komoly tapasztalata volt a civilek hanyag szóhasználatát illetően. Elgondolkodva az autó felé fordult, őrizetlenül hagyva a kis embert. Önkéntelenül is a fegyveremhez kaptam, de a bácsika nem élt a kínálkozó szabadulási lehetőséggel. Teljesen lefoglalta a figyelmét saját kesergése.

A felügyelő bemászott az egyterűbe, és aprólékosan átkutatta a jármű zsebeit. Az ajtó oldalából egy jégkaparó és egy autós térkép került elő, majd következett a kesztyűtartó vallasása. Az öregúr bekukucskált, és felkiáltott:

– Jaj, vigyázzon! Meg ne nyomja a gombot!

Mike előbújt a járműből, és tanácstalanul nézegette a kezében

himbálódzó kulcstartót.

– Ez csak egy biztonsági lámpa – mondta.

– A Casino Royalban is annak tűnt, aztán majdnem felrobbant tőle egy óriási repülő – érvelt az idős ember, akiről hirtelen kiderült, hogy James Bond nagy rajongója.

– De ott közvetlen közélről robbantottak – magyarázta Mike, azonos hullámhosszra helyezkedve beszélőpartnerével. – Ha ez tényleg a detonátor távirányítója lenne, amit nem hiszek, legfeljebb száz méter lehetne a hatótávolsága.

– Ne nyomja meg a gombot, kérem! – könyörgött szívhez szólóan, összekulcsolt kézzel az emberke. Bár még mindig nem értettem, mi történik, megesett rajta a szívem. A felügyelő, értetlen arcomat látva, elém szórt néhány információ-morzst:

– Egykori gyilkosunk állítólag a radiátorhoz hurkolta az úr feleségét, és bombát kötött a hölgy bokájára. Ezzel kényszerítette Halsey urat arra, hogy engedelmeskedjen neki.

Az öregúr újfent elsírta magát a fájdalmas és megalázó emlékek súlya alatt.

– És miért látogatta meg önt és kedves feleségét a tisztességtelenségben elhunyt gonosztevő? – kérdeztem.

– Nem tudom – ingatta fejét a hobbit termetű emberke. – Csengettek, én kinyitottam az ajtót, ő pedig beviharzott, és megkötözött bennünket. Kérdeztük, mit akar, de ő csak gonoszul mosolygott, és leragasztotta a szánkat, pont úgy, ahogy maga is tette.

– Akkor még azt hittem, ön is a kártékonyak csapatában játszik – magyarázkodtam. – Láttam, amint bepakolják a barátomat és a tetemet az autóba.

– A tetemet? – kapta fel a fejét a felügyelő.

– Persze, te akkor épp eszméletvesztésedet töltötted – kaptam észbe. – A csomagtartóba dobták a sárga kabátos informátorod holttestét. Az ő elhelyezéséről is gondoskodnunk kellene, mielőtt tovább indulunk.

Halsey úr szaporán bólogatott szipogás közben.

– Az lesz a legjobb, ha betesszük az áldozat testét a gyilkosa mellé – bólintott Mike. – Jöjjön, Halsey úr, segítsen pakolászni.

A jobb sorsra érdemes úriember próbált szabódni, és megemlítette, hogy ő inkább a felesége miatt aggódik, de a felügyelő hamar meggyőzte, hogy az asszonyka sem örülne, ha a következő bevásárlás során nem tudná a kosarát berakni a csomagtérbe az ott heverő, oszladozó félben lévő hulla miatt. Ez hatott.

Én a Mazdánál őrködtem, amíg ők becipelték a tetemet a másik mellé. Dolguk végeztével Mike rövid töprengés után hozzám fordult:

– Meg kellene néznünk, mi történt Halsey úr feleségével. Beülök mellé az autóba, te pedig kövess bennünket tisztes távolból! Elegendem volt mára a meglepetésekből.

Bólintottam. Meg tudtam érteni az álláspontját. A hivatalos szervek értesítésének ötletét már nem is hoztam fel újra. Felnyergeltem a járművemet, és fél perc késéssel a nyomukba eredtem.

Csendes nyugalommal követtem az egyterút, és mivel az egyre inkább ártatlan áldozatnak tűnő öregúr ült a volán mögött, nem fenyegetett az a veszély, hogy a gyorsajtás bűnébe esek. Az alkony határozottan rápihent a városra. A késő délutáni eső álmos pemzlije sötétre mázolta az utakat, és az egyhangú szürke akvarellből jutott bőven a házakra és a felhőkre is. A nap feladta a hiábavaló próbálkozást, és úgy döntött, nyugovóra tér. Épp időben érkeztünk meg az ódon házhoz, hogy ne kelljen felkapcsolnom a lámpáimat.

Mikor Mike-ék leparkoltak a rozsdásra vénült vaskapuhoz, behúzódtam az utca másik oldalában ásító kapualjba, és türelmesen várakoztam úgy tíz percen át. Egyetlen lelket sem vonzott csekély látványosságot jelentő megérkezésünk. Miután egyértelművé vált, hogy nem követett bennünket senki, én is áttámogattam a járművemet az egykor impozáns, kovácsoltvas kerítés túloldalára.

A ház ajtaját csak kilincsre zárták, de a kilincs önmagában is komoly akadályt jelentett egy behatolónak. Az öntöttvas műremek által mozgatott zárszerkezet már száz éve is olajozás után nyikoroghatott, de kérését a mai napig nem teljesítették. Ezen az ajtón észrevétlenül átjutni lehetetlenség lett volna. Amikor aztán a zárnyelv végre utat engedett, a zsanérok kezdték követelni a nekik járó tiszteletet – nem kenetteljesen, inkább kenetlenül. Értettem én a panaszukat, hiszen a monumentális tölgyfa ajtólapból, melyet időtlen idők óta tartottak, nem sajnálta az anyagot az egykori mester. De hát milyen ajtó is illenék egy erődítményhez? Hiszen ez a ház inkább vár volt, mint lakhely: vaskos, egyenes falait terméskövekből rakták, tovább erősítve a bevehetetlenség látszatát. Nem csoda, hogy a kőkolosszus túlélte az idők viharait.

Átléptem a küszöbön, és becibáltam magam mögött az ajtót. Elképzelni sem tudtam, hogyan bír vele az öregúr és kedves neje. A kívülről is nyomasztó épület belülről még inkább kísértetiesnek tűnt. A hosszú folyosó két oldalán halványsárga fénykörbe vont falikarok hunyorogtak. A fényükből igen kevés jutott a padlóra, a mennyezetig pedig el sem értek. Ettől a folyosó hihetetlenül magasnak tűnt. Bal oldalt félig nyitva volt egy ajtó, mely a faragásokból ítélve a bejárat ajtó kisöccse lehetett. Meg sem kíséreltem kitárni, inkább beprésem magam a keskeny résen át a kiáramló fény ellenében. Füstölő illata nehezítette tovább a sűrű

levegőt.

– Ne ijedjenek meg – kezdte Mike a bemutatásomat –, ő a kollégám, Dave Bexley. Dave, ismerkedj meg a Halsey házaspárral!

– Nagyon örülök – nyújtottam kezet a hölgynek.

– Berta Halsey vagyok – szólt a férjénél egy fejjel magasabb, termetes, pirospszgás asszonyság.

– Mi már találkoztunk – mondta félénken a pici ember, és igyekezett úgy helyezkedni, hogy felesége biztonságot jelentő hatósugarában maradhasson. – De azért örvendek. Szólítson nyugodtan Alfrednek!

– Hagyjuk magára a házaspárt pár percre! – karolt belém Mike. – Meg kell beszélnünk a teendőket!

Kifelé menet még láttam, amint Alfred az ő Bertája méretes keblei közé hajtja a fejét. Komikussága ellenére egészen megindító volt, hogy két idős ember így szeretheti egymást az együtt töltött évtizedek ellenére. Követtem Mike-ot, aki egy egyszerűen berendezett nappaliba vezetett, és töltött magának egy whiskyt.

– Téged nem kínállak, mert este még kormány mögé ülsz.

– Pedig rám férne – sóhajtottam. – Nem láttam a hölgy bokája körül robbanószert, ebből arra következtetek, hogy sikerült hatástalanítanod.

– Azóta is ezen töröm a fejem – kortyolt bele az italába a felügyelő. – Ekkora marhaságot még életemben nem láttam. A detonátor valódi volt. Egy igazi, hamisítatlan, C4-es robbanószerhez való szerkezet.

Elővette, és átnyújtotta a cigaretta nagyságú, vékony fémkütyüt. Hiába igyekeztem, nem jöttem tőle izgalomba. Ártalmatlanabbnak nem is tűnhetett volna.

– De a legfurcsább rész még csak most jön – folytatta a felügyelő

merengve. – Miután óvatosan eltávolítottam a detonátort, mélyrehatóan megvizsgáltam a bombát. Te is kérsz egy falatot belőle?

Elkerekedett a szemem. Mike letört egy darabot a zsebéből elővett halványbarna rúdból, és a számba nyomta. Mozdulatlaná dermedtem, amíg meg nem éreztem az ismerős ízt. Nem akartam hinni pajkos ízlelőbimbóimnak.

– Marcipán?

– Úgy tűnik – kuncogott a felügyelő.

– Ezek szerint van egy profinak tűnő gyilkosunk – próbálkoztam meg az összegzéssel –, aki rátámad otthonában egy idős házaspárra, odakötözi őket a radiátorhoz, aztán ráaggat a nőre egy adag marcipánt, amit beélesít egy detonátorral, és a kulcstartója segítségével arra kényszeríti a ház urát, hogy elvigye őt likvidálni személyes informátorodat. Aztán dolga végeztével megsokkol, odakötöz egy székhez, valószínűleg azért, hogy megkínózzon, és információt szedjen ki belőled.

– Hát, van pár kérdés, amire választ kell kapnunk – mondta Mike, mintha nem érzékelte volna megjegyzésem cinikus felhangjait. – Először is, szeretném tudni, mit keres ez a szimpatikus, idős házaspár kettesben ebben a környeretegben. Aztán jó lenne megtudni, mit akart tőlük ismeretlen gyilkosunk. Végezetül arra is szívesen fogadnám a magyarázatot, hogyan sodródtam bele én ebbe a tragikomikus helyzetbe. Javaslom, menjünk vissza hozzájuk. Remélem, Berta már megvigasztalta gyámoltalan hitvesét.

A folyosóra érve furcsa nyűszítésre lettem figyelmes. Óvatosan a bejárati ajtóhoz osontam, és felmértem a kinti terepet a kukucskálón keresztül. Senki nem állt az ajtó előtt, viszont az határozottan szűkölt.

Arasznyi rést nyitottam rajta. A nyüszögés megszűnt, és egy ázott patkány osont be a nyíláson, pórázta húzva maga után. A jószág nyílegyenesen berohant a házaspárhoz.

– Achilles! – kiáltott fel Alfred. – Hát hazataláltál, én kicsi büszkeségem!

– Achilles? – dörmögte Mike. – Nem túlzás ez egy kicsit?

– A görögök félistene csapzott, törpe négylábú formájában reinkarnálódott – magyaráztam.

– Kérdezzük meg a ház úrnőjét a történeletről – sóhajtott a felügyelő, és szélesebbre tárta a konyhába vezető ajtót. Amíg férje az ázottan is boldog négylábúval hentergett a földön, Berta asszony készségesen elmesélte délutáni kalandjukat.

– Csengettek, és Alfie kiment ajtót nyitni. Aztán pár pillanat múlva feltartott kézzel jött vissza ide a konyhába, mert még csak ezt a helyiséget tudtuk tisztességesen belakni, vagyis ez most a mi hálónk, konyhánk és étkezőnk, és persze ott van még a nappali, de ott azért kell még pár dolgot csinosítani... Szóval, jött be a férjem feltartott kezekkel, mögötte meg az a sanda tekintetű férfi fekete esőkabátban, pisztollyal a kezében. Ráförmedtem rögtön, hogy ne bántsa az uramat, és inkább mondja meg, mit akar, nem kell azért mindjárt fegyvert rántani. Mindig segítettem azokon, akik rossz útra tértek, és nem találták a helyes irányt... De ez az ember nem akart megjavulni, és gorombán rám mordult, hogy fogjam be a számat, aztán összekötözte a kezünket, és leültetett a székre. Utána elővett egy mappát, olyat, amilyenbe a hivatalos iratokat szokták összerendezni, és azt mondta, beszéljessünk egy kicsit. És aztán nem szólt egy szót se, csak nézett minket, és olyan gonosz tekintettel mosolygott, amiből rögtön sejtettem, hogy hiányzik az egyik kereke. Szegény Alfred nincs ilyesmihez szokva, pár perc után

sírva fakadt, és azt mondta a betörőnek, hogy árulja el, mit akar, és vigye, csak hagyjon minket békén. Erre ez a rosszarcú férfi feltette a szerszámosládáját az én frissen vasalt asztalterítómre, na, mondom magamban, ezt sem vágta nyakon a jó édes anyja idejekorán, mikor kellett volna. Azt mondta, most mutat nekünk valami érdekeset. Hát, én nem voltam kíváncsi, de ő nekiállt, hogy kinyissa a számszörös lakatot. De aztán egyszer csak elővette a telefonját, gondoltam, hogy elfelejtette a kódot, mert olyan csökött az agya, hogy három számot nem bír megjegyezni. Ezt finoman szóvá is tettem, Alfie persze csitított, de hát nincs abban semmi, ha az ember őszinte. De a férfi módfelett rosszul tűrte az igazságot, elém lépett, és az arcát beledugta az enyémbé, tisztára, mint ez a bolond Achilles, már azt vártam, hogy megnyalja az orromat, de csak fújtatott egyet. Én nem vagyok már fiatal, de arra mindig ügyeltem, hogy ne legyen szájszagom... Na, mondom is ennek a félresikerült teremtménynek, hogy nem ártana néha fogat mosnia, mert lefordulok a székről, ha még egyszer rám lehel. Erre aztán visszahőkölt, és olyan csúnyán nézett, hogy szinte hátborzongató volt. Persze, aki nem ismeri az én Shawn nagybátyámat, az nem tudhatja, hogy engem már semmivel sem lehet megijeszteni, mert szegény bácsikámat olyan fizimiskával áldotta, vagy inkább büntette meg az Úr, hogy a rendőrök mindig őt igazoltatták először, még akkor is, amikor egyszer betörőt fogott a saját házában...

Kedvenc felügyelőm üveges szemekkel bámult Berta asszonyra, de nem mert a szavába vágni. Eddig számalmasnak minősítettem volna Alfredet, a ház úrnőjének férjét, a percek múlásával azonban egyre inkább számalomra méltónak kezdtem tartani. Odapillantottam a konyha közepére, ahol édesdeden játszottak kettesben a hős kutyulival, és együttérzés ébredt mélyen a szívemben.

– Szóval, ez a gonosz tekintetű ember – folytatta Berta asszony, egy jó pohár víz elfogyasztását követően – felkacagott, és azt mondta, hogy élvezni fog minden percet. Erre megcsörrent a telefonja, és kiesett a szerepéből. Belehallózott, aztán leolvadt az arcáról a káröröm. Nem lehetett túl érdekes beszélgetés, mert csak bólogatott, és annyit szólt hozzá, hogy igen, igen, értem.

– Igen, igen, értem – nyugtázta Mike, és bólintott.

– Szerintem a neje hívhatta – hajolt közelebb Berta asszony, és megállapíthattam, hogy a személyes higiénijáról szóló előbbi vallomása jócskán túlzónak minősíthető.

– Miből gondolja, hogy a neje hívta? – hőkölt hátra a felügyelő, részben a meglepetéstől.

– Ha egy férfi ennyire engedelmessé válik egy női hangra – emelte magasra hangját és mutatóujját vendéglátónk –, akkor az csak a felesége lehet. Gondterhelt is maradt, mikor letette a telefont. Azt mondta, az élvezetesebb részeket kicsit későbbre halasztjuk, mert előbb félbe kell szakítania egy találkozót. Aztán odarángatott a fűtőtesthez, és ragasztószalaggal hozzákötözte, majd szegény Alfreddel tette ugyanezt, végül pedig a szánkra is ragasztott egy csíkot, pedig szerintem ez nem is egészséges.

– Mi nem egészséges? – kérdezte döbbenten Mike.

– Beragasztani valakinek a száját – mondta határozottan az asszony. – Mi van, ha náthás az illető? Még meg is fulladhat!

Egy emberként bólogattunk a felügyelővel, hátha ezzel útját állhatjuk a további magyarázathullámnak. Percről percre jobban asszimilálódtunk a ház urához.

– Aztán a gonosz idegen kiment a házból, de hamarosan visszatért egy adag gyurmaszerű anyaggal, ráragasztotta a bokámra, és beleszúrt egy kis villogó valamit. Ha nincs beragasztva a szám,

mondtam volna neki, hogy vigyázzon a harisnyámra, de szerencsére nem sértette fel azzal a hegyes fémceruzával. Aztán Alfred ragasztószalagjait elvágta, és azt mondta neki, hogy mindenben követnie kell az utasításokat, amit ad, vagy a felesége, azaz én, fel fogok robbanni. És felmutatott valamit, ami leginkább egy olyan lézeres kulcstartóra emlékeztetett, amivel a buta emberek mások szemét szokták célozgatni. Na, egyébként az is egy veszélyes dolog.

Folytattuk a szapora bólogatást, Berta asszony pedig elégedetten szemlélte elpapucsosodásunk előrehaladott folyamatát.

– Magukon látszik, hogy rendes emberek... De ez a botor fajzat kirángatta az uramat a lakásból, és hallottam, hogy elviszik az autónkat is. Itt hagytak magamra, majd megölt az unalom, legalább a tévét vagy a rádiót bekapcsolhatták volna. Persze megszólalni nem tudtam, hiába is erőlködtem. Nagy sokára aztán, hála az égnek, nyílt az ajtó, és megjött a férjem meg ez a derék civil ruhás rendőr úr, és mondták, hogy a gonosz ember nincs többé. Meg is érdemelte a sorsát.

A hirtelen támadt csöndben megszeppelve pillantottunk egymásra a felügyelővel. Sok kérdésem lett volna, de félttem megkockáztatni, hogy egy kevésbé lényeges információért cserébe újabb monológot zúdítsunk magunkra. Mike bátrabb volt.

– Azt mondta, kiment a házból, és behozott valami gyurmaféjét. Ezek szerint autóval volt.

– Látja, ez lehetséges. Hogy maga milyen intelligens!

– Köszönöm – mondta a felügyelő pironkodva. – És hová tette azt a bizonyos dossziét, ami kezdetben nála volt?

– Azt hiszem, kivitte magával – töprenkedett Berta asszony. – Erősen fel voltam dűlva, ezért nem emlékszem tisztán, de minden bizonnyal kivitte, mert itt nincs.

– Arra lennék kíváncsi – próbálkozott óvatosan Mike –, vajon hová tehettem a kocsija kulcsát. Mert nála nem volt, és az önök autójában sem maradt.

– Ó, arra határozottan emlékszem – mondta büszkén a nő, és kihúzta magát ültében. – Bezárta a ládikájába, amit magával hozott.

– Azt hiszem, ideje kinyitnunk Pandora szelencéjét – jegyeztem meg.

– Szóval már a nevét is kiderítették annak a gonosz férfinak? – kérdezte őszinte áhítattal Berta asszony.

– Ez a munkánk, asszonyom – válaszolt megtörten a felügyelő.

Mike példáját követve én is feltápáskodtam a sokat megélt fotelből – a fáradtan nyekergő rugók meg sem próbálták egyenesbe hozni utánam az ülőfelületet. Igazuk volt, hiszen legközelebb is ugyanezt a testrészt kapják, legfeljebb másét.

Mike felvette a konyha asztaláról a családi batár kulcsát, és megindult a bejárati ajtó felé. Szótlanul követtem, de közben átfutott az agyamon, mi szüksége lehet két idős embernek egy ilyen szép nagy családi autóra. A megtett, közel negyven lépés alatt egyetlen épkezláb ötlet sem jutott eszembe ezzel kapcsolatban.

Mike a távirányító csipogásával életre keltette a csendesen merengő mélykék Mazdát, elhúzta a hátsó ajtót, és a diszkrét belső világítás homályából kiemelve az ülésre tette a kopottas külsejű, de egyébként makulátlanul tiszta szerszámosládát.

– Nézzük Pandora úr ládikáját – kuncogott a számszázat tanulmányozva. – Vajon mi lehet a kód?

– Feszítsük fel – ajánlottam a megoldást.

– Előbb tennék egy próbát – szólt megfontoltan, és élvezettel nézegette a számozott karikákat. – Egy átlagember meghagyná a gyártó által beállított kódot, ami rendszerint három darab nulla, én

azonban ennél többet nézek ki a gyilkosunkból. Viszont még a legóvatosabb emberek sem szokták átállítani mind a három számot záráskor, hanem rendszerint egy mozdulattal eltekerik a korábbi beállítást, és kész. Főleg akkor, ha a cél nem az elrejtés, hanem a véletlen kinyitás megakadályozása.

– A számszár most 680-on áll – mondtam. – Ebből mire következtetsz?

Mike nem válaszolt, de a szája némán mozgott, ahogy hüvelykujjával gyors, apró mozdulatokkal tekergetni kezdte a zárat.

– Ördögi ötlet – dörmögte az bajsza alatt. – Szerintem 666 a kód.

Ráfördította a zárat a Fenevad lakcímére, és óvatosan megemelte a doboz fedelét. A ládika szerszámokat rejtett, de olyanokat, melyekkel nehéz lett volna megjavítani egy elromlott biciklit vagy összeszerelni egy szekrényt. Fokozódó döbbenettel néztük a nagy műgonddal összeállított kollekción, mely akár Hannibal Lecter hagyatéka is lehetett volna. Különleges szögekben hajlított fogók, szúrásra és vágásra fejlesztett eszközök, horgok, fémfogú csipeszek, vésők, kaparók, és még néhány további ijesztő, megszáradt vérrel borított kínzószerszám sandított elő a rejtekéből.

– Úristen – suttogtam kiszáradt szájjal.

Mike szótlánul benyúlt zakója bal belső zsebébe, elővette a töltőtollát, és kiemelte vele a láda egyetlen ártalmatlan lakóját, egy karikán pihenő autókulcsot.

– Ezt a gyűjteményt bevisszük majd a laborba – szólt, és rázárta a fedelet a rémségek kicsiny boltjára. – Szerintem megfelelő mennyiségű vér van az eszközökön az áldozatok azonosításához. Addig is keressük meg az autót, amivel a gyilkos érkezett!

– Megértem a 666-os kódot – mondtam rekedten. A felügyelő egyetértően bólogatott, és átnyújtotta a ládából kiszedett kulcsot.

– Fogd meg nyugodtan, és ne aggódj az ujjlenyomatok miatt! Egyrészt, van belőlük bőven, másrészt már úgylis halott a gazdájuk. Ha hihetünk az emblémának, egy Peugeot-t kell keresnünk.

– Bírjuk csipogásra vele a járművet!

Megnyomtam a távirányító gombját. A szomszédos mellékutcában, az utcai lámpa sárgás fénykörén kívül parkoló egyszerű, sötétszürke, háromajtós jármű barátságosan üdvözölt bennünket.

– Most már értem, miért volt szüksége a gyilkosnak Alfred segítségére – jegyeztem meg a kis 206-os Peugeot láttán.

– Mire gondolsz? – lepődött meg a Mike.

– Ebbe az autóba csak egy áldozat pakolható kényelmesen, hiszen a csomagtartóba nem fér be két ember, a hátsó ülésre meg macerás berángatni egy holttestet az előre döntött anyósülésen keresztül.

– Igazad lehet – dörmögte a felügyelő.

Gyorsan átvizsgáltuk a járművet. Az utastérhez hasonlóan a raktér is jórészt üres volt, csupán egyetlen mappa árválkodott a foltos, fekete kárpiton.

– Azt hiszem, ezt kerestük – emeltem ki a fém csipesszel összefogott vékony papírköteget. Mike átvette, és belelapozott. Olvasás közben a két szemöldöke, mintha egymás társaságát keresnék, egyre összébb szaladt, és a köztük futó függőleges ránc valóságos árokká mélyült.

– Beszélgessünk el újból Bertával és Alfreddel – szólt tünődve, mikor felpillantott az iratkötegből. – Úgy tűnik, valaki nagyon akarja ezt a régi házat.

Átnyújtotta a kihajtott mappát, úgy fordítva azt, hogy a fedele ne vessen rá árnyékot, és mutatóujját a lap közepén futó mondatra irányította. Végigolvastam, és hirtelen engem is érdekelni kezdett a

viharvert, ódon épület.

* * *

– Örököltük – adta meg a választ büszkén Berta asszony Mike kérdésére, és kihúzta magát szelíden oldalához simuló férje mellett.
– Egy régi, kedves iskolatársam hagyta ránk. Szegény Morvennek nem maradt senkije, a felesége öt éve eltávozott, a gyermekük pedig még tizenéves korában egy autóbaleset áldozata lett. Én is meglepődtem a végakarátán, hiszen legalább egy évtizede, hogy utoljára találkoztunk vele, leszámítva persze az asszony temetését. Szegény Roberta, ritka nagydarab nőszemély volt, csak úgy rengett rajta a háj, mondtam is neki, amíg fiatalabbak voltunk, hogy Morven otthagyja előbb-utóbb, ha nem vesz vissza a falásból. De ő csak azt hajtogatta, hogy nagy kufferbe jó pakolni, már ha értik az urak, mire gondolok...

Értettük, és némán bosszankodtam azon, hogy olyan erősen vizuális típus vagyok.

– Szóval, Robertát elvitte a szíve, mert lehet, hogy nagy kufferbe jó pakolni, de hosszú útra azért fárasztó cipelni... Morven egyedül maradt, és egyszer írt egy végrendeletet, amiben ránk hagyta a házát. Aztán meghalt. Először nem is tudtuk, mit kezdjünk ezzel a hodállyal, gondoltuk, eladjuk, hiszen sok gond van egy ekkora épülettel, még vevő is lett volna rá, de aztán meggondoltuk magunkat, igaz, drágám?

Alfred szorgosan bólogatott, mintha tényleg az ő fejéből pattant volna ki ez a grandiózus ötlet.

– Ezek szerint meghirdették az épületet? – igyekezett visszaterelni a szót Mike az őt leginkább érdeklő témához.

– Dehogy! – méltatlankodott a ház úrnője. – Egy ilyen ódon kastély után akkor is van érdeklődő, ha nem hirdetik meg. Alig kaptuk meg a hagyatéki értesítést, jött egy kedves hölgy, és elmondta, hogy gyermekkorra óta vágyik arra, hogy egy ilyen házban élhessen. Tudták, hogy ezt az épületet a híres kereskedő és felfedező, Blade Dwennon Glinsberry építtette? Bizony, uraim, a minket oltalmazó falak csaknem háromszáz évesek! A kedves hölgy ezt mind elmondta nekünk, és hatalmas összeget ajánlott azért, ha eladjuk neki ezt az erődítményt.

– Ezt a kedves hölgyet nem Liz Millernek hívták véletlenül? – szúrta be a kérdést a felügyelő.

– De, igen – válaszolta óvatosan Berta asszony. – Legalábbis ezen a néven mutatkozott be. De honnan tudja?

– Mit mondtak neki az eladással kapcsolatban? – firtatta tovább Mike a témát, figyelmen kívül hagyva az asszony kérdését.

– Nem adtunk rá egyértelmű igent – hangzott a bizonytalan válasz. – Azt mondtuk, még gondolkodunk rajta, hiszen olyan váratlanul ért bennünket ez a hagyatéék.

– És mit szólt a kedves hölgy az elutasításhoz? – kérdezte a felügyelő.

– Gonosz lett a tekintete – vette át a szót Alfred Berta asszony biztonságot nyújtó teste mellől. – Még próbálkozott egy ideig, hátha meggondoljuk magunkat, végül vonakodva felállt a fotelból, és azzal búcsúzott el, hogy hamarosan megkeres bennünket, hátha később szerencsével jár.

Az elbeszélést a Kis éji zene kedves, lágy dallama szakította félbe. Mike tétován vette elő zsebéből a halott gyilkos életre kelt mobilját. Ránézett a hívó számára, és mutatóujját parancsolóan a szája elé helyezve még a lélegzetet is belénk fagyasztotta.

– Tíz éve csináltam ilyet utoljára – súgta halkán, felém fordulva, és rányomott a hívásfogadásra. – Igen? – szólt bele a telefonba furcsán idegen, rekedtes hangon.

– Hogy állunk? – hangzott fel fémesen egy határozott női hang Mike füle mellől a telefonból. Közelebb hajoltam, hogy jobban hallhassam a beszélgetést, miközben a házaspár tágra nyílt szemekkel, dermedten ült az ágyon.

– Mindent elintéztem – válaszolt Mike tömören.

– A besúgó és a felügyelő?

– Már nem jelentenek gondot.

– Mit tudott Hudson? – Mike összerezzen saját neve hallatán, de csak egy pillanatig tétovázott.

– Semmit. Nem volt idejük beszélni.

Mike hangja olyan volt, mint egy bluesénekesé, aki végigdohányozta az estét egy üveg whisky társaságában. Bár a hangszín hamis volt, a vallomás őszintén csengett: nem tudott meg semmit a pórul járt informátortól.

– És a két kriptaszökevény? – vallatta tovább a hideg női hang.

– Elrendeztem őket is.

– Az aláírt adásvételi szerződést hagyd az asztalon! – utasította a nő az éteren át. – Intézd úgy, hogy csak két hét múlva találjanak rájuk, lehetőleg minél messzebb innen.

– Úgy lesz.

– A pénzed a szokott helyre tesszük, amint nálunk vannak a papírok.

– Hová tegyem a kulcsokat?

– Dobd be a kertkapu melletti postaládába! A rendrakással ne törődj, holnap elrendezünk mindent. Kedden állj készenlétben, hátha szükség lesz rád!

– Rendben – mondta Mike. Választ nem kapott, csak az egyenletes bűgás jelezte, hogy a vonal másik végén letették a telefont. A felügyelő elgondolkodva dugta zsebre az elnémult mobilt.

– Hátborzongató volt, ahogy utánozta azt az embert – suttogta félénken Albert, és Berta asszony sűrűn bólogatott hozzá.

– Régen sokszor megvicceltem így a kollégáimat – mosolygott Mike. Elmerengett egy pillanatra a régi emlékeken, aztán visszarángatta magát a jelenbe. – Hová tudnak elutazni, ahol két hétig észrevétlenül maradhatnak? – lépett közelebb az idős házaspárhoz.

– De hát miért kellene elutaznunk? – döbönt meg Berta asszony.

– Azért drágám, mert ha nincsenek ezek a kedves emberek, mostanára alulról szagolhatnánk az ibolyát – válaszolt helyettünk Alfred, biztatóan átölelve összezavarodott feleségét. – Van nekem egy jó barátom, lent, délen, Dirsetben. Ő biztosan szívesen befogad bennünket egy-két hétre.

– De hát miért nem fordulunk a rendőrséghez? – kérdezte kétségbeesetten a nő.

– Ez egy rendőrségi akció, asszonyom – vette át a szót Mike politikusokat meghazudtoló őszinteséggel. – Higgye el, nem kérném ilyesmire, ha lenne más megoldás. Önöket meg akarták gyilkolni, és az a legbiztonságosabb, ha meghagyjuk a megbízókat abban a hitben, hogy sikerrel jártak. Nem bízom senkiben. Még a rendőrségen is lehet besúgó, ezért nem javasolnám, hogy jelentsék a bűncselekményt.

Átnyújtotta nekik a kezében tartott papírköteget.

– Ezt az adásvételi szerződést írták volna alá a kínzások hatására, mielőtt a gyilkos végez önökkel. Higgyék el, rá lehetett volna venni magukat a beleegyezésre. Írják alá, és váljanak kámforrá!

– De ha aláírjuk, lemondunk a házunkról – pityeredett el Berta asszony.

– Dehogy, drágám – vigasztalta a férje szelíden, és szeretettel végigsimította felesége puha, kövér karját. – A vételárat biztos nem utalják át nekünk, és amíg nem kapjuk meg az ellenértéket, az adásvétel is érvénytelen.

Berta asszony hosszan mérlegelte Alfred szavait, és csak némán mozgó ajkai jelezték, hogy újra és újra átrágja magát ezen a feladványon. Végül megadóan bólintott.

– Ne vigyenek magukkal sok holmit! Nem gyaníthatja senki, hogy életben vannak – intette őket óvatosságra a felügyelő. – Készüljenek úgy, hogy húsz percen belül elhagyhassák a házat!

– Miért pont húsz percen belül? – kérdeztem meg, miután diszkréten magára hagytuk a megszeppent házaspárt, és kiléptünk az utcára.

– Igazából adhatnánk többet is – mosolygott Mike –, de akkor lenne idejük gondolkodni, és esetleg előállnának valami képtelen ötlettel. Ráadásul bepakolnák maguknak a fél házat, és a holmik hiánya feltűnhetne holnap az új tulajdonosnak.

– Veled most mi lesz? – tettem fel köntörfal nélkül a kínos kérdést. – A gyilkos valószínűleg átnézte az irataidat, és leadta Liznek a drótot, kivel hozta össze a sorsa. A nő most úgy tudja, hogy meghaltál.

Mike sötéten meredt a távolba.

– Semmi pénzért nem rontanám el az örömét. A rendőrségi összeköttetései miatt mostantól köddé kell válnom. Félek, a telefonomat sem használhatom jó ideig. Sebaj, szereztünk másikat! – vette ki a zsebéből a gyilkos szolgálati mobilját. – Legfeljebb kapok néhány durva megbízatást az elkövetkező napokban.

Felpillantott a csillagos égboltra, és elmosolyodott. Biztos voltam benne, hogy lelki szemei előtt megjelent néhány célpont, akikért szívesen felvinné a fejpénzt.

– És mi lesz a két holttesttel az elhagyott telepen? – térítettem vissza a valóságba.

– Maguktól nem mennek sehová – válaszolta cinikusan. – Alaposan eltüntettem a nyomainkat, és nem hinném, hogy bárki felfedezi őket mostanában. Nem aggódom miattuk.

– Meddig akarsz illegalitásban maradni? – érdeklődtem tovább.

– Az alapján, amit Liz mondott, kedden történni fog itt valami nagyszabású. Valami, ami miatt megérte felbérelni egy profi gyilkost, hogy sürgősen távolítsa el a háziakat az útból. Érdeemes lenne beugrani, hátha jó a buli.

– Igazad lehet – tűnődtem el. – Valamiért nagyon hirtelen kellett a nőnek ez a ház.

– Meg kellene tudnunk, mit akart elmondani az informátorom, és jó lenne rájönni, miért olyan fontos ez az erődítmény – morfondírozott Mike, felpillantva a repkénnyel befuttatott falakra. – De előbb kutassuk át a névtelen gyilkosunk autóját, aztán hergeljük indulásra a Halsey házaspárt. Ma este még el kell tüntetnünk ezt a kedves Peugeot 206-ost is.

A kis autó nem tartogatott számunkra további meglepetéseket, pedig további félórán át vallattuk a sötétben. A néhai bérgyilkos profi volt a takarításban. Jelentősen megnövelhette volna saját várható élettartamát, ha megmarad ennél a hasznos szakmánál.

Hosszas és eredménytelen kurkászásunk végeztével csendesen hatoltunk be a házba, így szinte meglepetésszerűen ütöttünk rajta a pakolászó házaspáron. Visszarakattuk velük az elcsomagolt dolgok nagyobbik hányadát, majd Berta asszony sirámainál kísérve

betereltük őket családi barátjuk menedékébe. Micsoda megkönnyebbülés volt megszabadulni tőlük! A göcsörtös betűkkel aláírt adásvételi szerződést az asztal közepére tettük.

Erős késztetést éreztem, hogy átvizsgáljam az épületet is, de ehhez az alagsorral együtt közel 900 négyzetmétert kellett volna bejárnom, és ez már meghaladta a képességeimet, így csak egy gyors kört tettünk a házban. Amikor belegondoltam, hogy egy zseblámpa fénykörétől vezetve kellene megismerkednem egy háromszáz éves ház ódon rejtélyeivel, a hideg kezdett futkosni a hátamon. Úgy döntöttem, elég volt mára a vacogásból.

Rövid tanakodás után a kis Peugeot sorsáról is döntöttünk. A filmekben általában a folyóba hajtanak a feleslegessé vált autókkal, én az egyszerűbb megoldást választottam – elgurultam vele az egyik közeli lakótelepre, és beparkoltam két jármű közé, az ötszáz másik ott pihenő mellé. Ha valaki kiszúrja az idegen autót, és jelenti a hatóságnak, megérdemli a dicsőséget.

Mike visszavitt békésen szundikáló motoromhoz, megcsörgetett frissen zsákmányolt telefonjával, hogy meglegyen a száma, megígérte, hogy hív másnap, majd egy kézfogással elbúcsúzott tőlem, és úgy hajtott el, hogy fogalmam sem volt, hová megy.

Jóval éjfél után estem haza, reménytelenül farkaséhesen, és a szomszédal kiszáradt torkában. Nem volt más a kamrában, csak némi páncélos hús és egy félbehagyott ásványvíz. A konzerv hideg volt és zsíros, minden falat vékony kenőréteggel simította át újra és újra kihasználatlanul maradt ízlelőbimbóimat. Így, mire a csekély mennyiségű darált hús végére értem, már a konzervdoboz is nyikorgásmentesen le tudott volna csúszni a torkomon. Nem volt éppen az istenek eledele, legalábbis nem ilyenek képzeltem az ambróziát. Igaz, Zeusznak is lehetett fertelmes ízlése.

Lecsutakoltam magamról a nap szennyét, és rövid alváásra állítottam az ébresztőórám. Azt hiszem, a fejem még le sem ért a párnára, már durmoltam is.

* * *

Egy ajtó csapódása riasztott fel reggeltájt. Kérdően néztem az ébresztőórára: fél hét körül lógatta a mutatóit. Úgy döntöttem, hogy visszaheveredem, és megpróbálok pihenni még egy parányit.

Kora délután tértem magamhoz a telefonom horkantására. Őt is megzavarták. A kijelzőn Carol rövid üzenete világított: *Hívj fel!*

Kábultan csattogtam ki a fürdőszobába, és felvettem magammal a szemkontaktust. A tükörből huncut karikák nevettek rám a szemem alól. Milyen igazságtalanság, hogy a rendületlenül újratermelődő borosta fedetlenül hagyja a fáradtság és a gond két legszembetűnőbb jelét: az aláárkolt szemeket és a ráncok barázdálta homlokot. Legalább valami haszna lenne az évi több száz alkalommal végzett szőrszálhasogatásnak!

Megcsörgettem egykori plátói hálótársamat.

– Szia, Dave! – csendült fel Carol bársonyos, dobhártya simogató altja.

– Szia, Carol! – csörömpölt bádogdoboz csikorgató baritonom. – Mi a helyzet?

– Beszéltem Mike-kal, és tudom, hogy bajban van. Reméltem, hogy segíthetek kideríteni, miért akarták eltávolítani az útból.

– Rendben – mondtam, őszinte lelkesedést erőltetve a hangomba.

– Van egy ötletem, hol kezdjük a kutakodást. Találkozzunk egy internet kávézóban.

– Kevin szívesen segít, ha kell.

– Most inkább én ülnék a gép mögé. Azt hiszem, kezdetben a törvényes információforrások is megfelelnek. Van egy barátságos hely a belvárosban, a KV Zoo.

– Igen, jártam már ott – válaszolta a lány. – Oda tudok érní negyedórán belül. Foglalok magunknak egy kétszemélyes bokszt.

– Én is igyekszem. Rendelsz nekem valami harapnivalót és egy nagy kávét tejjel?

– Persze – kuncogott. – Csak gyere!

Utcaképesre öltöztettem magam, és elrobogtam a KV Zoo kávézóba. A pincér épp lerakta az asztalra a rendelésünket, mikor beléptem. Carol arca felderült, majd kaptam tőle egy ölelést és két puszit.

– Haragszol rám? – kérdezte minden bűntudat nélkül.

– Nem, inkább magamra vagyok mérges – igyekeztem elhessegetni a témát.

– Adhatok egy tanácsot? Ha legközelebb beinvitálsz egy lányt az ágyadba, és ő nem áll ellen, ne hagyd cserben.

– Megtanultam a leckét – bólogattam.

Carol elnevette magát szomorú ábrázatom láttán.

– Olyan vagy, mint egy nagy gyerek. Nem tudok rád neheztelni. Egyél, igyál, aztán meséld el, mi történt tegnap!

Miközben elszürcsölgettem a kávémat, és néhány csokis fánkkal magamba nyomtam kétnapi kalóriaszükségletemet, röviden összefoglaltam a szombat délután izgalmait. Carol álmélkodott, rémüldözött, sopánkodott, hüledezett, majd végül kibukott belőle, milyen piszok szerencsénk van, hogy épp bőrrel megúsztuk ezt a szörnyűséget. Valahol a történet felénél, amikor épp az informátor gyors halálát és Mike elektromos zsibbasztását meséltem, ijedten megfogta a kezem. Mire befejeztem a mesét, az ő keze az én két

tenyerem között feküdt.

– És most, hogyan tovább? – sóhajtott.

– Úgy tűnik, azért kell Liznek olyan sürgősen az a ház, mert valami nagy dobásra készül holnapután, és ez tűnik számára a legmegfelelőbb helyszínnek. Szóval szeretnék utánanézni magának a háznak. Annyit tudok róla, hogy Blade Dwennon Glinsberry építtette.

– Rendben – mondta Carol, és odafordult a mellettünk pihenő gép billentyűzetéhez. – Lássuk, mit tudhat a világháló a tekintélyes nevű úrról.

Míg pár évtizede, az internet hőskorában azon izgultam, vajon találok-e a keresett szónak megfelelő oldalakat, manapság a problémát épp a gigantikus információhalmaz jelentette. Hála a keresőknek, az első ezer találat között majdnem mindig van használható hivatkozás. Így röpké másfél órán belül egy sor olyan tényt is megtudtunk Blade Dwennon Glinsberryről, amiről még neki sem lehetett tudomása.

Igaz, a tények és az anekdoták egyé váltak az évszázadok alatt, az azonban egyértelműnek tűnt, hogy a legendás név hordozója az 1700-as évek első felében, szegény család sarjaként született. Tehetsége és gátlástalansága hamar kiütközött, így huszonöt évesen már az ország egyik legbefolyásosabb kereskedőjének számított. Az élettörténete alapján megerősödött bennem az a meggyőződés, hogy a gazdagsághoz vezető utak közül abban az időben is a görbe volt a gyorsabb. Bár százötven évvel később Rockefeller azt vallotta, hogy a második milliót már tisztességesen is meg lehet keresni, Blade Dwennon Glinsberry nem esett abba a hibába, hogy változtasson a korábban már jól bevált recepten.

Nem tehetünk neki szemrehányást ezért, hiszen a

rablógazdálkodás évezredes hagyománnyal rendelkezik. Carol emlékeztetett rá, hogy Hermész, a görög istenek ravasz hírnöke is egy személyben vállalta a kereskedők és a tolvajok védelmezését. Ami – ha Hermész nem fogadott maga ellen, vagy nem volt tudathasadása – azt jelentette, hogy a két foglalkozás nem is vált el élesen egymástól. Lehet, hogy a kalózok és a kereskedők két külön kasztba tartoztak, de az biztos, hogy Blade Dwennon Glinsberry hajói mindkét célnak kiválóan megfeleltek – ágyúival és kézfegyvereivel tengeri csatákat nyert, és háborúkat döntött el.

Ügyesen lavírozva óvta magát a politikai összeesküvésektől, így viszonylag hosszú éveken át élvezhette az anyagi bőség előnyeit. Ugyan akkoriban még nem létezett toplista a leggazdagabb emberekről, az azonban biztos, hogy Blade Dwennon Glinsberry nem szűkölködött. A kezdeti huncutságait követően sokat tett szülővárosa fejlődéséért is, hozzájárulva a hajózás, a szárazföldi kereskedelem és a mezőgazdaság felvirágoztatásához, amivel persze saját üzletét is ápolta. Egy korabeli festmény teljes harci díszben örökítette meg – nem volt szép ember, de volt elég hatalma ahhoz, hogy ezt a hibáját senki ne róhassa fel neki büntetlenül. Jól felfegyverzett hadseregébe szívesen álltak be a zsoldosok, mert rendszerint nem keveredett olyan csetepatéba, amiből nem került ki győztesen. Volt saját birtoka, hatalmas termőföldjei, kikötője, csordái, vágóhídja és kaszárnyája. És az ő tulajdonában állt a város első malma is. A Malom, ami 1730 körül épült, majd tizenöt évvel később újjáépítették, mert csaknem teljesen megsemmisült a város keleti felét romba döntő tűzvész idején.

– Ez az a malom, amiről tegnap meséltél? – kérdezte Carol.

Bólintottam. Igen, ez a malom a Malom, ami köré két napja csodálatos és kusza összeesküvés-elméletet szőttem. És most

kiderül, hogy a Halsey házaspár erődítményét jegyző Blade Dwennon Glinsberry az építtetője és az eredeti tulajdonosa.

– Kizárt, hogy ez legyen a két épület egyetlen közös nevezője – mondta ki Carol a gondolatomat. – Nem hinném, hogy Liz ódon épületek iránti szenvedélye lett volna a tegnapi események hajtóereje. Kell, hogy legyen valami kapocs, kell, hogy legyen valami összeköttetés az építmények között!

– Persze – csaptam a homlokomra –, az összeköttetés! Mi a legegyszerűbb összeköttetés két épület között? Egy alagút!

– Egy földalatti folyosó – ízlelgette az ötletet Carol a saját szóhasználatával. – Miért ne? Ha így van, biztosan találunk rá utalást.

Elkapott minket a gépszíj, és egy órán át hatalmas lelkesedéssel kutattunk a neten az elképzelt titkos járat után. Persze eredmény nélkül. Ettől csak még izgatottabb lettem, hiszen az, hogy senki nem tud róla, azt jelzi, hogy titokban tudták tartani.

– Ésszerűnek tűnik, hogy Glinsberry igyekezett menekülési útvonalakat kialakítani – jegyezte meg Carol, mikor közös megegyezéssel felfüggesztettük a meddő keresést.

– A fegyverek és a lőszer tárolásához is szüksége volt egy biztonságos bunkerre – fűztem hozzá. – Az 1700-as években még puskaporral hergelték rombolásra a lövedékeket, de a villámhárító hiánya miatt egy rossz helyre beütő mennykő elfújta a lőporraktárral együtt a környéket is.

A feketelőpor – közismertebb nevén a puskapor – előállításához malomra is szükség volt, emlékeztettem magunkat. A robbanó elegy három összetevőjét, a faszenet, a ként és a salétromot megfelelő szemcseméretre kellett őrölni, attól függően, mekkora fegyverben akarták használni. És ki mondta, hogy a Malomban csupán gabonát

lehetett örölni? A szélnek mindegy, miért hajtja a lapátokat. Zseniális ötletnek tűnt a lőport előállító malom és a főhadiszállás összeköttetése. A föld alatt nemcsak utánpótlást lehetett biztosítani vész esetén, de egy ügyes manőverrel akár hátba is tudták támadni a galád ellenfelet.

Carol apró bólintásokkal fejezte ki csendes egyetértését. Mivel jólesett a támogatás, folytattam. Ha az átjárót nem használták túl gyakran, vagy csak kevesen tudtak róla, akár titokban is maradhatott az évszázadok viharában. Az alagút nyilván az épületek pincéjéből indult, és ha megfelelően álcázták a bejáratát, nem tűnt fel senkinek. Akkoriban amúgy is csak gyertyával vagy fáklyával világítottak, mikor pedig megjelent az elektromosság, a járatok – Blade Dwennon Glinsberry jól őrzött titkaival együtt – már rég a feledés homályába veszttek.

Majdnem kicsordultak a könnyeim a gyönyörűségtől, annyira kerek lett a végeredmény. Úgy éreztem magam, mint egy fazekasmester, aki puszta kezével valódi remekművet formál a fanyar illatú, kitartóan forgó agyagtömbből. Carol is csillogó szemmel nézett – ezt az arcomat még nem látta korábban, és szemmel láthatóan magával ragadta őt is a lelkesedésem.

Szörnyű, hogy a telefon a legmeghittebb pillanatokot is képes porrá zúzni. Ismeretlen szám táncoltatta meg az asztalon eddig békésen szundikáló mobilomat, és visszarántott a valóságba.

– Bexley.

– Anthony Dawson őrnagy vagyok. Beszélnem kell önnel személyesen.

– Miben segíthetek önnek, őrnagy úr?

– Úgy veszem, hogy csupán udvariasságból tette fel ezt az ostoba kérdést. Közös ismerősünk felhívta rá a figyelmemet, hogy ön

feltűnően kerüli a hivatalos találkozókat, ezért kész vagyok nyilvánosan megejteni a beszélgetést. Legyen az állatkert bejárata melletti vattacukor árusnál holnap délelőtt tízkor.

– Rendben. Miről fogom önt megismerni?

– Én megismerem magát, és ez elegendő.

Nem bajlódott az elköszönéssel, vagy egyéb udvariassági formulákkal, mielőtt bontotta a vonalat. Carol türelmesen várta, hogy megosszam vele a beszélgetés nyilvános részleteit.

– A szuperfegyver – magyaráztam. – Még tartozom a hivatalos szerveknek némi információval a tervek hollétét illetően. De ők majd csak holnap kerülnek sorra.

A lány kéjesen nyújtózkodott egyet, és esdeklő pillantást vetett rám.

– Pihenünk egy kicsit? Már órák óta egy helyben ülünk.

– Persze. Lenne kedved sétálni? Megehetnénk egy fagyit.

– Remek – mosolygott. – Úgyis olyan szépen süt a nap.

Rendeztem a virtuális és valós fogyasztásunkat, és kiléptünk a fényre. A napsütés csiklandozott, nagyokat tüsszentettem, és ezen Carol úgy nevetett, mintha őt csiklandozták volna. Az idősebb járókelők néma szemrehányásától kísérvé versenyt futottunk a fagyizóig, ahol mindketten hatalmas adagot rendeltünk a pihekönnyű, törékeny tölcsérbe.

Még a fagylalt felét sem sikerült elpusztítanom, mikor a tölcsérem diszkrét reccsenéssel megadta magát, és onnantól cirkuszi akrobatákat meghazudtoló ügyességgel igyekeztem egyben tartani az egyre jobban olvadozó masszát. A mutatványom nagy tetszést aratott a téren játszadozó gyermekek körében, akik a példát követve igyekeztek ugyanolyan maszatossá varázsolni magukat, mint én. Reménytelenül. Mire végeztem a fagyival, csuklótól az ujjam hegyéig

ragacsos lettem, és Carolnak már fájt a hasa a nevetéstől. A mulatságot csak fokozta, mikor elhatároztam, hogy a föld szintjéből ritmusosan feltörő vízugarakban mosom le magam. Sajnos nem sikerült tartanom a ritmust. Óvodáskorú követőim sem hagyták ki a modern szökőkút kínálta mókát.

Úgy röppent el ez a vasárnap délután, hogy észre sem vettem. A nap lassan bekúszott a háztetők mögé, rám bízva, hogyan szárítom meg nedvesen maradt testrészeimet. Visszasétáltunk Carrollal a kávézó előtt hagyott járműveinkhez.

– Ráérsz holnap este? – kérdezte a lány. Már épp csillogni kezdett a szemem, amikor rádöbbsentem, hogy a hétfő estét Bettynek ígértem.

– Sajnos nem – válaszoltam fahangon, miközben a fületem vakargattam –, de kedden szabad leszek.

– Az már nincs messze – mosolygott Carol. Szembe fordult velem, átkarolta a nyakamat, és rövid habozás után megpuszilta az arcom. – Köszönöm!

Kibontakozott belőlem, és könnyed léptekkel odafutott az út mentén várakozó piros Golfhoz. Valószínűleg a testvére autója, jutottak eszembe Mike szavai. Még akkor is ott álltam a járdán, amikor Carol járművének fényei rég eltűntek a kereszteződésben.

Mi következik ilyenkor? Sóhaj, majd újra sóhaj. Egy Carolért, egy Bettyért. Lehet, hogy a sors igazságos, de nem igazán ért a lehetőségek elosztásához. Egyik lányról sem mondtam volna le szívesen. Majd meglátjuk, mit hoz az élet, döntöttem el magamban, és felültem a motoromra.

Olyan sok mindennek akartam még utánajárni. Például szívesen szétnéztem volna a Halsey házaspár ódon kőpalotájában, de egyedül nem volt hozzá merszem. Nem vagyok babonás, és általában csak

nevetek a kísértethistóriákon. Nappal. Éjszaka már nem ragaszkodom ennyire a realitáshoz. És mi van, ha ott vannak Liz emberei?

Nem volt olyan erős a kíváncsiság bennem, hogy megkockáztattam volna egy kellemetlen találkozást. Inkább hazamentem, és ledőltem az ágyamra.

Kipihenten ébredtem, és az első gondolatom az volt, hogy ma végre újra találkozom Bettyvel. Igaz, addig még el kell intéznem pár dolgot, kezdve az őrnaggyal való találkozással. Gondolkodtam azon, vajon magammal vigyem-e a mikrofilm átadásáról készült díjnyertes képsorozatot, de aztán úgy döntöttem, nem adom ki az összes adut a kezemből.

Az állatkerthez közeledve megrohantak és maguk alá terítették gyermekkorom emlékei. Ösztönösen is lelassítottam a járművem, és magamba szippantottam az ismerős képeket: a parkon keresztülkúszó gyalogösvényt, melyet hiába fedtek be évről évre ágakkal, újra kikopott az aszfaltfóbiás gyermeklábaktól, és a nyomukban loholó szülőktől. A járdát megsüppedt, földbe gyökerezett padok szegélyezték, foghíjas deszkázatokon megráncosodott és megkopott a festék. Valószínűleg évek óta senki sem ült rajtuk, legfeljebb a hajléktalanok vették őket időnként birtokba, hogy ne a nedves avaron kelljen átaludniuk a napfényrel terhelt órákat. A lángossütő bódéja már akkor is így nézett ki, amikor még rövidnadrágban és térdzokniban rohangáltam, mit sem törődve a térdemet borító sebekkel. De a tavasz idén még nem csalta ki az árusokat. Emlékszem, gyerekként úgy képzeltem, hogy tél végén kinyílnak a bodegák ajtajai, és a borostás és morcos

tulajdonosok előballagnak rejtekükből, téli álmuk múltával.

Minden nyáron hangos zsvaj remegtette át a környéket, melyen időnként egy-egy zokogó, kacagó vagy hisztiző gyerekhang ütött rést néhány pillanatra, mielőtt beleolvadt volna az általános hangzavarba. Most csak néhány nagyszülő terelgette felszabadultan rakoncátlankodó unokáját a bejárat felé, hasztalan igyekezően eltakarni előlük a hatalmas kapu bal oldalán tábort vert vattacukor-árust. A maroknyi répacukorból légiesített édességköltemény csodálatos illata, mely a gyermekévek múltával sem hagyott hidegen, az egész környéket átítatta...

Leparkoltam a bejáratnál szemben, belegyűrtem nálam lévő földi javaimat a hátizsákomba, és elcsomagoltam a helyére a motorozás kötelező kellékeit. Végigmustráltam a bejárat körül őgyelgő férfiakat, és megállapítottam, hogy beszélgetőpartnerem még nincs a helyén. Eljátszottam a gondolattal, hogy veszek magamnak egy vattacukrot, aztán bevillant, mit gondoltam annak idején azokról az idétlen felnőttekről, akik azon igyekeztek, hogy ragacsosodás nélkül kebelezzék be a feltupírozott frizurára emlékeztető cukorhabot, és lemondtam az élvezetről.

Órára pillantottam. Már csak egy percem maradt a találkozóig. Elképzelhető, hogy az őrnagy késik? Vagy ez valami csapda, csak nem jelzett a hatodik érzékem? Nyugtalanság borzongatott meg, és átsiettem az árus körül nyüzsgő, nyugdíjasklubbal elvegyített gyereksereghez. Ha tényleg csapdába sétálok, a tömegben vagyok leginkább biztonságban.

Néhány kiskölyök leplezetlenül bámult, ami nyilván nem nekem szólt, hanem a motoromnak. Körbekémleltem a fákkal lazán teleszórt ligetet, de egyetlen gyanús momentum sem árulkodott kelepcéről.

– Már azt hittem, nem ér ide időben – kuncogott egy bariton a hátam mögött –, és lemarad a vattacukorról.

Döbbsentem fordultam hátra, kerülve a hirtelen mozdulatokat. Egy kedélyes öregúr mosolygott rám, majd kézen fogott unokájához hajolt.

– Daniel, ez itt Dave bácsi. Veszünk neki is egy vattacukrot?

A kisfiú kivette a hüvelykujját a szájából, és lelkesen bólogatott.

– Felülhetek a motorodra? – kérdezte vékony hangocskáján.

– Persze – válaszoltam zavartan. – Most szeretnéd?

– Ráérünk – döntötte el a kérdést az ősz bajuszú, fehér hajú, mosolygós nagyapó. – Nem szívesen állnék ki a sorból most, amikor már csak ketten vannak előttünk.

Kezet nyújtott.

– Most már megérti, miért mondtam, hogy én kezdeményezem az ismerkedést? Ha azt mondom, keressen egy nagyapát az unokájával, a fél várost végigkérdezte volna, mire megtalál.

El kellett ismernem, hogy igaza van.

– És mit kezdünk a kicsivel? – kérdeztem tétován, belefeledkezve a kis Daniel őszinte tekintetébe.

– Bemegyünk vele az állatkertbe – mosolygott az őrnagy. – Megígértem neki. De úgy látom, magára is ráfér egy kis kikapcsolódás.

A kisfiú vonszolni kezdte nagyapját.

– Mi jövünk, papa!

– Kérünk egy kéket és egy zöldet – diktálta az őrnagy az árusnak, aki az egyetlen unott arcú ember volt közel s távol. Az udvarias kérdés hanghordozásában benne volt egy csipetnyi ellentmondást nem tűrés is.

– Én kérem a kéket – mondta Daniel a nagyapjától ellesett

stílusban.

– Persze, kicsim. Azt választhatod, ami a legjobban tetszik.

A kisfiú elmosolyodott, és a pillantásával kiadta a vezényszót felmenőjének: Pihenj!

– A zöld megy a szeme színéhez – nyújtotta át nekem a másodikként elkészült cukorlufit az őrnagy. – Jól választottam?

– Tökéletesen – nyugtáztam a tapasztalt nyomozó megfigyelőkészségét.

– Megvannak még a jegyeink, Daniel? – fordult az unokájához.

– Persze, papa – bólíntott komoly képpel a fiúcska, és maszatos ujjacskáival előhúzta zsebéből a három belépőt.

– Add oda a néninek!

A jegyszedő igyekezett úgy átvenni a jegyeket, hogy ne ragadjon hozzájuk.

– Halacskák! – rikkantott a kicsi, ahogy átmászott az illetéktelen behatolást akadályozó rudakon, és elszaladt a kikövezett tavacska irányába.

– Vigyázz, bele ne ess a vízbe! – kiáltotta utána a nagyapja a kötelezően felesleges figyelmeztetést, aztán hozzám fordult: – Innentől legalább tíz percen keresztül nyugodtan beszélgethetünk.

Bólíntottam, és látszólag zavartalanul tömtem magamba a vattacukrot.

– Azzal kezdem, ami nyilvánvaló – mondta az őrnagy szelíden, és elgondolkodva pillantott a távolba. – A hazugság nekem olyan, mint egy jó zenésznek a rosszul hangolt zongora: már az első hang is bántja a fületem. A Battlefield igazgatója szép, kerek történetet fabrikált saját tévedéséből. Akarja tudni, mit hallottam ki a repedésmentesre csiszolt történetből? Egy hajszálon múlt, hogy nem kerültek illetéktelen kezekbe a tervrajzok.

Belém fagyott a cukorhab. Az őrnagy nem nézett rám, de éreztem, tudja, mi megy végbe bennem.

– Ne aggódjon! – folytatta. – Mivel sikerült elhárítani a közvetlen veszélyt, biztos vagyok abban, hogy az igazgató úr az eddigieknél is szigorúbban veszi ezután a biztonsági intézkedéseket. Szóval nem áll érdekemben elmozdítani őt.

– Mit szeretne tőlem tudni, őrnagy úr? – kérdeztem. Gyanakvásnak nyoma sem volt a tekintetében, sőt, mintha mosolyogtak volna ősz szemöldöke árnyékában bújócskázó halványkék szemei.

– Van egy olyan érzésem, hogy ön csupán véletlenül került ebbe a történetbe. Kutakodtam kicsit az aktái között, és semmi hasonló ügyet nem találtam. Az ipari kémkedés egyébként sem magánnyomozónak való.

– Mondjuk úgy, keresztezte egymást két ügyem – ismertem el óvatosan az igazát. Már majdnem megemlítettem a Lizzel kapcsolatos nyomozásomat, amikor Daniel a segítségemre sietett, és nyertem pár értékes másodpercet.

A kisfiú teli tüdőből lelkendezve szaladt felénk, olyan kéz és lábmozdulatokkal, mintha épp felszállni készülne. Szinte fékezés nélkül csapódott be nagyapja pocakjába, aki egy tizedmásodperccel előzte meg a fájdalmas találkozást, és rogyasztotta be a térdét. A kisfiú kemény kis kobakja épp golyóromboló magasságban volt, így az óvintézkedés nélkül igencsak könnyessé fajulhatott volna a meghitt találkozás.

– Mosd meg a kezed és a szád a kútnál! – igazította útba szelíden a fiút az őrnagy, miután lefejtette magáról a szutykos kis kezeket és a ragacsos hurkapálcát. Daniel engedelmesen elszáguldott a falikút irányába, és útközben még elkurjantotta magát:

– Menjünk a majmokhoz!

Halk puffanás jelezte, hogy a fiú megérkezett a csaphoz. Egyetlen mozdulattal sikerült zuhatagra nyitnia a vízsugarat, majd néhány tétova gesztussal azt imitálta, hogy épp tisztálkodik. Amilyen gátlástalanul képesek a gyerekek falni az édességet, olyan óvatosan igyekeznek eltávolítani magukról a ragacsot. Daniel sem tett túl nagy kárt az arcát borító cukormázban. Elzárta a csapot – pontosabban csillapította a víz zuhogását – beletörölte parányi ujjait a nadrágjába, majd átmenet nélkül rohanni kezdett a majomház felé.

Az őrnagy odaballagott a csendesen folydogáló csaphoz, és leöblítette a kezét.

– Úgy tudom, követte Peter Landstone-t, és felvételeket is készített a tervrajzok átadásáról – mondta, miközben lerázogatta a cseppeket a kezéről, majd óvatosan elővett egy vasalt zsebkendőt, hogy teljessé tegye a vízhatlanítást.

– Igen, sikerült minden fontos részletet rögzítenem, és ez még nem minden. Követtem a futárt, és azt is kiderítettem, hová került az áru.

Most először láttam némi meglepődést az őrnagy arcán. Kutatóan vizslatta az arcomat, mielőtt megszólalt volna.

– Tervezi, hogy beavat a részletekbe?

– Hogyne, őrnagy úr. De ahogy az előbb említettem, ez az ügy szorosan összefonódik egy másikkal. Félek, ha most lerohanják az átadás helyét, lőttek a nyomozásomnak.

– Nos, nem szorít minket az idő, sőt, jó lenne, ha a mikrofilmek eljutnának a megrendelőhöz. Ha igaz, amit a fejlesztők főmérnöke megerősített, a lopott terv alapján készített eszköz komoly pusztításra képes. Legalábbis azon a helyen, ahol kipróbálják. Az

első néhány sikertelen próbálkozás után elterjed majd, hogy a mágnesfegyver csupán mítosz, és a kutatások kudarcba fulladtak, csak ezt mélyen titkolja a kormány. Egy időre leszálnak a témáról, és az igazság a mi titkunk marad.

– Én is valami ilyesmire gondoltam – helyeseltem megkönnyebbülve.

– Azért ne higgye, hogy sok ideje van a magánnyomozásra. Nagy rizikót vállalok azzal, hogy az egyetlen információforrást szabadon engedem.

– Mármint engem? Higgye el, tudok magamra vigyázni.

Beléptünk a majomházba. A küszöbrel együtt átléptük a fájdalomküszöböt is – letaglózott a gyerekzsivaj. Egy szuperszonikus repülő turbinája állítólag már eléri ezt a határt. Egy maroknyi gyerek simán felülmúlta a gép visítását. Daniel is csatlakozott a tömeg boldog elragadtatásához, de amint észrevett minket, túlkiabálta a ricsajt.

– Nagypapa, nézd, a majom a kukijával játszik!

Miközben a társai egymást kurkászták, vagy az ágakon hintáztak, az egyik fiatal cercóf majom éppen bimbózó nemi jellegét tette meg beható vizsgálat tárgyának, és feltehetően fogalma sem volt, hogy a zajos siker az ő attrakciójának szól.

– Tavaly éppen akkor jártunk az állatkertben, mikor minden állatban felbuzgott a fajfenntartás ösztöne – ordította kedélyesen a fülembe az őrnagy. – Láttá volna azt a sok pironkodó anyukát és sápadozó apukát a lovak istállójánál!

Intenzíven bólogattam. Egyszerűbbnek tűnt, mintha helyeslően üvöltöztem volna. Én is emlékeztem rá, mennyire zavarba jöttek a felnőttek egy-egy jól időzített állatkerti kirándulás alkalmával.

A kis cercóf ritmust váltott, és a hangulat is magasabbra hágott.

Az őrnagy belém karolt, és kivonszolt a majomházból.

– Vegye fel ezt a karkötőt! – nyújtott felém egy szilikonból készült fekete karikát, ami egy ponton kiöblösödött, és egy sast ábrázoló hologram díszlett benne. – Ehhez hasonló kütyüket számtalan helyen vásárolhat, állítólag javítja a fizikai állóképességet.

– Nem nagyon hiszek az ilyesmikben – próbáltam visszautasítani az ajándékot.

– Ebben hihet – szólt az őrnagy. – Ha eltöri a hologramot, vészjeleket küld a központunkba, és a működésbe lépő helymeghatározó alapján fél órán belül magáért megyünk.

– Miért ez a nagy óvatosság? – kérdeztem gyanakodva.

– Maga tudja egyedül, hová kerültek a tervrajzok. Ha meghal, nincs semmink, amin elindulhatnánk.

– Örülök, hogy gondoskodnak rólam – válaszoltam vonakodva. – És, gondolom, ez az ajánlat visszautasíthatatlan. Akkor sem úsznám meg a karperecet, ha átadnám az összes felvételt.

– Okos fiú! – veregette meg a vállamat az őrnagy. – Tudja, néha egy ügyes civil olyan helyekre is eljuthat, ahová nekünk csak bírói végzéssel lenne szabad belépnünk.

Értettem.

– És persze mindezt ingyen – nyomatékosította a munka karitatív jellegét cinkos mosoly kíséretében.

Daniel kócos fejecskéje tűnt fel a majomház résnyire nyíló ajtaja mögött, és lelkenedezve kiáltotta bele a világba:

– Papa, gyere, nagyon vicces!

– Megyek, kicsim – szólt szelíden az őrnagy, majd felém fordult, és kezét nyújtott. – Isten áldja, Dave! Ne feledkezzen meg a karperecről! És vigyázzon magára!

Azzal megfordult, odaballagott az unokájához, lehajolt hozzá, és

szelíden megborzolta a kisfiú göndör fűrtjeit. Nem nézett hátra, csak óvatosan kézen fogta Danielt, és hagyta magát bevonszolni a visongástól hangos épületbe.

Amíg visszaballagtam a motoromhoz, fejben listát készítettem a napi teendőimről, és megállapítottam, hogy mindenre lesz időm, ha most rögtön belefogok. De akkor megcsörrent a telefonom, és pár perc múlva már tudtam, hogy felesleges volt a tervezgetés.

* * *

– Találkoznunk kell! – mondta köszönés gyanánt Mike a vonal túlsó végén.

– Valami baj van? – kérdeztem összeszorult gyomorral.

– Nincs. Viszont van egy tervem. De csak személyesen.

– Hol és mikor?

– Emlékszel, hol találkoztunk, amikor a babaruhákat bámultam? Remélem, van még egy hely a motorodon.

– Ott leszek tíz percen belül. De inkább az újságost nézegesd, az kevésbé feltűnő.

– Rendben, csak gyere!

Azt még értettem, hogy Mike nem nevezte meg a találka helyét, mert félt, hogy lehallgatják. De az Isten szerelmére, mit ér a titkolódzás, ha a nyílt utcán flangál, mint egy eltévedt úrinő?

Repszetttem, ahogy a csövön kifért, de még így is legalább tíz percbe telt, mire odaértem az újságos standjához az Alkony sugárúton. Kicsit lendületesebben álltam meg, mint rendszeren szoktam, így néhány járókelő riadtan húzódott be a bódé fedezékébe. A felügyelőt viszont sehol sem láttam, sem a várakozók, sem a menekülők táborában.

Lepattantam a motorról, és elővettem az ülés alól a tartalék sisakomat, hátha mégis előkerül, és pucolnunk kell. Ám alig vettem kézbe a harci fejfedőt, mikor mellém lépett egy ősz hajú, szakállas fazon, amolyan elhanyagolt Sanders ezredes, a KFC logójáról, vagy még inkább George Harrison a Beatlesből idősebb korában, és rekedtes hangon megszólalt:

– Add a sisakot, és lépjünk olajra!

– Mike?

Nagyon furcsán csengett a hangom. Azt hiszem, azok a férfiak használhatják ezt a hangfekvést, akiknek éppen megcsavarták a heréit. Vagy azok, akiknek már nincs mit megcsavarni.

A felügyelő megcsóválta a fejét, és ettől hosszú, szürkés haja egyik oldalról a másikra libbent tétován.

– Ne szólíts a nevemet!

– Rendben, csak mondd, hová menjünk!

– Valami nyugodt helyre.

Elsőként a pszichiátria ugrott be, ahol az öcsém dolgozott. Őrült ötlet volt, de ennél nyugodtabb hely nem jutott az eszembe. Visszavettem a tempóból, nehogy elszálljon az ellenszélben Mike inkognitója. Szerencsére közel volt az ambulancia.

– Te megőrültél? – kérdezte a felügyelő, miután lekászálódott mögülem, és elolvasta a feliratot az épület falán.

– Ide biztos nem jön utánunk senki – nyugtattam meg. – Mutatom az utat.

– Dave! – harsant fel egy telt női alt balról. – Hát te mi járatban vagy nálunk? Ezer éve nem láttalak!

– Margo, drága, jöttem nosztalgiázni.

A mindig kedélyes, ötvenes ápolónő nem öregedett semmit a két év alatt, mióta utoljára találkoztunk. Ebben persze szerepe lehetett

annak is, hogy a kezdődő ráncokat mindig egyenesre simította rajta a rendületlenül gyarapodó bőr alatti kötőszövet, amit az utca népe egyszerűen hájnak hív. Margo soha nem lehetett sovány, és az évek alatt százhetven centijéhez csaknem ugyanannyi kilót sikerült összegyűjtenie. Tekintélyes hasa miatt nem fenyegette az a veszély, hogy hatalmas keblei valaha is megereszkednek, és lógni fognak. A találkozás öröme rá is ölelt a két labdára, melynek minden köbcentije valódi volt.

– Milyen jóképű a barátod – búgta, miután kegyesen lazított a szorításon, hogy levegőt kapjak. Mike megbűvölten nézte az egész alakos jelenést, és talán titokban azt remélte, őt is kebelre ölelik.

– Bemutatom Sanders ezredest.

– Maga katona? – érdeklődött intenzíven Margo, és kihívóan csökkentette a kettejük közti távolságot. Mike ajkai szétnyíltak, mintha felkészülne a nagy cuppanós találkozásra.

– Kellene nekünk egy szabad szoba, ahol nyugodtan beszélhetünk – törtem meg a varázst. – A barátomnak magánéleti gondjai vannak.

– Ó! – sóhajtott vágyakozóan a nővér. – Bárcsak segíthetnék!

– Kezdetnek a szoba kulcsa is megteszi.

Margo lesütötte a szemét, és benyúlt a két keble között húzódozó kanyonba, majd előhúzott egy zsinegen függő kulcsot, és átnyújtotta Mike-nak.

– Menjenek az ötösbe! A pszichológusunk szokott ott rendelni, de a héten szabadságon van.

Csücsörített egyet búcsúzólul az álruhás felügyelő felé, és elrobogott az ajtón túlra, ahol a fal mellé rakott padokon néhány beteg várta, hogy kezelőorvosa enyhítsen lelki bánatán.

A felügyelő hitetlenkedve bámult rám, és volt némi ijedtség is a tekintetében.

– Margo nagyon kedves asszony – nyugtattam meg –, és korántsem olyan vérmes, mint amilyennek mutatja magát.

Kinyitottam a piszkos, okkersárga műbőrrel fedett, párnázott ajtót, és magam elé engedtem társamat az áporodott levegőjű, félhomályos, kicsiny szobába.

– Az öcsém szokott ebben az épületben rendelni, ha éppen rá kerül a sor – magyaráztam, miközben helyet kínáltam a kényelmesre ült bőrfotelben. – És én is jártam itt, pont itt, ebben a helyiségben, úgy másfél évvel ezelőtt.

A felügyelő rám nézett, és a pillantásában volt valami, amitől úgy éreztem, nem kell tovább magyarázkodnom. Leültem vele szemben, elterpeszkedtem, és biztatóan vártam, hogy megszólaljon.

– Gondolkodtam – kezdte.

– Az jó.

– Nem maradhatok örökké inkognitóban.

– És ez a szerelés sem túl biztonságos. Előbb-utóbb valaki megállít az utcán, és kér egy nagy vödörnyi csípős csirkeszárnyat.

– Csak hiszed, hogy vicces vagy – biggyesztette el a száját. – Igazából Wyatt Earpnek szántam magam. Gyerekkoromban ő volt a példaképem. A vadnyugat legendás seriffje!

– Earpnek nem volt szakálla, és sokkal rövidebb volt a haja – mondtam.

– Talán ismerted személyesen? – horkant fel.

Magyarázzam el neki a fényképezőgép csodáját? Jobb a békesség.

– Ott tartottunk, hogy nem akarsz örökké Wyatt Earp egyetlen élő alteregója lenni.

– No, igen. Liz úgy tudja, halott vagyok, és ha tényleg összeszűrte a levelet McKenzie-vel, akkor igencsak beszűkült az életterem.

– Mit tegyünk, hogy teret adjunk neked?

– Meg kell tudnunk, milyen kapcsolatban van McKenzie és Liz. Ma reggel meglátogattam Carol öccsét, és kifundáltuk, hogy meghekkeljük a főfelügyelő levelezését.

– Remek! – bátorítottam. – Ez tényleg jó ötlet, és szinte teljesen veszélytelen.

– Azért nem teljesen – hűtötte le Mike a lelkesedésemet. – Nem ismerjük a privát e-mail címét, így azt sem tudjuk, mit törjünk fel. De megvan a megoldás. Bejutunk a lakásába, és elhelyezzük ezt a kis alkatrészt a számítógépében.

És mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, elővett a zsebéből egy pendrive-ra hasonlító kütyüt.

– Jól értettem, hogy azt mondtad, bejutunk a lakásába? – hüledeztem. Mike bólogatott, amit ősz fürtjei kis fáziskéséssel megismételtek. – Vagyis betörünk?

– Bejutunk – tartott ki a felügyelő az eredeti verzió mellett. – Semmi betörés. Simán kinyitjuk a zárat, hatástalanítjuk a riasztót, elhelyezzük az alkatrészt a számítógépen, visszkapcsoljuk a riasztót, és bezárjuk magunk után az ajtót.

– Igazad van, ez tényleg nem betörés. Legfeljebb azok tartanak annak, akik elkapnak.

– Ne légy cinikus! Van egy régi ismerősöm, akivel két évtizede még rabló-pandúrt játszottunk, de mára megbékéltünk egymással. Ő az én sakkpartnerem, mellesleg született riasztó- és zárszakértő.

– Betörő.

– Régebben talán nem állt messze tőle – hűmmögött Mike –, de manapság már tisztességes honpolgár.

– És most rá akarod venni, hogy hatoljon be a főrendőr lakásába, és helyezzen el egy elektronikus poloskát a gépén.

A felügyelő megvakarta a tarkóját. Persze lehet, hogy csak a

paróka csiklandozta a bőrét.

– Nem csak a sakk szeretete közös bennünk. Ő is szívesen vinne virágot McKenzie sírjára.

– Értem. És vajon boldogul a zárral? Mi lesz, ha lebuktok?

– Ezért fordultam hozzád. Egyedül nem tudja megcsinálni.

– Halljuk a világrengető tervet – sóhajtottam, és az álmennyezetre emeltem a tekintetemet.

– Holnap reggel Tom lesben áll, és figyelni, mikor megy el otthonról McKenzie.

– Tom? – döböntem meg. – Te be akarod vonni Tomot ebbe a hazárdjátékba?

– Csak megfigyelőként – csitított Mike. – Szóval Tom felügyeli, hogy a lakás üres legyen, mikor belép az én kedves zárszakértő barátom, Frank. McKenzie egyébként kínosan kiszámítható ebben a tekintetben. Hétköznap hét óra után négy-öt perccel lép ki az épületből, se hamarabb, se később. A házban szerencsére nincs portaszolgálat, és Frank kileste az egyik földszinti lakó belépőkódját. A lakást két zár védi, mindkettőhöz kulcsunk van.

– Nem kérdezem, honnan szerezted és hogyan.

– Megígértem Carolnak, hogy nem árulom el.

– Ettől félttem – motyogtam, és tenyerembe temettem az arcom.

– Ne aggódj, ügyes lány – mondta Mike vidáman. – A telefonjával lefotózta McKenzie kulcsosomóját, és a kész felvételekből Kevin tökéletes rekonstrukciót készített. Frank számára így már nem is volt kihívás kivitelezni a másolatot.

– És mi van, ha mégsem működik ez a tökéletes másolat?

– Működött – bólintott Mike. – Frank ellenőrizte. Persze nem nyitott be, de a kulcsok simán nyitották a zárat.

– Gratulálok! Ha minden flottul megy, miért mondtad mindezt el

nekem? Nem ért volna rá utána? Nyugodtabb lennék, ha már múlt időben mesélnéd a történetet.

– Van egy kis gondunk a riasztóval – mondta Mike, és újra vakart egyet a parókáján. – Távfelügyeletre van bekötve.

– A rendőrségre?

– Nem – mosolygott a felügyelő. – McKenzie nem bízik a rendőrségben. Vagy nem akarja, hogy egy esetleges betörésnél a kollégái menjenek be a lakásába.

– Szóval egy hétköznapi távfelügyeleti diszpécser kapja a riasztást – sóhajtottam fel.

– Ezt olyan hangsúllyal mondtad, mintha ez mindent megoldana – jegyezte meg Mike.

– Ilyen már csináltam – bólintottam. – Ha azt szeretted volna kérni tőlem, hogy segítek a távfelügyelet semlegesítésében, akkor a legjobb emberhez fordultál.

Most a felügyelőn volt a kétkedés sora.

– Hogy tudod kiiktatni őket?

– Elmesélem, hogy csinálnám. Felhívom McKenzie-t a távfelügyelet nevében, hogy jelez a riasztója, és a problémát a hibakód szerint áramszünet okozta. Megmondom, hogy ki tudom kapcsolni a riasztást, és újra tudom indítani a rendszert, de ehhez jelszót kérek tőle. Ő megadja a jelszavát, én megköszönöm, beolvasom a nevét és a címét, majd elköszönök tőle, hogy nincs további teendője. Ezután áramtalanítom az épületet, vagyis lekapcsolom a hálózati biztosítót, és bemegyek a lakásba. Megszólal a riasztó, de hívom rögtön a távfelügyeletet, bemutatkozok, mint McKenzie, megadom a jelszavamat, és kérem, hogy ne vegyék figyelembe a riasztást, mert nem ütöttem be időben a kódot.

– Okos – ismerte el Mike. – De miért kell az áramszünet?

– Ha esetleg McKenzie gyanakodni kezdene, és megkérdezné valamelyik szomszédját, azok igazolják, hogy elment az áram, és megszólalt a riasztója.

Mike hümmögött, és magában végigjátszotta a jelenetet.

– Biztos, hogy működni fog? – kérdezte óvatosan.

– Mint a kulcs. Kipróbáltam. Persze másik lakásban.

– Ne kérdezzem, ugye?

– Ne. Ha elmondanám, le kellene tartóztatnod. A tájékozatlanság néha áldás, mondta nekem egy nagyon okos ember, nem is olyan rég.

Mike bólogatott.

– Rendben. Tartsuk magunkat a tervhez. Tomot megkérem, hogy egyeztessen veled a holnapi akcióról. – Ezzel lendületet vett, és egy határozott mozdulattal kiszabadította magát a fotel fogságából.

– Nincs valami új hír Leslie Mortonról? – kérdeztem búcsúzasképpen.

Mike a homlokára csapott.

– Hát persze! Majdnem elfelejtettem! Igazad volt, Leslie fél órával azután, hogy landolt a gépe Ottawában, kölcsönzött egy kis terepjárót. Tíz nap múlva visszaadta az autót, viszont onnantól megint kámforrá vált.

– És ezt eddig nem is mondtad? – hüledeztem.

– Sok minden kavarog a fejemben – szólt kissé szégyenkezve. – Kivételesen most a saját biztonságom miatt kell aggódnom.

– Rendben – mondtam –, igazad lehet. Két évvel ezelőtti történetet próbálunk felderíteni, és a legfontosabb célt már elértük: kiderítettük, hogy Leslie épségben és inkognitóban hagyta el az országot. Ami azt jelenti, hogy valószínűleg életben van. Pár nap haladékot adhatunk magunknak. Egyébként van ötletem, hogyan

akadhatunk újra a nyomára – tettem hozzá, mire ő érdeklődve kapta fel a fejét. – Leslie valószínűleg újból személyazonosságot cserélt, hogy végképp elveszítse a nyomát az, aki az óvintézkedések ellenére egészen Kanadáig követni tudta. Az új iratokhoz meg kellett találnia a megfelelő hamisítót, de ha tényleg olyan profi, mint amilyennek gondolom, akkor tíz nap alatt minden a kezében volt a névcseréhez.

– Igen, ez így valószínűnek tűnik – értett egyet a felügyelő. – És egyben azt is jelenti, hogy fogalmunk sincs, milyen álnevet talált magának. Majdnem ott vagyunk, ahonnan elindultunk.

– Talán mégsem – folytattam az eszmefuttatást. – Gondold végig a történetet. Az első dolga az volt, hogy bérelt egy autót, hogy szabadon mozoghasson. Úgy vélem, ahogy megszerezte az iratokat, visszaadta a terepjárót, majd átment egy másik kölcsönzőbe, hogy új néven juthasson a következő járműhöz. Legalább addig, amíg nem vesz magának egy használt autót.

– Vagyis? – tárta szét a kezét Mike.

– Tudjuk, mikor adta le Leslie az első bérelt autót. Gyűjtsük össze azoknak a neveit, akik a leadást követő két órán belül autót kölcsönöztek a városban.

Mike hosszan emésztette az elhangzottakat, aztán bólintott.

– Nem butaság, amit mondasz. Szólok Kevinnek, hogy nézzen utána.

– És mi van Tom belső ügyosztályos barátnőjével? – érdeklődtem.

– Ne is kérdezd! – legyintett. – Kiderült, hogy az utóbbi három évben szült két gyermeket, és a hivatal közelébe sem ment... De most már ideje indulnom. Ne kísérj ki, jobb, ha egyedül távozom. Várj legalább fél órát, addig szórakoztasd Ursula nővért!

– Margaretnek hívják.

– Ám legyen. Az a fontos, hogy ne egymás után lépünk ki az

ajtón. Sose tudhatjuk, ki figyel.

– Nem viszed kicsit túlzásba ezt az üldözési mániát?

– Az óvatos embereknek is lehetnek ellenségei.

– Legyen úgy, ahogy akarod! – tártam szét a kezemet. – Tehetek még valamit érted, vagy csak várjam Tom jelentkezését?

– Tehetsz. Töröld ki a számomat a híváslistádról.

Elhúztam a számát. Ez már tényleg átlépte a józan ész határait. De mivel Mike nem tágított, vágtam egy jelentőségteljes grimaszt, és előkotortam a telefonomat. Oktatófilmbe illő mozdulatokkal hajtottam végre a kért műveleteket, majd felé fordítottam az immár tökéletesen üres híváslistát.

– Így már jó – mondta nyugodtan. – Adja Isten, hogy egy hét múlva már ne vessünk a történteken. De addig még sok dolgunk van. Vigyázz magadra!

Nesztelenül távozott a pszichiátriai gondozóból, én pedig engedelmesen, további öt percen át nyugton maradtam, és igyekeztem összeszedni a gondolataimat. Holnap betörünk a főrendőr otthonába. Jól hangzik! Testvérek között is megér pár évet a sitten. Két hete sincs, hogy ártatlanul egy köddé vált örökös nyomába eredtem, most pedig épp életem egyik legrosszabb lépésére készülök. És miért? Hogy Mike barátomnak ne kelljen Leslie Morton nyomdokaiba lépnie, ha életben akar maradni.

El kellett ismernem magamnak, hogy ezt a nyomozást már rég nem megbízásból viszem tovább. Egy magánnyomozónak is lehet magánügye. Valakik egyszer csúnyán elrontották a napomat, és ezt a terhet már két éve cipelem magammal. Most, hogy a nyomukra akadtam, szerettem volna rendezni a tartozásomat. Bosszúvágy? Ugyan, dehogy! Ahhoz túl későn ébredtem rá az igazságra, hogy féktelen haragra gerjedhessek. Az érzelmek már lecsillapodtak. De a

tartozás attól még tartozás. És szeretném, ha mindenki megkapná jogos büntetését, aki ellenem vétkezett. Hogy aztán megbocsáthassak nekik.

Három kopogás riasztott fel a merengésből, és az ajtóban megjelent Margo fél arca.

– Hová lett a jóképű rocker? – kérdezte rövid vizsgáldás után.

– Dolga akadt – nyugtattam meg. – De megígérte, hogy pár nap múlva újra eljön. Nagyon tetszettél neki.

– Akkor is imádlak, amikor hazudsz – kacagott fel a nővér. Kevés embert ismerek, aki teljes testből tud nevetni. Margo minden porcikája kivette a részét a mulatságból.

– A jókedved többet ér, mint bármilyen pszichoterápia – csóváltam a fejem mosolyogva. – Az orvosok nem panaszkodnak, hogy elveszed a kenyerüket?

– Ugyan – biggyesztette el a száját. – Az öcséden kívül alig van itt normális doki. A legtöbbször azt hiszi, azzal tesz jót, ha együtt sír a beteggel. De majdcsak kihúzóval valahogy a nyugdíjig.

– Miért, hány évvel van még addig? – kérdeztem.

– Vagy tizenöt – válaszolta, és újra hahotázni kezdett. Most már én sem bírtam ki nevetés nélkül. Még akkor is a fülemben csengett a kacagása, amikor úgy húsz perccel később leállítottam a motoromat a Malom előtt.

A borongós hétfő után a nap újra munkába állt, és meglepő lendülettel kényszerítette le a járókelőkről a téli ruhadarabok maradványait. A kávézó előtti széles járdán is napernyőt eresztettek az alumíniumból készült asztalkák, de a napfürdőző vendégeknek eszük ágában sem volt árnyékba húzódnia.

Levettem a sisakomat, mielőtt felforr az agyam, és elgondolkodtam azon, mit is keresek én itt. Van egy megérzésem,

hogy ebből az ódon épületből irányítják a város egyik legkeresettebb kiviteli cikke, a picimaci névre hallgató partidrog sorsát a termeléstől a csomagoláson át a szállításig. Csak épp semmi bizonyítékom nincs rá. És bár Betty valószínűleg már dolgozik, őt sem kérdezhetem meg arról, tud-e valamit a Malom pincéjében működő droglaborról. Akkor meg miért is jöttem ide?

Az egyik napsütötte asztalnál két lány ült abból a korosztályból, amit páratlan állapotában már szinglinek neveznek. Nevetgéltek, és láthatóan jól érezték magukat a vidám elkötelezetlenség állapotában. A szőkébbik észrevett, és érdeklődő pillantásokkal kezdett méregetni. Ettől volt, vagy sem, rossz érzés fogott el.

Fejembe nyomtam a sisakot, és gyors iramban távoztam a helyszínről. Vajon ennyire megijedek egy érdeklődő női pillantásról, tettem fel magamnak a kérdést, miközben önkéntelenül is hazafelé vettem az irányt. Nem volt sem rossz, sem bántó abban, ahogy az a kedves lány méregetett. Valami mégis beindította a riasztómat. Megborzongtam. Nagyszerű lesz, ha innentől minden édes szőke lány láttán elfog a borzongás. Persze lehet, hogy csak fáradtabb vagyok a szokásosnál. A szombat délutáni esős mentőakció óta bujkált bennem a megfázás. Elhatároztam, hogy ledőlök egy órácskára, hogy használható legyek az esti randinál. És reméltem, hogy ezt a rövid időt álmatlanul fogom tölteni.

* * *

Az egyórás szunyókálás kicsit hosszabbra sikerült. Fél nyolc körül tértem eszméletre. Úgy éreztem magam, mint akin átment egy úthenger. Egyedül a borosta volt friss rajtam. Mintha a szőrtüszőim egész nap arra vártak volna, hogy hosszabb időre lehunyjam a

szemem. Ez az a szőrhosszúság, amin a borotva csak átsiklik anélkül, hogy bármennyit is lenyesne belőle. Viszont ahhoz pont elegendő, hogy dörzspapírszerűen lehámozza egy bájos hölgy legfelső bőrrétegét, ha gyanútlanul hozzám dörgölőzik.

Ki tudja, mit hoz az este? És mi ez a csendesen testet öltő lelkifurdalás bennem? Szólnom kellett volna talán Carolnak arról, hogy azért nem tudok vele találkozni ma este, mert épp egy randin leszek idegenben? Ugyan már! Nincs köztünk semmi. Vagy mégis?

A lelkiismeretem legyintett egyet, és sorsomra hagyott. Morogtam egy sort, aztán bekentem az arcom borotvahabbal. A pár perces, meddő pengeváltás után meglögyböltem magam az arcszeszben, hogy legalább az illatom sima legyen.

Természetesen nem tettem fel töltőre a telefonomat elalvás előtt, így nem csodálkoztam azon, hogy az akkumulátor töltöttségét jelző ikon igencsak üresen ásított. Viszont Tom még mindig nem hívott, pedig lassan egyeztetnünk kellett volna a holnapi betörés részleteit. És félórán belül el kellett indulnom Bettyért, ha nem akartam késéssel kezdeni a randinak induló estét.

A mobil kétségbeesett csipogással igyekezett a tudtomra adni, hogy ereje fogytán van.

– Ez egy gyors menet lesz – figyelmeztettem, és feldugtam neki a hálózati kábelt, majd megcsörgettem ifjú tanítványomat. Aztán megcsörgettem még kétszer. Aztán úgy döntöttem, hogy nem próbálkozom tovább. Reméltem, hogy még ma este megnézi nem fogadott hívásait, és rám tárcsáz.

Vártam pár percet, aztán felnyaláboltam nélkülözhetetlen kellékeimet, és kiléptem a lépcsőházba. Furcsán csendes volt az egész épület, mintha már mindenki nyugovóra tért volna. És újból elfogott az a kellemetlen érzés, ami délután, mikor a Malom előtt

megebámultak a lányok.

Felkapcsoltam a lépcsőházi világítást, és visszafojtottam a lélegzetemet pár másodpercig. A meghitt rettegés pillanatának szemközt lakó férfitársam vetett véget, aki rendszeresen párját ritkította, és most épp beleüvöltötte az ébredő estébe, milyen véleménye van élettársa édesanyjáról. Bár a foglalkozást illetően valószínűleg nem tévedett, a szóhasználat mégsem volt salonképes. A bravúros szinonimák közül – prosti, repedtsarkú, bárcás, cafrika, lotyó – egyik sem volt alkalmas arra, hogy felvidítsa élete párját. Talán az örömlány vagy a hetéra kifejezés kevésbé lett volna bántó, de persze ettől a szajha még szajha marad, és ezt valószínűleg az élettárs is így érezte, mert hirtelen csörömpöléssel szakította félbe a szidalmakat. A nézeteltérés elfajult, és úgy tűnt, hogy a vita tüzeiben hamar elporlad az étkezés. Az ismerős zajok magamhoz térítettek, és meg is nyugtattak annyira, hogy alapos ajtózárást követően nesztelen léptekkel lemerészkedhessek a motoromhoz.

Elindultam a Malom irányába. Sűrűn vallattam a visszapillantót, de egyetlen gyanús fényszóró sem tűnt fel a tükörben. A presszótól kicsit távolabb parkoltam le, elővettem a távcsövemet, és végigfűrésztem a parkoló autókat is. Semmi. Az a fránya tompa nyomás köldöktájon viszont csak nem akart szűnni. Reméltem, hogy Betty látványa hamarosan oldja majd a feszültségemet.

Levettem a sisakomat, és nekivágtam a százötven méteres útnak. Úgy éreztem magam, mint aki rosszban sántikál. Komoly munkát adtam érzékszerveimnek: hallani akartam minden zajt, látni akartam minden gyanús árnyékot, érezni akartam még a szellő rebbenését és a közeledő ellenség szagát is. A Malom előtt már eltűntek az asztalok, és velük együtt a napernyők és a székek is nyugovóra tértek. Hiába hunyorogtak sárgásan az ablakok az egyre

tapinthatóbb sötétségbe, az évszázados falakra rögzített fényvetők hideg fénye tetszhalottá változtatta a teraszt.

Amint beléptem a lépcső előtti területet megvilágító fehér fénykörbe, megzörrent a mobilom. Kiírta Tom nevét, és mellé egy nyűgös megjegyzést, miszerint még mindig kritikán aluli a töltöttsége.

– Szia, Tom! Gyorsan mondd, mielőtt lemerülök!

– Szia, Dave! – kaptam a választ némi tétovázás után. – A holnapi akcióval kapcsolatban hívlak. Azt az utasítást kaptam közös ismerősünktől, hogy fél héttől álljak készenlétben a megbeszélt helyen.

– Közös ismerősünk nekem is hasonlót mondott – válaszoltam, és mulattam magamban a kémregényekből ellesett virágnyelven. – Én hétkor érkezek a tetthelyre, és ott várom, hogy hívjon a behatolási szakember.

Újabb hallgatás következett a vonal másik oldalán. A csöndes zümmögést csak a készülékem ideges csippanása törte meg. A végkimerülés határán volt szegény. Szerencsére Tom végre rászánta magát a folytatásra.

– Közös ismerősünk kérte, hogy készítsek pár fotót a célszemélyről. De sajnos a fényképezőm nem működik. – Pár másodperces hallgatás következett, amit egy óvatos torokköszörülés követett. – Kifolyt benne az elem, és hiába takarítottam ki. Szóval kölcsön tudnád adni a gépedet, amit pénteken mutattál? Elmennék érte ma este.

– Ma este? – visszhangoztam kétségbeesetten.

– Igen, ha nem gond.

– Más terveim voltak – vallottam be. Mintha minden összeesküdött volna a randim ellen. Mire végre ki merek mozdulni

otthonról, jön egy telefon, hogy mehetek vissza. Úgy döntöttem, nem hagyom, hogy a sorsom kivegye az irányítást a kezemből. – Gyere a lakásom elé, és fél órán belül én is ott leszek. Kezedbe nyomom a gépet, kapsz hozzá egy üres memóriakártyát, meg egy jó éjt pusztit, és utadra bocsátalak. És megígéred, hogy ma már nem hívsz többet. Oké?

– Rendben – válaszolta a fiú, és lelki szemeimmel láttam, hogy lelkesen bólogat hozzá. – Azonnal indulok.

Elraktam a mobilomat, és rápillantottam az órára. Fél kilenc volt. Mikor újra felnéztem, Betty éppen kilépett az ajtón, észrevett és elmosolyodott. Az eseménydús hétvége nyugodt pillanataiban sokszor magam elé idéztem az arcát, de az emlékképek közelébe sem értek a valóságnak. Ebből a lányból határozottan áradt valami különleges.

– Szia! – állt meg előttem. Kinyújtottam felé a kezeimet, ő pedig a tenyerembe fektette az ujjait.

– De jó, hogy újra látlak!

– Gondterheltnek tűnsz – jegyezte meg.

– Haza kell ugranom pár percre. El tudnál vinni?

A lány a haza szóra határozottan óvatosabbá vált. Nyilván volt már dolga néhány hímmel, akik rögvest a fészükbe akarták csalogatni a magukévá tevés hátsó szándékával.

– Van egy srác, akivel együtt dolgozom egy ügyön, és kölcsönkérte a fényképezőgépet. Ha megvársz a ház előtt, odaadom neki, és sorsára hagyom. Csak pár perc kitérő. Utána elvitetem magam veled vacsorázni, ahogy ígértem.

Betty arcán mosoly suhant át.

– Jó, hazaviszlek, de siess, mert hamarosan nagyon éhes leszek.

Széles mozdulattal mutattam neki az utat a motoromig, és amíg

odaértünk, elővettem a sisakját is a hátizsákomból. Szertartásosan biccentett, és átvette a fejfedőt.

– Hová parancsolja, uram?

– Platán utca 13.

Betty elgondolkodott.

– Ötletem sincs, merre van a Platán utca. – Csak egy másodpercig gondolkodott, mielőtt döntött. – Tudod mit? Most vezess te, én majd ott átveszem a kormányt. Legalább meglátom, milyen mértékben vagy képes uralni a gépet.

– Nekem engedelmeskedik, mert én adok neki enni.

Elmosolyodott, és fejébe húzta a sisakot. Felültem a járműre, ő pedig befészkelte magát mögém, bár mintha egy hajszálnyit tartózkodóbbnak éreztem volna, ahogy átkarolta a derekamat. A három nap alatt, mióta nem láttuk egymást, történt pár apróság, ami nyomott hagyott rajtam, és egy igazi nő ezt azon nyomban észreveszi.

Nyugodtan és megfontoltan vezettem, óvatos gázadásokkal és fékezésekkel, időben használva az irányjelzőt. Kicsit távolabb álltam meg a bejárattól, mert nem akartam bemutatkozásokkal kurtítani az amúgy is rövidre szabott hétfő estét. Rámosolyogtam Bettyre.

– Várj meg itt, pár perc múlva jövök.

A lány nem vette le a sisakját, csak a plexit hajtotta fel, így rejtve maradtak előlem az arcvonásai.

Épp a kormányra akasztottam a bukósisakomat, amikor az utca másik végén belehasítottak a sötétbe a bekanyarodó Toyota fényszórói. Rájuk fért volna egy beállítás. Bár Tom oldalán a fénykéve nagyjából az utat fürkészte, az anyósoldali lámpa a házzal szembeni fákat pásztázta, megzavarva a békés otthonukban pihengető mókusokat. A kancsal fényű jármű hirtelen megtorpant,

aztán, mint egy játékos kedvű bakkecske, előrébb ugrált fél-fél métereket. A negyedik ugrás után a motor feladta és lefulladt. Pár pillanatig néma csend borult a környékre, aztán az autó hunyorogva megköszöri a torkát, majd erejét visszanyerve tolatni kezdett.

Elindultam a parkolással kísérletező autó felé. Mire odaértem, Tom már a harmadik nekifutáson is túl volt, viszont az a fránya jobb hátsó kerék csak nem tudta megállni, hogy fel ne pattanjon a járdára. Bekopogtam az ablakon, és igyekeztem megnyugtatni a fiút, hogy jó lesz így. Tom leállította a motort, és kikászálódott a vezetőülésből. Vetett egy pillantást a kényszeredetten egyensúlyozó járműre, majd elégedett arccal lezárta az autót.

– 75 százalékos teljesítmény – dicsértem meg. – Három kereket sikerült az aszfalton tartani.

– Egyre jobb és jobb – nyugtázta az elismerést.

– Haladjunk! – adtam ki a rajtjelzést. Előrementem, és akadálymentesítettem az utat: nyitottam a kaput, felkapcsoltam a világítást, és félretoltam az útból egy felborult kukát. Tom óvatosan lépkedett a nyomomban. A ház szokatlanul csendes volt, így tisztán hallatszott, hogy az egyik lakásban focimeccset néznek. Kinyitottam a bejárati ajtót, és előre engedtem a fiút, majd delejt csiholtam az előszobai lámpába.

– Van idő arra, hogy elmenjek pisilni? – kérdezte Tom.

– Miért, ha nincs, akkor itt engeded el? Menj nyugodtam, addig megkeresem, amiért jöttünk – adtam ki az engedélyt.

Tom belépett a fürdőszobába, és becsukta az ajtó maga mögött. Kitapogattam a nappalim villanykapcsolóját, és felkattintottam. Aztán a világ hatalmasat reccsent, és minden elsötétült.

* * *

Az univerzum tágul. Zsugorodik és tágul. Majd újra zsugorodik, és újra tágul. Mint egy hatalmas, végtelenül lassú szív. A bennem életre kelt lüktetés is évmillióig tartott. Éreztem, ahogy a sejteim nekifeszülnek a térnek, kitágítják, majd erejük fogytán újra összetöpörödnek. A csendesen fájdalmas hullámváz az idő előtti időkből származott, és ki tudja, meddig tartott volna, ha nem csatlakozik hozzá egy új, türelmetlen ritmus. Tenyerek tapsoltak és sarkak koppantak. Tűzpiros és fekete vásznak libbentek táncra a szemem előtt, majd hangos kiáltások csaptak össze egyre gyorsuló ütemben a csattanások és dobbanások egymásba fonódó ritmusával. És abban a pillanatban, amikor már csak századmásodpercre voltam attól, hogy beleolvadjak és részévé váljak az őrült tempóban pulzáló univerzumnak, a tudatom felkapcsolta a villanyt.

– Kezd magához térni – jegyezte meg egy kellemes női alt.

– Nem szeretem a félmunkát – válaszolt egy kellemetlen férfi tenor, és hangosat tapsolt a jobb tenyere és a bal arcfelem együttműködésével. A fejem megbillent, és lefüleltem a jobb vállamat. Az agyam feljajdult a koponyámban.

– Ébren vagyok.

Mintha nem is a saját hangom lett volna, hanem valami régi magnófelvétel rólam, egy házibuliból, ahol többet ittam, mint kellett volna.

– Hadd lássam a szemed! – mondta a női alt közelebből, és megcsapott egy ismerős illat. Chanel.

Résnyire megemeltem a szemhéjamat. Biztosan álmodom, gondoltam, amikor szemeim előtt megjelent Liz Miller olajzöld kosztümbe burkolt alakja. A korábbi szőke fürtöket talán a naplemente festette vörösre. Nyilván vihar lesz. Éreztem is a csontjaimban. Az egykor tűzpiros ajkak is árnyalatot váltottak, és az

alvadt vér színét vették fel. Csak a zöld szemek villantak rám ugyanúgy, mint két évvel ezelőtt. Egy vadmacska szemei. Egy ragadozóé, mely rám villantotta hófehér fogait.

– Ébreszd fel a másikat is!

A hátam mögött ismerős csattanások hangzottak fel, és egy fej a tarkómnak ütődött.

– Lassan zsibbadni kezd a tenyerem! – dörmögte a kellemetlen tenor.

– Hát te ki a franc vagy? – szólalt meg mögöttem Tom, egy kenetlen bádogember hangján.

– Hadd mutakozzam be – szólt a férfi, és egy stílusos pofonnal befejezte az ébresztgetést.

– Jól van, Jack – szólt Liz. – Menj, őrködj a bejáratnál!

A sofőr búcsúzóul még megnézett magának, én pedig viszonztam az érdeklődést. Hát, nem ehhez az archoz találták fel a nagyfelbontású kamerát. Távolról sem volt szépnek nevezhető. Közelről meg pláne.

Miközben Jack határozott léptekkel távozott a szobából, szorult helyzetemhez képest igyekeztem alaposan átvizsgálni a környezetemet. Egy magas támlás széken ültem, hátracsavart kézzel. A rögzítemhez valószínűleg ragasztószalagot használtak, a kezeimet egymáshoz, a lábaimat a szék lábaihoz tekerték velem. Óvatosan megmozgattam a jobb kezemet, már amit meg tudtam mozdítani belőle, és elértem a mögém helyezett széket. Megmoccantam, és a recsegő hangból kiderült, hogy a két szék támláját is egymáshoz rögzítették. Feltehetően Tomot is hozzám hasonlóan helyezték kényelembe, csak az ő kezeit nem hátra tekerték, mert akkor el tudtam volna érni őket.

Miután szorult helyzetemet kielemeztem, szemügyre vettem a

szinte teljesen üres szobát. A minimalista berendezés egy asztalra és három székre korlátozódott, melyből kettőt mi foglaltunk el. A falak frissítő festés után áhítóztak, és enyhe dohszag csiklandozta az orromat. A szobát jobbról határoló falon két ablak ürege tátongott, a rájuk csukott spalettáktól vakon. A mennyezeti világítás szűken mért fényében a kilátásaink is sötétnek tűntek.

Liz ringó csípővel sétált el a harmadik székért, megmarkolta a támláját, megdöntötte maga felé, és azzal a járással, amivel a sztármodellek vonulnak a kifutón, elem vonszolta, majd lovagló ülésben letelepedett velem szemben. Hátradobta vörösesen fénylő haját, és előredőlt, hogy ezzel a közeledéssel betörjön a személyes zónámba. Ősrégi kihallgató trükk volt, amiből rögtön tudtam, hogy hamarosan nekem szegezi első, kellemetlen kérdését.

– Kinek a megbízásából kutakodsz, Dave?

Rámosolyogtam, hogy ezzel is nyerjek pár másodpercet. Mivel fogalmam sem volt, mit tud, és mit akar megtudni, úgy döntöttem, hogy játszom az egyszerűt.

– Mindig van pár megrendelőm. De ha arra kíváncsi, szép hölgy, elvállalom-e még a férje megfigyelését, máris igent mondok. És nyugodtan el is oldozhat.

Liz felkacagott, nevetés közben hátravetette fejét, és feltárta gyönyörű nyakát. Milyen szívesen megszorongattam volna! Fáradhatatlanul és élvezettel, olyan erővel, hogy még az ujjlenyomatom apró kacskaringói is kirajzolódjanak rajta a boncasztalon.

– Első alkalommal szimpatikus voltál, de ritkán adok második esélyt az embereknek – folytatta mosolyogva. – Ha több időm lenne, talán nyugodtabban cseveghetnénk, most viszont nem érek rá felesleges köröket futni.

Elővett egy pillangókést. Kecsesen előlendítette a pengéjét, és a mozdulat folytatásával összezárta a markolatot. Nem először csinálta, és feltételeztem, hogy nem csak lengetni tudta a borotvaéles acélt.

– Kérdezek, és válaszolsz. Ha nem őszinte a válaszod, sebeket ejtek rajtad ezzel a csillogó szerszámmal.

Szerettem volna valami vicceset mondani, de elhagyott a humorom.

– Kezdjük! – szólt Liz, még közelebb hajolva hozzám, és mélyen a szemembe nézett. – Mondd a nevemet!

– Sajnos nem emlékszem, milyen néven mutatkoztál be – mondtam az igazat.

– Őszinte, de kitérő válasz – csóválta a fejét a nő. – Nem fogadhatom el!

Felemelte a kést, megvillantotta a pengéjét, és rezzenetlen arccal beledöfte a bal combomba. Összeszorítottam a fogamat, hogy ne kiáltsak fel. Liz fordított kicsit a késen, aztán kirántotta a sebből, és érdeklődve figyelte, ahogy kifut a vér az arcomból, feltehetően azért, hogy friss, sötétvörös forrásként előbukkanhasson a kétujjnyi mély szúrásból, és átszíneze a farmeremet. A lüktető fájdalom pár másodperc alatt átjárta az egész testem. Teljes erőmből megfeszítettem a karjaimat, de a ragasztószalag kiváló minőségű volt.

– Próbáljuk meg újra – javasolta Liz, és érdeklődve mustrálta a véres pengét. – Most nem döfni fogok, hanem metszeni. Tudod, ahogy a halat irdalják be sütés előtt.

Meg fog ölni – gondoltam. Ha elmondok neki mindent, amit tudok, akkor is így tesz. Ebben a helyzetben nincs okos megoldás, csak siettethetem, vagy elodázhatom az elkerülhetetlent. De volt egy

vágyam, olyan heves, olyan csillapíthatatlan, hogy erőt adott a további szenvedéshez. Szerettem volna végre a karjaimban tartani őt, megmarkolni, és szorítani a nyakát, kéjesen. Minél később kerül sor a végső döfésre, annál több esélyem van arra, hogy a vágyam teljesüljön. Szóval táplálnom kellett benne azt a meggyőződést, hogy érdemes kiszedni belőlem, amit tudok.

– Lássuk a második próbálkozást – mondta, és megpaskolta vérző combomat. – Mi a nevem?

– Repedtsarkú, бүdös kurva – adta meg a választ Tom egyszerűen. Liz zöld szemei összeszűkültek, felpattant a helyéről, és villámgyorsan megkerülte a székünket. Mielőtt megölt volna a kíváncsiság, mi történik a hátam mögött, újabb pofon csattant, és Tom ismét lekoccolta a tarkómat. A lendületből ítélve nem egyszerű kézlegyintésről volt szó. Lélegzetvételnyi csend után férfias köpés hangja sercent, majd újabb csattanás és újabb kocc következett.

– Te sem maradsz ki a jóból – sziszegte Liz, és olyan gyorsan ült elém, hogy szinte megijedtem.

– Van egy kis véres trutyi a homlokodon – jegyeztem meg szolgálatkészen, és örömmel állapítottam meg, hogy a humorom éledezett. Ha már meg kell halni, legalább vidáman tegyem. Liz letörölte ruhája ujjával Tom nyálmintáját, és rám fogta a véres penge hegyét.

– Mondd a nevem!

– Liz Miller – válaszoltam nyugodtan. A fájdalom az első sokk után inkább felélénkített, bár ilyen célból szívesebben ittam volna egy kávét. A benutság elillant, és újra tisztán tudtam gondolkodni.

– A beugró kérdésen túl vagy – nyugtázta a nő. – Most nézzük, mit kerestél a Malomnál?

Nagy szemet meresztettem.

– A malomnál?

Liz félmosollyal reagált, picit oldalra billentette a fejét, és készenlétbe helyezte a kést.

– A kávéháznál? – kérdeztem értetlenül. A barátaim szerint egészen jól játszom a hülyét. Mivel semmi konkrétumot nem tudtam volna felhozni a Malom ellen, csupán feltevéseim voltak, nem kellett imitálnom az ártatlanságomat. Liz szeme összeszűkült, és szinte éreztem az arcomon, ahogy alaposan átvizsgálja összehangoltan működő mimikai izmaimat.

– A kávéháznál – bökte ki végül.

– Egy eltűnt ügyvéd nyomát kerestem, aztán betértem egy forró feketére. – A jó hazugság alapja az igazság, tanultam meg a nagybátyámtól.

– Akkor miért is nem mentél be?

A kérdés hidegen csengett, mint az acél. Liz mélyen belenézett a szemembe, elmosolyodott, és egy gyors mozdulattal végighasította a combomat.

– Rohadj meg! – ordítottam az ég felé. A szúrt seb társaként egy jó tíz centis vágás is utat nyitott a farmeremen és a bőrömon át az izmaimhoz. A sebészi pontosságú metszés hamar megtelt vérrel, amit már a nadrág szövete sem tudott visszatartani attól, hogy engedelmeskedjen a gravitációnak. Fájdalomtól eltorzult arccal néztem le a földre, ahol kopogni kezdtek az elsőként célba érő cseppecskék. A székem alá vastag műanyag fólia volt leterítve.

Ilyen érzés lehet sebesültként, amikor a katonaoorvos, aki épp veled foglalkozik, odaszól a felcsernek, hogy hamarosan szüksége lesz még egy hullazsákra. Liz vérengzést tervezett, és nem akarta összepiszkítani a padlót. A józan eszem sikoltozva követelte, hogy vessünk véget a szenvedésnek, és ne húzzuk-halogassuk a dolgot. A

vadabbik énem viszont hallani sem akart a megadásról, ellenben felvetette, hogy kiszabadulásom esetén azt tehetek a nővel, amit csak akarok. Életemben először nem szexuális jellegű gondolatok jutottak eszembe.

– Pihenj egy kicsit! – bátorított Liz, és barátságosan megveregette a vállamat. – Addig beszélgetek pár szót a barátoddal.

Végighúzta a kés hegyét az eddig sértetlenül hagyott jobb lábamon, lelassított a golyóim magasságában, kicsit megállt, mintha tétovázna, majd felkacagott, és átlibbent a hátam mögé.

Vettem egy mély lélegzetet, és megpróbáltam kizárni a tudatomból a combomban lüktető fájdalmat. A feladatra kellett koncentrálnom, arra, hogy öt másodpercen belül kiszabadítsam magam. A bokámat előrelátóan úgy béklyózták a szék hátsó lábaihoz, hogy csak a lábujjam hegye ért a földre, így nem tudtam magam megemelni. A karom olyan szorosan hátra volt feszítve, hogy már alig éreztem az ujjaimat. De ha Bruce Lee képes volt arra, hogy két hüvelyk távolságból kiüssön valakit csak azzal, hogy a törzsizmaival lendületet adott a karjainak, én is fel tudom borítani a széket hasonló módszerrel.

Koncentráltam, aztán minden létező izmomat latba vetve balra mozdítottam magam. Ez kívülről valószínűleg úgy tűnhetett, hogy mintha erős székrekedéseményen igyekeznék úrrá lenni. Igaz, tényleg egy székben rekedtem. Bár az eredmény csupán egy minimális kitérés volt, mégis megbillentem. Tom ösztönösen az ellenkező irányba mozdult, hogy az egyensúlyát fenntartsa, ezért villámgyorsan átlendültem én is. Egy pillanatig éreztem, ahogy a székem két lába elemelkedik a földről. Tom felfogta, mit akarok, és éreztem, hogy együtt folytatjuk a furcsa libikókát. A szék átbillent balra. Egy pillanatig megálltunk a levegőben, mint a rajzfilmekben a

macska, amikor túlszalad a szakadék peremén, aztán hatalmas csattanással felborultunk. Tom elordította magát, valószínűleg azért, mert közös erővel ráestünk a szék oldalához ragasztott lábszárára.

A reccsenés azonban nem az élő szövegtől eredt. Az elegáns, de kivénhedt ülőalkalmatosság alulmaradt a fiatal csontozattal szemben. Tom jobb lábával, melyet immár egy mahagóni székláb is merevített, gyönyörű ívben találta fejbe Lizt, aki éppen odahajolt hozzá. A nő felsikoltott, a földre huppant, és a távoli koppanásból ítélve elhajította a kését is. Most sajnáltam igazán, hogy nincs hátul szemem, és csupán rádiójáték formájában élvezhetem a legjobb részeket.

Összeszedtem a maradék erőmet, és olyan mozdulatot tettem, mintha hasra akarnék fordulni. Tom viseltes székének támlája feladta az ellenállást, így a fiú egy háromlábú kisszékkal küzdött tovább, míg én egy tartalék széktámlával gyarapodva forgolódtam a saját véremben. Tarzan harcolhatott így a gumikrokodillal.

Addig erőlködtem, míg sikerült letörnöm a szék hátsó lábait, melyek most ott hemperegtek a földön. Az átkozott ragasztószalag miatt nem tudtam megszabadítani magam, de sikerült feltérdelnem. Már csak egy másodperc választott el attól, hogy a Homo erectus példáját követve felegyenesedjek, amikor Liz elém lépett, vállamra támasztotta kecses ívű túsarkúját, és hanyatt lökött. Én sem lehettem legjobb formámban, de a nő amortizálódása is látványos volt. Tom rúgásának hála ajkai érzéken felduzzadtak, és vér csöpögött csinos orrocskájából. Haja zilált volt, ruhája összepiszkolódott, és még a kezében tartott pisztoly sem állt jól neki.

– Megismered? – lihegte. Most erre mit válaszoljak? Akár

letagadom, akár beismerem, nem jövök ki jól ebből a helyzetből. Személyesen Mrs. Springfielddel néztem farkasszemet. Szégyen, hogy már másodszor szerzi meg tőlem a pisztolyomat. Egy fegyver, ami folyton visszafelé sül el.

– Jól látom, hogy öngyilkosságot készülsz ellenem elkövetni? – kérdeztem végül. Jó vicc volt, de nem értékelte. Úgy nézett rám, mint egy hivatásos fúria munka közben.

– Nem szeretném, ha úgy halnál meg, hogy nem tudod az igazságot – sziszegte. – Balek voltál, és az is maradtál. Saját kezűleg öltem meg azt a ribancot és a tutyi-mutyi férjét a pisztolyoddal. Hagytam, hogy könyörögjenek az életükért. Először a férfival végeztem, aztán ráfontam a nő kezét a fegyverre. Annyi ereje sem volt, hogy ellenálljon, hagyta, hogy az ő ujjával húzzam meg a ravaszt. Téged csak azért nem intéztelek el, nehogy valakinek feltűnjön az egybeesés. Tudtam, hogy le fogod húzni magad a retyón. Most is csak azért élsz még, mert azt hittem, kiderítettél valamit rólam. De nem tudsz te semmit, csak egy ócska kurkász vagy, aki még saját magára sem tud vigyázni.

– Mégis én derítettem ki, mi történt Leslie Mortonnal – szúrtam közbe.

– Ne árulj el neki semmit! – kiáltott fel Tom, és kétségbeesetten vergődött a széke maradványának fogságában.

– Te kussolsz! – vetette oda Liz, és belelőtt a padlóba, nem messze a fiútól. Tom mozdulatlanra dermedt, nekem pedig csengeni kezdett a fülem.

– Ha sokat lövöldözöl, károsodhat a hallásod – jegyeztem meg.

– Ha sokat pofázol, szétlövöm a fejed – kaptam rá a finom, nőies választ.

– Miért, ha jól viselkedem, meghívsz egy kávéra?

Liz figyelmen kívül hagyta a kérdést.

– Ki a fene ez a Morton?

– Nem mesélt róla McKenzie?

– Még soha nem hallottam a nevét.

– De Harrington felügyelőről csak hallottál, nem? Ha emlékezetem nem csal, az ő meggyilkolását követően sikerült elmélyítened a kapcsolatodat a rendőrség felsőbb köreivel.

– Mi köze van Mortonnak Harringtonhoz? – kérdezte rövid habozás után a nő.

– Leslie Morton Harrington fogadott fia volt, akinek a felügyelő halála után két hónappal nyoma veszett. Senki nem tudta róla, hogy a központi nyomozóirodának dolgozik. Két évig azt sem tudtuk, életben van-e. De a napokban visszatért.

Hagytam egy kis hatásszünetet. Liz tétovázott, és ez értékes másodpercekkel meghosszabbította az életemet.

– Csak blöffölsz – mondta végül, és újra rám szegezte a pisztolyom csövét.

– William Rubin néven lépte át a határt két héttel ezelőtt. Nyugodtan utánanézhetsz.

– Utána is fogok – mondta a nő, és újból kiült az arcára a kegyetlen mosoly. Tom sajnos nem rúgott belé elég nagyot. – De nem most. Fogytán az időm. A tiéd viszont lejárt.

Megemelte a fegyvert, hogy egy vonalba kerüljön a bal szemem, az ő jobb szeme és az irányzék. Gyakorlott lövő volt, ez látszott rajta. Kicsi volt az esélyem, hogy elhibázza a célt.

– Mi az utolsó kívánságod? – kérdezte.

– Dögölj meg! – súgtam halkán, és belenéztem a csőbe.

Dörrenést vártam, egy végső, nagy robajt, közvetlenül azelőtt, hogy belezuhanok a sötétségbe. A sötétségbe, ahol már látszik a

fehér fény az alagút végén, és megtudom végre az élet nagy titkát.

* * *

Két apró pukkanást hallottam, amit fémes csettenés kísért. Az agyam, mely görcsösen ragaszkodott feladatához, még az elmúlás várható pillanatában is teljes sebességgel dolgozott, és felesleges információk tucatjával árasztotta el a tudatomat. Például azzal, hogy a diszkrét pukik a hangtompítót elhagyó lövedékek szellentésétől származtak, míg a csettenésért egy automata pisztoly visszasikló szánja lehet a felelős. Sokan hiszik azt, hogy hangtompítóval a lövés észrevétlenné válik, pedig a fegyver újratöltése ugyanakkora zajt kelt, mint egyébként. Mintha nesztelenül nyitnánk ki az ajtót, aztán bevágnánk magunk mögött.

Az agyam a gondolatfutam végére ért, tétován megállt, búcsút intett a testemnek, és felkészült a „Hardver biztonságos eltávolítása” parancsra.

De a fájdalmas búcsú elmaradt. A rám meredő fegyver csöve üresen bámult, aztán tétován félrenézett, majd lesunyta a tekintetét, és csüggedten a földre hullt. Liz pisztolyt tartó keze elernyed, tekintete üvegessé vált, és teste, mint egy vállfárról lecsúszó télikabát, élettelenül omlott a parkettára. Utolsó kívánságom teljesítve.

– Hoppá! – hallottam saját, rekedtes hangomat.

– Még élsz? – suttogta mögöttem Tom.

– Szerintem igen – válaszoltam óvatosan, és hasizmaimat latba vetve billegtetni kezdtem a székem maradékát, igyekezőn abba az irányába tekintgetni, ahonnan a lövés jöhetett. Kitartó erőfeszitésemet siker koronázta. Az ajtó ki volt tárva, és a beáradó fényben egy homályos, mégis ismerős alakot pillantottam meg. Úgy

állt ott, mintha egy James Bond filmből lépett volna elő.

– Betty! – nyögtem.

– Mi történt? – sürgetett Tom, aki még mindig nem tudott értelmes pozíciót felvenni az intenzív talajgyakorlat ellenére sem.

– Gonosz főszereplőnk egészségi állapota hirtelen súlyosan megromlott, amint egy szép és fiatal hölgy lépett a színre – válaszoltam.

– Mi van? – horkant fel a fiú.

A lány lassan leengedte a füstölgő fegyvert, odasétált Liz elhajított késéhez, és határozott léptekkel Tom székéhez lépett.

– Szia! – mondta, és elnyisszantotta a ragasztócsíkokat. – Betty vagyok.

– Tom Marshall – hangzott a tétova válasz. A fiú kibontakozott a testéhez tapadó lécekből, és a lány segítségével óvatosan talpra állt. Örültem, hogy ilyen jól vannak.

– Kényelmesen fekszem a véremlenben – jegyeztem meg.

Betty magára hagyta a lábadozót, és hozzám lépett. Kaptam egy aggódó pillantást a bal lábamra, és egy puszit a szemem alá, majd három gyors nyisszantás következett.

– Egész szép teljesítmény egy pincérnőtől – dörmögtem magam elé, és határozott mozdulattal epiláltam a csuklóimat a ragasztószalag segítségével, amíg Betty az alsó végtagjaimról távolította el az ezüstös csíkokat. Dolgom végeztével felpillantottam a lányra. – Köszönöm, hogy megmentettél bennünket. Aggódtam mindnyájunkért.

– Szívesen – mondta Betty. – Bár ez a szabadító akció nem szerepelt a terveim között.

– Tudnál szerezni nekem kötszert, vagy egy tekercset ebből a remek ezüstös szalagból? Megfoltoznám magam a véradás után.

Betty bólintott, kisietett a szobából, majd visszatért egy csillogó tekerccsel. Liz elárvult pillangókésével levágtam a farmerem szarát, csíkokat metszettem belőle, és gyorsan átkötöttem a sebeimet. A ragasztócsíkkal megnyugtatóan rögzíteni tudtam a gézzé marcangolt nadrágszarát. Furcsa, de azzal, hogy elrejtettem a sebet a szemem előtt, még a fájdalmam is csökkent. Persze a gyerekek is megnyugszanak, amint ragtapaszt kapnak a sérülésükre.

Tom értetlenül forgatta a fejét. Az összképet tekintve ő is elég romosan festett. Bal arcát a fülétől az orráig futó durva karmolás osztotta kétfelé, a sérülésből származó hámsejtek valószínűleg Liz hegyesre csinosított vérvörös körmei alatt tértek örök nyugalomra. Álkapcsa enyhén megduzzadt, arcát az egészségesnél határozottabb pír öntötte el, felső ajkán pedig friss sebből szivárgott a vér.

– Mielőtt megkérdeznéd – jegyezte meg Betty, miután fogával elharapta a ragasztószalagot –, tegnap már tudtam, hogy te sem voltál teljesen őszinte a munkádat illetően, de a kis csúsztatástól eltekintve tisztességes embernek tartottalak.

– Tulajdonképpen tényleg egy magánnyomozónak dolgozom – magyaráztam, és rendkívüli alaposággal tisztogattam a nadrágszáramról a ragasztó maradványait, hogy ne kelljen a szemébe nézni. – Nem mentem messze az igazságtól. A munkaadóm és a beosztottam ugyanaz az ember. Magam ura vagyok.

– Magamura? – riadt fel Tom. – A japán maffia?

– Az a jakuza – mondta megtörten a lány, és kétségbeesett szemekkel felém fordult. – Ugye ez az állapot csupán átmeneti?

– Persze – füllentettem. – Nyilván megviselte a halálközeli élmény. És persze ez az egykor életerősnek látszó női tetem is megsimogatta nemrég. Ezen felül nyilván nem érti a helyzetet. Elmagyaráznád neki, mi történik?

– Komoly bajban vagyunk – összegezte a lány.

– Ezzel nem mondtál újat – vont vállat Tom. – De úgy látom, te nem akarsz minket eltenni láb alól, így talán még megérem, hogy a sebeim begyógyuljanak.

– Mielőtt komolyan elmerülnél az önsajnálát dagonyájában, vázolom a helyzetünket. Mint azt bizonyára kitaláltad – fordult felém a lány –, nem a kávé felszolgálása a főfoglalkozásom. Beépített ügynökként dolgozom, de azt nem árulhatom el, melyik hivatalnak.

– Tudom – jegyezte meg szomorúan Tom –, különben meg kellene, hogy ölj.

Betty elmosolyodott, és szelíden méregette a viharvert külsejű, nagyra nőtt gyermeket.

– Maradjunk annyiban, hogy a küldetésem titkos. Előttetek kénytelen voltam felfedni az álcámat, de nem akarok további veszélybe sodorni benneteket.

– Szóval a nyomozgatás helyett egyszerűbb lett volna téged kérdezni arról, mi is történik a Malomban – összegeztem hangosan a gondolataimat.

– Miért, mi történik a Malomban?

– Hát nem most nyírtad ki a főnöködet? – kérdeztem értetlenül.

Betty meghökkent.

– Életemben nem láttam ezt a nőt. Neki mi köze volt a Malomhoz?

– Hagyjuk – legyintettem. – Lehet, hogy csak én kombinálok túl a történeteket.

– Eddig úgy tudtam, egy eltűnt fickó nyomát kutatod. Mielőtt lelőttem a vörös spinét, említettél valami Mortont, aki álnéven tért vissza ide.

– Igen, eredetileg ebben az ügyben nyomozgattam fiatal és tapasztalatlan társammal – mutattam Tomra, aki felkapta a fejét a

neve hallatán, és bólogatni kezdett. – De az ügy számai messzebbre vezettek. A tények és a fantáziám segítségével összeraktam egy szép kerek történetet, amiben Liz Miller, aki két éve még a helyi maffiafőnök felesége volt, nem hagyta veszendőbe a drogban rejlő lehetőséget, és lepaktált a helyi véderők vezetőjével, John McKenzie-vel.

Betty bólintott.

– McKenzie neve nálunk is felmerült, de semmi kézzel foghatót nem találtunk ellene. Minden azt támasztja alá, hogy teljes erőbedobással üldözi a bűnt.

– Na persze! – hagytam rá. – Ez a világ legtökéletesebb álcája. Ugyanakkor nyerő üzletpolitika is egyben. Szerintem itt állítják elő a drogot, de a környező városokban terjesztik. Az illegális importot viszont nyugodtan üldözhetik a rend őrei, hiszen azzal csak a konkurenciát gyengítik. Védjük a hazai ipart.

Betty elgondolkodva hallgatta a feltevéseimet. Nem lepődött meg, és nem hozott fel ellenérveket.

– De te ezt már sejtetted, ugye? – tettem fel neki a kérdést. – Ezzel kapcsolatban nyomoztál?

A lány rám emelte tiszta tekintetét, és sóhajtott.

– Kaptunk egy fülest, hogy a Malomnak köze lehet az illegális kábítószer-kereskedelemhez, de a négy hónap alatt, mióta ott dolgozom, semmi használhatóra nem bukkantam. Az ösztönöm azt súgta, hogy a környezetemben tevékenykedő rosszarcú emberek nem csupán legális úton szerzik a betevőjüket, de nem volt lyuk a történetükön.

– Egészen mostanáig? – dobtam fel a kérdést.

– Így van. Talán túlságosan egyszerű megoldások irányában keresgéltem. Azt hittem, a kávéban csempészik a drogot, hogy a

kutyák ne fogjanak szagot. De hiába kutattam át a kiszállításra szánt zsákokat, csak azt értem el, hogy nyakig fekete lettem. És persze mellékhatásként itt volt Jack, aki úgy vélte, neki szól az érdeklődésem, és nem a szállítmányának.

Megvakartam a tarkómat.

– Megspórolhattam volna néhány ős hajszálat idősebb koromra, ha ezt előbb tudom – mondtam. – Pénteken éjjel követtük a furgont, és én is végigtúrtam a rakományt. Ugyanazt találtam, amit te. Viszont sikerült felcsípnünk egy másik szálat, ami sokkal ígéretesebb.

– Miből maradtam ki? – kérdezte Tom.

– Szinte mindentől – nyugtattam meg a fiút. – Arra biztosan emlékszel, hogy Jack, a sofőr, egy zsák pénzzel tért vissza, miután tett egy kis kitérőt. Volt nála egy kis papírtasak, amiből bekapott pár pirulát. Begyűjtöttem a kis zacskót, és az elemzés során PCMC-t találtunk benne nyomokban, ami egy szintetikus kábítószer. Nem nehéz összekapcsolni a pénzt a kábítószerrel. Viszont Jack csak a bevételezésben játszik szerepet, a kiszállítást más intézi. Egy ipari kémkedés ügye során találtunk rá Hófehérkére, ami esetünkben egy géprongyokkal és tisztítással foglalkozó céget fed. Feltehetőleg ők intézik a tudatmódosító tablettákkal kapcsolatos logisztikát: raktározás, csomagolás, szállítás.

– Nem rossz történet – ismerte el Betty –, akár még igaz is lehet. De hogy illik bele a nő, akit lelőttem?

– Liz Miller hozta a szakértelmet és a terjesztő hálózatot, McKenzie adta a védelmet. Van néhány bizonyítékunk, amely igazolja, hogy két éve igen jó kapcsolatba kerültek. Szerintem kötöttek egy kölcsönösen előnyös megállapodást, aminek része volt, hogy a szert máshol terjesztik, így McKenzie csodálatos

eredményeket tud felmutatni saját szemétdombján. A konkurencia gyengítése mellett a korrupciós felügyelő pozíciója is megerősödik, és a gyanú árnyéka sem vetődhet rá.

Betty elgondolkodott.

– Az biztos, hogy olyan nagy területi különbségek vannak a drogproblémákkal kapcsolatban, hogy az nem lehet a véletlen műve. A főnököm is ezt szúrta ki. Emellett nem mondhatnám, hogy lelkes rajongója McKenzie csapatának. Ezért is egyezett bele, hogy idejöjjenek. De Liz Miller neve nem merült fel nálunk. Nem értem, hogy jöttél erre rá, mikor előttünk mindvégig titokban maradt a szerepe. Márpedig a történetek arra utalnak, hogy igazad lehet, és a néhai, akin lassan kezdenek kiütközni a hullafoltok, alaposan benne volt a buliban.

– Ez az álnok szuka már másodjára szerezte meg tőlem a fegyveremet. Először két évvel ezelőtt lopta el tőlem, megölt vele két embert, és rám terelte a gyanút, McKenzie segítségével. Magukhoz vették az összes feljegyzésemet és nyomozati anyagomat, és kiválogatták belőle, ami rájuk nézve terhelő lehetett volna. És a legszebb az, hogy erre csak a minap jöttem rá. Azóta viszont az apró darabokból szépen összeállt a kép. És most itt fekszik előttünk holtan az ország egyik leghatalmasabb kábítószer-kereskedője.

– Drogbárónő – ízlelgette a szót Tom. – Mint valami zenés-táncos musical.

– Csak itt mi táncoltunk úgy, ahogy ők fütyültek – csóváltam a fejem. – Legalábbis eddig.

Betty, leeresztett jobb kezében lőporszagú fegyverét tartva, balját csípőre téve szexisen és kecsesen töprengett.

– Értesítenem kell a feletteseimet. Bár a koronatanúnkat kiiktattam, Jack még kihallgatható.

– Jack még itt van? – döbbsentem meg.

– Igen, de ártalmatlan. Tegnap este láttam, ahogy kicipelnek benneteket a házból, és a nyomotokba szegődtem. Nagyon bíztam abban, hogy életben vagytok. Végül is, miért vinnének magukkal két holttestet?... Ebbe az épületbe szállítottak le titeket. Aztán megjött Jack, és mind a négy smasszer távozott. Órákon keresztül nem történt semmi, míg reggel megjelent a végzet asszonya, és becsattogott a házba. Pár perc múlva kijött Jack a ház elé, és rágyújtott egy cigarettára. Úgy éreztem, most kell cselekednem. Elindultam felé a járdán, mintha épp erre járnék. Persze rám köszönt, én pedig meglepődtem azon, hogy találkozunk, és örvendezni kezdtem. Elmondtam neki, hogy éppen most szakítottam a barátommal, ez aztán jó beszédtemának bizonyult. Láttam rajta, hogy szíve szerint azon nyomban szobára vinne, de nem teheti. A házba sem mert behívni, csak az ajtóban ácsorogtunk. Aztán sikoltás harsant bentről, Jack rám kiáltott, hogy menjek el azonnal, és futásnak eredt a szobátok irányába. Gyorsan meg kellett állítanom, így nem garantálhatom, hogy nyolc napon belül kigyógyul majd a sérüléseiből. Épp elvettem tőle a fegyvert, amikor lövés dörrent idebent. Reméltem, hogy vértelenül végre tudom hajtani a szabadító akciót, de sajnos nem volt más választásom: ki kellett iktatnom a nőt, mielőtt ő öl meg téged.

– Ezek szerint állati mázlink volt, hogy Dave éppen veled próbált randizni tegnap este – szólt Tom.

– Hát, nem is tudom – sütötte le a szemét a lány. – Ha egy átlagosan csinos és értelmes nő lett volna ott helyettem, aki mentes minden titkosszolgálati kapcsolattól, valószínűleg már az elrablásotok pillanatában értesíti a rendőrséget.

– Hol is vagyunk most tulajdonképpen? – kérdezte Tom.

– Egy ódon házban a külváros kevésbé forgalmas részében – válaszolta a lány.

– Egy kőből épített, repkénnyel befuttatott hatalmas épületben? – vettem át a kérdezősködést, és a szőrszálak a hátamon felállva ünnepezték a lány bejelentését.

– Igen – bólintott Betty.

Felpattantam, és kisántikáltam az előtérbe. Semmi kétség: Halsey-ék házában voltunk.

– Hány óra van? – rontottam be újra a szobába.

– Fél tíz körül járhat – mondta a lány.

– Meneküljünk! – jegyeztem meg.

– Jelentenem kell az esetet a feletteseimnek – értetlenkedett Betty. – Benneteket megkínóztak, én pedig saját kezűleg gyártottam egy hullát. A helyszínelők legalább egy napig dolgozni fognak.

– Nincs rá időnk – kaptam fel a fejem. – Ha nem viharzunk el villámgyorsan, a helyszínelők a hét hátralévő részét itt tölthetik. Már ha lesz, aki értesíti őket. Liz valami nagy dobásra készült ebben az épületben ma, és ez annyira fontos volt neki, hogy nem bírta kivárni, amíg a tulajdonosok természetes halállal távoznak az élők sorából. A legjobb, amit tehetünk, hogy menekülünk!

A lány látta az elszántságomat, ami képes volt megingatni az övét.

– Rendben – bólintott. – Majd az utcáról telefonálok. Itt bent alig van térerő.

Odaléptem a békésen fekvő tetemhez, kiemeltem az ernyedtt ujjak közül a fegyveremet, és hátára fordítottam vele a testet. Ez a nő még holtában is szép volt, kegyetlen vonásai elsimultak, fénytelen szemei merengve tekintettek a mennyezet irányába, és csak a blézeren átütő vörös folt rontotta az összképet. Csupán egy vérfolt látszott, a másik golyó valamiben elakadhatott. Kigomboltam a vértől lucskos

ruhadarabot, és a belső zsebből elővettem a gyöngyökkel felékszerezett, meggyvörös mobilt. Pont a közepébe fúródott Betty lövedéke. Biztos, ami biztos, magamhoz vettem a szíven lőtt telefont.

Tom türelmetlenül dobolt az ajtófélfán.

– Át kellene kötözni a sebedet – jegyezte meg, és előre engedett. Úgy masíroztunk a folyosón, mint egy különös akciófilm szereplői. Jack ernyedte teste, melybe jelenleg csak háltni járt a lélek, a folyosó falának dőlve várakozott türelmesen, összehurkolt kézzel. Betty alapos munkát végzett, amíg én az életemért küzdöttem egy ajtóval odébb.

– Várjatok – szóltam sebesen araszoló társaim után. – Át kell öltöznöm.

– Pont most kezdett érdekelni a divat? – érdeklődött Tom.

– Ugye nem gondolod komolyan, hogy el tudnék vegyülni az utcán ebben a szerelésben? – vettem a szemére külalakomat. – A nadrágom egyik szára hiányzik, a combomon ezüstös szalag tekereg, és minden lábnyomom mellé vércseppet adok ajándékba. Úgy nézek ki, mint egy leharcolt robot.

– Majd beugrunk útközben egy használtruha-boltba – próbált megnyugtatni a fiú.

– Egyszerűbb, ha kölcsönveszem ettől a szép darab hátszíntől a nadrágját.

Kicsatoltam az övet Jack derekán, és kezdtem lehántani róla a kopott farmert. Betty és Tom elborzadva néztek.

– Addig ellenőriztétek, hogy tiszta-e a levegő odakint! – szóltam rájuk. – És nem, nem a légszennyezési adatokra vagyok kíváncsi, sőt, nem is a pollenszint érdekel – fűztem hozzá, mert láttam, hogy Tom valami elmés megjegyzésen törte a fejét. – Csak azt nézzétek meg,

nem figyel-e valaki a házat!

– Gyere! – karolt Betty a fiúba, és bevonszolta a folyosó bal oldalán nyíló szobába. – Dave szégyellős. Kilesünk az ablakon, amíg rendbe szedi magát.

Egy eszméletlen emberről nem is olyan egyszerű lerángatni a nadrágot. Mikor majdnem készen voltam, kiderült, hogy a kopott sportcipő megkerülhetetlen akadályt képez, így kénytelen voltam azt is leszedni Jackről. És nagyon örültem, hogy zoknit nem kell kölcsönöznöm tőle. Kihámoztam magam másfél szárú nadrágomból, és undoromat visszafojtva magamra öltöttem a sofőr testétől még langyos ruhadarabot. Megfogadtam, hogy ahogy hazaérek, lefertőtlenítem magam. Persze akkor még konkrét elképzeléseim voltak a nap hátralévő részéről.

Jack magasabb és testesebb volt nálam, így legalább nem szorította a nadrág szára a sebemet. Bár éreztem, hogy hamarosan így is fájdalomcsillapítóra fogok szorulni.

Apró léptekkel egészen tűrhetően tudtam járni. Könnyed mozgást imitálva eljutottam a szobához, ahogy Betty és Tom a függöny rejtekében fürkészték az utca csendjét. A bejárat mellett reklámtáska hevert. Érdeklődve pillantottam bele.

– Nocsak, itt vannak a cuccaink! – örvendeztem a telefonom és a kulcscsomóm láttán. Óvatosan kiöntöttem kincseinket a padlóra. Tom érdeklődve lépett közelebb a kis kupachoz. Úgy csipegettük magunkhoz személyes tárgyainkat, mint a szorgos kiskakasok a magokat a baromfiudvarban. Már csak egy fekete műanyag karkötő maradt a kopott, fénytelen parkettán.

– Ez nem az enyém – szólt a fiú.

– Valóban – hagytam rá. – Én viseltem.

Elgondolkodva nézegettem a hologramot, és egy pillanatra

eljátszottam a gondolattal, hogy idehívom a belbiztonságiakat. Eső után köpönyeg, de fő a biztonság. Visszatettem a csuklómra az erőt adó karkötőt.

– Menjünk! – rekesztettem be a kirakodóvásárt.

Tom engedelmesen bólintott, és megindultunk a tömör bejárati ajtó felé.

– Várjatok! – suttogta Betty.

Mozdulatlanná dermedtünk.

– Mi történt? – fogtam én is suttogóra, és az ablakhoz osontam. A lány szótlánul az utca túloldalára mutatott, ahol egy fekete Mercedes csordogált be a képbe. Talán csak véletlen, nyugtatgattam magam, de tudtam, hogy ilyen véletlenek nincsenek. Ma biztosan nem.

A limuzin tett még ötven óvatos métert, aztán megállt. Súlyos mozdulatlanság telepedett fenyegetően az utcára. Visszafojtottam a lélegzetemet, és tisztán hallottam, ahogy Tom beleszuszog a fülembe. Épp rá akartam szólni, amikor nyílt az anyósülés ajtaja, és egy busa fej jelent meg az autó mögött.

– Jaj, ne! – suttogta Betty.

– A férjed? – próbált viccelődni Tom.

– Manolo López – válaszolta a lány. – Esteban Sánchez testőre.

– Ők, ugye nem valami brazil szappanopera szereplői? – igyekezett oldani a hangulatot a fiú az újabb ostoba kérdéssel.

– Brazília hivatalos nyelve a portugál – magyarázta türelmesen Betty. – Sánchez Argentínából származik. És mellel az ország leghatalmasabb kábítószer-kereskedője.

Egy másodperc alatt összeállt a fejemben az egész.

– Vele akart egyezsége jutni Liz – szóltam. – Szerintem nem örülnek majd, hogy kútba esett miattunk a tervük. Kizárt, hogy ki

tudjunk jutni innen észrevétlenül. Tehát csak egy lehetőségünk maradt.

Tom lopva szemügyre vette szegényes fegyverkészletünket, és elsápadt.

– Elbújunk a pincébe – fejeztem be a gondolatfutamot. – Lecipeljük a két testet, Betty pedig gyorsan eltűnteti a nyomainkat.

– Rendben – bólintott a lány. – Siessünk!

Felkaptam a kiürült műanyag zacskót, és társaim után bicegtem. A sebeim panaszkodtak, hogy nem kapták meg a pár perce megígért fájdalomcsillapítót. Nem sok jóval tudtam őket bízgatni. Nem volt időm felkutatni a Helsey házaspár gyógyszerkészletét. Ki kell bírni, javasoltam magamnak. De meddig is? Automatikusan rápillantottam az órára. A fekete bőrszív mellől egykedvűen pislogott vissza rám az őrnagytól kapott fekete szilikon gyűrű, és azt sugallta: úgy harminc percig.

Újratervezés, gondoltam, lehúztam a csuklómról, és elpattintottam. Halk roppanás hallatszott, és nem történt semmi. Pedig nem vártam sokat, beértem volna egy csippantással, villanással vagy rezgéssel is, ami jelezte volna, hogy az üzenetem célba ért. Egy másodpercig szemeztem a kettétört sas hologramjával, hátha mégis ad valami életjelet, aztán csalódottan zsebre vágtam a haszontalan jószágot, és visszasiettem a kínzókamrának berendezett szobába. Tom tanácstalanul állt a holttest mellett.

– Inkább a férfit választom – tette le a voksát. – Nehezebb, de legalább még él.

– Fogd meg a csuklójánál fogva, és húzd a padlón – javasoltam. – Foghatod a lábát is, de az a vége szagosabb, és a feje is nagyobbakat kocogna a lépcsőn.

– Vigyétek a testeket! Összeszedem még a forgácsot, és sietek

utánatok – mondta Betty.

Betekertem Liz élettelen testét az eredetileg nekünk odakészített műanyag lepedőbe, megmarkoltam a nő hideg csuklóit, és húzni kezdtem az ajtó felé. Emlékeztem, hogy a pincelejáró a folyosó másik végén van. Kintről ajtócsapódások hangzottak, ami azt jelentette, hogy Sánchez emberei kiszálltak az autóból, és elindulnak befelé. Nagyon kevés időnk maradt. Intettem Tomnak, hogy jöjjön utánam, és sebesen vonszolni kezdtem a testet a cél felé.

A lejáró ajtaja befelé nyílt. Hűvös dohszag ütötte meg az orromat. Kitapogattam a kapcsolót, és áramot leheltem a világításba. Viharvert, de masszív falépcső vezetett a pincébe. Óvatosan lépegetve levonszoltam magammal a halott nőt. Tom kevésbé volt elővigyázatos, és persze Jack is nehezebb volt annál, mint amire számított. Az első pár lépés után az ájult sofőr teste elszabadult, és hangos koppanásokkal utat tört magának a mélybe.

– Bocsi! – suttogta a fiú, talán nekem, talán Jacknek, aki fejfel egykori főnöknője csípője mellett landolt.

– Ez biztos fájtna neki – jegyeztem meg, és kitapintottam a sofőr pulzusát a nyakán. – De még életben van. És gondoskodtál arról, hogy ne térjen magához mostanában.

A pince, az egy szál villanykörte gyér fényében tágasnak és félelmetesnek tűnt. A kőből rakott falak sötétek voltak, vastagon belepte őket a szénpor. A hatalmas kazán hidegen és feketén álldogált a távolabbi sarokban, mellette, a deszkákkal elrekesztett tárolóban még legalább egy hétre elegendő brikett aludta hosszú, tél utáni álmát, és várta, hogy újra beköszöntsön a hideg évszak. A kazán mellett, hátukat a falnak vetve súlyosan megrakott polcok sorakoztak. A szénpor megdermedt lágává változtatott mindent, ami rajtuk volt – mintha egy fekete-fehér horrorfilmbe kerültem volna. A

döngölt padlón szerencsére fel volt söpörve, így nem hagytunk rajta nyomokat.

Behúztam Liz földi maradványait a lépcső alá tolt ládák mögé, és intettem Tomnak, hogy tegyen ő is így a sofőr megviselt porhüvelyével. Épp végeztünk a rakodással, mikor meghallottam Betty sietősen kopogó lépteit. Felbicegtem elé a lépcsőn, és letessékeltem a pincébe.

– Jönnék! – lihegte, és behúzta maga mögött az ajtót. Ahogy a szemembe nézett, a pillantása mindent elárult.

– El tudunk rejtőzni? – tudtam leolvasni pici piros ajkairól a néma kérdést.

– Nem hinném – suttogtam pillanatnyi tétovázás után. – Menj, bújj el a lépcső alá! Ha nem néznek szét alaposan, megússzuk.

Bólintott, és nesztelenül lesétált a lépcsőn. Tudtam, hogy ugyanaz jár a fejünkben: és mi lesz, ha alaposan átkutatják a házat, miután hiába szölongatják a ház úrnőjét?

Megnyikordult a bejárati ajtó kenetlen zsanérja. Rátapasztottam a szemem a kulcslyukra. Először egy pisztoly csöve kukkantott be az öreg ház előszobájába, majd egy kerek teáskanálhoz hasonló tárgy óvakodott az ajtónyílásba. Bizonyára fogászati tükör volt, amivel egy orvlövész töltényétől védetten, derékszögben is átvizsgálható a helyszín. Pár másodperc múlva az ajtó teljesen kitárult, és újabb két pisztolycső csatlakozott az elsőhöz.

Elkezdődött a behatolás. A három testőr összehangolt mozgással vette birtokba az épületet. Gyakorlott kommandósok módszerességével vizsgálták át a folyosóról nyíló helyiségeket. Ha lejönnek a pincébe, rögtön meglátnak bennünket.

Hüvelykujjammal lefedtem a kulcslyukat, és tekintetemmel Bettyt kerestem. Jelezttem neki, és a lány a pantomimból szavak nélkül is

megértette, mire gondolk. Bólintott, megnyálazta ujjait, és gyors mozdulattal tekert egyet a mennyezetről lelógó vezeték végén himbálózó izzón. Sötét lett, mint egy kriptában. Óvatosan leguggoltam, és a lépcső deszkájába kapaszkodva leeresztettem magam a padló szintjére. A lábujjammal épp elértem a földet. Betty nyomában haladva nesztelenül behúzódtam a dobozok mögé.

Fél perc múlva feltárult a pincelejáró ajtaja, és a folyosó halk fénye a szemközti falra vetült. Neszezés hallatszott, ahogy az egyik testőr a kezével kitapogatta a villanykapcsolót, aztán néhány sikertelen próbálkozás kattogása következett.

– A pincében kiégett a lámpa, egyébként a ház tiszta – kiáltotta hátra egy érces bariton.

– Akkor hozz egy lámpát, és kutasd át a pincét is! – válaszolt egy rekedtes hang, amiben felismerhető volt a szivar és a whisky aromája. – Nem szeretem a meglepetéseket.

A bevetülő gyér fényben talán még észrevétlenek maradhattunk volna, de egy alapos átvizsgálás során biztosan ránk lelnek. Rohamosan csökkentek az esélyeink arra, hogy túléljük a következő tíz percet. De ha a karkötő mégis működik, akkor valahogy ki kell tartanunk.

Körbenéztem, hátha találok valamit, amivel ideig-óráig álcázhatnánk az ittlétünket. Két lépésre tőlünk rendezetlen kupacban zsákok heverték. Valamikor talán szenet vagy burgonyát tartottak bennük. Óvatosan kihúzgáltam néhányat, és takargatni kezdtem velük három és fél élő, valamint egy néhai tagból álló rakásunkat. A zsákok büdösek és porosak voltak, reméltem, egyikünk sem tüsszenti el magát. Betty rögtön követte a példámat, és hamarosan egész kis teknősbéka formációt alakítottunk ki, mint a római légiósok, csak sajnós pajzsok helyett vászonburkolattal.

Amikor a zsákok elfogytak, mi is bekúszunk a rögtönzött álcaháló alá. A lány készenlétbe helyezte a fegyverét, én pedig kibiztosítottam Mrs. Springfieldet. Megkapta az esélyt, hogy helyrehozza korábbi félrelépéseit.

– Hol van az a lámpa? – hangzott fel a türelmetlen, reszelős férfihang.

– Jövök már – válaszolt rá a távolból a bariton.

Halkan megcsikordult a pince talaja. Valaki járkált idelent. Hogy lehet, hogy nem hallottam a lépcső nyikorgását? Résnyire megemeltem a fejemet fedő zsákot, és nem akartam hinni a szememnek. A pincében egy tucatnyi árny osont nesztelenül a lépcső felé. Mintha a földből nőttek volna ki. Az élen haladó épp elérte a lépcső alját, amikor egy lámpa erős fénykévéje hasított a pince sötétjébe. A feketébe öltözött alak felkiáltott, a többiek pedig megdermedtek. A halálos csöndet halálos lövések zaja ütötte át. A lépcső tetején álló testőr lőtt először, és golyója telibe találta a fekete árnyat, aki hanyattesett az ütés erejétől. Aztán a második árny kezében villant meg a fegyver, amit az első lövő ordítása követett, mielőtt élettelen teste nagy robajjal legurult volna a fejem fölé.

Elszabadult a pokol. A pincekommandó és a drogtestőrök összecsaptak egymással. A végzetes hangzavarba újabb és újabb fegyverek pukkanása és dörrenése kapcsolódott be, mint egy halálos szimfónia szólamai. A pincét pillanatok alatt betöltötte a tűzharc kesernyés, fojtó bűze. Az alagsorban rejtőző csapat hangtompító fegyvereket használt, de a folyosóról érkező testőrök nem készültek csendes összecsapásra.

Ujjak fonódtak az ujjaimra, és ahogy odapillantottam, a felvillanó halálos tűzijáték fényében megláttam Betty rémült tekintetét. Nem

értett semmit, ahogy én sem. De most nem is számított nekem más, csak az, hogy a golyók nem minket keresnek. Szerettem volna megnyugtatni a lányt, de nem tudtam, mit mondjak. A belbiztonságiak még nem érhetek ide, egyébként sem tudtak volna leosonni a pincébe. Persze ez a probléma a fekete ruhába burkolt ismeretleneknek is gondot jelenthetett volna. A lövések és ordítások azt sejtették, hamarosan nem lesz kitől megkérdezni, mi is történik ideleln.

Felettünk csizmák topogtak a lépcsődeszkákon, ami azt jelezte, hogy a tűzharc áttevődött a folyosóra. Óvatosan levettem a fejemről a szénporral átitatott rongyot. A pince, a lejárótól eltekintve, kiürült. Legalábbis élő ember nem volt ideleln, rajtunk kívül. Betty próbált visszahúzni, de én voltam az erősebb. Ha az ismeretlen fegyveresek bejutottak ide, kell, hogy legyen valami jól álcázott ajtó a falban, amit talán nem zártak be maguk mögött. Mivel kicsi esély volt arra, hogy a halálos összecsapás döntetlenül végződjön, a győztesek ránk találnak, és számon kérik a jelenlétünket. És nincs több dögös titkos ügynök a tarsolyunkban, aki kimentene.

A szűnni nem akaró lövések dörejének fedezéke alatt elkészítettem az egyik földön fekvő testhez. Jól sejtettem. A pincekommandó tagjai éjjellátót viseltek, ezért mozogtak a sötétben olyan otthonosan, és ezért kiáltott fel az elől haladó, amikor belevilágítottak az optikájába.

Levettem az áldozat fejéről a felszerelést, és felpróbáltam. Kicsit szorította a fejemet, de tájékozódó képessé váltam tőle. A pince berendezése zöldesszürke árnyalatokban tisztán kivehetővé vált. A lépcső tetején hárman álltak, és szinte folyamatosan tüzeltek a folyosó irányába. A fegyverek torkolattüzei bele-beleszúrogattak a retinámba. Visszahúzódtam a búvóhelyemre, és körbenéztem a

helyiségben. Rejtekkajtónak semmi nyoma. Odahajoltam Bettyhez, és a fülébe súgtam:

– Kell, hogy legyen itt egy titkos járat, ahol a feketeruhások bejöttek.

– Menj! – válaszolta a lány. Ebben az egy szóban benne volt minden reménye és kétségbeesése.

Tovaosontam. Bár a behatolók lábnyomát nem láttam, csupán egy ösvény volt a pincén belül, ahol nagyobb zaj nélkül haladhattak. A keskeny sáv, ami nem volt telehajigálva haszontalan, vagy feleslegessé vált holmikkal, az egyik polc mellett ért véget. Áttapogattam ez egész falat, mint egy kétségbeesett alpinista. Semmi. Hátrapillantottam. Már csak egy fegyveres tartotta a pincelejárót. Reménykedtem, hogy a társai előretörtek a folyosón, és nem a lépcső alján nyugszanak békében. Visszafordultam a falhoz. Lehet, hogy nem látom a fától az erdőt?

Becsuktam a szemem, levettem a fejemről az éjjellátót, és odatartottam arcomat a pince falához. Ha van itt egy járat, meg kell éreznem a légáramlatot is. Igyekeztem kizárni a zavaró tényezőket: a kiáltásokat, a fegyverek robaját, és a haldoklók nyöszörgését. Minden idegszállammal az arcomra összpontosítottam. Kerestem a légmozgást, ami megmutatja a menekülés útját. A szellőt, mely biztonságos helyről fúj, ahol béke van és nyugalom.

Az orrom jelezte először a remény finom, hűvös rezdülését. Közelebb hajoltam a szénporos kövekhez, és visszafojtottam a lélegzetemet. Már a szemhéjamon is éreztem a finom áramlást. Csukott szemmel előrenyújtottam az ujjaimat, és megérintettem a falat. Áttapintottam a réseket, ami utat adhatott a pincébe hatoló levegőnek.

Aztán hirtelen kiáltás hasított bele a fegyverropogásba, és egy test

legurult a lépcső keményfából rakott fokain. Csend lett. Ijesztőbb volt, mint a lövések hangja. Azt jelentette, hogy lejárt az időm. Tenyeremmel nekitámaszkodtam a falnak, és mozdulatlaná dermedtem.

És ebben a pillanatban a légáramlat is megszűnt. Megtaláltam! Az ujjaimmal belekapaszkodtam a résbe, és tíz körömmel téptem a falat. A kődarab lassan megmozdult felém.

Szemem elé csúsztottam az éjellátót, és bepillantottam a rejtekajtó mögé. Egy keskeny folyosó vezetett a távolba. Kitártam a bejáratot, és óvatosan elengedtem. Nem csukódott be. Amilyen gyorsan csak lehet, odasiettem két társamhoz. Éppen akkor, mikor sziszegve berepült egy tárgy a pincébe, és sűrű, fehér füstöt kezdett ontani magából.

– Fogd Tom kezét, és gyerünk! – kiáltottam Bettynek, és megragadtam a csuklóját. A könnygáz belemart a torkomba, és végighasította a légsövemet. A szemeim könnybe borultak, és úgy éreztem, rögtön megfulladok. Hányingerrel vegyes köhögési roham tört rám. Hallottam, ahogy Betty és Tom is fuldoklik mögöttem, ahogy húzom őket vakon a biztonságot jelentő folyosó felé. A könnyfüggönyön át láttam, hogy már csak két lépés a cél, amikor lövések dördültek mögöttem, és a golyók nem messze tőlem fúródnak a falba. Megpördültem, és miközben bal kézzel tovább húztam a lányt a kijárat irányába, jobbomban tartott fegyveremmel vizionoztam a tüzet. A pisztoly hatalmasakat dörrent, és a falak megsokszorozták a hangját.

– Gyere! – kiáltott rám Betty.

Tehát megtalálták az ajtót! Miközben fuldokolva köhögtem, vaktában lövöldöztem abba az irányba, ahol a lépcső tetejét sejtettem, és lassan hátrálva magam mögé nyújtottam a bal

kezemet. Megkönnyebbültem, mikor ráfonódtak a lány ujjai, és berántott a folyosóra. Bejutottunk! A szűk folyosóra már kevesebb jutott a könnygázból, de a tüdőm még tele volt vele. Tapogatni kezdtem az ajtó hátsó oldalát, de nem leltem rajta fogantyút, így belekapaszzkodtam az élébe, húztam, húztam befelé. A hirtelen tűzszünetet kihasználva az emeletről újabb sorozat zúdult ránk, csak úgy záporoztak a lövedékek a pince falán. Kidugtam a pisztolyomat az ajtó résén, és leadtam pár lövést. Megnyugtató ordítás volt a válasz, és erről eszembe jutott, hogy lehet igazság a vak tyúkról szóló közmondásban.

– Megtaláltam a fogantyút! – kiáltott a fülemben Betty. – Engedd el az ajtó peremét!

Hátraléptem, és a lánynak sikerült bezárnia a pincébe vezető járatot. Lihegve köhécseztünk egy kicsit, aztán megtöröltem könnyáztatta arcomat, és igyekeztem az előttünk tátongó járatra koncentrálni. Felettünk csak egy, rövid hatótávolságú fényforrás próbálta halvány derengésbe borítani a folyosót. Tom is befejezte lassan a fuldoklást, és pont úgy támaszkodott a térdére, mint futó ismeretségünk estéjén. Átnyújtottam neki az éjjellátót. Elvette a kezemből, és elvigyorodott, pedig hitelesebb lett volna, ha sírva fakad.

– Gyerünk tovább! – mondtam, vagy inkább ordítottam. A fülem csengett a lövésektől, és az egyetlen hang, amit el tudtam különíteni a folyamatos sípolástól, az a szívverésem volt, ahogy tremolót vert a dobhártyámon. Betty belém karolt, és a sántikálásomtól döcögősen nekivágtunk a folyosónak. Pár lépés után Tom hátrafordult, rám nézett, és mozgott a szája. A lány, aki látszólag tudott szájról olvasni, maga is ajkai néma mozdításával válaszolt. Tom bólintott, és egyszerre fordultak felém aggódó arccal.

– Mi történt? – kérdeztem jó hangosan, hogy legalább én viselkedjek normálisan.

– Ne ordíts! – olvastam le a lány ajkairól. Tom újfent tátozott valamit, de csak ingattam a fejem, és közöltem, hogy nem értem. Befogták a fülüket. Szóval csak én süketültem meg. Betty a fülemhez hajolt, és tele tüdőből próbálta megrezegtetni dobhártyámat.

– Vérzik a lábad!

– Tudom – legyintettem.

– Ez most más – adta tudtomra a lány kézzel-lábbal. Lenéztem bal alsó végtagomra, és meghűlt bennem a vér. Az a kevés, ami az ereimben maradt. Jack jobb sorsra érdemes nadrágjának szélén, combközépen, jókora lyuk tátongott, és a folytonossági hiányt friss piros vérem itatta körbe. Betty letérdelt elém, és megvizsgálta legfrissebb sérülésemet.

– Szerencsére szinte csak horzsolt a golyó – szólt, felém fordítva beszédes ajkait –, bár kiharapott belőled egy kisebb darabot.

– Fél lábbal a sírban vagy – nyomott egy poént Tom.

– Siessünk! – zártam le a konzíliumot. – Majd bekötjük, ha már nem lőnek ránk. Vagy amint találok egy újabb nadrágot, amit elnyűhetek.

Sietősen sántikáltunk tovább Tom nyomában, de a sötétség egyre sűrűbb lett körülöttünk. Betty hirtelen megállt, és keresgélt valamit a ruhájában. Tétován ácsorogtam, és nem tudtam, melyik lábamra álljak – a jobb már elfáradt, a bal elhasználódott. Hirtelen fény gyúlt mellettem, ahogy Betty életre keltette a telefonján a zseblámpa alkalmazást. Felvillanyozódva fordultam felé, de megelőzte a kérdésemet a válaszával.

– Itt meg végképp nincs térerő.

Legyintettem, és továbbvonszoltam magam a rejtélyes folyosón.

– Hová vezet ez a járat? – kérdezte a lány, ami azt jelezte, hogy kezdett visszatérni a hallásom.

– Nem tudom – fogalmaztam óvatosan –, de nem lennék meglepve, ha ismerős környéken bukkannánk fel.

Szóval igazam volt, és valóban létezett a titkos, földalatti járat Blade Dwennon Glinsberry malma és hadműveleti központja között! Meghitt csoszogással vonultunk bizonytalan célunk felé. Tom időnként hátrakémlelt, és megnyugtatóan, hogy nem követ minket senki. Úgy két kilométert vonulhattunk a föld alatt, mikor megtorpant.

– Mi történt? – suttogta Betty.

– Megérkeztünk – válaszolta a fiú. – Nézzétek, itt is van egy olyan fogantyú, mint a járat másik végén. Kinyissam?

– Várj még! – szóltam rá, és két határozott lépéssel odasántikáltam hozzájuk. – Ha a megérzésem nem csal, és megjegyzem, ritkán szokott ilyet tenni, most épp a Malom pincéjébe készülünk belépni.

Két döbbszempár meredt az enyémbé.

– Mi köze van a Malomnak ehhez az egészhez? – kérdezte Betty.

– Hosszú és bonyolult történet – vakargattam a tarkómat. – Sok kicsi nyom vezetett el ehhez a következtetéshez, de a legfontosabb összefüggést mégis városunk egykori jótevője, Blade Dwennon Glinsberry szolgáltatta, aki az alagút két végén álló ódon épületek tervezője és gazdája volt.

– Ezt én nem értem – jegyezte meg Tom hosszú gondolkodás után. Betty nem mondta el a véleményét, ami arra utalt, hogy nem akart megbántani.

– Ha lenne térerőm, ellenőrizhetnénk – szólalt meg végül.

– Akkor nyissuk ki az ajtót, és tegyünk egy próbát – javasolta Tom.

Közhallgatással elfogadtuk a tervet. A fiú feltette a fejére az elektronikus denevért, és nekiveselkedett, hogy óvatosan kitarja a masszív nyílászárót. Koromsötét helyiségbe jutottunk.

– Nincs itt senki – suttogta Tom, miután átfürkészte az ajtó túloldalán elterülő világot. Betty életre keltette a telefonja világítását, és mindhárman beórázkodtunk Halsey-ék pincéjének nagyobbik testvérébe.

– Van térerő! – ujjongott suttogva a lány. Játszott egy kicsit az érintőképernyővel, aztán ingatni kezdte a fejét. – Ez nem a Malom. Légvonalban nem vagyunk messze tőle, de ekkorát nem téved a GPS.

– Akkor hová kerültünk? – érdeklődött Tom, és én a nyakamat behúзва próbáltam láthatatlanná válni. Nem szeretek tévedni, és kifejezetten utálok, ha társaságban sikerült hülyét csinálni magamból.

– Egy kis utcában vagyunk – adta meg a választ a fiúnak Betty. – A Lokomotív út és a Tűzoltó utca kereszteződéséhez közel.

– Lokomotív út? – visszhangozta Tom. – Olyan ismerős.

– Ezt az utcát olvastam be neked, amikor péntek délután követtem Jacket az ellopott tervrajzokkal, és felhívtalak telefonon, hogy gyere utánam – világosítottam fel tapintatosan.

– Tényleg – döbönt meg a fiú. – Emlékszem. Megkérdeztem, hová menjek, de csak az utca nevét tudta megadni, a házszámot nem.

– Hát persze – csaptam óvatosan a homlokomra. – Az utcátábla! Ami egy tekintélyes kőház falán díszelgett! Most már tényleg tudom, hol vagyunk!

A bejelentésemet nem fogadta komoly ováció. Úgy éreztem, megingott a bizalmuk a helymeghatározó képességemet illetően.

– Nos – kezdte Tom –, akár fel is használhatnánk a telefonos

segítségünket. Hívjuk fel Mike-ot, biztos aggódik már miattunk.

– Ki az a Mike? – vette át a kérdés jogát Betty.

– Egy halottnak hitt rendőrfelügyelő, akinek az irányítása alatt készültünk ma reggel betörni egy másik főrendőr lakásába – összegezte a fontosabb tényeket a fiú.

Betty zavartan próbálta leplezni zavarát.

– Majd elmagyarázom – igyekeztem megnyugtatni a lányt. – Viszont, ha most tényleg ott vagyunk, ahol gondolom, akkor Mike egyedül kevés lesz.

– Rendben – adta be a derekát Betty. – Van még egy próbálkozásod. Hol vagyunk?

– A Hófehérke raktárában – sütöttem le a szemem.

– Meséld tovább – kuncogott Tom.

– Ha jól sejtem, és ritkán szoktam tévedni, de akkor nagyot, ez a cég szállítja a PCMC-t a környező városokba. Legális tevékenységük alapján egyfajta ipari mosodának nevezném őket, többek között géprongyok előállításával is foglalkoznak. A tisztított és fertőtlenített ruhaanyagok viszont azért is hasznosak, mert kiválóan elfedik a frissen facsart picimaci klóros szagát.

– Ennek most kivételesen volt értelme – jegyezte meg Betty.

– Tényleg? – hüledezett Tom. – Akkor kezdek szellemileg leépülni.

– Mondd tovább! – nógatott a lány, figyelmen kívül hagyva társunk aggodását.

– Jack itt adott le néhány napja pár frissen és illegálisan megszerzett fegyvertervet. És korábbi életem utolsó ügye kapcsán is jártam erre, bár akkor még másképp nézett ki a raktár. Sajnos a bejáratot kamerákkal figyelik, és valószínűleg egy szinttel feljebb sem részmunkaidős nyugdíjasokat foglalkoztatnak. Nem tudom, a

folyosó két vége közül melyiket nevezhetnénk biztonságosabbnak.

– Hívjuk a halottnak hitt felügyelőt, aztán szólok az enyéimnek is – összegezte Betty a hallottakat.

– Nekem megvan a száma, csak lemerült a telefonom – jegyeztem meg.

– Nekem nincs meg a száma, de még van erő az aksimban – egészítette ki Tom.

– Szerencsére a két készülék azonos gyártmány – nyugtattam meg a többieket. – És mivel én még a PIN-kódra is emlékszem, kérem a tápot.

Tárat cseréltünk, és feszült figyelemmel vártuk, hogy a kezemben tartott kis szerkentyű életre keljen, és találjon magának egy adótornyot. A másodpercek csigalassúsággal vánszorogtak, míg végül megjelent egyetlen pici rovátká a térerőt jelző ikon mellett. Egyszerre sóhajtottunk fel. Előkerestem Mike álnév alá rejtett jelenlegi számát, és megcsörgettem. Szinte azonnal felvette, és belehallózott.

– Dave vagyok – suttogtam.

– Hála Istennek, hogy élsz! – szakadt ki a felügyelőből.

– Bajban vagyunk, Mike. Tommal és egy kedves beépített ügynöknővel egy folyosón rekedtünk a Hófehérke raktárházának pincéjében.

– Sejtettem – mondta a felügyelő.

– Hogyan? – kérdeztem kábán.

– Hosszú történet, nem mesélném most végig. Tudsz mondani valamit a létesítmény biztonsági rendszeréről?

– Eddig csak kívülről láttam, de az utcai bejáratot kamerák vizslatják.

– Nem gond. Megyek értetek.

– Mike, ne viccelj! Szerintem egy kisebb hadseregnek elegendő fegyver van felettünk, na meg a hozzávaló véderő.

– Ne aggódj, csak maradjatok életben még pár percig – szólt búcsúzóul Mike, és letette. Óvatosan megtapogattam a zsebemben a hologramos karkötőt.

– Keresel valamit? – kérdezte Tom.

– Csak az életbiztosításunkat ellenőriztem – mosolyogtam. – Most pedig nincs más dolgunk, mint észrevétlenül maradni, és várni a felmentő seregre. Úgy tizenöt percig.

– Az menni fog – sóhajtott fel a fiú. – Legalább lesz egy nyugodt negyedóránk.

Abban a pillanatban, ahogy az utolsó szófoszlány eloszlott, fénybe borult a pince.

* * *

Hunyorogtunk, mint a hétnapos kismacskák, akik először nyitják picit, csipás szemüket a körülöttük zajongó világra. A szemközti falon megnyílt egy rejtett ajtó, ami ugyanolyan észrevétlen volt eddig, mint az, amin mi érkeztünk.

Egyszerre rántottunk fegyvert Bettyvel. A kitáruló ajtószárny eltakarta előlünk a bejáratit nyílást, így az érkező nem láthatott minket, igaz, ő is láthatatlan maradt előttünk. Egy zsúrkocsihoz hasonló kerekesszállítóeszköz tűnt fel, ami púposan meg volt rakva teletömött szemeteszsákokkal. Aztán megjelent a kocsit toló, teletetovált, durva kéz is, amit csuklónál már egyenruha fedett, majd teljes életnagyságban előtűnt a mellső végtag gazdája is, egy állig felfegyverzett biztonsági őr alakjában. Akkor vett észre minket, mikor megfordult, hogy becsukja maga után az ajtót. Egy

tizedmásodpercnyi bénult csend után villámgyorsan lekapta a vállán csüngő géppisztolyt, de mielőtt irányba állíthatta volna, halk pukkanás hallatszott, az űr felordított, és vérző lábbal a földre zuhant. Betty megint gyorsabb volt.

A tőlem telhető kecsességgel odaugrottam, és rátapostam az űr fegyvert tartó kezére, kicsavartam belőle a géppisztolyt, és halántékon sújtottam a válltámasszal. Az ordítás elhalt, ellenben felülről kiáltozás és lábdobogás hallatszott.

– Azt hiszem, ideje odébb állnunk – jegyezte meg Tom. Odalépett a zsákokhoz, és kinyitotta az egyiket. – Nocsak! Mibe, hogy ezek nem fejfájásra vannak!

Kiemelt egy maroknyi fehér tablettát, megszaglászta, és elfintorodott. – Bűdös, mint egy piszoár.

Betty rám nézett, és feltette a nagy kérdést.

– Melyik ajtót választod a meneküléshez?

– Errefelé már jártunk – válaszoltam, és óvatosan behajtottam a Halsey-házba vezető járat ajtaját. Persze csak annyira, hogy gyanús legyen, és az esetleges üldözők rossz folyosón induljanak el, vagy legalább kénytelenek legyenek két csapatra válni. Mrs. Springfieldet betűztem az övem mögé, és magamhoz vettem az őrtől szerzett géppisztolyt. Átállítottam a rövid sorozatlövésre, magam mögé tessékeltem két társamat, és beléptem az ismeretlen folyosóra.

– Hagyjátok nyitva az ajtót! – súgtam hátra. Betty bólintott, a pince felé fordította fegyvere csövét, és óvatosan a nyomunkba szegődött.

A folyosó szépen ki volt világítva, aminek nem igazán örültem, mert kiváló célpont lett belőlünk. Viszont kihalt volt, így nem nekem kellett gondoskodnom a néptelenségről. Úgy hatvan méter után a járat elkanyarodott, ami azzal biztatott, hogy az esetleges üldözők

nem tudnak azonnal hátba löni bennünket. Futni nem tudtam, sétálni pedig nem volt időm, szóval óvatosan siettem. Akkor lépked így egy hétköznapi halandó, ha ellenállhatatlan készletet érez a toalett felkeresésére, de nem bízik eléggé a záróizmaiban ahhoz, hogy hosszabb lépésekkel próbálkozzon.

A járat folytonossága megtört, és két lépéssel azelőtt, hogy lépcső indult a föld mélye felé, a jobb oldali falon egy ajtó kellette magát.

– Én Tommal bemegyek, te maradj itt, és fedezz – szólt Betty.

Bólintottam, lementem pár lépcsőt, és a padló vonalában kialakítottam a védelmi állásomat. Miután elhelyezkedtem, a lány bólintott, Tom lendületesen benyomta az ajtót, és egy pillanattal később már el is tűntek előlem.

Egyedül maradtam az ásítóan unalmas folyosón. Vettem egy elismerő pillantást frissen szerzett fegyveremre. Egy Heckler & Koch MP5 SD-t tartottam a kezemben. Korábban lőttem már MP5K-val, ami a csövetől és a válltámaszától eltekintve megszólalásig hasonlított ehhez a típushoz. Azért csak megszólalásig, mert az SD beépített hangtompítóval készült, és olyan halkán suttogott működés közben, hogy még a lövedék becsapódását is tisztán lehetett hallani. Eljátszottam a gondolattal, hogy csak úgy vaktában kieresztek pár golyót, de a fegyver olyan gyors volt, hogy sorozatlövésre állítva nem egészen három másodperc alatt kiszárítottam volna a harminc lőszeret rejtő tárat...

Hátrapillantottam magam mögé. A járat úgy harminc lépcsőfok után, kétemeletnyi mélységben folytatódott. Furdalt a kíváncsiság, de nem mertem otthagyni az őrhelyet. Rájöttem, hogy én jártam a legrosszabbul – aggódhatok a többiekért, ugyanakkor tétlenségre vagyok kárhozthatva. Már kezdett komolyan megadni rajtam a szívem, mikor az ajtó újra kitárult, és Tom lépett felemelt fegyverem

irányzéka elé.

– Csak óvatosan! – vigyorgott, és egy kék szemeteszsákot lóbált a bal kezében, ahhoz hasonlót, amit az őr igyekezett biztonságos helyre szállítani, mikor rajtaütöttünk. Betty is megjelent az ajtónyílásban.

– Ezt látnod kell! – mondta, és átvette a folyosó őrzését. Gyanakodva pillantottam be az ajtón, ami egy gyönyörűen felszerelt laboratóriumba nyílt. A halványkék csempével burkolt falakhoz remekül illett a levegő tisztaságáért felelős ultraibolya lámpa jellegzetes ózonillata.

– Nézz szét nyugodtan! – szólt a lány.

Óvatosan léptem be a makulátlanul tiszta helyiségbe. A szürke műanyag padló visszatükrözte a mennyezeti neonlámpák fehér fényét. Hatalmas asztal foglalta el a labor közepét, és ettől az egész szoba egy túlméretezett amerikai típusú konyhára emlékeztetett. Az asztal felszínét is csempe borította, rajta pedig a vegyészek zord fantáziáját tükröző bizarr üvegáruk, kémcsövek, lombikok és Petri-csészék heverték. Természetesen nem maradhattak el a borszeszégők sem. A sarokban egy több száz literes tartály állt, amiből, mint erősen kopaszodó ember fejről a hajszálak, drótok és csövek ágaztak szerteszét. A tartály mellett erős műanyag zsákok vártak a sorukra.

Közelebb léptem, és akkor vettem észre a fal mellett sorakozó, világoskék kezeslábast viselő, akkurátusan megkötözött alkalmazottakat. A két férfi tágra nyílt tekintettel pislogott, és ha nem lett volna az arcukon ragasztószalag, bizonyára hangot is adtak volna félelmüknek és felháborodásuknak.

Odaléptem az egyik zsákhoz, amely abban különbözött a többitől, hogy nem volt lezárva a szája. Az ózon sem tudta elnyomni a kávé

intenzív illatát. Ebben a darálékban már nyoma sem volt a friss pörkölés aromájának – több zsák nedves, állott zacc várta újrahasznosítását. Ha kétségeim lettek volna a végtermékkel kapcsolatban, elég volt egy pillantást vetnem a terem folytatásában fekvő, átlátszó polikarbonát lapokkal leválasztott szobácskára, ahol a tálcák és kádák mellett egy ügyes kis szárító dolgozott halk zümmögéssel, a tablettázógép mellett pedig fehér pirulákkal megtöltött kék szemeteszsákok várták hiába, hogy a halántékon csapott biztonsági őr visszatérjen értük.

– Siess, jön valaki! – suttogta Betty.

Szempillantás alatt az ajtónál termettem.

– Le a lépcsőn! – adtam ki a parancsot, és tüzelőállásban vártam, hogy sorstársaim a padlószint alá kerüljenek.

– Gyere! – szólt a lány, és a legfelső fokra támasztva a pisztolyát, fedezte a visszavonulásomat. Lebicegtem a lépcsőn, ami sokkal jobban megviselt, mint az eddigi gyalogtúra. Minden döccenésnél belém mart a fájdalom. És minden lépcső egy fokkal rosszabb volt. Megkönnyebbültem, amikor végre ismét vízszintesen menekülhettünk tovább a folyosó halványan derengő csendjében. *Ránk férne a pihenés!* – idéztem magamnak Schwarzenegger zseniális mondatát a Terminátor 2-ből. Csupán egyszer pillantottam le a bal lábamra, és elszörnyedtem a combomat egyre jobban beterítő sötét folttól.

Csaknem egy kilométert loholtunk csendesen zihálva, miközben Bettyvel felváltva fordultunk hátra, hogy ellenőrizzük, tiszta-e a levegő. Aztán, amikor már éppen fel akartam ajánlani a lemondásomat, lépcsősor magasodott elénk sötéten. Szó nélkül vágtam neki. Nem láttam a tetejét, de bíztam abban, hogy ha nem egy toronyba gyalogolunk, ez sem lehet hosszabb, mint az előző

volt.

– Na, és most hol vagyunk? – kérdezte Tom, mikor utunkat állta a vasajtó.

– Inkább nem fogadnék – válaszoltam, mélyen magamba fojtva a véleményemet.

– Gyerünk! – szólt Betty, és elővigyázatosan lőállásba helyezkedve várta, hogy a fiú megnyissa előttünk a teret. Én is becéloztam az egyre szélesedő nyílást, de senki nem akart nekünk rontani.

– Egy újabb pince – panaszkodott Tom. – Ezt én már nem bírom sokáig!

Betty szótlanul eltolta az útjából a fiút, és belépett a helyiségbe. Telefonjával körbevilágította a falak mentén elhelyezett, szabályosan megpakolt polcokat, aztán felém fordult.

– A végén még neked lesz igazad.

– Miben? – riadtam meg. Annyi rossz dolog járt a fejemben, és egyiket sem szerettem volna, ha valóra válik.

– A Malom pincéjében vagyunk – mondta a lány, aztán odaszólt Tomnak: – Csukd be a szád! Nem áll jól.

Mielőtt a fiú kikerülhetett volna ámult állapotából, Betty újabb meglepetéssel szolgált.

– Világíts ide! – adta át a telefonját nekem, és a hevenyészett rivaldafényben nekiállt rendbe hozni a ruházatát. Leemelt egy törlőkendőt a polcról, és áttörölte vele a cipőjét, aztán lesimogatta a szoknyáját. Még a blézerét is kigombolta, hogy megigazíthassa a blúzát. Miközben a haját rendezgette, azt vártam, hogy ki is sminkeli magát, de tükör hiányában erre szerencsére nem került sor. Aztán visszavette a telefonját, és beszélni kezdett.

– Felmegyünk a lépcsőn, és a tetején megvárjátok, amíg visszajövök értetek. Kimegyek, megnézem, mi a helyzet a kávézóban.

Engedelmesen felbotorkáltunk a lépcsősor feléig, ahol önkéntes idegenvezetőnk megállított minket, csendre intett, és távozott. Álltunk egymás mellett Tommal, mint két óvodás, akik büntiben vannak, mert elagyabugyálták egymást. El tudtam képzelni, amint Betty bejelenti éppen szolgálatban lévő kolléganőjének a zombi apokalipszist, mielőtt kienged minket a pincéből.

Épp végére értem a gondolatmenetnek, mikor kinyílt a szabadulásunkat jelképező ajtó, és a kinti világ ragyogásától ölelve feltűnt a lány.

– Gyertek elő!

A maradék néhány lépcsőfokkal feléltem a tartalék energiámat is. Alig vártam, hogy végre leülhessek a fém székek egyikére, és megihassak egy cukormentes kólát.

Elégedetten sóhajtottam fel a küszöbhez érve. A nagy fényben szinte semmit nem láttam. Mikor végre tisztult a kép, rádöbentem, hogy még várnom kell a rendeléssel.

Legalább húsz fegyver csöve szegeződött rám. Felemeltem a bal kezemet, leraktam a géppisztolyt a küszöbre, és a jobb kezemet is a magasba emelve teljessé tettem a megadás ősi mozdulatsorát.

* * *

– Ne lőjete! – harsant fel egy érces bariton, mire a fegyverek lassan és kelletlenül megszűntették velem a szemkontaktust, és a földre sunyták gyilkos pillantásukat. Tom is óvatosan a padlóra helyezte a magasban tartott kék zsákot.

– Nem könnyű benneteket utolérni – szólalt meg egy ismerős hang. Mike tört utat magának az egyenruhások gyűrűjén át, és férfiasan megölelt minket.

– Betty, bemutatom Mike Hudson felügyelőt – fordultam csinos segítőkhöz.

– Nagyon örülök! – szólt a lány, bár a hangjában kevés lelkesedés csengett.

– Kint vár a mentő, menjenek, nézessék meg magukat az orvossal – szólalt meg az érces bariton tulajdonosa, Anthony Dawson őrnagy.
– Javasolnám, hogy Bexley úr legyen az első.

Kibicegtem a vonakodva utat nyitó rendőrök között.

– Addig is tudna valamelyikük érdemi információval szolgálni? – kérdezte Tomot és Bettyt a belbiztonságiak főnöke.

– Azt hiszem, én leszek a megfelelő alany erre a feladatra – mondta a lány. – Van egy barátságos különtermünk, menjünk át oda. Addig Tomot is el tudják látni.

A presszó előtt, az asztalok közé ékelődve, farral a bejárat felé várakozott egy tekintélyes méretű mentőautó, melynek tetején fáradhatatlanul forogtak a kék és piros fények. A nyitott hátsó ajtó küszöbén egy borostás, kócos, fehér köpenyes alak ücsörgött, és a körmét rágta.

– Na, végre! – nyugtázta az érkezésemet. – Kezdtem gubót növeszteni unalmamban.

– Bocs, hogy nem jöttem hamarabb – szabadkoztam.

– Bicegjen ide! – sóhajtott fel, és átadta nekem a küszöböt. – Csak az egyik lába sérült?

– Igen – válaszolt helyettem Tom. – Beleszúrtak, megvágták és meglőtték.

– Akkor a bal lába olyan, mint egy rossz hazugság – jegyezte meg az orvos. – Több sebből vérzik.

Tom kuncogott.

– Rosszban sántikál, mi?

– Hát, nem mondhatja, hogy lövése sincs arról, mi történt – kontrázott a doki.

– Nagyon jól szórakozom, de ha ellátná a sebemet, és kapnék némi fájdalomcsillapítást, én is felszabadultabban tudnék nevetni – adtam nyomatékot az állapotomnak.

– A fájdalom a lét elidegeníthetetlen velejárója – mondta az orvos, és előhalászott a zsebéből egy kötszerollót, akkurátus mozdulatokkal levágta a nadrágom szárát, majd eltávolította a magam gyártotta kötést is.

– Maga jóvágású fickó – kezdte újra a hülyeséget. – Kár, hogy a vágás a combján van.

Három ronda seb tátongott szegény bal lábamon, de nem tudtam békésen bánkódni saját nyomorúságomon, mert a doki újabb agymenést kapott, Tom nagy örömeire.

– Ez már döfi! – mutatott a szúrt sebre. – Nagyon fog fájni, amíg rendbe rakjuk.

– Kaphatnék valami fájdalomcsillapítót? – kérdeztem egyre idegesebben.

– Persze – veregette meg a vállamat a fanyar humorú szakember. – Egy pillanat!

Fellépett a mentőbe, és keresgélni kezdett a dobozok között. Tom arcát borzongással vegyes vigyor szélesítette.

– Na, ebből vegyen be egy tablettát – nyomott a számba egy keserű pirulát a fehér köpenyes sarlatán. – Rágja el, mert sajnos vizet nem tudok adni hozzá.

Tom, látva megtört arckifejezésem, bement a presszóba valami folyadékért, amivel kiöblíthetem az undorító ízt a számból.

Az ápolatlan ápoló külsejű egészségügyi szaktekintély érdeklődve mustrálta sajnó sebeimet.

– Ki kellene tisztítani – vélte.
– Nem ártana – értettem egyet.
– Ahhoz pedig sajnos meg kell várnunk a dokit.
– Miért, maga kicsoda? – adtam hangot a döbbenetemnek.
– Mentőápoló vagyok. Én segíték a kuncsaftok be- és kirakodásában. Szeretem a munkámat, mert sok érdekes esetet láttam már abban a rövid két hétben is, mióta átnyergeltem erre a szakmára.

– Meg sem merem kérdezni, hol dolgozott eddig.
– Csak nyugodtan! Nem szégyellem, bár nem is vagyok rá büszke. Boncsegéd voltam az igazságügyön, tudja, ott, ahová azok kerülnek, akik erőszakos halált haltak. Szóval láttam már ilyen sebeket.

– És most hol van a mi kedves doktor bácsink? – érdeklődtem beszélgetőtársamtól, és szélesen vigyorogtam hozzá.

– Kábelt fektet – válaszolta egykedvűen. – Valami gyorsétteremben reggelizett, és azóta ő szorul ellátásra. Már vagy negyedórája bevonult a budira, és nagyon úgy tűnik, hogy daruval kell majd leemelni a fajanszról.

Teli torokból röhögtem fel, és még akkor is kacarásztam, amikor Tom megjelent egy üveg ásványvízzel.

– Hozzad, hozzad! Remek! Száraz a torkom, mint a Kalahári-sivatag! Drága barátom – csaptam hátba a hullán edzett ápolót –, bemutatom neked az én hűségesebb fegyverhordozómat, aki még egy hatalmas pofont is bevállalt csak azért, hogy megmondja a véleményemet egy repedtsarkú ribancnak!

– Mit adott be neki? – hüledezett Tom.

– Ráfért – próbálta megnyugtatni a fiút az egészségügyi segéderő.

Bizony, hogy rám fért! Szürke és unalmas világomba végre színek költöztek, és úgy éreztem, hogy sérült lábbal is le tudnám futni a

maratont. Egy húzásra kiittam a párás falú műanyag palack tartalmát, de a szomjam nem csillapodott. De nem hagytam elrontani a kedvem ilyen butaságokkal, hanyatt dobtam magam a mentőautó padlóján, és énekelni kezdtem az autórádió hangszóróiból előkigyózó, csiklandós Beatles dal jól ismert szövegét. A dal elröpített egy sárga tengeralattjáróra, ahol minden nap csodálatos volt, mert egy vén tengeri medve mesélgette párás-sós életének rendkívüli történeteit, miközben a kék ég alatt a zöld tengeren himbálóztunk a rezesbanda feszes indulójára, és a barátaim mind ott laktak velünk a szomszédos kajütökben...

* * *

Lassan ébredtem öntudatomra. Vagy a fejfájás ébresztett fel, vagy én ébresztettem fel a fejfájásomat. Tény az, hogy együtt keltünk. Teleszívtam a tüdőm levegővel, aminek friss ágyneműszaga volt, egy kis fertőtlenítővel megspékelve.

Aztán óvatosan kinyitottam a szemem. A mennyezetről fehér neon fénye döfött belém, és késztetett hunyorgásra. Az orromat bizsergetni kezdte egy készülődő tüszzentés, amiről a fejfájásra való tekintettel gyorsan lemondtam.

– Isten hozott a való világban – szólt egy ismerős hang balról. Lassított felvételben oldalra fordítottam a fejem, és igyekeztem élesre állítani a hang forrását. Részben sikerült.

– Mike? – találgattam.

– Bizony én! Hogy érzed magad?

– Még nem tudom. A fejem már bejelentkezett, és éppen felméri a sérülés mértékét. A testem többi része még vár a sorára.

– Ha lehet hinni az orvosnak – hajolt közelebb a felügyelő, és ettől

rögtön élesebbé vált az arca –, maradandó károsodás nélkül megúszod az agyament beteghordó gondoskodását.

Hát persze! A keserű pirula, ami elröpített a Beatles-sláger varázslatos világába.

– Mennyi ideig voltam kiütve? – érdeklődtem.

– Két napig. De vigasztaljon a tudat, hogy közben ellátták a sebeidet, és nem volt szükség további fájdalomcsillapítókra. Igaz, kimaradtál néhány izgalmas fejleményből is.

– Tényleg – kaptam észbe –, nem túl veszélyes az élők sorában mutatkoznod? A nagy sürgés-forgásban még valaki felismerhet.

– Ne aggódj! – mosolygott a felügyelő. – Sikerült minden lehetséges károkozót kiiktatnunk. Részben elhaláloztak, részben rabosításnak estek áldozatul.

– Egyáltalán, hogy kerültél a történetbe? – kérdeztem, és félig ülő helyzetbe tornáztam magam. Mike óvatosan megemelte a betegágy támláját, így erőlködés nélkül is a szemébe tudtam nézni.

– Amikor szombat este kiderült, hogy Liz készül valamire Halsey-ék házában, elhatároztam, hogy kiderítem, miben sántikál. Kedden reggel befészkeltem magam az utca szemközti oldalán szomorkodó társasház padlására, és vártam. Egyrészt arra, hogy feltűnjön Liz, másrészt a telefonhívásra, hogy sikerült McKenzie számítógépéhez illesztenetek a kütyüt, amit Kevin adott. Jó sokáig vártam hiába. Már épp fel akartalak hívni, amikor megérkezett Liz, bement a házba, majd röviddel utána egy gorillája kiállt őrködni az ajtó elé. Nem sokkal később jött egy bájos hölgy, akiről később kiderült, hogy hivatásos...

– Nevezzük inkább különleges ügynöknek – szúrtam közbe –, az kevésbé kétértelmű.

– Én sem úgy gondoltam – csóválta a fejét a felügyelő. – A gorilla

megszólította, aztán beszélgetni kezdtek, majd rövid idő múlva berohantak a házba. A megfigyelőpontomról persze nem hallottam, mi történt. Percekig gubbasztottam mozdulatlanul, aztán megjelent egy fekete limuzin, amiből rosszarcú emberek szálltak ki.

– A rosszarcú kifejezés valami rendőrségi szakzsargon? – élcelődtem.

– Később tudtam meg – folytatta Mike rezzenetlenül –, hogy egy rivális drogbáró érkezett háztűznézőbe a kíséretével. Úgy tűnt, telefonálni próbálnak, de sikertelenül. Erre idegesek lettek, előkerültek a fegyverek, és behatoltak az épületbe.

– És neked eszedbe sem jutott, hogy mi Tommal odabent bujkálunk.

– Ahogy mondod, eszembe sem jutott. Azt hittem, hogy biztonságban vagytok valahol McKenzie lakásában... Aztán kis idő múlva fegyverropogás fojtott hangja szivárgott ki a régi házból. Fogalmam sem volt, mit tegyek, mert igazából csak megfigyelésre készültem, meg egyébként sem szeretek mások privát konfliktusába beavatkozni. Mire kitaláltam volna valamit, megjelent egy állig felfegyverzett taktikai egység, és megoldotta a problémát. A limuzinnál maradt őr előkapta a pisztolyát, de célra már nem tudta tartani. Aztán a golyóálló fiúk berontottak a házba, és hamarosan újra csend lett. Ekkor lépett ki a taktikai egység páncélozott mikrobuszából az én régi barátom, Dawson őrnagy. Otthagytam csapat-papot, és lerohantam hozzá az utcára.

– Nem féltél, hogy valaki felismer? – kérdeztem.

– Ő is alig ismert meg hosszú hajjal és ősz szakállal – sóhajtott Mike. – Nagyon kínos volt, majdnem őrizetbe vettek, mire tisztázni tudtam magam. Félrevonultunk, és kicseréltük az információinkat. Ekkor tudtam meg, hogy te valószínűleg odabent vagy, és elhiheted,

hogy megkönnyebbültem, mikor kiderült, hogy nem találunk sehol. Dawson elmesélte, hogy rád aggatott egy nyomkövetőt, amit aktiváltál még a tűzharc előtt. Na, jól megvicceltél bennünket, mert csak azt láttuk a monitoron, hogy légvonalban átvágsz az utcákon és házakon, valami ismeretlen célpont felé haladva. Az őrnagy felpakolta az egység felét, és a jeladód nyomát követve cikkcakkban próbáltuk utolérni. Mikor végre felhívtál, egészen közel jártunk a Hófehérkéhez. Mivel épp előadtatok egy remekbe szabott műsort a pincében, senki nem volt az őrhelyen, mindenki benneteket készült üldözni. Szinte ellenállás nélkül hatoltunk be az épületbe. Gyors menet volt. Néhány kommandóست hátrahagytunk, hogy őrizzék az életben maradottakat, és nyomultunk utánatok az utcákon át. Közben riasztottuk a környéken tartózkodó rendőröket, és vártuk, hol tűntök fel újra. Sokan közülük épp a Malomban majszolták az ingyen fánkot, így, mikor végre megállt a jeladód mozgása, pillanatokon belül egy egész osztag állt készenlétben. De ezt már te is láttad.

– Igen – pislogtam sűrűn. – Nem is fogom elfelejteni egyhamar.

– Az a fontos, hogy jól végződött a hajsza.

– Csak épp McKenzie-ről maradtunk le. Ezek után nem hinném, hogy lesz esélyünk bejutni hozzá, és elhelyezni az internetes poloskát.

– Már nem is kell – halkította le a hangját Mike. – Ezek szerint nem tudsz róla, hogy a Halsey-ház pincéjében csapdába sétáló fegyveres csapat McKenzie gárdája volt.

– Micsoda? – hüledeztem.

– Csak egyikük élte túl a tűzharcot, és ő sem lesz már olyan, mint fénykorában. A mentességért cserébe nagyon sok információt megosztott velünk. Ez az akció lett volna Liz és McKenzie

együttműködésének csúcspontja. Esteban Sánchez amellet, hogy a legfőbb riválisa volt Liz drogüzletének, nagyon közel járt ahhoz, hogy leleplezze McKenzie kétkulacsos politikáját. Elhatározták hát, hogy idecsalják, és végeznek vele. Nagyon veszélyes akció volt, de siker esetén csaknem minden problémájukat megoldotta volna. Csakhogy porszem került a gépezetbe.

– Pontosabban három porszem – javítottam ki. – Tom, Betty és én. Úgy sejtem, Liz kiiktatásával borult a terv.

– Így van. Hiába hívták, nem volt kapcsolható a mobilja. Gyanakodni kezdtek, és átvizsgálták a házat.

– Ez világos, de miért kezdtek bele McKenzie-ék az akcióba?

– Ez nekem is szöget ütött a fejembe – bólogatott Mike, és hátradőlt a székében. – Egy szerencsétlen véletlen okozta a vesztüket. Sejtették, hogy Sánchezék át fogják kutatni a ház minden zugát, és úgy egyeztek meg, hogy Liz jelez nekik, ha a pincével már végeztek.

– De hát Liz nem jelezhetett – értetlenkedtem.

– A megállapodás az volt, hogy a pince átvizsgálása után Liz párszor gyorsan fel-le kapcsolgatja majd a világítást, amit a rejtekajtó mögé szerelt LED villogása jelez majd a rend sötét oldalra átállt őröknek. Amikor Sánchez testőre a villanykapcsolót próbálgatta, leadta McKenzie csapatának a „jöhetnek, tiszta a levegő” jelzést.

Nem kaptam szikrát. Olyan sokat tervezgettünk, olyan szépen előkészítettük, hogyan buktatjuk le őket, erre most tessék, a szerencse mellénk áll, és megoldja az ügyet.

– Az utóbbi napokban jó néhányszor elképzeltem, mennyire élvezném Liz és McKenzie szenvedését – mondtam. – Most mégsem érzem azt a megkönnyebbülést, amire számítottam.

Mike megértően bólogatott.

– És mi lett Jackkel? Őt a lépcső alatt hagytuk Liz holttestével együtt, mikor menekülnünk kellett Halsey-ék házának pincéjéből.

– Ő volt a megkötözött, beragasztott szájú, kegyetlen arcú alsónadrágos férfi? Neki sem alakult jól a napja. Bár számos sérülése volt, de ezeket valószínűleg túlélte volna, ha egy eltévedt lövedék utat nem talál a koponyájába.

A felügyelő elhallgatott. Egy pillanatra néma csend lett, de mielőtt átadhattuk volna magunkat a meghitt pillanatnak, felpattant a kórterem ajtaja, és Tom csattogott be rajta két, degeszre tömött bevásárlószatyorral. Ahogy meglátta, hogy ébren vagyok, elkurjantotta magát, és a sarkával bevágta úgy az ajtót, hogy zengett tőle a folyosó.

– Végre magadhoz tértél! Ha tudtam volna, hogy túl vagy a kábulation, nem hozok magammal ennyi kaját.

– Azt hittem, neked hoztad – próbálkoztam.

– Á, dehogy – válaszolta, előkotort egy félbetört bagettet a zacskóból, és falatozni kezdett. – Nem is tudom, ehetsz-e egyáltalán ilyesmit.

– Én lassan mennék – mondta Mike, és feltápászkodott az egyetlen vendégszékről.

– Eléggé meg vagytok tépázva – jegyeztem meg. Az elmúlt pár nap nyomot hagyott a két férfi ábrázatán, kék és vörös foltok, horzsolások és karmolások színesítették a képüket.

– Örülj, hogy nincs tükör a kórteremben – válaszolta Mike.

– És mostanában nem fogsz bal lábbal felkelni – mondta a fiú vigyorogva.

– Jól van. Ha kiszórakoztatok magatokat, kerítsetek még egy széket, és meséljétek tovább a történetet.

– Vagy játsszunk „komámasszony, hol az ollót” – javasolta Tom, mire Mike vágott egy diszkrét grimaszt, és visszaült a helyére. A fiú teátrálisan az égnek emelte a kezét, és elviharzott egy hordozható ülőalkalmatosságért. Megvártuk, amíg nagy csörgés-csattogással megérkezik a szék és gazdája, és becsukja maga után az ajtót.

– Azt már nagyjából sejtem, mi történt a pincetúránk során odalent és idefent, de kíváncsi lennék Liz és McKenzie együttműködésének részleteire is.

– Miért is ne? – vont vállat Mike. – Van még egy kis időm, és ahogy elnézlek, te is ráérsz. Kezdem akkor az elején, Talán emlékszel még arra, hogy Liz egykori férje a város legbefolyásosabb drogkereskedője volt.

– Igen – feleltem, és Tom is tele szájjal bólogatott.

– Mr. Miller minden szempontból gazember volt. Egyetlen vonzó tulajdonsággal bírt csupán, és ezt összecszerűen is ki lehetett fejezni. Liz sem a sebhelyeiért szeretett belé, és hagyta ott miatta szépen ívelő rúdtáncosi karrierjét. Hitt a statisztikákban, miszerint a drogbárók nem hosszú életűek. Főleg akkor, ha ezt a csökevényes, hányatott életutat tovább lehet rövidíteni.

– Persze csak akkor – kotyogott közbe Tom –, ha a gazdag férj halálával nem apadnak el az anyagi jólét forrásai.

– Így igaz – bólintott a felügyelő. – És ebben játszott Liz kezére egy zseniális vegyész, Roland Lewieski, aki nyolc évvel ezelőtt még egy tekintélyes nemzetközi gyógyszergyár hipermodern laboratóriumában dolgozott. Egy olyan anyaggal kísérleteztek, ami kiváló fogyasztószer lehetett volna, ha nem áll meg tőle időnként a kísérleti állatok szíve. Már mindenki lemondott a dolgról, amikor Lewieski rájött arra, mi okozta a problémákat. – Mike tartott egy másodpercnyi hatásszünetet, és figyelte a reakciónkat. Túlzott

érdeklődést nem láthatott a szemünkben, mert kissé csalódottan kezdett bele újra a magyarázatba: – Egy gyógyszer előállítása során rendszerint kétféle molekula képződik, amelyeket úgy lehet elképzelni, mint egymás tükörképeit.

– Ha egymás tükörképei, akkor azonosak is, nem? – szúrta be Tom.

– Nem – rázta meg a fejét Mike. – Próbáld meg felhúzni a jobbkezes kesztyűt a bal kezedre, és rájössz, miről beszélek... Szóval Lewieski rájött, hogy a két tükörkép molekula közül az egyik felelős a mellékhatásokért, a hatás viszont a másiknak tulajdonítható. A kísérleteket újra kezdték, és minden remekül ment, amíg ki nem derült, hogy a para-klór-metil-ceftrazin nagyobb adagban nem csupán az anyagcserét pörgeti fel, hanem a hangulatot is. A gyógyszergyár azon nyomban leállította a további vizsgálatokat, és a hatóanyag eltűnt a süllyesztőben. Azaz csak eltűnt volna, ha Lewieski nem ragaszkodik hozzá úgy, mint az anya a gyermekéhez. Otthagyta a gyógyszergyárat, és saját kis házi laborjában nekiállt, hogy kidolgozza a gazdaságos előállítás módszerét. Két év alatt sikerült megtalálnia a legolcsóbb alapanyagot: a pörkölt, lefőzött kávé... Ezzel párhuzamosan belefogott a szer további tesztelésébe is: a hozzá betévedő vendégek rendszeresen kaptak a PCMC-ből, persze tudtukon és szándékukon kívül. És csak egy tudós lehet olyan ütődött, hogy beállít egy drogbárhoz azzal, hogy gyártsanak együtt partidrogot. Az ötlet egyedül Liznek tetszett, aki felkarolta a férje által kipenderített vegyész.

– Ezt hogy tudátok kideríteni két nap alatt? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Nem nagy ügy – legyintett Mike. – Az egyik kék köpenyes alkalmazott, akit szorosra kötöztetek a titkos laboratóriumban,

maga Lewieski úr volt. Úgy meg volt szeppenne, hogy kérés nélkül is alkut ajánlott: beismer mindent, és részletesen beszámol a PCMC-vel kapcsolatos tevékenységekről, ha elintézzük a büntetlenségét.

– Folytasd!

– Millerék egykori főhadiszállása a Lokomotív út és a Tűzoltó utca sarkán álló régi épület volt, melyet évszázadokkal ezelőtt legénységi szállásnak építtetett valami híres kereskedő.

– Glinsberry – mondtam. – Blade Dwennon Glinsberry.

– Tőlem... – vont vállat Mike. – Szóval Millerék régóta tudtak a pincéből induló titkos folyosóról, melyet egy omlás réges-rég járhatatlanná tett. Állítólag Liz beszélte rá a férjét az alagút helyreállítására. Szerencséjük volt, mert a folyosó nagy része használhatónak bizonyult, és találtak egy olyan oldalágat, melyből később a laboratóriumot is kialakították. A járat másik végén egy igen rossz állapotban lévő szélmalom állt, amit a város műemléknek minősített, de nem volt rá pénze, hogy rendbe hozassa. Miller az összeköttetései révén rátette a kezét az ingatlanra, és hogy szó ne érje a ház elejét, helyreállította az épületet. Lewieski elmondása szerint a PCMC gyártás alapanyag-ellátása miatt döntött úgy Liz a férje halála után, hogy kávézót létesít az újonnan ódonná varázsolt malomban.

– Szép és kerek történet – ismertem el. – De nem volt benne sem Harrington felügyelő, sem Martha Cole és férje.

Mike sóhajtott.

– Talán soha nem fogjuk megtudni, kinek a lelkén szárad Harrington felügyelő meggyilkolása. Az viszont biztos, hogy a nyomozás során ismerkedett össze McKenzie és Liz, és fektették le együttműködésük alapjait.

Tom felröhögött.

– Beruháztak egymásba? Tőkeinjekcióról volt szó? Netán leányvállalatot is terveztek.

– Ne bomolj! – intette le Mike. – Ez komoly dolog. Lewieski szerint nem volt köztük intim kapcsolat, bár McKenzie nem állt volna ellen, ha erre felkérést kap. Liz értett hozzá, hogy vezesse a férfiakat az orruknál, vagy egyéb testrészüknél fogva.

– Sokszor nem a jutalom, hanem a jutalom reménye tartja életben a kapcsolatokat – mondtam.

– Miket tudsz! – kapta fel a fejét Tom. – A megbízatásaid során életvezetési tanácsokat is adsz a válságban lévő házaspároknak?

– Elég legyen! – intettem önmérsékletre. – Térjünk vissza Lizhez! Ha jól sejtem, McKenzivel a tarsolyában végre elérkezettnek látta az időt a megözvegyülésre.

– Így igaz – folytatta Mike. – A boncolási jegyzőkönyv szerint természetes halállal vetettek véget Mr. Miller életének.

– Vagyis nyilván tudták, mit nem keresnek majd az ügyel kapcsolatban.

– Valahogy úgy. A gyászoló özvegy és az igazság őre karnyújtásnyira került a győzelemhez. Viszont Martha Cole férje, aki a néhai drogbáró legális ügyleteiből származó bevételeket könyvelte, valószínűleg észrevette, hogy jobb létre szenderült ügyfele komoly tranzakciókat kezdeményez saját halálát követően is. Ti is megtapasztalhattátok, hogy Liz gyanakvó természetű nő volt, aki mindig az egyszerű megoldások felé hajlott. Eltette láb alól a házaspárt, és elsikálta a nyomokat McKenzie segítségével... Elérkezett az idő a hatalomátvételre. Liz ezt is zseniálisan hajtotta végre: bejelentette volt férje embereinek, hogy rájuk bízta a drogüzletet, mert ő nem meri vállalni ezt a feladatot. Millernek korábban három jobb keze volt, persze a sajátján kívül, akik rögvest

egymás torkának estek, így egy hónap leforgása alatt csupán egy maradt életben közülük.

– Úgy látszik, Miller úr halálos betegsége fertőző volt.

– Igen – bólogatott Mike. – Azt hiszem, hatalomváagnak hívják ezt a ragályt. A kihulló alvezérekkel természetesen hű embereik sora is fogyatkozott. McKenzie-nek, aki végül a győzteseket rács mögé dugta, alig maradt célpontja. Egyszerű volt a dolga, Liztől teljes ügyféllistát kapott. Buktak a terjesztők és a legnagyobb fogyasztók is. A város megtisztult. És ezzel párhuzamosan elindult a partidrog exportja, ami biztosította a bevételt a duó számára.

– Az alapanyagot pedig a közkedvelt kávézóban termelték a rendőreinek orra előtt.

– Szó szerint – mosolygott Mike. – És mivel az üzlet beindult, és szükség volt a zaccra, a környék kávézóiból is begyűjtötték az átgőzölt őrleményt. Még programot is hirdettek hozzá a környezetvédelem jelszavával.

– Zseniális – ismertem el. – Egy teljesen legális üzletet építettek ki csak azért, hogy önellátók lehessenek. Ha ananászból állítják elő a PCMC-t, akkor valószínűleg gyümölcslevet gyártottak volna.

– Így van. A Hófehérkét is azért hozták létre, hogy biztonságosan szállíthassák a klórszagú tablettákat.

– És hogy jött a képbe Halsey-ék háza?

– Ahogy mondtam, ez lett volna Liz és McKenzie közös munkájának megkoronázása. Úgy tűnik, véletlenül bukkantak rá a legénységi szállás pincéjéből induló második alagútra, ami, dacolva az évszázadok súlyával, szinte teljesen ép állapotban maradt fenn. Lewieski szerint Liz a sors kezét látta a felfedezésben, és rögtön azon kezdte törni a fejét, hogyan használhatná ki ezt a lehetőséget. Kiderítette, hogy a járat másik végén is egy ódon erődítmény áll,

amit egy idősebb úr birtokol. Meg akarta győzni a tulajdonost, hogy adja el neki a házat, de túlságosan intenzíven látott neki a műveletnek, és az érintett belehalt a rábeszélésbe.

– Ez az úr lehetett Berta asszony egykori iskolatársa, Morven – csillogtattam meg memóriámat, és Mike elismerően biccentett.

– Liz persze nem tudott a végrendeletről – folytatta –, és így igencsak meglepődött, amikor kiderült, hogy a ház a Halsey házaspár birtokába került. Pedig akkor már készen állt a zseniális terv.

– Oda akarták csalni az ország legnagyobb drogbáróját, Esteban Sánchezt, hogy végezzenek vele?

– Így van – bólintott Mike. – A sors fintora, hogy Marvin, az informátorom, aki az utóbbi hónapokban a Hófehérkének dolgozott, épp főnöknője kifosztásán munkálkodott, mikor ráakadt a Sánchez megölésével kapcsolatos tervekre. Ha értesíti az argentin származású drogbárót, nagy jutalomban reménykedhetett volna. De megfeledkezett egy apróságról: Liz bekamerázta saját dolgozószobáját is. Mikor Marvin távozott, észrevette a kamerákat, de már késő volt. Elmenekült, és felhívott engem. Kész lett volna átadni minden információt, ha elrejtjük Liz elől.

– Nem volt indokolatlan a félelme – tettem hozzá. Tom értelmes szemekkel nézett, amiből arra következtettem, hogy Mike már elmondta neki a hétvége történéseit. A felügyelő az órájára pillantott, majd térdére tette a kezét.

– Ideje indulnom.

– Várj egy kicsit! Mi történt azóta Leslie Morton ügyében? – kérdeztem.

– Ezt majd Tom elmeséli – mosolygott Mike. – Nekem most tényleg mennem kell. Hamarosan újra benézek hozzád. Maradj, nem

kell, hogy kikísérj!

Kaptam tőle egy csontropogtató kézfogást, amelyet eddig még soha, és alaposan meglapogatta Tom hátát is. Visszamosolygott még a kórterem ajtajából, majd nesztelenül távozott.

Tom megtörölte a száját, és bedobta a megüresedett elemőzsiás zacskókat a szoba sarkában elhelyezett esernyőtartóba.

– Ezek szerint vannak fejlemények a Morton-ügyben is – igyekeztem felvenni a beszélgetés fonálát. Tom feltartott mutatóujjával türelemre intett, megitta a maradék kóláját, majd egy hosszú, diszkrét sóhajnak álcázott böfögéssel kiegyenlítette a gyomrára nehezedő túlnyomást.

– Hát, igen – válaszolta.

Bíztató pillantást vetettem rá, de mivel a szokásosnál is nehezebben igazodott el visszafogott arcjátékomon, megpróbáltam egyértelműen fogalmazni.

– Ha lennél szíves elmondani, mi a helyzet, nagyon boldoggá tennél.

– Persze, persze – kapott észbe. – Van néhány új információnk. De előtte én is kérdeznék valamit. Amikor Liz vallatott, bedobtál egy nevet neki.

– Igen. A Tiszteletes említette az egyik ügyfelét, aki épp új személyazonosságot készült felvenni. Az előző neve William Rubin volt. Gondoltam, Rubin úrnak nem tudok ártani, és abban bíztam, talán felkeltem Liz érdeklődését, és nyerünk pár értékes másodpercet. De nem vette be. Viszont most már tényleg kíváncsi vagyok, mi történt Leslie Mortonnal, mióta Steve Wilson lett belőle. Úgy érzem, titkolsz valamit.

– Á, dehogy – hazudta Tom, olyan nyilvánvalóan, hogy elszégyelltem magam. – Carol tesója nyomra bukkant Kanadában.

Leslie tíz napig használta a kölcsönzött autót, aztán leadta. És itt vége is lett Steve Wilson történetének. A javaslatod alapján utánanéztünk, kik béreltek a leadást követő pár órán belül autót másik kölcsönzőben. Az életkor alapján három lehetséges név merült fel, és a jogosítvány-másolatok fényképei segítségével egyértelműen Patrick Oden bizonyult Leslie Morton harmadik reinkarnációjának.

– Ezek szerint megtaláltátok? – pattantam ülő helyzetbe, de rögtön meg is bántam, mert a bal lábam durván értésemre adta, hogy ne ugráljak. A fájdalom olyan erővel mart belém, hogy fél percig levegőt sem kaptam, csak sápadtan tátogtam, mint egy partra sodort lepényhal.

– Megtaláltuk – nézett velem szembe Tom, mikor látta, hogy újra képes vagyok őrá figyelni. – És a nyomát is tudtuk követni, egészen egy kis faluig, nem messze Ottawától. Mike úgy döntött, hogy elutazik hozzá Carrollal, és kideríti, mi a helyzet.

– Carrollal? – visszhangoztam.

– Igen. Először egyedül akart útnak indulni, mert szeretett volna négy szemközt beszélni Leslie-vel, akárhogy is hívják most, de Carol meggyőzte, hogy kevesebb feltűnést keltenek ketten. Egy magányos detektív gyanús lehet, viszont az ifjú asszonnyal mézesheteit töltő, kapuzárás előtt álló idősebb úr mindennapi látvány. És szánandó.

– Mikor indulnak?

Tom az órájára nézett.

– Mike már útban van a repülőtér felé, ott találkozik Carrollal. Megkért, hogy tartsalak vissza egy ideig, de látom, hogy a bal lábad megteszi ezt helyettem.

– Nekem is ott kellene lennem velük – mérgeződtem.

– Mike azt mondta, ha Leslie ennyi időt és energiát ölt abba, hogy

eltűnjön mások szeme elől, ne mi húzzuk keresztbe a számításait. Amúgy meg a fülébe tetted a bogarat, hogy a hamis pénzes incidens eltitkolásával éppen ő akadályozta meg, hogy a központi nyomozóiroda halottnak nyilvánítsa. Magával vitte az örökösödési papírokat, és megígérte, hogy rábeszéli Mortont, vegye át az őt megillető összeget, hogy mi is hasonlóan tehesünk az ügy lezárását követően.

Hátradőltem, és lehunytam a szemem. Vörös karikák gyúltak a szemhéjam sötétjében, és zúgott a fejem. Úgy tűnt, sikerült visszaélnem öntudatra ébredésemmel.

– Olyan piros az arcod – szólt Tom. – Meg kellene mérni a lázadat.

Hozzám lépett, és a homlokomra tette a kezét. Kellemesen hűvös volt a tenyere, és nagyon jólesett. Mit gondolna Carol, ha itt lenne.

– Jézusom! Hívom a nővért!

Kinyílt és becsukódott a kórterem ajtaja. Jól is van így, értettem egyet a hangokkal, mert fáradt vagyok, és elég volt a történetekből. Nem lett volna szabad ilyen sokáig ébren lennem. Aludnom kell, hogy elmúljon ez a lüktetés a fejemben és a bal combomban. De főleg a combomban. Hűvös tenyér érintette újra a homlokomat, de sokkal puhábban és selymesebben.

– Magas láza van – állapította meg a kézhez tartozó nővér, aki nyilván észrevétlenül lopódzott a szobába. – Hívom az orvost.

– Lokális reakció a seb körül – jegyezte meg az orvos. Hogy került mellém ilyen hirtelen? – Azonnal a műtőbe!

Hűvös borzongás ringatott. Egymásba mosódott bennem a tűzforró és a jéghideg, mint amikor a láva sisteregve összecsap a tenger hullámaival. Különös álmom volt, amiben néha a felszínre úszott a csipeszek és szikék diszkrét csörömpölése, és a körülöttem sürgölődő emberek zajos suttogása. A lüktetés hosszan kísérte az

álmomat. Aztán végre csend lett.

Egyszer bukkantam elő csupán az álom szőtte paplan alól, és egy rövid pillanatra befogadtam magamba a kórterem kékes fényeit és az ébren őrködő műszerek együgyűen monoton morzejeleit. Tudtam, hogy meg kell mozdítanom a bal lábamat. Fájdalom jelezte a sikert. Megnyugodva merültem alá újfent az önkívületbe. Valószínűleg képes leszek újra két lábbal a földön járni, ha véget ér a lebegés.

* * *

Mint amikor a moziban véget ér a film, és felkapcsolják a fényeket, melyek szempillantás alatt szertefoszlatják a másfél órás illúziót, visszazökentve a szelíd álmodozót a pattogatott kukorica illatú valóságba, úgy eszméltem önmagamra én is hirtelen. Valami véget ért, és valami elkezdődött. És már nem emlékeztem arra, mi ért véget, mert a jelen sürgetőbb volt annál, hogy a múlton rágódhassak. Kinyitottam a szemem, és félrehajtottam a takarómat: tudnom kellett, mire számíthatok derékon alul. Megtépázott bal alsó végtagomon friss kötés díszelgett, és a géz alól egy műanyag dréncső kanyargott elő.

– Szép, és még szebb is lesz – szólalt meg Peter az ajtóban. Egy jó pszichiáter tudja, mennyit számít a hatásos nyitás.

– Alig várom, hogy kísétálhassak innen – nyögtem. – Mitől lett ilyen borzalmas a hangom?

– Az altatás, a szepszis, no meg a rengeteg antibiotikum, amit kaptál, és persze az öt nap, amíg élet és halál között játszadoztál a szeretteid idegeivel. Nagyjából ezek tehetnek róla.

– Ezek szerint mégsem volt olyan egyszerű a sebgyógyulás.

– Hát nem. De van egy jó hírem. Jó lehetsz a belbiztonságiaknál,

mert magukra vállalták a kezelésed költségeit. Figyelembe véve az ismételt műtéteket és a drága gyógyszereket, amiket beléd csorgattak, no meg a szállást és a vendéglátást, igencsak bőkezűek voltak. Azt mondta nekem egy magas rangú úriember, hogy sokat köszönhetnek neked. Pénzben ki sem lehetne fejezni. Ezért nem is próbálkoznak meg vele. Viszont szívesen segítenek abban, hogy újra lábra állhass.

– Rendes tőled, hogy meglátogattál – mondtam. – Honnan értesültél nyomorult helyzetemről?

– Egy nyomozó hívott fel, és kérte, hogy jöjjek be. Mikor ideértem, csak egy Tom nevű sráccal találkoztam, aki mesélt nekem négyfős csapatotokról, azt állítva, hogy harcostársak vagytok.

– Hát, igen – ismertem el. – Tomnak sikerült megragadnia együttműködésünk lényegét. Valójában volt egy közös ügyünk, semmi komoly.

– Látom – bólogatott Peter, és a kötésemet fixírozta.

– Ez csak járulékos veszteség – legyintettem. – Olyan, mint egy hatékony gyógyszer múló mellékhatása. Egyébként mit mondott még neked Tom?

– Nagyon lelkes volt – kezdte az öcsém –, és mikor belejött a mesélésbe, már le sem lehetett volna állítani. Mesélt egy eltűnt titkos ügynökről, annak megölt nevelőapjáról, egy drogbáróról és gyilkos hajlamú hitveséről, aki téged is partvonalra tett, belekeverve egy kettős gyilkosságba, aztán szó esett még ipari kémkedésről, kábítószer-kereskedelemről, leszámolásról, tűzharcról, és beavatott delíriumos utazásod részleteibe is.

– Kedves – ismertem el. – És diszkrét.

– Sajnos neveket nem említett – mosolygott Peter. – Bár szerintem csak nem emlékezett rájuk.

– Szeleburdi, mint egy csikó.

– Viszont úgy tekint rád, mint Luke Skywalker Obi-Wan Kenobira. Kérte, hogy értesítsem azonnal, amint újra felfogóképes leszel.

Morogtam valamit. Peter hozzám lépett, és így észre tudtam venni, hogy óvatos mosolyában szomorúság és aggodalom is bujkál.

– Ugye, mostanában nem tervezed folytatni ezt az ügyet?

– Kizárt – ingattam a fejem. – Az ügy véget ért, a szálak elvarrattak, a rossz elnyerte méltó büntetését, és a jók is reménykedhetnek némi jutalomban.

– Adj hálát azért, hogy élsz! – intett szerénységre. – Hívom a tanítványodat. Addig pihenj!

Hadd döntsem el én, mikor van szükségem pihenésre, gondoltam, és szinte abban a pillanatban elaludtam. Csak egy szempillantásnak tűnt az álom nélküli öntudatlanság.

– Meddig várunk még, hogy felébredjen – türelmetlenkedett egy fiatalos férfihang.

– Bízunk rá – felelte a tapasztaltabb és megfontoltabb társa.

Mindjárt – válaszoltam gondolatban –, *csak erőt gyűjtök*. Apró kerek zörgése húzta keresztbe számításomat, és egy udvariasan fogalmazó, unott női hang adott további utasításokat.

– Kérem, uraim, hagyják el a kórtermet, amíg eltávolítjuk a dréncsővet!

Erre már kinyitottam a szemem.

– Maradhatnak – suttoztam.

– Nem sietünk – füllentette Tom. – Szóljon, ha végeztek!

– Mindjárt visszajövünk – mosolygott rám Mike.

A nővér mellém tolt a kötszerekkel és eszközökkel megpakolt zsúrkocsit, az eddig mit sem szóló orvos pedig magához ragadta a vendégszéket.

– Kesztyű! – mondta köszönésképpen. A nővérke engedelmesen átnyújtotta neki az egyszer használatos gumikesztyűkkel teletömött papírdobozkát. – Olló! – folytatta a doktor a bemutatkozást. Tenyerébe csattant a fényesre polírozott acél. Gyakorlott mozdulattal fosztotta meg a combomat a kötéstől. Újabb vezényszavak harsantak, és apránként megszabadultam a lábamba helyezett idegen anyagoktól. Végül kaptam pár öltést az eltávolított cső helyén kukucsáló, alaposan megtisztogatott folytonossági hiányra, amit gézlappal még ízlésesen be is fedtek.

– Jó lesz! – búcsúzott a gyógyító, nagy csattanással lehúzta a kezéről a kesztyűket, bedobta a veszélyes hulladékok tárolására alkalmas dobozkába, és nesztelenül távozott a helyiségből. Ő sem az arcomról fog felismerni, ha találkozunk a strandon, gondoltam. A nővérke vetett még rám egy pillantást csípőn alul. A duguláselhárító mérheti így végig a lefolyót, miután eltávolította belőle a csőgörényt. Nem fogom randira hívni, állapítottam meg.

A kicsi kocsik megindult, és tovaöngött a folyosón. Két cserkészársam beóvakodott a kórterembe.

– Hoztunk neked egy tolószéket – újságolta Tom csillogó szemmel.

– Kiviszünk a kórház kertjébe – egészítette ki a meglepetést Mike.

– Az orvos megengedte, hogy szabad levegőre vigyünk.

– Azért még nem helyeztél szabad lábra – kuncogott Tom. – De ígérem, hogy sebesen távozzunk majd veled.

– Te azóta is tartod a kapcsolatot a mentőautó betegápolójával? – kérdeztem gyanakodva.

– Á, nem – vigyorgott a fiú. – Ez spontán jön.

Mike betolta közben a folyosóról a kerekesszéket, és beparkolt vele az ágyam jobb oldalára.

– Megpróbálsz egyedül?

– Persze. Csak tartsd közben, nehogy elguruljon, amíg bénázom.

Most értettem meg igazán, mint jelent az a kifejezés, hogy visszahúz az ágy. A hosszas fekvéstől teljesen elgyengültem, és az izmaim szabályos sztrájkba kezdtek. Az eddig csendesen pihenő sebem is feljajdult a függőleges testhelyzettől. Remegő kezekkel segítettem magam a gurulós székbe, és nagy sóhaj szakadt fel belőlem, mikor végre ülő helyzetbe kerültem.

– Tolhatom én? – kérdezte izgatott hangon Tom, és megnyalta a szája szélét.

– Nyisd az ajtót! – válaszolta Mike higgadtan, és megmarkolta a fogantyúkat. Szó nélkül gördített át a széles, halványzöld csempével borított folyosón. Az épületben uralkodó csendet csak a kórtermekben őrködő műszerek zümmögése enyhítette kissé. Hasonlóan csendes, mégis mennyivel barátságosabb egy nyári mező, ahol a méhek döngicsélnek a szellő simogatta pázsit fölött.

Alig vártam, hogy a lift leérjen a földszintre, és kigördülhessek a kórház ápolt, szinte már barátságos kertjébe.

– Szia, Dave! – köszönt rám Carol az ajtó mellett terjeszkedő borókabokor takarásából. – Örülök, hogy végre jobban vagy.

– Carol többször is meglátogatott, amíg eszehagyott voltál – magyarázta Tom. – Persze te erre nem emlékezhetsz.

– A sors nem akarja, hogy jó benyomást tegyek rád – keseregtem a lánynak, végigmérve azt, ami megmaradt belőlem.

– Ne aggódj, így is nagyon férfias jelenség vagy – mosolygott. – Bár be kell vallanom, hogy a motor jobban áll neked.

– A motor! – kaptam észbe. – Mi van a motorommal?

– Sajnos, Bettyvel együtt nyoma veszett – válaszolta Tom.

– Ki az a Betty? – kérdezte Carol meglepetten.

– Majd elmondom – válaszolta Tom zavartan, és tolni kezdett a térkövekkel kirakott ösvényen, amíg egy bokrokkal körülzárt tisztáshoz nem értük. Leparkolták a szállítóeszközümet egy sötétbarnára mázolt paddal átellenben, és leültek velem szemben. Tom felpattant a háttámla lécére, és a felügyelő megvető pillantását figyelmen kívül hagyva felrakta a lábát az ülőkére.

– Ha emlékezetem nem csal, ott vesztettem el a fonalat, hogy Leslie Morton nyomába eredtél – pillantottam Mike-ra. A felügyelő bólintott.– Megtaláltad?

– Igen. Egy kedves kis faluban él feleségével és féléves kislányával. Megtartotta a kint felvett személyazonosságát.

– És kiderült, mire készült? – érdeklődtem tovább, mert furdalt a kíváncsiság.

– Nem készült semmire – hajtotta le a fejét Mike. – Nagyon meglepődött, mikor becsengettünk hozzá Carrollal, és hazudnék, ha azt mondanám, örömmel fogadott minket. Megkért, hogy ne szóljak semmit, aztán beinvitált, és bemutatott a feleségének, mint egy régi kedves munkatársát és ifjú feleségét. Megtudtam, hogy csaknem tíz éven át dolgoztunk együtt Ontarióban egy alumínium nyílászárókat fejlesztő, gyártó és forgalmazó cégnél. Leslie még viccelődött is azzal, hogy minőségbiztosítóként mennyi bosszúságot okoztam nekik, gyártásirányítóknak.

– És, jól hazudott? – kérdezte Tom.

– Tökéletesen – bólintott Carol. – Egy pillanatig még én is elhittem a történetet. A bájos anyuka sem gyanakodott semmire. Büszkén adta kezembe gyönyörű kislányukat, Mayát. Az édesapja szemét örökölte.

– És az álnevét – szúrta közbe Tom.

– Igen – biggyesztette el a száját a felügyelő. – Az illendőség

miatt ottmaradtunk egy órácskát, aztán magunkkal vittük Leslie-t a helyi kocsmába sörözni. Itt végre megtudtam, mi történt valójában.

– Én már ismerem a sztorit – súgta oda Tom, persze úgy, hogy Mike és Carol is hallja.

– Ennek mindannyian nagyon örülünk – kapta fel a fejét a felügyelő. – Nem akarod esetleg te elmondani?

– Dehogynem – élénkült meg a fiú, de leintettem.

– Hadd mondja el Mike. Mégis ő volt ott személyesen.

Tom megrántotta a vállát, és a körülöttünk zöldellő bokrokat kezdte tanulmányozni.

– Leslie-nek elege lett a ügynöklétből – folytatta az elbeszélést Mike, figyelmen kívül hagyva a fiú bedurcázását. – Úgy döntött, maga mögött hagyja a folytonos bizalmatlanság közeget, és új életet kezd. Tudta, hogy nem szállhat ki büntetlenül, ezért megrendezte az eltűnését. Úgy tervezte, hogy valószínűleg holtta nyilvánítják, vagy legalábbis nem keresik tovább egy idő után. De a történetek épp az ellenkezőjét igazolták.

– Hogyhogy? – lepődtem meg.

– Úgy tűnik – kapcsolódott be a beszélgetésbe Carol –, hogy az örökség csak trükk volt.

– Ezt miből gondoljátok? – kérdeztem zavartan.

– Leslie-nek nincs, és nem is volt nagybátyja – mondta Carol.

– Nem értem – ismertem el.

– Leslie sem értette – nyugtatott meg a felügyelő. – Emlékszel arra a napra, mikor talákoztunk? Említettétek, hogy az ügyvédi irodából lett ingatlanközvetítőben a recepciós lány azt mondta, valaki egy hónappal korábban érdeklődött Leslie Morton után?

– Tényleg – kezdett felderengeni az emlék. – Valami pocakos, nagydarab, bagószagú férfi.

– Mentollal kevert bagószagú férfi – pontosított Tom.

– Sajnos a mentol sem segített kideríteni, kiről lehet szó – csóválta a fejét Mike. – De a csali örökséggel együtt ez már több, mint véletlen.

– Akkor azt hittük, McKenzie-ék vannak a nyomában – kaptam észbe. – De Lizt nem is érdekelte Leslie Morton, ami azt jelenti, hogy nem ők keresték. Vagyis fogalmunk sincs, ki akar a nyomára jutni. Persze szóba jön még a nyomozóiroda, ahonnan meglépett.

Mike megköszöri a torkát.

– Nos, én is erre a következtetésre jutottam. De mivel a személyi fájlját zárolták, ahogy azt az első nap sikerült kideríteni, Leslie biztos volt benne, hogy nem a központi nyomozóiroda áll a csali mögött. Tehát valaki más is feltételezi, hogy Leslie életben van.

– És egy örökséggel akarták előcsalogatni? – hitetlenkedtem.

– Ez az állítólagos örökösödési ügy nem is olyan rossz ötlet – vetette fel Carol. – Lehet, hogy egy rendőrnek nem mondanád el, hol lehet a bujkáló barátod, de miért ne adnál felvilágosítást egy ügyvédi irodának, aki épp egy halom pénzt készül átutalni neki, boldog örökössé válásának alkalmából?

– Szóval én voltam a csali – büszkélkedett Tom. – Az én segítségemmel akarták őt kézre keríteni. Ezért is szerencse, hogy nem adtam még le jelentést az ügyvédi irodának Leslie Mortonnal kapcsolatban.

– Milyen előnyös lehet a lustaság – jegyezte meg Mike.

– Megfontoltság – javította ki Tom.

– Ezek szerint – igyekeztem visszaterelni a beszélgetést eredeti medrébe – valaki sejti, hogy Leslie életben van, és nagyon meg akarja tudni, hol lelhet rá. De ennek semmi értelme. Miért piszkálná bárki csőrét az, hogy Morton elvonult a világ elől gyermeket

nemzeni?

– Én is ezt kérdeztem tőle, csak kicsit finomabban – mondta Mike, és hatásszünetet tartott.

– Na, ne! – suttogtam, mikor úrrá lett rajtam a megvilágosodát. – Ugye nem kezdett újra nyomozni valaki vagy valami után?

– Mondtam, hogy rájön – vigyorgott Tom, mintha valami vidám találós kérdést fejtettem volna meg.

– A vér nem válik vízzé – bólogatott Mike. – Iszonyú közhely, de sajnos igaz. Három hónappal ezelőtt a neten Leslie véletlenül a nyomára bukkant annak a fegyverkereskedőnek, akit korábban eredménytelenül üldözött éveken át. Nem tudott ellenállni a kísértésnek. Kutatni kezdett, és feltehetően nyomokat hagyott. Felvette a kapcsolatot néhány emberrel, akiktől további információt remélt. Álnevet használt, és látszólag senki sem gyanakodott rá.

– Úristen – szakadt ki belőlem. – Hiába használt álnevet. Abból, amit kérdez, amire kíváncsi, és amit tud, beazonosíthatóvá válik.

– Lehetséges – bólogatott Mike. – Sokáig szaglászott korábban a fegyverkereskedő után, és az egykori informátorok közül valaki ráismerhetett.

– Valaki, aki azóta már a sötét oldalt szolgálja – suttogta jelentőségteljesen Tom.

– Szerencsére nincs minden veszve – mondta Carol. – Hála a közreműködésünknek, Leslie tudja, hogy valaki keresi, így nem teljesen védtelen. Ráadásul a kezébeadtunk egy fantasztikus nyomot is.

– A fegyverkereskedő ugyanis egy új trófeát szerzett magának, ami hatalmas üzletnek ígérkezik – mondta Mike tagoltan.

– Megszerezte a kézi mágnesfegyver tervét – kuncogott Tom.

– Ő a megrendelő – döböntem meg.

– Bizony – bólogatott Mike. – Liz csak a közvetítő volt, Jack, a rosszarcú sofőr pedig csak a közvetítő közvetítőjeként rúgott labdába.

– Tehát valaki az ismeretlen fegyverkereskedő környezetében rájött, hogy Leslie Morton él – próbálkoztam összefésülni a gondolataimat. –, de fogalmuk sincs, hol keressék. Valószínűleg fogalmuk sincs arról, hogy Leslie már nem a központi nyomozóirodának dolgozik. Gyakorlatilag semmit nem tudnak.

– De ha mi megtaláltuk, megtalálhatja más is – szólt csendesen Carol. – És most nem válhat köddé, mint két évvel ezelőtt, hiszen van egy felesége és egy gyönyörű kislánya, akiket félt, és akikkel zsarolható.

– Tehát kénytelen lesz újból ringbe szállni – vontam le a következtetést.

– És persze nem a hivatalos berkeken belül – tette hozzá jelentőségteljesen Mike.

Elmélyedtem a gondolataimban, de a ránk telepedő csönd felriasztott. Három szempár vizslatott kérdően, mintha az államvizsgámon lennék, és a mentő kérdésre várnák a választ.

– Mi az? – kérdeztem ijedten.

– Lenne egy munkánk. Persze, csak ha elvállaljuk – kezdte a felügyelő.

– Ki kellene derítenünk, ki liheg Leslie nyomában – fejezte be Carol.

– Mellesleg elkaphatnánk a fegyverkereskedőt is, mert szép sikerdíj van kitűzve a fejére – tette hozzá Tom.

– Erre ő kért meg benneteket? – kérdeztem a lelkes triótól.

– Tulajdonképpen igen – füllentette Mike.

– Nagy hatást tett rá a nyomozásunk – igyekezett menteni a

menthetőt Carol.

– Szóval felajánlottátok neki, hogy segítünk – csaptam a forró kásába.

– Mondtam, hogy ezt is kitalálja – viháncolt Tom, mint egy gyerek.

– Hát ez nagyszerű! – vontam le a következtetést. – Megtaláljuk az örököszt, aki jutalmul a nyakunkba sóz egy életveszélyes munkát, amit persze ti ajánlottatok fel önként. Ráadásul esze ágában sincs átvenni a csali örökséget, sőt, még a hollétéről sem adhatunk információt az ügyvédi irodának.

– Bizony, ugrott a sikerdíj – tárta szét a karját Tom. – Ingyen dolgoztunk. Bocsi!

– De legalább enyém a fele – tettem hozzá.

– Majd a nyomravezetői díj kárpótol – veregette hátba a fiút a felügyelő.

– Az öcsém azt mondta, hogy nem jár semmi a kis akciónkért – csodálkoztam.

– Neked nem is – nézett rám szomorúan Mike. – Az ifjú harcos azonban egész tisztességes összeget kapott.

Tom szélesen vigyorgott, és kidüllesztette a mellkasát. Értetlen pillantásomat látva a felügyelő felsóhajtott.

– Esteban Sánchezzel a te fegyvered végzett. Hivatalosan viszont nem is szerepeltél az ügyben, és a drogkereskedőt a kommandósok lőtték ki. Siker a hivatásosoknak, életbiztosítás a valódi hősnek.

– Ezek szerint, amikor menekültünk a pincéből, és vaktában viszonztam a tüzet, véletlenül agyonlöttem a fővezért?

– Hülyének áll a szerencse – bíztatott Tom. – Fontos, hogy tudd, téged is én mentettelek meg egy vakmerő akció keretében.

– Még a végén magad is elhiszed – csóválta a fejét a felügyelő.

– És mi van Bettyvel? – kérdeztem, és igyekeztem kerülni Carol kérdő tekintetét. – Őt is kiírták a történetből?

– Ő benne sem volt – mosolygott Mike a bajusza alatt. – A Malomban dolgozott, és épp bement a raktárba, amikor segélykiáltásokat hallott a falon túlról. Rögvest értesített minket, majd segített nektek kijutni az addig ismeretlen alagútból.

– Zseniális – hajtottam le a fejem. Legszívesebben kirohantam volna a világból, de jelen állapotomban legfeljebb Tomot kérhettem volna meg arra, hogy szaladjon velem egy kört a tolókocsival. – A pénz és a dicsőség tehát téged illet – fordultam a fiúhoz.

– Azért nem hagylak magadra – bátorított ifjú tanítványom. – Elhozattam a cuccaidat a lakásból.

– Milyen cuccaimat? Milyen lakásból?

– A házinéni sajnos kirakta a szűrődöt – vont a vállát. – Szerintem túl sok rendőr kutakodott arrafelé mostanában, és ez veszélyeztette a többi lakó létebiztonságát. Mivel már két hetet csúsztal a lakbérrel, felmondta a szerződést. De a jó hír az, hogy lakhatsz nálam átmenetileg. Csak tanulj meg gyorsan mankóval járni, mert lift nincs.

* * *

A gyógytorna: szenvedés. Általában véve a „gyógy” szó csengése is baljósabbá vált azalatt a két nap alatt, amíg felkészítettek a két lábon járásra. Legalább hétféle elmélet ismert azzal kapcsolatban, miért tértek át erre a közlekedési módra főemlős elődjeink, de egyik sem említi a gyógytornászt, aki az én esetemben a fejlődés legfőbb és legsürgetőbb mozgatórugója volt. Mikor elhagytam a gyógyintézményt – ugye, milyen hátborzoló? –, már olyan ügyesen

mozogtam a mankók segítségével, hogy akár kéregetni is indulhattam volna. Hogy mégsem így történt, abban a szerencse is közre játszott.

– A barátai tudnak önnek utcai ruhát hozni? – kérdezte egy valószerűtlenül apró ápolónő, akire még azt sem lehetett volna mondani, hogy kicsire nőtt. Helyette a nagyon megalacsonyodott kifejezés lett volna a helytálló.

– Mire gondol? – kérdeztem a természet kedvességgel kompenzáló nővért.

– A farmernadrágját, ami egyébként is igen viseltes állapotban volt, le kellett vágnunk önről a beérkezésekor. Mivel véres is volt, bekerült a veszélyes hulladékok közé, és azóta már valószínűleg meg is semmisítették.

– Értem – válaszoltam megtörten. – Hozatok be magammal egy váltás ruhát, amint elhagyhatom a kórházat.

– Jó hírem van – mosolygott fel rám az ápolónő. – Holnap délelőtt, a vizit után megkapja a zárójelentését, és haza is mehet.

Haza? Mehetek társbérletbe Tomhoz, amiért még hálásnak is kell lennem. Aztán, amint kicsit kevésbé leszek romos, nekiláthatok keresni egy újabb bérleményt.

– Ezt a nadrágjában találtuk – térített vissza az önsajnálattól a nővér, és átnyújtotta a kettétört hologrammal díszített szilikon karkötőt. Ezt mindenképpen elteszem emlékebe, bár ha nem kapom vissza, akkor sem sírtam volna utána. Mikor elvettem a nő kezéből, akkor vettem észre, hogy egy kulcs is fityeg rajta. Zavarba jöttem. Miért kapok kulcsot a karkötő mellé? Félénk gyanakvással néztem a nővér szemébe, hátha ilyen módon próbálja meg tudomásomra juttatni vonzódását, de szerencsére sem cinkos kacsintást, sem huncut csücsörítést nem kaptam az idegen kulcs mellé.

– Ezek voltak a zsebemben? – kérdeztem, és igyekeztem közömbösnek hangzani.

– Igen – mondta a nővér. – Itt van nálam az átvételi papír, alá is kellene írnia!

A fénymásolt lap szövege arra buzdított, hogy a nálam talált 1 db gumikarkötő és 1 db kulcs átvételét követően biggyeszsem a kézjegyemet a szaggatott vonal fölé. Amint eleget tettem a kérésnek, az ápolónő megköszönte, visszavette a kölcsönadott tollat, és diszkréten magamra hagyott jelentéktelen életem két megható szimbólumával.

Vallatóra fogtam a memóriámat. Arra emlékeztem, hogy a karkötőt zsebre vágtam, miután elpattintottam rajta a majréjelzőt, de meg mertem volna esküdni, hogy a kulcsot még életemben nem láttam. Alaposan megnézegettem, megtapogattam, sőt, még meg is szaglásztam, de semmi nem ugrott be. Az egyetlen fogazattal vicsorgó fémlapocska lakáskulcsnak kicsi volt, postaládához nagy, és lakatból is csak gigantikus méretűt tudtam volna elképzelni hozzá. A rejtély megoldása szerencsére nem tűnt lehetetlennek, mert a felfűzéshez fúrt lyuk alá egy négyjegyű számot ütöttek utólag, mintha egy csomagmegőrzőhöz készítették volna. De mekkora lenne az a csomagmegőrző, ahol 1622-es rekesz is van? És egyáltalán, hogy került hozzám ez a kulcs?

Már majdnem beletörődtem a korai Alzheimer-kór diagnózisába, amikor eszembe jutott, hogy nem a saját nadrágomat hordtam, mikor a mentőben csücsülő segéderő leápolta az agyam. A Halsey-házban farmert cseréltem az ájultan heverő Jackkel, vagyis a kulcs eredetileg a sofőr zsebében pihenhetett.

A felismeréstől olyan izgatott lettem, hogy kipattantam az ágyból, és kétszer körbemankóztam a szobát. Lehet, hogy rábukkantam Mike

vérdíjára? Mivel Jack volt Liz jobb keze, nyilván rábízta a bérgyilkosnak járó, és esedékessé vált összeg kézbesítését is. Talán ez a kulcs nyitja az én privát kincsesládámat! Persze csak azután, hogy megleltem.

Lázasan törtem a fejem, mi lehet az, amiből legalább 1622 különböző darab létezik egy helyen, és biztonságosan megoldható vele a pénzforgalom. Egy szállodai szoba talán jó ötletnek tűnne, hiszen van széf, de manapság általában elektronikus zár védi az ajtókat, és a folyosói kamerák sem népszerűek a bérgyilkosok körében.

Internethez kell jutnom!

Gyorsan megigazítottam a pizsamámat. Sajnos nem volt minden gomb a helyén, de reméltem, nem kandikálok ki belőle útközben. Rohamtempóban átvágtam a folyosón, ami a gumis végű mankónak hála, nem járt akkora zajjal, mintha egy gépesített hadtest vonult volna végig a kórházon. A gyógytornász büszke lett volna rám, mert rekordidő alatt jutottam el a nővérpultig. A bent ülő ápolónőt viszont nem hatotta meg remek egyéni teljesítményem, és úgy tett, mintha észre sem vette volna célba érkezésem pillanatát. Az előbb megismert kedves, pici nővérre számítottam, helyette egy nagydarab, undok nőszemély képezett virtuális akadályt.

– Legyen szíves! – lihegtem türelmesen. – Elnézést! – próbálkoztam újra határozottabban, fél perc meghitt várakozás után.

– Csendesebben! – válaszolta a nővér, értésemre adva, hogy nem süket, csak nem érdekli, mit akarok.

– Hol találok internetet? – kérdeztem, felhagyva az udvariaskodással.

A nővér rám nézett, megvetően végigmérte hanyagul alátámasztott testtartásomat, majd visszafordult a számítógépéhez,

és félvállról odavetette:

– A betegeknek nincs internet.

– Nem tudna odaengedni a gépéhez pár percre? – alázkodtam meg teljesen.

– Sajnos, nem lehet – ingatta a fejét, és negédesen mosolygott hozzám. – De ha úgy gondolja, hogy az internetre másoknak is szüksége lehet, töltse ki ezt az űrlapot. A kórház vezetősége szívesen fogadja az új ötleteket, melyekkel javíthatunk a szolgáltatásaink színvonalán.

Nem akartam hinni a szememnek. Miután nyíltan elküldött melegebb égtájakra, az orrom alá tolt egy udvarias formanyomtatványt.

– Van valami ötletládájuk, ahová bedobhatom, ha elkészültem? – kérdeztem egy tigris mosolyával, és már a keresetlen szavakat keresgettem, melyekkel életszerűvé tehetném írásba adott javaslataimat.

– Nincs – válaszolta a nővér, gonosz csillogással a szemében. – De fel van tüntetve a lap alján a postafiók száma, ahová elküldheti.

Postafiók! Hát persze! Az 1622 egy bérelt postafiók száma!

– Köszönöm! – villanyozódtam fel. – Nagyon sokat segített!

Termetes beszélgetőpartnerem gyanakodva nézett fel rám. Nyilván megrettent a gondolattól, hogy véletlenül jól tett valakivel. Sikerült belerondítanom a napjába. Örültem volna a világhálónak, de másnap reggelig úgymint maradnom kellett, és pizsamában mégsem mankózhattam bele a világba postafiókokat kurkászni. A legfontosabb, hogy a rejtvényt megfejtettem, és megszereztem a kulcsot a kulcshoz. Legfeljebb még pár órán át lábadozom. Milyen találó kifejezés!

Persze a sikert nem adják ilyen könnyen. További pár perces

alázatos próbálkozás eredményeképpen kézhez kaptam a mobilomat („a betegek nem telefonálhatnak a kórtermekben”), de az akkumulátorom egészen szárazra szikkadt az elmúlt napok tétlenségében, és sem Mike, sem Tom telefonszámára nem emlékeztem.

Mogorván megjegyeztem, hogy úgy látszik, pizsamában megyek holnap haza, de a segítőkész nővér megnyugtatóan, hogy a hálóruga a kórház tulajdona, és távozáskor nem vihetem magammal. Bár szép tavaszi idő ígérkezett másnapra, mégsem tudtam elképzelni, amint egy szál alsóban mankózom a közlekedési lámpáknál várakozó autók között, bal lábamon ízléses kis háborús sérüléssel.

Mikor végképp felhagytam a reménnyel, hogy méltóságteljesen hagyhatom el a sebellátásra szakosodott intézményt, megérkezett az apró termetű ápolónő, és mosolyogva közölte: értesítette a barátomat, hogy jöjjön be hozzám. Szinte még a végére sem ért a mondatnak, amikor megjelent Tom, egy sporttáskányi, nekem szánt ruhával.

Az ágyékkötős utcai parádézás veszélye megszűnt, de nem lettem sokkal vidámabb attól sem, ami a táskából kacsintgatott rám. Tom az egykori albérletemből elhozott ruhák közül válogatott nekem kimenőt, de vagy jól akart rajtam szórakozni, vagy pocsék ízlése volt. A kopott, foltos farmert öt éve hordtam utoljára, amikor az öcsémnek segítettem kifesteni az új lakását. Vagy összement a mosásban, vagy én lettem azóta izmosabb hasban. A slicc felhúzásához és az összegombolás műveletéhez mély belégzésre volt szükség, és nagyon apró csomagokban nyeltem utána is a levegőt, mert nem akartam, hogy a feszülten várakozó fémgomb távozásakor kárt tegyen a berendezésben. A viharvert póló stílusban és méretben passzolt a nadrághoz, így deréktájban ujjnyi széles sávon elővillant

habtestem. Megállapítottam, hogy nem hazafelé fogok becsajozni.

A cipőm szerencsére épen maradt, csak kicsit száradt rá a vér – vagy az enyém, vagy másé – és a kórházi mankó helyett is kaptam lelkes fiatal rajongómtól egy fából faragott túrabotot, amire eredeti tulajdonosa hüvelykujjal elérhető biciklicsengőt bilincsel a tétován közlekedő gyalogosok megregulázására. Csak éljem túl, amíg hazajutok Tomhoz, gondoltam.

Másnap, miután a vizit múltával belepaszíroztam magam a báli ruhámba, majd sűrű csilingeléssel elbicegtem a barna Toyotához, azt hittem, túl vagyok a nehezén. Pedig a java csak ezután következett.

* * *

Azt mondják, a halálközeli élmény megváltoztatja az embereket. Ha szembenézel a sötétséggel, és érzed, hogy eljött a végelszámolás ideje, már nincs miért becsapnod magad. Egy századmásodperccel azelőtt, hogy lehull a függöny, értelmét veszti minden kicsinyes dolog. Mert miért is érdekelne többé, hogy megfeledeztél a barátod születési ajándékáról, hogy nem fizetted be időben a parkolási bírságot, vagy feltétlenül bosszút akartál állni a szomszédon, mert a kutyája megint az ajtód elé piszkított. Amikor rádöbbsz, hogy nincs tovább, eldobhatod a teendőid listáját, nincsenek többé tervek, nincs több élmény, se kellemes, se megrázó. Csak emlékek vannak, szívszorító, könnyes, vidám, feledhetetlen pillanatok, melyek a fénynél is sebesebben szállnak tova a lelkeddel együtt, amikor a Teremtő egy mozdulattal végérvényesen törli a merevlemezed tartalmát.

Csak az tudja igazán, milyen egy valódi halálközeli élmény, aki maga is átélte. Az elmúlt napokban megszabdaltak, rám lőttek,

átdöftek, elkábítottak, és azt hittem, túl vagyok a nehezén. De Tom mellett az anyósülésen rádöbentem, milyen illékony az élet. Hidegrázást kaptam, mikor eszembe jutott, hogy nem sokkal korábban én billegtem halált megvető bátorsággal (botorsággal?) a gyárilag barnára rondított jármű előtt.

Rémült szótlanságba menekültem a hátborzongató túra során, de a fiú sem erőltette a beszélgetést, olyan feszülten figyelte a gyanútlan prédaként kódorgó autósokat, motorosokat és gyalogosokat. Csak akkor engedte ki magából a kórház parkolójában beszívott levegőt, amikor végre satufékkal megálltunk a lakásától lőtávolságon kívül fekvő néptelen parkolóban, és ennek öröme lefejeltem a kesztyűtartót. Útközben sok dolgot megfogadtam, sőt, végül az összes eddigi fogadalmamat betoltam tétként, és az én Uram elfogadta az *all int*, és meghagyta életemet.

– Nem megyünk közelebb a bejárathoz? – kockáztattam meg a költői kérdést.

– Mindig itt állok meg – válaszolta Tom, és ezzel lezártnak tekintette a témát. A gyógytornász, aki napokon át kínozta a járás újratanulásával, most elégedetten csettintett volna. Ekkora távolságot egyhuzamban még nem tettem meg, mióta visszatértem két lábbal a földre.

– Segítek – ajánlotta fel a fiú, és ettől a rémület lett úrrá rajtam.

– Csak a csomagokat hozd – válaszoltam gyorsan, és kapkodva igyekeztem elhagyni a járművet. Nem tudom, hogy jutottam el a házig, és milyen erő hajtott fel az első emeletre. Arra emlékeztem csak, hogy két kézzel markolom az ajtófélfát, és igyekszem nem elájulni a bejáratban. Tom persze ebből mit sem vett észre, egyfolytában szórakoztatott mindenféle történettel, ami azóta esett meg vele, hogy kórházba kerültem.

– Leülhetek valahová? – kérdeztem elhaló hangon.

– Persze – válaszolta a fiú. – Helyezd magad kényelembe a kanapémon!

Éppen vízszintesbe hajtottam volna magam a rozoga bútordarabon, mikor Tom mellém pattant, és folytatta a megérkezéskor rövid időre félbeszakadt monológját.

– Melyik a kedvenc sorozatod? – tette fel a kérdést, mikor már majdnem elbóbiskoltam ültömben.

– Nem tudom – ismertem be. – Régen néztem tévét.

– Én imádom a folytatásos krimiket – lelkesedett ő –, és most végre két napig más dolgom sincs, csak itt ülni veled, enni, inni, beszélgetni, és nagyokat mozizni.

Péntek van, döböntem rá. Ennyit a lábadozásról.

– Tudom, hogy még csak most értünk haza, és pihennem kellene, sőt, a sorozatok is jót tennének a lelkemnek, de van egy nagyon fontos dolog, aminek a végére kellene járnom. Segítesz?

– Persze – vágta rá lelkesen Tom. – Mit tegyek?

– Először is mutasd meg, hol vannak a ruháim! Szeretnék újra emberi alakot ölteni. Utoljára serdülő koromban éreztem így magam, amikor az előző évi évvárón hordott ünneplőmben próbáltam beletuszkolni a testemet.

A fiú sóhajtott, és átvezetett a hálósobájába, ahol három természetes műanyag zsák pihent a falnak támasztva. Láttam, hogy ma még vasalni is megtanulok fél lábon... Rövid turkálást követően kiválasztottam pár méretemhez illő, lazább darabot, lehántottam magamról a melegtől még jobban rám szűkült borítást, és felöltöttem az enyhén gyűrött, de kényelmes és tágas kültakarót. A kígyó érezheti így magát, midőn levedli régi bőrét, és kinyújtózik az újban.

– Fel tudod hívni Mike-ot? – fordultam Tomhoz.

– Persze. A régi számán újra el tudjuk érni.

– Remek. Szükségem lenne a jelmezére, amit rövid száműzetése idején hordott. Szeretnék magamra szedni néhány évtizedet, és bár a veled töltött hétvége során fel fog gyorsulni az öregedésem folyamata, mégis jól jönne a segítség.

– Meg sem hallottam – húzta el a száját a fiú. – Egyébként miért akarsz hirtelen vénembernek látszani? Nem hinném, hogy a szomszédok meleg párnak néznek bennünket.

– Nem ez az indok, de hagyjuk is ezt a témát. Meg kell találnom egy postafiókot, és szeretném elkerülni, hogy bárki felismerjen.

– Már most sem hasonlítasz a régi önmagadra – vigyorgott Tom. – De ha biztosra akarsz menni, szerzünk vendégszörzetet és álgúnyát.

Elővette a telefonját, és megcsörgette kedvenc felügyelőnköt, majd megbeszélte vele, hogy hozzon magával néhány kopott, viseltes ruhadarabot, pár egyéb, személyiség-torzító kellékkal egyetemben.

– Mire készültök? – köszönt Mike, mikor Tom ajtót nyitott neki negyven perc múlva.

– Felveszem a vérdíjadat – summáztam a történetet. Tom újfent vigyorgott, mivel a köztes időben feltártam neki a kölcsönvett nadrág zsebében talált kulcs rejtélyét.

– Biztos, hogy meggyógyult? – fordult a felügyelő aggodalmasan a fiúhoz.

– Megmértem, nincs láza – súgta Tom. – És nagyon hihető mesét adott elő nekem egy bérgyilkosról, aki lassan komolyan oszlásnak indul egy elhagyatott raktárépületben, miután megpróbált végezni veled.

– Névtelen bejelentésem alapján már megtalálták a holttestet – nyugtatta meg Mike. A hír szíven ütött. Lehet, hogy már a titkos

postafióknak is nyomára akadtak a rend buzgó őrei? A felügyelő észrevette a félelmet a szememben.

– A nyomozás alapján egészen biztosan állíthatom, hogy bandaháború áldozata lett a két férfi.

– Kettő? – lepődött meg Tom. – Azt hittem, csak egy.

– A másik járulékos veszteség volt – adtam meg a magyarázatot.

– Melyik volt a másik? – kérdezte Mike.

– Az első – mondtam.

– Aha – nyugtázta a felügyelő.

– Találtam egy kulcsot, ami feltehetően a bérgyilkos postafiókját nyitja – tértem a tárgyra.

– Hogyan? – döbrent meg Mike.

– A sors így kárpótol a rám rótt szenvedésekért. A nagy leszámolás napján két nadrágot is tönkretettem. A másodikat Jackről húztam le, ami elég undorító dolog, de volt annyi haszna, hogy találtam benne egy kulcsot, ami feltehetően egy postafiókot nyit.

Elővettem a kis karikán fityegő, fogazott lapocskát, és meglóbaláltam a két kíváncsi szempár előtt. Mike udvariasan kivette a kezemből, és szakértő pillantásokkal méregette, hosszasan elidőzve a bevéselt négyjegyű számon.

– Vajon rájöttek már a nyomozók, hogy ki volt a rossz leheletű idegen, akinek megnyitottad a koponyaüregét? Szeretném átnézni az 1622-es postafiók tartalmát.

– Ez sajnos ellenkezik a törvénnyel – csóválta a fejét Mike –, úgyhogy nem is akarok tudni róla. Egyébként az ismeretlen jelenleg még a rendőrség számára is ismeretlen. Iratok nem voltak nála, mert az autójában hagytuk, és nem szerepel a bűnügyi nyilvántartásban. Kizárt, hogy két héten belül a nyomára akadjanak, mert van most ennél fontosabb és sürgősebb ügy is. Én megkeresném azt a

postafiókot, hogyha nem lennék rendőr. Vagy felfogadnék egy magánnyomozót.

Cinkos mosoly jelent meg a felügyelő szája sarkában, miközben nekiállt kipakolni a magával hozott méretes sporttáskából. Amíg az inkognitómat készítettük, Tom a szomszéd hálózatára csatlakozva igyekezett megtalálni a postafiók lehetséges helyét. Épp a tükörben nézegettem magam, mikor kis papírfecnit lobogtatva ránk rontott a szobájából.

– Ejha! – biccentett elismerően. – Még a sántítás nélkül is tökéletes lenne az álca.

Nem túlzott. Elhordott, viseltes mamuszból kandikált elő a lábszárközépig érő, sötétbarna frottír zokni, amit nem sokkal boka felett diszkréten eltakart az élére vasalt, kitérdelt tüdőnadrág lengő szára, melynek derékrészét a szélein megpöndörődő, szürke nadrágtartó a gyomorszájam magasságába emelte. A kék-barna kockás, feltúrt ujjú flanelinget mélyen betúrva igyekeztem kitölteni a testem és a nadrág között tátongó űrt. A könyökén kikopott, sötétzöld kordbársony zakóhoz jól illett színben a szürkés-fehér álszakáll, mely a szemeimen kívül csak az orrom hegyét engedte láttatni a kíváncsi szemek számára. Csodálatos, napszíttá, barna svájci sapka koronázta meg korelnöki megjelenésemet, tehénlepényként szétterülve jobb napokat látott kócos fürtjeimen.

– Próbáld meg hozzá kicsit remegtetni a fejedet – tanácsolta Tom, miközben szakértő módon körüljárt, és meg-megigazította naftalinszagú szerelésemet.

– Majd jól végigvágok rajtad a botommal – dörmögtem a szakállam alatt.

A fiú engedélyt kért, hogy készíthessen pár fotót, de Mike gyorsan lebeszélte; az általam megszemélyesített szenilis vénember nem

létezik, és soha nem is létezett. A legapróbb nyom is veszélyes lehet, ha egy túlbuzgó nyomozó göngyölgetni kezdi a meggyilkolt bérgyilkos ügyét.

– Hívjatok, ha szerencsével jártok! – búcsúzott Mike. – Drukkolok, hogy sikerüljön.

A haditerv készen állt, már csak a részletek maradtak hátra. Gyors egyeztetés után előre küldtem Tomot. Külalakomhoz képest viszonylag fürgén vettem lefelé a lépcsőket, és sikerült észrevétlenül kiosonnom az épületből. A bejárat előtt járó motorral várt rám a korban és színben hozzám illő jármű. Eszembe jutott, hogy újabb életveszélyes menet következik a városon át. Megígértem magamnak, hogy hamar felgyógyulok, és átveszem a volánt Tomtól.

Az autó nagyokat rángva vágott neki az útnak, de a becsatolt övnek hála, nem tettem nagyobb kárt a berendezésben. Hiába, harmadik sebességben nem megy olyan simán az indulás, mint egyesben. Beírtam a Tom által előkeresett mindhárom úti célt a GPS-be, és úgy döntöttem, hogy a kis kijelzőn megjelenő térkép alapján élőszóval és tetteleg próbálom meg navigálni a görcsösen a kormányba kapaszkodó sofőrömet. Legalább addig sem az utat nézem.

A terv egyszerű volt. Tom bemegy a bérelt postafiókok épületébe, és úgy tesz, mint aki maga is bérelni szeretne egyet, vagyis kikérdezi a rendelkezésre álló alkalmazottat minden apró részletről. Ezalatt a háttérben én bebicegek, és felmérem a terepet, ha pedig rátalálok az 1622-es fiókra, azon nyomban kiürítem a tartalmát a kezemben szorongatott kopott vászontáskába.

Az első két célpont kudarc volt, eltekintve attól, hogy Tom minden fontos információt begyűjtött a postafiókbérléssel kapcsolatban. A második helyről már formanyomtatványokat is hozott magával, és

lelkesen ecsetelte, milyen hasznos dolog egy ilyen lehetőség. Az ő lelkesedése sem tudta ellensúlyozni azonban egyre erősödő borúlátásomat. A háromból kettőt már kilőttünk. Mi van, ha az utolsó sem jön be? Nyilván újra végiggondolom, mit nyithat a diszkrét kulcsocska, talán elmegyek egy kulcsmásolóhoz, vagy szerzek egy katalógust, amiből kitalálhatom, merre induljak tovább. De mi történik akkor, ha hónapok telnek el eredménytelenül, és még mindig a kezemben szorongatom ezt az átkozott rovátkolt fémdarabot? Vajon hány sikertelen próbálkozás után adom fel? Feladom-e egyáltalán, vagy úgy járok, mint az idegen lények nyomait kutató megszállottak, akik úgy hunyják örök álomra a szemüket több évtized hiábavaló keresése után, hogy nem ismerik a választ életük nagy kérdésére.

Az egyre erősödő kora délutáni forgalomban az utazás Tom mellett még gyötrelmesebbé vált. Olyan voltam, mint egy marionett bábu egy Parkinson-kóros bábjátékos kezében: lábaimmal a képzeletbeli pedálokat tapostam, tétova kezeimmel pedig a folyamatosan megújuló vészhelyzetek ellen próbáltam stabil támaszt keresni. A végeredmény az lett, hogy mire megérkeztünk harmadik, és egyben utolsó állomásunkra, a bal lábam annyira sajgott, hogy megkértem Tomot, egyedül járjon utána, van-e 1622-es postafiókjuk. A fiú jókedvűen beleegyezett, és fütyörészve indult útnak a biztonságos járdán. Ami persze attól volt biztonságos, hogy már nem a volán mögött ült.

Elszopogattam egy fájdalomcsillapítót, kicsit hátratekertem az ülésemet, és behunytam a szemem. Igyekeztem nem gondolni a kudarcra, ami persze csak annyira sikerült, mintha nem akartam volna gondolni egy piros elefántra. Egy módszer van, ami ilyenkor segít: végig kell gondolnom, hol tartok. Hát, végimentem a listán.

Lakásom nincs, motorom nincs, de lassan újra képes leszek önállóan közlekedni, és van néhány ígéretem a tarsolyban: Kurtafarkú Tony óráiért és Landstone lebuktatásáért még jár nekem némi sikerdíj...

Megkocogtatták az ablakot, és olyan hirtelen pattantam ülő helyzetbe, hogy a lábam az összes eddigi kínját újra felidézette velem. A jármű utca felőli oldalán Tom integetett, hogy tekerjem le az ablakot.

– Ülj be! – szóltam rá ingerülten, mire észbe kapott, megkerülte a járművet, és beszállt a vezetőülésbe.

– Zárva van – közölte óvatosan, mintha attól tartott volna, hogy elkeseredésemben hisztizni kezdek.

– Az ilyen postahivatalok nem szoktak zárva tartani – értetlenkedtem.

– Pontosítok. Ha lenne belépőkártyám, be tudnék jutni, de nincs, így csak azt tudom mondani, hogy zárva van.

– Várj meg itt! – mondtam rövid gondolkodás után. – Szerencsét próbálok.

Kikecmeregtem az autóból, és öregesen megindultam a hivatal irányába. Nem kellett tettetnem, hogy fáradt vagyok és meggyötört.

Meg kellett állapítanom, hogy Tom megint hű maradt önmagához – legalább száz métert baktattam, mire odaértem a bejáráshoz. A fotocellás, sötétített üvegű ajtó félórával ezelőtt még vánszorgó mozgásom észlelésére is kinyílt volna, a bejárat melletti leolvasó alatt lévő felirat viszont egyértelművé tette, hogy hétfő reggel hétig csak a belépőkártyám segítségével tudok bejutni. Vagy akkor, ha valaki más is be akar jutni, és megszánja a szegény, elesett bácsikát.

Nem akartam még két napot várni. Úgy döntöttem, letáborozok a bejárat közelében, és bízom a szerencsémben. A több réteg ruha alatt lassan elértem az üzemi hőmérsékletem maximumát, és apró

izzadságcseppek kezdtek gurulni a hátamon. Nem esett nehezemre keserves arcot vágni.

Legalább húsz percet ücsörögtem a járda aszfaltjába ékelt csenevész fácskát védő betonperemen, mire megjelent egy természetes asszonyág, és megállt a bejárat előtt. A türelem nem csak rózsát teremhet. Lassan feltápászkodtam, és araszolni kezdtem a napbarnított üvegajtók irányába, ahol a hölgy éppen bemelegített a zumbához. Riszálta magát, és lengette a karjait, majd mindent egy lapra feltéve a jobb lábát is bevetette – úgy nézett ki, mint aki egy szikla peremén egyensúlyoz eredménytelenül a halálos zuhanás előtti pillanatban. Nem jött rá szegény, hogy akármilyen szórakoztató is az előadása, az automatika nem fog rá reagálni.

Megálltam tőle kartávolságra, és óvatosan, hogy meg ne ijesszem, feltettem neki a kérdést:

– Magácska is otthon hagyta a mágneskártyáját?

A meglepett nő félúton abbahagyta a mozdulatsort, és felém fordult. A gondolkodás akadályozta abban, hogy felvegye eredeti testtartását, így széttárt karokkal, fél lábon egyensúlyozva meredt rám végtelennek tűnő másodpercekig, majd fény gyúlt az agyában.

– Bezárt – vidult fel, és alapállásba helyezkedett, majd belekotort a vállán lógó táskába, és percek alatt megtalálta a fehér műanyag lapocskát. Diadalittasan emelte ki az ezerféle, bizonytalan funkciójú csecsebecse közül.

– Maga is próbálkozott? – kérdezte megértően, egyúttal igazolva is saját korábbi bemutatóját.

– Még az üvegnek is nekiütköztem – füllentettem.

– Én is jártam már így – legyintett a hölgy. Ha igaz volt, amit mondott, akkor az ajtóban már nem az eredeti üvegek feszítettek.

– Szezám, tárulj! – vezényelt, és hozzáérintette a kártyáját a

leolvasóhoz. Az ajtó halkán szisszent, és kettévált. Hűvös levegő áradt ki a légkondicionált helyiségből.

– Menjen csak – engedtem magam elé a lelkesen befelé kacsázó asszonyt.

A küszöböt átlépve pihenést színleltem, és gyorsan felmértem a terepet. A falakat körben levélszekrénykék borították. Tőlem jobbra voltak a kisebbek, balra a nagyobb postai forgalomhoz igazodó méretesebb tárolók. A bedobónyílásokat középen összeilleszkedő rugós lapocskák zárták, megakadályozva, hogy valaki kicsipentsen belőlük valami értékeset.

Lassan bicegtem az általam helyesnek vélt irányba, és böngésztem a számokat. Elhaladtam az ezernyolcszáz, majd az ezerhétszáz tömb mellett. A szívem egyre hevesebben dobogott, és még a lábam is felhagyott a sajgással. Figyelmeztetnem kellett magamat, hogy ne rohanjak előre. Még három lépést vánszorogtam, és előttem volt az 1622-es rekesz.

– Segítsek? – kiáltott át a terem másik szegletéből a gömbölyűre hízott hölgy, miközben táskájába tuszkolta a fiókjából kiszedett maroknyi levelet.

– Köszönöm, boldogulok magam is – nyugtattam meg gyorsan, nehogy eszébe jusson, hogy idejön. – Menjen csak!

– Vízontlátásra! – integetett a nő, és felkenődött az ajtóra, méretes verejtékfoltot hagyva az üvegen. – Ez az átkozott gomb! – mérgeződött, miközben megigazgatta magán a ruhát, aztán megnyomta az ajtónyitó kapcsolóját. Pár másodpercre benyomult a fény a terembe, aztán egy szisszenéssel újra visszatért a megnyugtató félhomály.

Elővettem a zsebemből a kulcsot, és a zár nyílásához illesztettem. Óvatosan tolni kezdtem befelé, és a lapocska engedelmesen

becsúszott a helyére. Vettem egy nagy levegőt, és elfordítottam a kulcsot. Meg sem moccant. Döbbenet meredtem az 1622-es postafiókra. Ne már! Annyit dolgoztam érte!

Kihúztam a kulcsot, majd újra bedugtam. Eddig tökéletes. Aztán megpróbáltam elfordítani a másik irányba, ami logikusan a bezárás lett volna. De a zár nem követte a logikát, engedelmesen kinyílt. Kitártam a kicsiny fiók ajtaját. Sötét volt odabenn. Vajon üres sötétség? Könyékig tűrtem a báli zakóm ujját, és benyúltam a rekeszbe. Papírkötegeket tapintottak. Megragadtam egyet, és óvatosan kiemeltem. Elállt a lélegzetem. Gyorsan átpörgettem a bankókat, aztán betettem őket a táskámba. Mohón nyúltam a következőért. A táskám lassan megtelt. A biztonság kedvéért alaposan áttapintottam az üres fiókot, hátha maradt benne még valami. Aztán elővettem a Mike-tól kapott szövetzsebkendőt, ami szerinte az álruhám része, és alaposan áttörölgettem a rozsdamentes acélfelületeket. Visszazártam a fiókot, és fejemet lehorgasztva kibotorkáltam az épületből. Biztos, ami biztos, a zsebkendővel nyomtam meg az ajtónyitót.

Vakított a fény, és mint egy öreg padláson a porszemek, ezer gondolat kavargott a fejemben. Szédülten támolyogtam el a barna Toyotáig. Tom nyitotta ki nekem az ajtót, és besegített az ülésre. Ahogy előzékenyen megemelte a táskámat, egy pillanatra megdermedt, de nem szólt. Visszaült a helyére, és feltűnően eseménytelenül vezette hazáig az autót.

– Öt perc múlva megérkezünk – figyelmeztetett. Lassan nekiláttam, hogy megszabaduljak az álöltözetemtől és emberi formát öltsek. A nadrág és a cipő kivételével mindent meg tudtam oldani útközben is. Most az egyszer kapóra jött, hogy Tom biztos távolságban állt meg saját bérleményétől, így alsótestem

lecsupaszításának rajta kívül nem volt szemtanúja.

– Sikerült, ugye? – kérdezte csillogó szemekkel, mikor visszafelé bandukoltunk. Bólintottam, és nem kérdezősködött tovább.

Ahogy azonban felértünk, és becsukódott mögöttünk az ajtó, véget ért a visszafogott kíváncsiság: mint a gyerekek karácsonykor, úgy bontogattuk a kincset rejtő csomagot. Egy tucat pénzköteget túrtunk elő, és raktunk szépen egymás mellé a kanapé előtt álló asztalkára. A fiú még a kiürült vászontáskát is áttapogatta, nehogy benne maradjon valami. Aki az Ezeregyéjszákán nevelkedett, tudja, hogy Aladdin is így bukott le a bátyja előtt, aztán jött a bonyodalom.

– Jól keresnek a bérgyilkosok – állapította meg Tom egy perc néma áhítat után.

– Ennyi pénzem sosem volt – csóváltam a fejem. A fiú felkelt a kanapéről, és a szemben lévő üveges szekrényhez lépett.

– Erre innunk kell! – jelentette ki ünnepélyesen, és előkotort egy bontatlan üveg Metaxát két pohárral.

– Nem bánom – válaszoltam, fittyet hányva az orvos reggeli intelmeire, és a napközben elfogyasztott pirulákra. A fiú kitöltötte az italokat, átnyújtotta az egyik poharat, és magasba emelte a párját.

– Néhány hete te mondtál tósztot a megismerkedésünk alkalmából. Most rajtam a sor. Igyunk arra, hogy életben vagyunk!

Felhajtottuk a langyos párlatot. Nem tagadom, jólesett. Alighogy asztalt ért a poharam, Tom máris újratöltötte.

– És most szeretnék tenni neked egy ajánlatot – mondta. *Még jó, hogy nincs itt Carol* – gondoltam. A fiú várt pár másodpercet, amíg bátorságot gyűjtött, aztán folytatta. – Szeretném, ha társulnánk, és megalapítanánk a Marshall & Bexley nyomozóirodát.

Sűrűn pislogtam, és még az előbb lenyelt maró folyadék is megállt valahol a gyomorszámam tájékán, úgy meglepett a felkérés.

– Miért Marshall & Bexley? Miért nem Bexley & Marshall? – kérdeztem.

– Névsor szerint nem lenne olyan szerencsés a névválasztás – kamuzott Tom megfontoltan.

– Szóval legyenek újra jófiú, és fizessenek adót minden elvégzett munkámért?

– Valahogy úgy. Én adom a tőke felét, te szállsz be a másik ötven százalékkal. Áll az alku?

– Miért lenne ez jó neked? – kérdeztem, mert egy kis időt szerettem volna nyerni. Meglepett, mennyire kedvemre lett volna rávágni az igent az ajánlatára.

– Nem tudom – vallotta be Tom.

– Hát legyen – adtam be a derekam az érvek súlya alatt. – Keressek nekem egy jó irodát, amíg álomra hajtom a fejem. Alszom egyet az ajánlatodra, aztán majd meglátjuk.

Tom elvigyorodott, villámgyorsan összepakolt, és elviharzott. Furcsa csend telepedett rám, miután becsukta maga mögött az ajtót. Elhatároztam, hogy logikusan végiggondolom ezt a hirtelen jött lehetőséget, és nem hagyom magam befolyásolni holmi megérzésektől. És azon nyomban elaludtam.

* * *

Elérkezett az idő, hogy szögre akasszam a csengős botot. A gardrób hátsó falán jutott neki hely. Olyan ereklye volt, amivel nem dicsekedhettem a nyilvánosság előtt.

Visszahúztam elé a rendezett sorokban várakozó kabátokat és ingeket, aztán becsuktam a tükrös ajtót. Kicsit megviselt, de alapvetően optimista tekintet fúródott az enyémbé. A belsőépítész

javasolta a tükröt, mert szerinte növeli a teret. Nem vagyok klausztrófóbiás, válaszoltam neki, mire felnevetett, mintha életem legjobb poénját facsartam volna ki magamból.

A nők mindig közel hajolnak a tükröződő felületekhez, és ellenőrzik a sminkjüket, megigazítják a hajukat, és lejjebb ráncigálják a minden lépésnél feljebb csúszó, testhez simuló ruhát. Hát, nálunk, férfiaknál ez egy kicsit másképp van. Csak a nyakkendőmet igazítottam meg kimérten, és egy alig észrevehető kacsintás után hátat fordítottunk egymásnak a tükörképemmel.

A hálószoba egy piciny nappaliba nyílt, mely csak egy lélegzetvételnivel volt nagyobb franciaágyam székhelyénél. Itt kapott helyet a modern ember számára nélkülözhetetlen televízió a hozzátartozóival – a különböző adathordozók lejátszására alkalmas szerkentyűkkel, hangfalakkal, és az ezek összekötésére szolgáló gordiuszi kábelköteggel – együtt. A tévével szemben egy kétszemélyes kanapé húzta kicsire magát, hogy elférjen. Visszafogott méretei ellenére a nappali mégis fontos helyiség volt, mert elválasztotta privát szférámat az ügyfelek számára fenntartott, az eddigiéknél tágasabb és hivatalosabb szobától, ahol a nagybetűs ÜZLET folyt.

Az irodát úgy rendeztem be, hogy ne okozzak csalódást a filmes sablonokon nevelkedett ügyfeleknek. A fal mellett sorakoztak a magára valamit adó magánnyomozó elmaradhatatlan kartotékszekrényei, egy tekintélyes könyvespolc a gondosan összeválogatott, soha át nem lapozott szakkönyvekkel, és egy régimódi fogas, olyan, amilyenre annak idején James Bond dobálta a ruhatára darabjait távolról. Az ablak előtt nehéz, tölgyfa íróasztal cövekelt le, mögötte várakozott a komor fekete bőrszék, melynek illata a megérkezése óta betöltötte a szobát. A leendő ügyfeleket az

asztal másik oldalán egy jóval szerényebb és kényelmetlenebb ülőalkalmatosság várta, szemben az utcáról beáradó napsütéssel.

Kopogtak az ajtón. Három gyors, határozott koppanás hangzott fel, aztán csönd. Mintha a kint várakozó szeretné tudni, képes vagyok-e visszakopogni ezt az egyszerű feladvány, hogy utána bonyolultabb ritmusokkal tehesse próbára zenei memóriámat. Három halk koppanással az ajtóhoz léptem, és kinyitottam.

– Carol! – derültem fel. – Miért nem jöttél be?

– Nem akartam rád törni – válaszolta mosolyogva. – Hoztam egy kis meglepetést.

Ökölbe zárt ujjakkal nyújtotta elém csuklónál keresztbe tett karjait.

– Bilincseljelek meg, vagy találjam ki, melyikben van a meglepi?

Kaptam egy fintort, majd egy apró fejmozdulatot, aminek az volt az üzenete, hogy mutassak rá gyorsan valamelyik öklére, mert nem fog itt szobrozni előttem egész nap. Rákoppintottam az egyik kézfejére.

– Nem talált! – nyitotta ki csúfondárosan a bal öklét. – Ezt elszúrtad, de megbocsátom.

Maga felé húzta a jobb kezemet, és egy kulcsot tett a tenyerembe. Nem kellett hozzá segítség, hogy megismerjem.

– A motorom! – kiáltottam fel. – Visszaszerezted a motoromat?

– Bizony! – válaszolta csillogó szemmel. – Itt áll a ház előtt.

– Hogy került hozzád?

– Egy lány hozta vissza – válaszolta, miközben alig észrevehetően megrántotta a vállát. – Személyesen akarta átadni a kulcsot, de mondtam neki, hogy valószínűleg nem talál itthon.

– De hát tudtad, hogy itt vagyok – értetlenkedtem.

– Most már mindegy – mondta, és nekidőlt háttal a falnak. –

Elment. Ja, és azt mondta, hogy megváltozott a telefonszáma, és a régin már nem tudod elérni.

– De ugye megadta az új számát? – léptem közelebb hozzá.

– Valahová elpakoltam – felelte színlelt töprengéssel.

Két tenyeremet a feje mellé támasztva egészen közélről néztem a szemébe.

– Tartoztam neki egy vacsorával – magyaráztam.

– Ügyes lánynak látszott – biggyesztette le a száját Carol –, biztos megoldja egyedül. Szerintem nem fog éhen halni. De ha bánt a dolog, szívesen segítek. Én éhes vagyok.

– Mi a problémád Bettyvel? – tettem fel a világ legostobább kérdését.

– Nem hozzád való – mondta, és pár centivel közelebb hajolt.

– És akkor ki való hozzám? – kérdeztem együgyűséget tettetve.

– Nagyon szívesen megbeszelném ezt veled egy gyertyafényes vacsora és egy pohár finom bor mellett – válaszolta, mélyen a szemembe nézve. – Együtt biztos kitalálunk valamit.

Mit mondhat egy józan gondolkodású férfi egy nőnek, akinek vág az esze, mint a borotva, észbontóan jól néz ki, imád zűrös helyzetekbe keveredni, és egy percig sem tud nyugton maradni, ha ébren van?

– Oké. Hívok egy taxit.

A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó „bűvész” magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Akik le merik írni, amit a többiek nem, és ezt világgá is akarják kürtölni.

Az Álomgyár írókat keres, nekik segít írásaik könyvvé formálásában, kiadásában, terjesztésében.

Bárki jelentkezhet kéziratával, és együtt megtaláljuk az utat, amely a könyvespolcokhoz vezet!

Álomgyár Kiadó

konyvetirok@alomgyar.com